

СТИВ БАЙН ДЪЩЕРЯТА НА МЕЧА

Част 1 от „Съдбовните остриета“

Превод от английски: Мирела Стефанова, 2014

chitanka.info

КНИГА ПЪРВА
ПЕРИОД ХЕЙСЕЙ, ГОДИНА 22 (2010
ГОДИНА ОТ Н.Е.)

1.

Сабята^[1], която лежеше на леглото на Шузо Фучида, беше най-древната позната от този вид и той обичаше да слуша песента ѝ.

Тачи^[2] в стил *шиноги-зукури*, тя беше изкована от великия майстор Иназума. Сега лежеше на леглото на Фучида, сгушена сред черните копринени чаршафи, поставена в рамка от слънчева светлина. Извивката на задната ѝ част излъчваше грацията на женски гръб. По дължината на острието пробягваха мънички вълни, не по-големи от венчелистчета на детелина, които не потрепваха на повече от сантиметър от острия като бръснач ръб. Когато лежеше толкова близо до нея, Фучида можеше да види зърнестата структура на стоманата ѝ, едва забележимите сребърни линии в нейната *шиноги-джи*, които напомняха за влакнестия строеж на дървесно стъбло, плоската повърхнина между острието и извития гръбнак. Влак премина с трещене по линията Маринучи, достатъчно отдалечен, за да не дразни слуха му, но все пак достатъчно близко, за да заглуши лекия звън, който издаде металът, когато той прокара нокътя на палеца си по острието. През отворения прозорец на спалнята нахлуваше мърморенето на токийския трафик в късния следобед и му отнемаше всякаква възможност да се наслади на песента ѝ.

Той се надигна, като внимаваше да не наруши покоя ѝ, и отиде гол до прозореца, за да го затвори. Отвъд стъклото се простираше безумният лабиринт на Шинджуку, върколак в градска форма, който изчакваше падането на нощта, за да може да се развихри с пълната мощ на лудостта си. Бизнес офиси, натъпкани по три-четири в сграда, обличаха стъклено-стоманените си лица с неоновы табели и анимирани светодиодни реклами: зали, претъпкани с автомати *пачинко*, и ресторанти, които предлагаха нудълс, нощни клубове и стриптийз клубове, езикови училища „Нова“ и банкомати „Сумимото“, барове и продавачи на смартфони. А някъде зад всичко това се криеше втора Иназума. Фучида я беше търсил цели петнайсет години и най-накрая бе успял да я открие. Всеки момент можеше да отиде и да я вземе.

Един глас, скрит дълбоко в съзнанието му, виеше от нетърпение. Трябваше да я вземе още сега.

С огромно усилие на волята той успя да заглуши гласа. Не разполагаше с достатъчно време, за да утолява нетърпението си. Знаеше накъде води този път. По-добре да затвори прозореца и да притъпи копнежа си по втората сабя.

На тази височина, двайсет и два етажа над улицата, духаше хладен вятър и тежкият мирис на влага обещавахе да завали. Фучида плъзна крилото на прозореца и го затвори, наблюдавайки как отражението му танцува по стъклото. При това осветление можеха да се различат само най-тъмните части: дългата черна коса, очите като черни зърна кафе, сенките под гръдните му мускули. Сините, черните и лилавите петна от татуировките му очертаваха хаотичен мрежест десен, който се спускаше до черния триъгълник на пубисното му окосмяване. Той притежаваше и по-тъмни страни, детайли, които не можеха да се видят в прозореца. Прерязани гърла, пребити жени, врагове, погребани в бетонните основи на небостъргачи и обществени училища. Мрачните желания и тъмните дела не се отразяваха в стъклото.

Той погледна надолу към татуировките си. Дракони и паяци пъплека по ръцете му. На гърдите му изпъкваше един огнен Буда, стиснал в ръката си меч и *ваджра*^[3].

Драконите и Буда ронеха сълзи, като всяка сълза бележеше по едно убийство. Вече бяха толкова много, че им беше изгубил бройката. Настояваше всяка татуировка да се прави по традиционния метод, благодарен за наказанието, което куките и чуковете нанасяха на плътта му. Заради близостта на втората сабя на Иназума той се нуждаеше от всяка частица от това наказание, за да го възпира да не се втурне и да я сграбчи. Говореше се, че мечовете на Иназума променят курса на историята. Никой не можеше да каже какво ще стори Фучида, когато се сдобие с два от тях.

През всичките години, прекарани в търсене на втората сабя, дори самият Фучида нямаше точна представа как ще я използва. Вътрешният му инстинкт отдавна му бе подсказал, че с двете Иназума той би могъл да издълбае свое място в историята, но едва преди няколко седмици най-накрая бе разбрал по какъв начин. Това не можеше да е нещо друго, освен съдба: след продължило петнайсет

години търсене — нищо; после, веднага след като бе открил как да остави своя отпечатък върху света, втората сабя внезапно му се бе разкрила. Беше им писано да са заедно. Не можеше да бъде другояче.

Той се плъзна обратно в леглото при своята любима. Красотата ѝ не подлежеше на описание. Ако не се налагаше да търси втората сабя, той би могъл да прекара часове в търсене на подходящо наименование за цветовете ѝ. Сияйната сивота на нейната *шиноги-джи* може днес да се наричаше бронз, но по времето, когато монголите за пръв път са донесли бронзови оръдия на японските брегове, тя вече е била на сто и петдесет години. Бледото сребро на закалката ѝ изобщо нямаше наименование; то можеше да се види само в контурите на облаците, и то единствено когато слънцето ги огрее под правилния ъгъл. Тя като че ли сияеше със своя собствена светлина. В никой сонет досега не са били описвани толкова чисти цветове; никога досега не е била изпята любовна песен за някоя по-красива жена. Мисълта да лежи заедно с две такива красавици бе достатъчна, за да накара сърцето му да забие ускорено.

Той бе започнал да я взема в леглото при себе си още преди години, но не можеше да си спомни колко време беше минало, откакто бяха започнали да спят голи заедно. Но си спомняше добре, че първия път, когато го бе направил, това беше поредният начин да изпита себе си. Острието ѝ бе толкова остро, че ако отпуснеше върху него някаква тъкан, собствената ѝ тежест щеше да е достатъчна, за да я разреже на две. Едно погрешно извъртане в съня му щеше да го забие дълбоко в плътта му. Дори да не го убиеше, едва ли по тялото му щеше да се намери място, където да го пореже, без да повреди татуировките му. А той не се и съмняваше, че тя щеше да го убие, ако ѝ дадеше възможност. Беше убивала мъже и преди, десетки мъже. Древен самурай бе изклал стотици с острието ѝ, но това можеше да се каже за много мечове. Красавицата в леглото на Фучида имаше своя собствена воля, и то воля за смърт. Говореше се, че тя ще убие онзи, който твърди, че я притежава. Говореше се, че никой мъж не може да я покори. Шузо Фучида щеше да е първият, опровергал легендата.

И скоро щеше да изкове своя собствена легенда. Две Иназума. Никой досега не беше притежавал едновременно две саби. Дори самият майстор Иназума никога не бе застъпвал две от своите творения; говореше се, че ги е изковавал едно по едно, посвещавайки

им се като жрец, отдаден на своя бог. Единственото, което оставаше на Фучида, за да обезсмърти името си, беше да се сдобие и с втората сабя.

А сега тя се намираше толкова близо, че единственото, което можеше да го възпре, бе да остане в леглото, заслушан в прекрасната си певица. Той я погали по цялата дължина с два пръста и върховете им изтръгнаха пронизващи нотки, плъзгайки се по закалката ѝ. Копнежът му по нея бе не по-малък от желанието му да има и другата сабя. Тя беше толкова близо. Жената, която я притежаваше, се намираше едва в другия край на града. Беше полицайка, нетипичен собственик на подобно съкровище, и проследяването на меча до нея се оказа значително по-трудно, отколкото си бе представял Фучида. Петнайсет години — и сега сабятата беше на една ръка разстояние. При тази мисъл дишането му се ускори.

Но той нямаше да угоди на виещия глас в съзнанието си. Гласът, който го умоляваше, искаше от него да скочи от леглото, да се облече, да отиде *веднага* да вземе сабятата. Фучида го накара да замълчи. Трябваше да бъде наказан за това. Щеше да прекара последната нощ сам със своето острие, една последна нощ със своята изключителна красавица, преди да доведе още една у дома си.

Убийството на полицайката можеше да почака до утре.

---

[1] За да се предаде автентичното звучене на творбата, този конкретен меч е определян като „сабя“, там, където текстът го налага. — Бел.ред. ↑

[2] Бележка от издателството — Специфичните японски думи и изрази, изписани в курсив, са обяснени в речника в края на книгата. ↑

[3] Митично оръжие на боговете от ведическия пантеон във формата на жезъл с удебелени краища или с накрайници във вид на боен тризъбец. — Бел.прев. ↑

2.

Това изобщо не можеше да се нарече добре обмислена операция. Детектив сержант Марико Оширо се прокле, че се бе съгласила да я поеме, прокле лейтенант Хашимото заради пенсионирането му и прокле новия лейтенант, че имаше един абсолютно добър план и го бе опропастил.

Марико щеше да предпочете да организира наблюдение на апартамента на заподозрения. В един жилищен блок имаше определен брой изходи за покриване, определен брой места, през които извършителят да избяга. Това се отнасяше най-вече до сградите, в които можеше да си позволи да живее някой дребен токийски пласьор, а Буцата Рьота определено беше от дребните. Марико можеше да види отражението му във витрината на ресторанта за *ономияки*, който се намираше точно под носа ѝ. Дори от такова разстояние ѝ се струваше, че той върви така, сякаш краката му не докосват земята. Държеше ръцете си кръстосани на гърдите, а едната му длан притискаше бузата му, сякаш се опитваше да прикрие някакъв нервен тик или мускулен спазъм.

Трябваше да откаже. По дяволите, трябваше да откаже. Искаше да си тръгне в мига, в който добрият план потъна в канала. Но нещо я бе задържало и тук не ставаше дума само за някакво смътно чувство за лоялност към лейтенант Хашимото. Майка ѝ би казала, че когато някой човек се чувства подтикнат да направи нещо, това означава, че така е съдено да стане, но Марико не вярваше на тези глупости със съдбата. Тя беше детектив — вярваше в онова, което бе подкрепено от доказателства. Тогава защо не беше отказала, щом всички доказателства сочеха, че операцията ще се превърне в първокласно фиаско? Какво правеше този случай толкова специален?

Буцата крачеше напред-назад покрай ниското сандъче с цветя, поставено в средата на една от главните пресечки в открития търговски център. В него нямаше нищо специално. Нищо специално нямаше и в мястото. Скеле от метални профили вместо стени, като профилите бяха боядисани в същия бледосин цвят като дъното на

плувен басейн. Отгоре беше монтиран покрив от прозрачни плексигласови куполи, гигантски версии на пластмасовите яйца, в които в близкото минало се продаваха чорапогащи. Под огромните половинки от яйца бяха окачени няколко редици флуоресцентни тръби, на чиято светлина всички предмети под тях хвърляха не по една, а по няколко застъпващи се сенки. На никой от екипа на Марико нямаше дори да му мине през ума да се нахвърли върху него в обществен търговски център. А и позицията на Буцата беше много добра, точно наскрел крестовище, пълно с пазаруващи и обградено от милион малки пътеки между магазините. Дори да разполагаше с цял батальон, Марико пак нямаше да успее да заварди всичките му възможни пътища за бягство, а тъй като в операцията участваха само още двама полицаи, тя дори нямаше да успее да покрие и четирите основни изхода. Нещата изглеждаха така, сякаш Буцата Рьота и новият лейтенант Ко бяха на една и съща страна.

Ресторантът за *ономияки* до Марико се намирал в югоизточния ъгъл на крестовището. Тя долавяше миризмата на сос хойзин и пържени скариди, която се разнасяше от него, и виждаше мършавото отражение на Буцата, което крачеше напред-назад пред собствената ѝ сянка. Къси шипове увенчаваха образа ѝ върху матираното стъкло — косата ѝ беше все още мокра от дъжда, който валеше навън — и очите ѝ изглеждаха напрегнати и изморени. Нищо чудно, помисли си Марико, като се има предвид, че провежда най-нескопосната тайна операция на всички времена, но бе успяла да потисне недоволството си още в зародиш. И без това хората в екипа ѝ не я уважаваха; нямаше смисъл да подкопава авторитета си, като се унижава допълнително.

На около десетина метра надолу по западния коридор беше разположила един патрулен полицаи на име Мишима, който седеше на пейката с две пазарски чанти, оставяйки впечатление за уморен дебелак, чакащ съпругата си. Тойода се намирал в северния коридор, в един магазин за слънчеви очила — където се вписваше идеално, тъй като тя никога не го бе виждала без чифт слънчеви очила, вдигнати върху късо подстриганата му коса. На дваисет метра от Тойода беше един от изходите на търговския център, който водеше към тъмна улица, с шумолящи по мокрия асфалт преминаващи автомобили. Налагаше се да разчита, че миналото му на футболен защитник ще му помогне да опази коридора, защото, ако Буцата стигнеше до улицата,

залавянето му щеше да се превърне в абсолютен кошмар. Всяка неонава реклама в търговския център щеше да просветва в очите на полицаите ѝ, а препускането им полузаслепени сред профучаващи автомобили изобщо не отговаряше на представата на Марико за печеливша стратегия.

Тя отново прокле Хашимото заради пенсионирането му. Защо не беше останал още една седмица? Прокле и себе си, че не бе избрала да се придържа към първоначалния план, дори това да означаваше да се примири с цялата гадост, която лейтенант Ко щеше да изсипе върху нея след това. По-добре да се откаже от операцията, вместо да се опитва да я осъществи некомпетентно.

Защо просто не се беше обърнала и не си бе тръгнала? Обичайният ѝ отговор този път нямаше да свърши работа. Да, трябваше да се докаже на своя началник, но тя знаеше, че това щеше да се отнася до цялата ѝ кариера. Да, първото впечатление беше важно, но това бе още по-важна причина да откаже да се занимава с този случай; имаше чувството, че лейтенант Ко я беше пратил на сигурен провал. И въпреки това го бе приела. Защо? За пореден път погледна към отражението си в търсене на отговор: Защо се беше изкушила да поеме тази операция?

— Сержант, говори Две — разнесе се плътният глас на Тойода в слушалката на Марико. — Появи се възможен контакт на заподозрения.

Поредният недостатък на операцията, помисли си Марико. В десет без десет бяха останали толкова малко купувачи, че човек лесно можеше да предположи кой от тях е дошъл за срещата. Буцата от своя страна можеше да се досети, че тримата души, които не се отдалечаваха на повече от три крачки от местата си, може би са, тъъ, да речем, ченгета. А ако купувачът не се появеше в следващите десет минути, единствените хора в търговския център щяха да останат Буцата и екипът на Марико. Но тя успя да потисне раздражението си и каза:

— Хайде де, Две. Малко повече описания ще ни помогнат, не мислиш ли?

— Стегната мацка. Оранжева коса. Високи токчета.

— Аха, мярнах я — обади се Мишима. — Да, готино парче.

— Не би трябвало да ви напомням да се държите професионално, нали? — Марико потрепна в мига, в който произнесе думите. Колегите ѝ се бяха лигавили цяла вечер, но нямаше да ѝ помогне особено, ако ги ядоса точно сега. Силно се нуждаеше от помощта им.

— Възможният кандидат доближи заподозрения — съобщи Тойода.

Марико бръкна в чантата си, праметната през гърдите, и извади оттам кутийка с пудра — която в никакъв случай не би използвала при подобни обстоятелства. Отвори я с нокътя на палеца си и използва огледалцето ѝ, за да погледне през рамо. Ето я и нарушителката, разговаряше със... О, не. Саори.

Просто ей така всичко внезапно пропадна в по-долното, по-горещо ниво на ада. Буцата щеше да извърши размяната за по-малко от трийсет секунди. Ако задействаха операцията твърде рано, нямаше да има за какво да го обвинят. Ако тръгнаха твърде късно, тя нямаше да има друг избор, освен да арестува него и Саори. Някъде в прозореца от трийсет секунди разполагаше с друг прозорец от около секунда, може би две, в който би могла да закове Буцата Рьота, но да остави Саори да си отиде.

Имаше и друг вариант. Можеше изобщо да не задейства операцията. Да ги остави да си отидат. Да каже на Ко, че планът му е бил издънка още от самото начало, след което да подготви нова засада на Буцата и друг купувач. Или просто да остави Саори да си тръгне и тогава да спипа Буцата с надеждата, че той ще носи достатъчно дрога в себе си, за да го арестува заради намерение да продава.

— Пригответе се, момчета — каза тя. — Тръгваме по мой сигнал.

Саори и Буцата все още разговаряха. Косата на момичето бе по-дълга, отколкото си я спомняше Марико, и беше боядисана в оранжево. Буцата също имаше дълга до раменете коса, изправена с преса и жълтеникавокафява като грива на лъв. И двамата бяха кльощави, дрехите висяха по телата им като платна на мачта в безветрие. Отражението им в огледалото на Марико потрепна. Трудно бе да се каже дали единият е предал нещо на другия.

— Какво чакаме, сержант?

— Млъквай, Три. Няма да можем да го арестуваме, ако не й продаде нищо.

Ето. Бяха ли се докоснали ръцете им? Потрепващото огледало не можеше да покаже със сигурност. Марико се обърна, за да огледа по-добре. Буцата определено прибираше нещо в джоба на якето си. Ами Саори? Марико виждаше само гърба ѝ. Ръцете на Саори се намираха пред корема ѝ, кльощавите ѝ като на скелет лакти стърчаха от двете страни на тялото ѝ.

— Да върви по дяволите — промърмори Марико. След това извика: — Напред, действайте!

Погледите на Марико и Буцата Рьота се срещнаха. Очите му бяха неспокойни, но макар че беше нащрек, той замръзна на мястото си за цяла секунда, преди да побегне.

Тази една секунда бе достатъчна за Марико да извади тежкия тийзър от колана си, но не стигна, за да се приближи в обхват за стрелба. Буцата хукна като подплашен заек.

Тойода изскочи, за да го пресрещне. С периферното си зрение Марико видя как Мишима връхлетя върху Саори. Буцата сви рязко вдясно и една пейка се озова между него и Тойода. Вместо да я прескочи, Тойода я заобиколи. Това осигури на Буцата достатъчно време, за да се отдалечи.

Марико прелетя над пейката, изпревари Тойода и въпреки че трябваше да си пести дъха, му извика, че е глупак. И без това нямаше да успее да хване Буцата. Още няколко крачки и той щеше да изхвърчи през сухата неонова уста на търговския център и да се озове в хлъзгавата, оживена тъмнина на улиците.

Марико не беше сигурна дали бе връхлетяна от вдъхновение или отчаяние, когато стисна здраво тийзъра и го метна напред. Той полетя във въздуха, превъртайки се като в забавен каданс, и Марико бе убедена, че не е вложила достатъчно сила в хвърлянето. Оръжието беше тежко; нямаше да успее да го достигне. Но изведнъж то удари Буцата в основата на тила. Той се препъна, направи няколко залитащи крачки, след което отново възстанови ритъма си. Това беше достатъчно.

Също като мнозина други в Токийското столично управление на полицията Марико бе изкарала курс по айкидо. Във възбудата си тя не

можеше да си спомни нито една хватка. Сграбчи с длан твърдата, жълтеникавокафява коса на Буцата. Той продължи да тича. Тя спря.

В следващия миг Буцата се озова по задник на земята.

— Не мърдай! — нареди Марико, запъхтяна, докато опипваше с треперещата си потна лява ръка колана за белезниците.

Край тях премина един от последните модели тойота, от онези, които приличаха на бременна мацка на ролкови кьнки. Една дъждовна капка тупна здраво Марико по главата. Тя я усети как се плъзва надолу през гъстата гора на късо остриганата ѝ коса, оставяйки студена следа по тила към якичката на ризата.

Ниско надвисналите над главата ѝ облаци сияеха в бяло по начин, възможен само в някой град с размерите на Токио. Всички сгради наоколо бяха еднакво високи, от по девет или десет етажа, които се губеха в мъглата. Единственото изключение беше търговският център, с покрива му, наподобяващ няколко успоредни редици от цици на манекенки, по който барабаняха тлъстите тежки дъждовни капки и вдигаха шум като нисколетящ „Боинг 747“, отказващ да напусне въздушното пространство на Марико.

Когато Мишима и Тойода се приближиха, повели окованата в белезници Саори, Буцата продължаваше да хрипти, стиснал здраво очи и оголил пожълтелите си зъби. Слънчевите очила, които се кипреха върху черната коса на Тойода, се бяха килнали на една страна, а Мишима бе развързал вратовръзката си и носеше самото си метнато през рамо. Тълпа от зяпачи образува широк полукръг около Марико, като краят му свършваше рязко на границата между сухия и мокрия тротоар.

— Вярно ли е? — попита Тойода. — Тя сестра ли ти е?

Марико вдигна поглед към сияещото небе и куполите от плексиглас. Дъждовните капки блъскаха по покрива на търговския център, но громоленето им не беше и наполовина толкова силно, колкото ударите на яростно биещото ѝ сърце.

— Предайте ми я — каза тя.

— Чакайте! — извика Буцата, когато Марико минаваше покрай него. — Мога да ви бъда полезен! Разполагам с информация!

— Естествено, че разполагаш — отбеляза Марико, после кимна на Мишима и Тойода да го отведат. Двамата мъже не помръднаха от местата си, погледите им прескачаха от Марико към Саори и обратно.

— Мъжът, когото държите, е заподозрян — продължи тя. — Обикновено такива ги водим в участъка и ги регистрираме.

Бузестото лице на Мишима посърна, а Тойода я изгледа злобно, но накрая и двамата се подчиниха. Марико поклати глава. Нямаше представа какво трябва да направи, за да спечели уважението на тези момчета, но очевидно догонването на бягащ престъпник не беше достатъчно.

— Мико — обади се Саори, — трябва да ме измъкнеш от това.

Зъбите ѝ бяха същите като на пласъора, сивкави на местата, където не бяха пожълтели. Беше отслабнала много от последния път, когато Марико я бе видяла; бузите ѝ изглеждаха хлътнали, устните ѝ тънки като на старица. Лицето ѝ пламтеше, но не от срам; на него беше изписано само раздразнение.

— Вече не знам как да ти помагам, Саори.

Лицето с нездрав цвят придоби студено изражение.

— Шегуваш ли се? Ти какво, следеше ли ме? Тия момчета се появиха сякаш отникъде.

— Е, поне нещо е било свършено както трябва тази вечер. — Дори на нея самата смехът ѝ прозвуча пресилено. — Мамка му, Саори, ако имаше поне някаква представа колко зле се развиха нещата, щеше да съжаляваш, че си тръгнала да си търсиш дрога.

— Не съм търсила дрога.

— Аха.

Марико хвана верижката, която свързваше белезниците на ръцете на Саори, и я поведе в посоката, където другите двама бяха отвели Буцата Рьота, към двете полицейски коли, които чакаха край складовата зона на търговския център. Мразеше да се оказва в подобно положение. Още откакто Саори бе започнала да употребява наркотици, Марико желаше единствено да ѝ помогне. Саори бе причината да поиска да я преместят в отдел „Наркотици“ — за да арестува задниците, които продаваха дрога на сестра ѝ, да, но и за да се опита да разбере самата същност на пристрастяването. Ала единственото, което успя да разбере досега, беше, че преди да се възстанови, наркоманът трябва да стигне дъното. Дали да те арестува собствената ти сестра може да се смята за дъно? Дали Марико изобщо ѝ помагаше така? Нямаше как да е сигурна.

Докато водеше Саори напред, тя установи, че търговският център се е напълнил с клиенти, предимно гимназистки, все още облечени в училищните си униформи; броят им като че ли се бе утроил през последните няколко минути. Есемесите ги бяха сбрали като магьосническо заклинание, което ги бе извлякло от всички ъгли на мола и ги бе притеглоило на това място. От всички страни ги зяпаха осъдителни лица и поне десетина мобилни телефона бяха насочили мъничките черни очички на камерите си към великолепните сестри Оширо. До час всеки тийнейджър в Токио щеше да е получил снимка от приятел.

Саори раздразнено размърда кльощавите си, оковани в белезници ръце.

— Знаеш ли какво, Мико? Това са пълни глупости. Щом искаш да ме следиш, хубаво. Само не ме лъжи после. Не ми пука, че си все същата покровителствена кучка, но просто си го признай.

— Следяхме пласъора ти. Не съм виновна аз, че точно тази вечер си решила да излезеш да си търсиш дрога.

— Все тая. И без това дори не нося доза.

Марико спря.

— Наистина ли?

— Ами да.

— Саори, другите полицаи намериха ли нещо у теб?

— Не.

Марико завъртя очи. Вече не знаеше защо изобщо си прави труда да задава въпроси — когато се дрогираше, Саори лъжеше всички за всичко. Единственият въпрос сега бе дали да нашляпа сестра си пред събраните гимназистки, насочили към тях телефоните си, или да потърси по-уединено място.

По-уединеното място се намираше от другата страна на жълто-кафявата стоманена служебна врата, в един дълъг жълт коридор, чиито флуоресцентни лампи жужаха монотонно и примигваха. Докато Марико обискираше Саори, опипвайки я по ребрата, гърба и корема, въпросът, който всъщност искаше да зададе, беше: „Защо ме караш да правя това?“. Разговорът с майка ѝ на следващия ден със сигурност щеше да премине на висок тон. Сега в него щеше да бъде включено и как Голямата така Мико тормози Горката малка Саори, като я

претърсва за контрабанда. Колкото и зле да се развиваха нещата, Саори винаги успяваше да ги влоши още повече.

Но този път, слава богу, беше чиста. Наложиха се за всеки случай да провери дори бельото на Саори и ѝ се прииска да я зашлеви по бузата — заради това, че я бе принудила да опипва собствената си сестра, но операцията беше задействана точно навреме. Бяха хванали Буцата и по-скоро от чист късмет, отколкото заради добра преценка не разполагаха с нищо срещу Саори.

— Имаш ли представа каква си късметлийка? — възкликна Марико, докато отваряше кафявата служебна врата и избутваше Саори навън. От устата на сестра ѝ изригна злобна тирада на японски, изпъстрена с подбрани думи на английски, която отекна в дългия тесен коридор. Саори винаги предпочиташе да ругае на английски. Марико изобщо не се заслуша в думите ѝ. Тя си мислеше за съдбата. Нямаше как да знае, че Саори купува дрогата си от Буцата, но въпреки това нещо я бе привлякло към този случай — и сега, о, чудо, тя се бе озовала на точното място, за да спести на семейството си много срам и мъка. Мама би казала, че така ѝ е било писано. Марико не вярваше в тези неща, но не можеше и да отрече импулса, който бе почувствала.

Тя тръгна по коридора, побутвайки Саори пред себе си. Когато стигна до вратата в края му, Марико я отвори и изведе сестра си в залата за изпращане и получаване на стока. Помещението беше огромно, а от тавана, който бе достатъчно висок, за да може да се побере цял ТИР, висяха голи крушки. Двете полицейски коли бяха паркирани на товарната платформа точно пред огромните отворени врати. Буцата вече седеше в по-близката кола. Мишима и Тойода стояха облежани на шофьорските врати и пушеха, а крушките се отразяваха като гирлянда от звезди в стъклата на слънчевите очила, които Тойода носеше вдигнати на главата си.

— Кой от вас претърси тази заподозряна? — попита Марико.

Мишима и Тойода се спогледаха.

— По дяволите, момчета, нужно е да имате *причина*, за да оковете някого с белезници. — Тя потърси ключа в джобовете си и след няколко изщраквания Саори вече разтъркваше зачервените си китки.

— Мишима — каза Марико, сочейки към Буцата, който седеше на задната седалка, — откарай го в участъка и го регистрирай. Тойода,

върви с него. Като се прибера, искам да видя на бюрото си обяснение защо не се намираше на позиция за залавяне на заподозрения и защо ме остави да го преследвам сама, без подкрепление.

Тойода я изгледа намръщено, сякаш бе нарекла майка му курва.

— Стига де, Оширо, ние бяхме само трима. Все *някой* трябваше да оставя без подкрепление.

— За теб съм детектив Оширо и да, би могъл да оставиш Мишима без подкрепление. Вместо това предпочете да му помогнеш да сложи белезници на жена, която не бягаше и която дори не може да бъде обвинена в нещо...

— Жена, която е твоя сестра.

— Това няма нищо общо. Тази вечер показва лоша преценка — през цялото време, ако питаш мен — и аз ти давам възможност да изложиш своята гледна точка, преди да разговарям с лейтенант Ко за временното ти отстраняване от длъжност. Затова кажи едно сърдечно „благодаря“ и се омитай оттук.

Тойода се намръщи още повече.

— Ами тя? — попита той.

Марико се обърна и погледна Саори в очите. После отвърна тихо и тъжно:

— Ще я отведа в клиниката за наркозависими. Отново. Освен ако не иска да бъде обвинена за съучастие в наркотрафик.

Обвинението нямаше да издържи, но Саори нямаше как да го знае. Тя погледна към Марико, след което отново заби поглед в пода.

— Хубаво — въздъхна полицайката. — Да вървим.

Утрешният разговор с майка й започваше да й изглежда все по-добре.

3.

Шузо Фучида стигна до станция Хондогай с метрото, облегнат на бялата стена в дъното на вагона, така че никой да не се блъсне във вързопа, който беше праметнал през рамо. На Хондогай слезе последен и се вля в потока от пътници, който се спускаше надолу по бетонното стълбище. Рамо до рамо с униформени гимназистки и излезли по-рано от работа служители, той последва стадото към дългия коридор със светлокремави плочки, флуоресцентно осветление и рекламни плакати на алкохол, цигари и най-новите модели мобилни телефони на „Софтбанк“. Тунелът, който бе по-хладен от горната платформа, миришеше на дъжд и цигарен дим. Въпреки черния си костюм и бялата риза Фучида знаеше, че не може да бъде сбъркан със средностатистическия *сарариман*. Не носеше издайническият знак, вратовръзката. Косата на Фучида беше по-дълга, по-лъскава и с по-стилна прическа, отколкото биха позволили на корпоративните служители, а добре поддържаните му мустаци и къса черна брада бяха също толкова неприемливи. Освен това вместо куфарче той носеше вързоп с дължината и формата на пушка, увита в тъмносин плат.

И това, без да се споменават татуировките. Само някой близкостоящ би могъл да забележи факта, че устните му са малко потъмни от обичайното и че очите му са очертани с тъмни линии. Увлечението по мъжкия грим все още беше в разгара си, но очната линия на Фучида бе много по-фина от тази на метросексуалните, както и много по-болезнена. Фучида знаеше отлично, че тя му придава зловещ вид. Кожата му беше бледа и в комбинация с татуировките лицето му изглеждаше едновременно зачервено от ярост и застинало като на дебнеш тигър. Малцината, които разпознаваха същността на татуировките, потръпваха от страх. Плашеше ги самата мисъл за болката, и то без дори да са ги видели в цялото им великолепие.

Фучида излезе от тунела и се озова на хлъзгавото от дъжда кръстовище Йокохама; иззад сивите облаци се забелязваше идеалният бял кръг на луната, светофарът на пешеходната пътека проблясваше в синьо-зелено и монотонно припяваше кратката си мелодия. Никога не

би се почувствал тук като у дома си. Беше твърде спокойно, твърде култивирано. Сградите се извисяваха в редици както навсякъде другаде, но всички бяха твърде ниски, уличното движение бе твърде слабо, а неоновите табели твърде малко. За разлика от местата, които Фучида редовно посещаваше, този квартал оставяше впечатлението, че в някои часове от деня тук всъщност дори е тихо. Той прекоси улицата заедно с останалите пасажери и докато вървеше, някакъв младеж го подмина забързано и блъсна с лакът вързоп, който Фучида носеше праметнат през рамото си.

С две бързи крачки Фучида го настигна и с едно сръчно и почти незабележимо движение изрита настрани крака на младежа, точно когато той се канеше да отпусне тежестта си върху него. Този маневра се използваше от учениците в гимназиите по цял свят — както и в джудото, откъдето го бе усъвършенствал Фучида — и младежът се просна по лице на пътеката, сякаш се беше препънал.

— Нека ви помогна — каза Фучида и докато коленичеше, заби коляно в нервния сплит в основата от вътрешната страна на бедрото на младежа.

По скъсаните над коленете дънки и прилепналата толкова плътно тениска, че през нея почти прозираше туптящото от страх сърце, Фучида предположи, че момчето е студент. То отвори уста, за да изкрещи или изругае, но погледът на мъжа го накара да се вцепени.

— Трябва да показваш повече уважение — заговори Фучида толкова тихо, че само хлапето можеше да го чуе. — Нещото, което нося, е много скъпо.

Момчето очевидно нямаше представа как да му отговори. Тонът на нападателя му беше невъзмутимо спокоен, в пълно противоречие с пронизващата болка, която то изпитваше в бедрото си. Устните му се изкривиха в гримаса, миришещият на цигари дъх излизаше накъсано и плитко, наситен с адреналин и страх.

— Знаеш ли какво щеше да се случи в миналото, ако се беше блъснал в меча на някой самурай? Щеше да те посече право там, наред улицата.

Фучида остави на хлапето достатъчно време да се огледа, за да се убеди, че наистина лежи наред улицата. После хвана ръката му и я изви зад гърба.

— Представи си как те убивам само заради това, че се блъсна във вързопа ми.

Притискайки извитата ръка към гърдите си, за да не я забележи някой друг, Фучида я дръпна силно, принуждавайки момчето да се изправи на крака. То прояви достатъчно здрав разум, за да не извика.

— Сега ще те пусна — заяви Фучида. — Ако само се обърнеш назад, за да ме погледнеш, ще откъсна ръката ти и ще ти я натикам в устата. Ясен ли съм?

Момчето кимна, както би направил някой стащен в ъгъла заек. Фучида пусна жертвата си и продължи да върви напред, оглеждайки близките пешеходци с крайчеца на окото си. Те вървяха, замислени за своите си работи, потънали в блажено неведение за онова, което се бе случило току-що.

Фучида забеляза жилищния блок, който търсеше, висока, еднообразна бяла сграда, наподобяваща пирамида от тераси. Тя се извисяваше над едно футболно игрище и гледката на толкова много незаета земя накара Фучида да изпита безпокойство. В центъра на града такова голямо празно пространство щеше да струва трилиони йени.

Когато стигна до сградата, той установи, че входната врата се наблюдава от електронна охранителна система. Но късметът беше с него; от другата страна на вратата се чуваше засилващият се кух звук на потракващи по дървени стъпала токчета. Фучида се отдалечи на десетина крачки от сградата, обърна се и тръгна отново към вратата. Стигна до нея едновременно с жената, която слизаше по стълбите, и когато тя отвори вратата, той я дръпна към себе си в кавалерски жест. Усмихна ѝ се, жената отвърна на усмивката му и след миг Фучида се озова вътре.

Сградата беше чиста, но обикновена, коридорът бе покрит с евтин мокет, стените бяха боядисани, вместо да бъдат облепени с тапети. Блокът беше точно от типа, в който би очаквал да живее полицайка, но не и място, което колекционер на антики би избрал, за да съхранява една Иназума. В Токийското столично управление на полицията едва ли работеха повече от шепа жени, така че смъртта на тази сигурно щеше да бъде забелязана веднага, но въпреки това Фучида щеше да ѝ изтръгне сърцето, ако бе оставила втората сабя да ръждясва в тази мърлява дупка.

Апартаментът, който търсеше, се намираше на втория етаж. След като го намери, той почука по вратата с месинговото чукало. Чу стъпки на боси крака по килима. Вратата се отвори на един палец разстояние и го посрещна домашната миризма на варен ориз. Фучида видя част от лицето на жена, разполовено от лъскавата месингова верига за врата. Тя беше на неговата възраст, малко над четирийсетте, с една глава пониска от него, с големи очила и пълничка фигура. През процепа зърна тъмносинята пола и бялата риза на униформата ѝ и реши, че скоро се е прибрала вкъщи.

— Мацумори-сан? — попита той.

— Всъщност е Курихара — отвърна тя, — но да, Мацумори е моминското ми име. Мога ли да ви помогна?

— Съпругът ви вкъщи ли е?

— Все още е на работа. За какво става дума?

— Ако не греша, вие сте внучка на генерал Кейчи Мацумори от Военното разузнаване през Втората световна война. Така ли е?

— Да. — Тя го изгледа предпазливо. — Познавам ли ви?

— Търся меч на дядо ви. Всъщност го издирвам отдавна. Доста време ми отне да ви открия. При вас ли е мечът?

Той чу как ръката ѝ стисва силно дръжката на вратата.

— Отдавна го продадохме. Тук няма да намерите никакъв меч. Вървете си.

— Страхувам се, че не мога да го направя. Както вече казах, от доста време търся този меч. Искам да ми кажете на кого го продадохте.

— Ще се обадя на полицията — каза тя и босите ѝ крака отстъпиха неспокойно назад.

Фучида свали от рамото си тънката синя чанта и измъкна от нея красивата си сабя. С едно рязко движение я извади от ножницата и замахна напред. Песента ѝ се понесе във въздуха. Златистата верижка се разпадна на две увиснали половини. Фучида влезе в апартамента, затвори вратата с ритник, без да поглежда зад себе си, и тръгна след побягналата Курихара-сан.

С първия си замах посече гръбначния ѝ стълб малко над таза.

Тя се срина на пода с безжизнени като въжета крака. По килима се разля тъмно кърваво петно. Ширината му бързо достигна тази на изтривалката. Фучида се наведе, измъкна телефона от ръката ѝ,

натисна бутона за прекъсване и пхна мобилния апарат в джоба на панталоните си.

— Както сама виждате — рече той, — аз вече притежавам меч, но можете да ме смятате за колекционер. Ще се наложи да ми кажете къде да открия оръжието на дядо ви.

Курихара нададе пронизителен вой. В него отекнаха ужас и отчаяние — може би заради едновременното осъзнаване, че никога повече няма да проходи и че същият меч, който я бе осакатил, щеше да я убие на мястото, където лежеше. Странно е да се притеснява и за двете неща, помисли си Фучида — едва ли някой на прага на смъртта ще започне да се тревожи да не остане сакат — но широко отворените ѝ очи се стрелкаха от мъртвите ѝ нозе към окървавената стомана.

Втори писък само щеше да навреди, затова Фучида я изрита в гърдите.

— Има и други начини да ви попреча да извикате — заяви той, коленичейки до нея. — Бих могъл да понижа някой от дробовете ви. Но тогава няма да можете да ми кажете кой купи меча. Ще се наложи да ви карам да ми го напишете някъде или нещо подобно, а не ми се иска да ви причинявам допълнителни неудобства след всичко, което преживяхте тази вечер.

Тя изхлипа през накъсаното си дишане, вкопчила ръце в диафрагмата си. Лицето ѝ беше станало пепеляво; очилата ѝ се бяха изкривили под странен ъгъл, защото при падането рамката им се бе счупила.

Не му се наложи да я наранява допълнително, за да научи името, което му трябваше. Първата му мисъл, след като го чу, беше: „Това лукаво копеле. Да крие меча от мен толкова дълго време — ти хитро, хитро копеле“.

Фучида погледна към Курихара. Жената изглеждаше ужасно състарена, макар само допреди минута той да бе предположил, че двамата са на една възраст. Беше пребледняла, лицето ѝ бе сбръчкано от страх и болка, тялото ѝ се бе смалило.

Накрая не беше сигурен дали я уби от съжаление, или за да ѝ попречи да вика, след като той си тръгна. Сигурно нямаше значение. Смъртта си беше смърт.

4.

Участъкът представляваше тънка двуетажна колона, изсечена в търбуха на дванайсететажния правителствен център. Сградата бе построена през първите следвоенни години, от бетон вместо от стомана и стъкло — сплескан малък пясъчен замък в сравнение с лъскавите небостъргачи, които го заобикаляха. Полицейският участък на Марико заемаше около една петдесета част от общата квадратура на сградата. Останалата част от комплекса се поделеше между пощенска станция, данъчната служба на административния район и офисите на множество също толкова смъртоносно отегчителни служби: инспекторат и издаване на строителни разрешителни, нарушаване на правилата за паркиране, обществени офиси, отдел за паркове и отдих. Полицейският участък преминаваше точно през средата на първите два етажа — от живия плет пред правителствения център до тясната уличка, отделяща комплекса от задната стена на съседната офис сграда, която се извисяваше четирийсет етажа над него.

Предвид ограниченото пространство, в участъка не можеха да вършат кой знае какво, но Марико така или иначе се гордееше с него. Разполагаха само с една стая за разпит, една килия за задържани, която трудно можеше да се определи като такава — всъщност представляваше просто обикновено сервизно помещение от пенобетон с подсилена врата — и единственият начин да се сдобият с допълнително пространство беше да преустроят целия втори етаж, в който се помещаваше архивът, веднага щом отделът се цифровизираше. От килима с цвят на мокра цигарена пепел имаше още какво да се желае, както и от болезнено яркото осветление, но след преустройството на горния етаж Марико и останалите сержанти щяха да разполагат със собствени кабинки. Марико бе забола на стената няколко семейни фотографии: кльощавата Саори на дипломирането ѝ в гимназията, когато вече показваше признаци на злоупотреба с метамфетамини; майка им, която се хили над тортата за петдесетия ѝ рожден ден, покрита с глазура във формата на хилка за пинг-понг; баща ѝ, сложил двете си малки момичета на коленете, като

тримата правят знака на победата. Само последната беше сложена в рамка; това бе единствената снимка, която си бяха направили по време на престоя им в Щатите, единствената негова снимка, преди той да се разболе, която притежаваше Марико.

В участъка бе останало само едно малко отделение за улики, на приземния етаж, точно до арсенала с тесните рафтчета за пистолети и самотната кутия с деветмилиметрови патрони. Марико щеше да остави там и своя електрошоков пистолет, ако уж нечупливата му пластмаса не се беше пръснала на парчета от удара в цимента, след като бе отскочил от тила на Буцата Рьота. Тя нямаше представа колко струва един тийзър, но беше сигурна, че ще разбере, щом види удръжките от следващата си заплата.

Докато минаваше покрай заключената врата на арсенала, Марико почувства как бузите ѝ пламват. Дори малките грешки, които бе допуснала, ѝ се струваха огромни, а тя не познаваше достатъчно добре оръжейника, за да знае какви проблеми може да ѝ създаде той заради един счупен тийзър. Макар да се гордееше с малкия си участък и със собствените си постижения в него, тук никак не ѝ беше лесно. Непрекъснатото напрежение от желанието да се представи безупречно ѝ тежеше като раница, пълна с тухли, и тук тя го усещаше по-силно откъдето и да било другаде. В някои дни имаше усещането, че ще потъне под тежестта му в мокрия пепеляв килим.

Понякога се питаше защо работи тук. Не в този участък, дори не и в Токийското столично управление — чудеше се защо изобщо бе останала в Япония. Английският ѝ беше много добър; би могла да кандидатства за работа в Щатите или в Канада — на всяко друго място, по дяволите, само не и тук. Някъде, където единствената ѝ грижа ще бъде да се представя като добро ченге и ще загърби всички женомразки простотии. Дните, в които се развличаше с мисли за напускане, ѝ напомняха и за последното обещание, което беше дала на баща си. Казала му бе, че ще го накара да се гордее с нея. Преместването в другия край на света, изоставянето на майка ѝ и сестра ѝ, след като бяха изгубили толкова много — така едва ли щеше да успее да го накара да се гордее.

И въпреки това трябваше да признае, че имаше дни, в които самата *тя* се гордееше със себе си. Дори когато под натиска на напрежението ѝ се искаше просто да захвърли значката си през

прозореца, тя я поглеждаше и виждаше надписа ТОКИЙСКО СТОЛИЧНО УПРАВЛЕНИЕ НА ПОЛИЦИЯТА. Това беше най-елитната полицейска част в страната и тя се бе издигнала в тази част до детектив сержант. И това, разбира се, беше единствената причина за напрежението ѝ. Достатъчно бе да се примири с позицията контролор на платен паркинг и целият стрес щеше просто да се изпари. Имаше дни, в които си задаваше и тези въпроси: „Защо не я караш по-полека? Защо винаги трябва да избираш най-трудния път?“.

Марико така и не успя да намери отговора на този въпрос. Още в средното училище бе избрала бягането с препятствия, а не петдесетметровия спринт. В гимназията задълба още повече и избра триатлона. Всяко лято продължаваше да участва в триатлони. Без каквато и да е причина. Никой не беше длъжен да участва в триатлон. Вече никой не беше длъжен да участва в каквото и да било състезание. Никъде не го изискваха. Казваше си, че го прави, за да поддържа формата си, защото, ако знае, че я очаква поредното състезание, тя няма да си позволи да занемари тялото си, както бяха склонни да правят повечето полицаи. Но пък участието в триатлони имаше смисъл само защото беше ченге. Ами ако бе избрала шаха вместо пистата и полето? Ако се беше записала в някой компютърен клуб? Колко по-лесен щеше да е животът ѝ? Щеше да е по-богата, щеше да се чувства по-комфортно, по-рядко щеше да получава наранявания, щеше да е *по-нормална* — и отегчена до дъното на душата си. Това беше целият смисъл на триатлона, както и на полицейската работа: макар и изморителен, трудният живот бе единственото ѝ спасение от смъртоносната скука.

Марико сви вляво покрай кафемашината и електрическата кана и кимна на Мишима, който седеше зад бюрото си, подредил пред себе си листовите от доклада като карти за пасианс.

— Вътре ли е той? — попита тя.

— Да. Готов е.

Марико отвори стоманената врата и я затвори зад себе си. Буцата Рьота крачеше напред-назад покрай задната стена с оковани зад гърба ръце и когато тя хлопна вратата, той трепна стреснато. Поклони ѝ се, отиде бързо до по-близкия от двата дървени стола и седна тежко в него. Досега Марико не го бе усетила, но мъжът смърдеше на кош с дрехи за пране.

Тя зае обичайното си място от другата страна на дългата маса, изработена също като столовете от висококачествено дърво, което напомняше на Марико за дървената мебелировка в училищната библиотека. Подобно обзавеждане нямаше да издържи дълго в стаите за разпит на полицейските участъци в Ню Йорк или Чикаго, но тук беше Токио и от заподозрените се очакваше да се държат доста по-цивилизовано.

Въпреки това Буцата изглеждаше доста наелектризиран. Пръстите му барабанияха в забързан ритъм по токата на колана му и въпреки че ако ѝ предложеха, Марико нямаше да откаже да подремне, Буцата изглеждаше така, сякаш бе готов да се впусне в нов петдесетметров стремителен бяг. Тя плъзна ръката си в чантата и хвана дръжката на електрошоковата си палка „Чита“.

— С какво разполагаш, Буца?

— А?

— Каза, че можеш да ми бъдеш полезен — уточни Марико. — Всъщност е така: ти си поредният арестуван, с когото мога да се похваля на моя лейтенант. Мога направо да те регистрирам и да си ходя, освен ако не ми предложиш нещо друго.

— Не. Разполагам с информация. Добра информация.

— Каква?

Буцата поклати глава, разклащайки щръкналата си руса коса.

— Няма начин. Първо искам да се договорим. Не ми се ходи в затвора.

— И на мен — кимна Марико. — Затова не обикалям наоколо с двайсет и два грама метамфетамини в джоба. Това означава обвинение за разпространение на наркотици, Буца. Освен това продаваше тая гадост на сестра ми, което ме изкушава да те сритам в топките и да те хвърля в най-гадния затвор, с който разполагаме. Така че говори, преди да размисля и да започна да ритам.

— Ами... — каза Буцата. — Добре. Говори се, че в града се е появил нов дилър. Все още не продава — само проучва пазара, ако се сещаш какво имам предвид.

— Това не е достатъчно. Мога да намеря дилъри под всеки капак на канализацията в Токио.

— Не и като този тип. Казва, че е дошъл да продава кокаин. Твърди, че ще врѣхлети Япония като Годзила и иска да разбере кой е

готов да му стане пласьор.

Марико не го разкри по никакъв начин, но за един кратък миг почувства благодарност към Буцата Рьота. Досега той бе пораждал в нея само чувство на отвращение и желание за отмъщение, но това беше нещо голямо.

— Можеш ли да ми дадеш име?

— Не, но знам, че той движи с Камагучи-гуми.

— Друсан си, Буца. *Якудза* не се занимават с кока.

— Нали ти казах, че още не продава. Но съм сигурен, че организира мрежата.

Той я погледна очаквателно; на светлината на двете флуоресцентни лампи на тавана торбичките под очите му бяха придобили интересни оттенъци на лилавото. Марико си помисли за служебното си оръжие, за това как през четирите си години в полицията го бе вадил само веднъж и за това колко щеше да ѝ хареса да го извади в този миг и да позволи на Буцата да огледа хубавичко дългото му дуло. Не беше хубаво да си мисли подобни неща. Не защото той не го заслужаваше — напротив, и това се отнасяше за всички останали като него — но тя искаше да го нарани заради онова, което бе причинил на Саори, а в крайна сметка вече знаеше, че единственият, който беше причинил нещо на Саори, бе самата Саори. Дори Марико да го застреляше още сега, Саори щеше да си намери друг пласьор.

Насочи пистолета в лицето му. Натикай го право в сивата му, изгнила уста и дръпни спуська. С тези мисли се бореше тя, когато извади ръката си от чантата, пхна я в джоба на сако си и подаде на Буцата Рьота тънко снопче сгънати листове, прихванати от пластинката за закрепване на химикалката.

— Това е документацията за СИ. Знаеш ли какво е СИ?

— Да, но...

— Но какво? Предпочиташ обвиненията за притежаване на наркотици? За разпространение? Опит за бягство от полицаи? Не ми се вярва. Според мен и двамата печелим, ако се запишеш като секретен информатор. Никога повече няма да продаваш метамфетамини; тези дни приключиха. Изборът ти сега е да започнеш да продаваш свирки, докато си в затвора, или да започнеш да продаваш информация на мен.

Раменете на Буцата увиснаха. Той разгъна листовете и разгледа най-горния.

— Така е по-добре — каза Марико. — Ето и правилата. Първо, ако отново те хванем да продаваш метамфетамини, ще приложим цялата строгост на закона. Ясно ли е?

Буцата въздъхна.

— Ясно.

— Второ, осигуряваш ни постоянен поток от информация, който води до арести. Ще започнеш да купуваш дрогата, а ние ще залавяме онези, от които я купуваш. Ще го правим така, че да няма никаква връзка с теб, за да не се превръщаш в мишена. Ясно ли е?

— Ясно.

— Три, ако дори само погледнеш сестра ми отново, няма да имаш удоволствието да видиш затвора отвътре. аз лично ще се погрижа за всеки арест, който извършим, да се разчуе кой е задникът, който ги е изпял. Оттам нататък е просто въпрос на късмет кой колега е направил точния залог: дали ще намерим тялото ти в пристанището или разпиляно по линията на метрото. Ясно ли е?

— Аха.

— Добре. — Марико застана пред огледалото в стаята за разпити и оправи сакото и косата си. — Що се отнася до кокаина — добави тя на излизане от стаята, — следващия път искам да имам име или ще си носиш последствията.

— Оки.

Изглеждаше като хлапе, което току-що е разбрало, че в края на краищата няма да получи кученце. Марико от своя страна не можеше да сдържи усмивката си. Кокаин. От самия Камагучи-гуми. Това беше колосално — ужасно, но колосално. Първите думи, които новият лейтенант щеше да чуе от устата ѝ, щяха да бъдат за нещо, което обещаваше да се превърне в най-големия наркотичен удар на годината. Може пък да започне да гледа на нея по-сериозно. Може дори да отдели нужните хора и средства, които случаят заслужава. Тя разполагаше с два месеца да го приключи — два месеца, преди да изтече стажът ѝ и да решат дали да одобрят молбата ѝ за кандидатстване в отдел „Наркотици“. Два месеца не бяха кой знае колко време, но Марико знаеше, че с подходящия началник и точната подкрепа щеше да се справи.

— Хей, Мишима — каза тя. — Лейтенант Ко тук ли е тази вечер?

— Не. Мисля, че сутринта изкара двойна смяна. На твое място не бих го търсил; досега не съм виждал лейтенант, който да не е вкиснат след двойна смяна.

— Няма проблем. Ще го потърся утре.

Марико излезе от участъка с енергична стъпка. Утре щеше да е хубав ден.

5.

— Влизай, Оширо. Влизай.

Лейтенант Ко имаше несъразмерно голяма уста, оградена от дълбоки гънки, наподобяващи хриле. Прошарената коса по главата му, доколкото я имаше, бе залепнала отстрани над ушите му. Черните му очи едва се забелязваха зад огромните квадратни стъкла на очилата, а в участъка се говореше, че никой не го е виждал без цигара в устата. Той седеше зад бюрото си, задименият му кабинет беше потискащо задушен и претъпкан с боядисани в бежово стоманени шкафове класьори. Тук-там върху тях се виждаха купчини с папки, други купчини украсяваха бюрото му, макар в средата да бе оставено достатъчно място, където да може да си върши работата и да оставя пепелника си.

Три дни бяха нужни на Марико, за да успее да си уреди среща с него — и то не кога да е, а в ранни зори; когато алармата на часовника ѝ се включи, навън бе още тъмно. Ко беше нов в участъка и сигурно имаше много да навакса, но според Марико три дни чакане си бе прекалено. Новата ѝ следа беше твърде важна.

— Ще бъдеш ли така добра — рече Ко, лапнал неизменната цигара — да ми донесеш чаша кафе, преди да започнем?

— Не, сър — отвърна Марико.

Голямата му рибешка уста се сгърчи и цигарата увисна между широките му устни.

— Моля?

— Това не е вписано в професионалната ми характеристика, сър. Аз съм детектив, не секретарка.

Устните му се сгърчиха още повече, както и дълбоките бръчки, които ги обграждаха.

— Затвори вратата, Оширо.

Тя я затвори и отново застана с леко разкрячени крака и ръце зад гърба.

— Все още не се познаваме добре — каза Ко, изтръсквайки пепелта на цигарата си в стъкления пепелник. — Може да се очаква

период на приспособяване. Но това е нещо нормално. Просто искам всички да разберат накъде ще задуха вятърът.

Марико кимна. Ко дръпна от цигарата си и въгленчето в края ѝ проблесна в червено.

— Разбрах — продължи той, — че предшественикът ми ти е давал известна свобода. Слагам край на това. Бих те изхвърлил от детективския отдел, ако можех, но както ти несъмнено сама си се досетила, за да го направя, ми е нужна причина. Засега не си ми я осигурила. Засега се държиш като добро момиче.

Марико се чувстваше като проснат на скала гущер. Очите ѝ пареха, кожата ѝ беше толкова гореща, че сякаш всеки момент можеше да се напука, а някъде високо над главата ѝ кръжеше ястреб, който обичаше да си похапва гущери.

— Виждам, че в сряда вечерта си унищожила полицейска собственост — рече Ко. — Един електрошоков пистолет.

— Унищожен и заплатен, сър. Това не е причина за разжалване.

— Наистина не е. — Ко всмукна от цигарата си и издиша тънка струйка дим. — Полицай Тойода докладва, че си злоупотребила е властта си.

— Тойода е мрънкало, на което не му хареса, че е било надбягано от момиче. Видяхте ли молбата ми да бъде временно отстранен и да получи порицание?

— Видях. Когато си в кабинета ми, ще се обръщаш към мен със „сър“.

Ръцете на Марико зад гърба ѝ се стиснаха в юмруци.

— Да, сър.

— Грещиш ужасно с тази абсурдна кокаинова история — заяви той. — *Борьокудан* не продават кокаин. Нито търпят някой друг да го продава на техни терен. Точка.

— Досега, сър.

— Моля?

— Имам основания да смятам, че член на якудза възнамерява да промени правилата на играта. Сър.

Ко изсумтя.

— И защо му е да го прави? Те държат твърдата дрога извън страната, а ние си затваряме очите пред уличните им представления.

Такива са условията на примирието. Не ни харесва, но се примиряваме. Смяташ ли, че биха поискали да променят това?

— Аз съм детектив, сър. Следвам уликите.

— Улики? — Поредното изсумтяване, при което ноздрите му блъвнаха две димни конусчета. Достигайки бюрото, те се разпукнаха като цвете, което извика в съзнанието на Марико образа на анимиран дракон. — Единственото, с което разполагаш, са твърденията на някакъв психясал наркоман.

— Моите уважения, сър, но пласъорите знаят много по-добре от нас какво се случва на улицата.

— Това трудно може да се приеме като положително свидетелство за работата ти в полицията. Кажи ми, през всичките ти години тук успя ли да си създадеш някакви контакти с якудза?

— Разбира се, сър.

— Повече от моите?

Марико мразеше риторичните въпроси. Мразеше и хората, които ги задаваха, а още по-неприятно ѝ беше, когато те седяха и я гледаха втренчено в очакване на отговора ѝ. Накрая тя завъртя очи и отвърна:

— Не, сър.

— И защо не?

Отново риторичен въпрос.

— Защото вие сте работили в полицията много по-дълго от мен.

Сър.

Ко ѝ се ухили противно. Въпреки всичките години, които бе живяла в Щатите, Марико така и не бе успяла да разбере какво точно имаха предвид под *мръснишка* усмивка и се зачуди дали не ставаше дума точно за това. Във всеки случай снизходителното му подхилкване пораждаше у нея желание да натика лицето на Ко в купчина мръсотия.

— Тези твои контакти сред *борьокудан* — произнесе той с тон, още по-пренебрежителен и от усмивчицата, — те споменаха ли нещо за предстояща експанзия на търговията с кокаин?

— Все още не, сър.

— Нито пък моите. А както самата ти каза, моите са доста по-обширни от твоите, *нали*? Ще ми простиш, ако вместо думите на някакъв отчаян наркоман, който си успяла да накараш да пропее, приема на сериозно тяхното мълчание.

— Сър, ако някой самотен якудза се опитва да си изгради по-голяма империя, останалите *борьокудан* нямаше да знаят за това...

Ко махна презрително с ръка.

— Забрави. Дори фактът, че ти е дадена възможност да кандидатстваш за отдел „Наркотици“, е пълна глупост. Трябва да си знаеш мястото. Пусни си по-дълга коса. Приличаш на лесбийка.

— Престъпниците могат да сграбчат дългата коса.

Той продължи да говори, сякаш тя изобщо не си беше отваряла устата.

— Не ти ли стига, че са те направили сержант? Не ти ли стига, че си единствената жена детектив в Токио? Като стана дума за това, ти си единствената жена детектив, за която изобщо съм чувал, а аз нося значката от двайсет и две години. Освен това си практически *гайджин*. Щеше да извадиш късмет, ако дори си намереше работа да бършеш маси в тая страна. Ти си чужденец в собствената си родина, Оширо. Човек би си помислил, че ще си доволна от онова, което имаш. — Той изпръхтя още две струйки дим към бюрото си. — Сержант и детектив след само четири години в службите! Просто не ми го побира акълът как си успяла да стигнеш дотук.

— Аз съм добро ченге, сър. Така успях да стигна чак дотук.

— Това не е редно. В администрацията, да, бих го приел. Дори във висшата администрация. Няма да е нещо невиждано; сигурен съм, че можеш да пишеш на компютър не по-зле от останалите. Но ако зависеше от мен, единствената ти работа в този участък щеше да бъде да сервираш на останалите от нас кафе и чай при поискване. Повярвай ми, при първия повод веднага ще ти дам да вършиш точно това.

Лицето на Марико вече се потеше, но не заради топлината, която излъчваше радиаторът, а от гняв.

— Хайде, давай — подкани я Ко, срещайки погледа ѝ през мъглата от дим. — Кажи нещо. Дай ми причина да те понижа. Или пък недей. Аз съм търпелив. В очите ти може и да съм някакъв шантав дъртак, но слухът ми е остър. А в този участък това е достатъчно.

Марико стискаше зъби, свила устни в тънка линия.

— Не очаквайте да чуете каквото и да било — рече тя. — Ще продължа да се държа като добро момиче. Сър.

— Може би. А може би не. Единственото сигурно нещо е, че докато управлявам аз, ти „Наркотици“ няма да видиш. Ще си

отслужиш остатъка от стажа, след което ще се погрижа да ти откажат прехвърлянето и до края на кариерата ти ще ти давам само незначителни имуществени престъпления. И тъй като с малко повече практика ще успяваш да се справяш с тях... — Той измъкна светлосиня папка от средата на купчината документи и я хвърли пред себе си на бюрото. Въздушната струя, предизвикана от движението, разнесе бялата пепел от пепелника му. — Поемаш случая Ямада. Някакъв старец, който живее близо до Мачида. Твърди, че някой се опитал да му открадне меч.

— Сър, независимо дали ви харесва или не, на мен ми остават още осем седмици в „Наркотици“, преди да започнете да ми прехвърляте скапаните случаи. Дотогава съм в правото си да се занимавам със съответните арести, свързани с дрога.

Мръснишката усмивка отново се появи.

— Специална молба от полицейското управление на Мачида. Упълномощават ме да избира, който ми хареса. Днес извади късмет.

Марико не отвърна нищо. Просто взе папката и излезе от стаята.

6.

Мечове, помисли си Марико. Проявите на насилие от *борьокудан* се разрастват, имаме мъртва полицайка и никакви следи към това кой я е убил, кокаинът заплашва да ни връхлети като тайфун, а моята основна задача са някакви откраднати мечове.

Не, помисли си тя. Един меч. *Почти* откраднат меч. Предполагам опит за кражба на меч. Случаят не само не беше свързан с наркотици, но Ко дори не я бе пратил да разследва *престъпление*. Това беше прекратен престъпен акт, възможен вариант на престъпление.

Тя взе метрото до дома на Ямада. Би могла да вземе някоя от полицейските коли и да отиде с нея, но дори това можеше да бъде прието като разхищение на полицейски ресурси, а Марико не искаше да рискува. Тя също можеше да бъде търпелива. В участъка имаше много полицаи, с времето Ко щеше да става все по-зает и тогава Марико щеше да разбере дали слухът му е толкова остър, колкото твърдеше.

Пътуването до Мачида й отне почти час; колкото повече се отдалечаваше от центъра, толкова сградите край линията ставаха все по-ниски и дори по-малки. През първите петнайсет минути във вагона имаше толкова малко хора, че Марико дори успя да отлепи лактите от ребрата си, а скоро вече можеше да вижда и до другия край на кабината. Докато чакаше на платформата за прехвърлянето, тя успя да проведе телефонно обаждане, от което научи, че участъкът на Мачида беше малък, че наскоро единственият им детектив се бе пенсионирил и че все още не са му намерили заместник. Става все по-добре, помисли си Марико. Сега го играя заместващ в разследването на едно почти престъпление.

Не за пръв път ужасно й се прииска лейтенант Хашимото да не се бе пенсионирил. Не че имаше кой знае какъв избор. Също като Марико човекът нямаше представа как да върши нещата половинчато. Двайсет и шестте години осемдесетчасова работна седмица си бяха взели своето, докато накрая той не припадна в кабинета си и не се

събуди в болницата, а над него се бе надвесил лекар, който му казваше, че се е разминал на косъм с *кароши*. Докато влакът тихо потракваше, Мариико си мислеше колко е странна тази дума. *Кароши*: смърт от преумора. Какво говореше за японската култура наличието на специална дума за това? Как може да оцелее едно общество, в което толкова много хора се преработват до смърт, че то не е имало друг избор, освен да измисли специална дума? Американците нямаха нищо такова — но пък съществуването на термина *drive-by shooting*^[1] беше също толкова болезнено обяснение за тяхната култура. Само на място с нестихващи прояви на насилие хората измислят лексика, която разграничава *този* вид престрелка от *онзи* вид престрелка.

И Мариико бе избрала земята на *кароши* пред земята на стрелбата от автомобил. Какво говореше това за самата нея? В избора ѝ да предпочете самоубийството пред безразборната стрелба имаше нещо толкова класически японско. Някога самураите са спорели дали има някаква чест в това да спечелиш битка чрез прибегването до огнестрелни оръжия. За разлика от меча или стрелата куршумът на мускета улучва произволно, а честта повелява на истинския последовател на Бушидо да убива само използвайки собствения си талант. По-добре да се умре чрез сепуку, казвали някои, вместо да се обяви безсъдържателна победа чрез огнестрелни оръжия. Разбира се, онези, които го твърдели, били сред десетките, паднали пронизани от мускетните куршуми.

От време на време хората отново подхващат разговор за духа на самурая. Мариико се чудеше дали го носи в себе си, или всичко е било просто проява на чиста упоритост. Не — упоритост плюс желанието да издържи повече от съперника. Много я биваше в тази част. Това бе единственият начин да победи подобните на Ко — тя щеше да прояви по-голяма издръжливост от него. Щеше да издържи повече, дори това да я убиеше.

Мариико установи, че не изпитва удоволствие нито от сияещото слънце и безоблачното небе, нито от зеленината на Мачида, която бе много повече в сравнение с центъра на града. Бледосинята папка в лявата ѝ ръка все още миришеше на цигарен дим. Тя я отгърна, за да потърси адреса на Ямада, и после с лекота откри къщата.

Ясуо Ямада, на осемдесет и седем години, пенсионер, живее сам. Няма полицейско досие. Каквото и да бе работил преди

пенсионирането си, очевидно беше достатъчно доходоносно, за да си позволи да си купи собствен дом — лукс, за който Марико можеше само да мечтае. Вероятно бе вдовец и талантлив градинар, защото, когато стигна до дома му, тя го откри да отрязва една огромна розова хризантема от храста, който растеше до предната веранда.

— Ямада-сан?

Старецът се обърна и се усмихна. Косата му беше подстригана късо с машинка и под слънчевите лъчи сияеше като милион мънички иглички сребриста светлина. Той беше коленичил на земята — цветчето, което бе отрязал, се намираше на най-ниските клончета на храста — но въпреки това тя забеляза, че има лека гърбица. Носеше панталони и пуловер с цвят на чай с мляко, а лицето му беше обсипано със старчески петна. Марико никога не бе виждала толкова набръчкана кожа, колкото тази на ръцете и лицето му.

— О, здравейте — каза той.

— Аз съм детектив сержант Оширо от Токийското столично управление на полицията. Искам да ви задам няколко въпроса във връзка със скорошния опит за кражба. Можете ли да ми отделите няколко минути?

— Разбира се. Влезте, моля.

Той й даде знак с кимване на главата и тръгна към входната врата, стиснал в ръката си ножиците и хризантемата. Сега, когато вече беше изправен, тя установи, че е по-нисък, отколкото бе очаквала — не повече от десетина сантиметра по-висок от нея. Гърбицата отнемаше част от височината му. Краката му внимателно търсеха стъпалата, което изненада Марико, защото той се беше изправил сравнително пъргаво и изглеждаше доста здрав за възрастта си. Едва когато стигна до вратата, тя разбра защо се бе движил толкова бавно. Той бръкна в джоба си, за да извади ключа, и след като го намери, се наведе толкова ниско напред, че лицето му се озова на един пръст разстояние от дръжката на вратата. Едва тогава успя да вкара ключа в ключалката.

— Официално спя ли сте? — попита Марико.

— Май не сте от деликатните, инспекторе.

Марико усети как се изчервява.

— Не, сър. Моля да ме извините. Баба ми също е почти спяла. Все още се занимава със *сашико*, но следва шаблона с опипване.

— Аха. Моят лекар казва, че в някои случаи е по-добре да оставям пръстите ми да виждат вместо мен, но аз предпочитам да използвам очите си, докато все още мога. Моля, влезте. Да поседнем.

Домът на Ямада представляваше отломка от миналото. Подът на фойето му, в което все още имаше ниско дървено рафтче за обувки, беше по-нисък от останалата част на къщата. Единствената мебел във всекидневната му бе широка маса, чиято височина стигаше до под коленете, обградена от четири сиви *забутона*. Подът беше покрит с татами, стените — с книги, а единственият електрически уред, който се забелязваше наоколо, бе куполообразната лампа. Дори осветлението беше сравнително скорошна придобивка за дома, ако се съдеше по мазилката на тавана — една права линия с почти същата текстура като на останалата му част, водеше от лампата до стената, показвайки откъде минаваше новата жица. В стъкления балон на лампата се забелязваха мъртви насекоми, но рафтовете бяха грижливо забърсани, а по сивите възглавници не се забелязваха никакви петна. Стаята миришеше на татами и стара хартия. В другия ѝ край шумно тиктакаше часовник.

Марико каза, че предпочита да остане права, но Ямада настоя, така че тя събу обувките си, влезе във всекидневната и се настани на един *забутон*. Ямада ѝ заговори от кухнята, където приготвяше чая.

— Той дойде за меча снощи — каза възрастният мъж. — С кола, ако това има значение. Беше малка, ако се съди по звука на двигателя ѝ.

Марико си записваше всичко, повече по навик, ако не друго.

— Защо смятате, че човекът е дошъл за меча?

— Не се сецям за друго, което си заслужава да бъде откраднато — отвърна Ямада, влизайки в стаята, стиснал поднос с двете си ръце. На подноса имаше две чаши за чай — традиционни, без дръжки — димящо чайниче и голямата розова хризантема. Ароматите на чая и цветето се смесваха в прекрасно благоухание.

Марико нямаше навика да противоречи на свидетелите или жертвите по време на разпит, но не можеше да не си помисли, че един меч със сигурност не си заслужава да бъде откраднат. За какво му е на човек меч в два-сет и първи век?

Но тя не произнесе мислите си на глас. Вместо това попита:

— Може ли да видя меча, сър?

— Първо чая — каза Ямада. Ръцете му с лекота намериха чашата и дръжката на чайничето — дали ги виждаше, или просто бе запааметил мястото, където ги беше поставил? — и той напълни догоре с бледозелен чай двете малки чашки.

Марико сръбна от своята. Докато пиеха, тя му задаваше обичайните въпроси: По кое време е пристигнала колата? Какво се е случило след това? Човекът проникнал ли е в къщата, или просто е направил опит да влезе? Можете ли да опишете човека? Сам ли беше той или тя?

Ямада отговори на всички въпроси, макар Марико да усещаше, че мъжът крие нещо. Опитва се да перифразира въпросите, да ги представи от различен ъгъл, но не успя да преодолее резервираността му. Не можеше да прецени дали старецът умишлено прикрива нещо, или всичко се дължи просто на различията във възпитанието на поколенията.

Накрая стигна до заключението, че Ямада е традиционалист. Масата в стар стил и възглавниците, липсата на каквато и да е стереосистема или CD плейър, татамито на пода: всичко това напомняше за едни отминали времена. Ямада не разкриваше доброволно нищо, за което не бе попитан, и не всичко от онова, за което беше попитан, но Марико предположи, че причината е принадлежността му към по-старото поколение, което все още вярваше в светостта на мълчанието.

Докато Ямада я водеше нагоре по стълбите към спалнята, където държеше меча, Марико забеляза, че в къщата няма телевизор. Не беше необичайно слепите хора да имат телевизори в дома си — баба й имаше — но Марико заподозря, че този мъж не е изхвърлил своя, когато зрението му се бе влошило. По-вероятно беше, помисли си тя, никога да не бе притежавал телевизор. В къщата например не се виждаше нито едно очевидно място, където да е стоял, секция или стойка, които сега да се използват за нещо друго, а силно тиктакащият часовник във всекидневната й подсказваше, че дори след като беше почти напълно ослепял, Ямада все още пазеше нещата, които не би могъл да използва повече. И най-вече според нея бе невъзможно някой да е прочел толкова много книги, ако прекарваше някакво време пред малкия екран.

Ямада нямаше дори компютър, което не беше чак толкова изненадващо — бабата на Марико също нямаше — но въпреки това Марико бе шокирана, защото не можеше да си представи живота си без компютър. Поредната разлика между поколенията, предположи тя.

— Ето го — посочи Ямада. Спалнята също миришеше на покрити с татами подове. Леглото не беше разтегателен диван в стар стил, както бе очаквала, а по-скоро модерен матрак върху висока до бедрото рамка. По-лесен за лягане и ставане, предположи тя. Над леглото, върху едно черно лакирано рафтче, лежеше мечът.

Мъжът отиде до него, свали го от стената и ѝ го подаде. Оръжието беше изненадващо тежко и много по-голямо, отколкото бе очаквала. Но пък досега тя никога не бе държала в ръцете си истински меч. Беше ги разглеждала при обиколките на музеи и замъци като дете, разбира се, и всъщност винаги бе искала да отвори стъклените кутии и да ги вземе. Чувстваше се странно с оръжието в ръце, сякаш момичешката ѝ фантазия бе оживяла. Една мъничка частица от нея се чудеше какво ли разкриваше това за нея. Детската фантазия на Саори беше да има пони.

— Извадете го от ножницата — каза Ямада.

Тя се подчини, оставяйки излъсканата, обвита с шнур ножница върху матрака. Голата стомана отразяваше всичко в стаята, като изкривяваше и разтягаше образите. Марико трудно можеше да си представи да се бие с него, но веднага щом мисълта се появи в главата ѝ, тя осъзна колко лесно би било да се разсекат кости и мускули с толкова голямо острие. И естествено самураите, които са се сражавали с подобни оръжия, несъмнено са били много по-едри от петдесетте килограма и сто шейсет и петте сантиметра на Марико. Мечът едва ли им се е струвал чак толкова голям.

— Впечатляващо — отбеляза тя, претегляйки го на ръка.

— Така трябва да е. Той управлява силите на съдбата.

Младата жена не можа веднага да проумее думите му.

— Силите на съдбата?

— Точно така.

— Сър, да не би да твърдите, че този меч е вълшебен?

— И така може да се каже.

Марико го прибра в ножницата му.

— И това е причината крадецът да иска да ви го отнеме?

— Но разбира се.

— Естествено. — Тя не си направи труда да върне меча обратно на рафта му, просто го остави на леглото. — Казахте, че всъщност не сте видели крадеца да влиза в къщата?

— Вече не виждам добре, инспекторе.

Марико се обърна към стълбите.

— Мисля, че приключихме тук, сър. Ще ви съобщя, ако изскочи нещо.

— А, инспекторе — извика той след нея, — ако това ще помогне при разследването ви, този меч струва много пари.

— Защото контролира съдбата?

— Не. Защото е на почти деветстотин години.

— Аха. Ще ви се обадя, сър.

Напусна дома на стареца, свивайки и разпускайки юмруците си, като непрекъснато си повтаряше, че това е единственият начин да победи Ко. Трябваше да издържи повече от него. Той щеше да я засипва с подобни боклуци и тя щеше да търпи, докато боклукът му не свършеше.

И Марико адски силно се надяваше да свърши скоро.

---

[1] Стрелба от движещ се или спрял за кратко автомобил. — Бел.прев. ↑

КНИГА ВТОРА
ПЕРИОД КАМАКУРА, ГОДИНА 124 (1308
ГОДИНА ОТ Н.Е.)

7.

Над хълмовете се спусна тишина. Оранжеви и златисти есенни листа мързеливо се ронеха по земята, все по-малко оставаха неподвижни по клоните. Едно от тях падна върху лицето на господаря Осаму Канаяма; бледността му рязко контрастираше с ярката червенина на листото. По-голямата част от кръвта му вече бе обагрила земята в поток от тъмноалено. На гърба му зееше страшна рана, дълбок разрез от лявото рамо до десния хълбок, а лицето му все още беше разкривено в налудничавата озъбена маска от битката.

— Никога досега не съм виждал подобно нещо. — Все още дишащ тежко, Тоширо Сайто гледаше падналия си командир, а кръвта барабанеше по тъпанчетата на ушите му в поддържан от адреналина ритъм.

— Нито пък аз — каза Минору Накадай и прибра своя *тачи* в ножницата на бедрото си. — Нито при Камакура, нито при Хигашияма, никога.

Двамата мъже бяха много различни. Докато Сайто се извисяваше слаб и висок в доспехите си, Накадай беше с цяла глава по-нисък от него и широк почти толкова, колкото и висок. Сайто имаше обветрено лице, загоряло от слънцето и загрубяло от годините, прекарани в сражения. Бузите на Накадай приличаха на червени ябълки, а очите му представляваха дълбоки и тесни проблясващи цепнатини, като две черни мраморни топчета, натиснати в топка тесто. И двамата бяха облечени в доспехи и имаха характерните прически, които, заедно с двата меча, ги определяха като самураи, но така, застанали един до друг, Накадай приличаше повече на бик, а Сайто — на изсъхнало дърво.

— Той се сражаваше като полудял — поклати глава Сайто. — Не, като бясно куче. Не го разбирам.

— Да. Ние трябваше да лежим тук, не той. Жалко, заслужаваше много по-добра смърт.

Освен всичко останало господарят Канаяма беше един от най-изтъкнатите майстори на меча в област Овари. Също така бе самурай,

господар на замъка в Гифу, даймьо на околното феодално владение и съюзник и довереник на господаря Джиндзаемон Ашикага Овари-ноками, повелител на Овари. Допреди няколко дни Канаяма беше един от генералите на господаря Ашикага и командир на Сайто и Накадай. По време на война мнението на господаря Канаяма винаги се зачиташе, а хванеше ли меч в ръце, никой на сто *ри* наоколо не можеше да се мери с него. Ала предишната сутрин той трябваше да извърши сепуку; наказанието му беше наложено от господаря Ашикага по обвинение в измяна. Но вместо това на зазоряване Канаяма бе взел мечовете си и двата си най-бързи коня и бе побягнал през равнините на Овари.

Той препуска с първия кон, докато животното не рухна от изтощение. Вторият, който беше по-силен от първия, го носи на гърба си цяла нощ, докато накрая не счупи крака си при безумното си хвърляне в река Кисо. Нататък Канаяма продължи да бяга пеша и на Сайто, Накадай и още десетина воители, които се бяха впуснали да го преследват по заповед на Ашикага, им бяха нужни почти трийсет часа, за да го настигнат. А сега, на тези усамотени хълмове, той се бе обрекъл на кучешка смърт от ръцете на хората от собствената си свита.

— Не мога да го разбера — каза Сайто, докато чистеше кръвта от острието на меч си. — Ако просто беше извършил сепуку, щеше да умре с чест. А сега това! Да бяга като най-обикновен крадец, да кълца хората наляво и надясно така, сякаш никога преди не е докосвал меч... Кълна се в боговете, когато те *изрита*, направо не можах да повярвам на очите си!

Ритникът бе запратил дебелия Накадай право в един бодлив храсталак, където той си счупи две ребра, а всяко непокрито късче от кожата му беше одраскано стотици пъти. Накадай бе извадил късмет; всеки друг, озовавал се в обхвата на меч на Осаму Канаяма, обикновено умираше от бърза смърт. Ритникът не само отблъсна Накадай настрана, той накара Канаяма да изгуби равновесие и позволи на Сайто да избегне следващия му безумен удар. Воинът се размина само с повърхностно нараняване по ръката, но в замяна на това Канаяма оголи гърба си, а Сайто се завъртя и го разсече от рамото до хълбока.

— В това нямаше никакъв смисъл — кимна утвърдително Накадай и погледна невярващо към тялото. — Аз щях да съм обезглавен труп, а твоята кръв щеше да изтича от чукачето на

отсечената ти ръка, докато чакаш господаря да те посече. В нападенията му нямаше никаква мисъл, само лудост. Може би онова, което казват за този меч, е истина...

— Глупости — отвърна веднага Сайто. — Той беше изтощен. Яздил е дни наред без почивка. Може и да е пострадал, когато конят му падна в реката.

— Възможно е, но при Инуяма го видях да посича с една ръка четирима мъже, и то след като рамото му беше пронизано от стрела.

— Не мога да си го обясня — призна Сайто. — Може и да е полудял. Нищо друго не може да обясни защо се обърна срещу господаря Ашикага.

— Нищо, освен меч.

Сайто се намръщи.

— Избий си тази мисъл от главата. Да не си жена на някой селянин? Да не би също така да вярваш, че нощем таласъми крадат децата ти? Това острие е изковано от Иназума. Няма друг такъв меч! Нормално е да измислят легенди за него.

— Не и такива легенди — възрази Накадай.

— Вземи се в ръце! Легенди се носеха и за самия господар. Наистина ли повярва, че е убил сто мъже при Камакура? И аз не повярвах, но селяните разказваха такива неща за него. Сам избери, приятелю мой, дали си селянин или самурай. Наистина ли вярваш, че духовете могат да контролират мечове?

Накадай отпусна за миг глава. Когато отново я надигна, дебелиите му бузи се бяха надиплили в усмивка.

— Прав си. Разбира се, че си прав. Сигурно смъртта на господаря ни ме подлудява. — Той тръсна главата си, сякаш за да се отърси от последните остатъци от някакъв лош сън. — Съжалявам. Сега можем ли да съберем останалите и да се върнем при господаря Ашикага?

Очите на Сайто отново се спряха върху тялото.

— Ти тръгвай. Някой трябва да приготви главата и да съчини предсмъртното му стихотворение.

Накадай кимна. Сайто го гледаше как бавно се изкачва по хълма, за да намери десетината буши, които ги бяха придружили при преследването. Сайто и Накадай бяха най-добрите ездачи в групата и бяха да успеи да навлязат по-навътре в гората от останалите. Накрая

дърветата се бяха сгъстили дотолкова, че ги бяха принудили да слязат от конете. Преследването продължи пеша, докато конете послушно чакаха на мястото, където бяха оставени. Сайто предположи, че където Накадай открие конете им, там ще намери и останалите от групата.

Което не му оставяше много време. Веднага щом фигурата на Накадай се скри от погледа му, очите на Сайто се впериха в тялото на мъртвия му господар. Трупът лежеше на земята с кръстосани крака и изкривен под невъобразим ъгъл торс, тъй като гръбнакът и гръдният кош вече не можеха да го поддържат в нормална човешка форма. Дясната ръка на Канаяма все още стискаше неговия *таци*, който бе толкова остър, че когато собственикът му беше паднал, той се бе забил на половин дължина в земята.

Сайто се надяваше да не се е натъкнал на скала при падането. Той издърпа острието на Иназума от земята и въздъхна, когато установи, че никакъв камък не е повредил идеалния му ръб. Иназума, създателят на оръжието, беше майстор, какъвто нямаше да се появи на света поколения наред. Той, естествено, бе имал чираци, но никой от тях не беше успял да прояви гения на своя учител и след смъртта на Иназума училището му бе изчезнало. Оттогава бяха минали двеста години и единственото му наследство бяха саби като тази, съкровище, което Сайто никога не се бе надявал, че ще има честта да държи в ръцете си.

Самият Сайто беше забележителен майстор на меча, дори сред самураите. Не можеше да се сравнява с господаря Канаяма, но все пак уменията му превъзхождаха тези на повечето воители. Освен владението на меча, което всички самураи превръщаха в своя цел в живота, Сайто дълго време се бе обучавал и в *иайдо*, изкуството на изваждането на меча. Той се гордееше с бързината си и с плавността, с която отбиваше, парираше и нанасяше удари. Истинският майстор на *иайдо* можеше да извади меча си, да нанесе смъртоносен удар и да прибере оръжието в ножницата, преди трупът на врага му да е докоснал земята. Сайто все още не беше постигнал това, но полагаше всички усилия.

Впрочем точно тази сабя бе изкована от майстор Иназума специално за *иайдо*. Името ѝ беше Красивата певица заради свистенето, което издаваше острието ѝ при изваждането от ножницата. При *иайдо* мечът трябва да е по-лек от повечето *таци*, за да се постигне по-голяма скорост при изваждането му; при този усещането

бе сякаш масата му се поддържаше от собствени мускули, сякаш беше продължение на ръката на Сайто, напълно безтегловен.

Истински шедьовър. Щеше да е престъпление да го изпрати в отвъдния живот заедно с господаря Канаяма. Нямахте да е позор да вземе меча. Нямахте да е безчестие. Единственият начин да спаси този шедьовър бе да го открадне от мъртвеца, каза си той, като кражбата не беше нито мерзка, нито срамна. А и слуховете, които се носеха за меча, нямаше как да са истина. Сайто се засмя при тази мисъл, докато оглеждаше острието му под лъчите на слънцето. Той лъсна до блясък повърхността му, възхищавайки се на отразените в нея листа. Това е меч на Иназума, помисли си. Естествено, че ще има легенди. Мъжете биха убили — мъжете бяха убивали — за да се сдобият с подобно оръжие. Когато става дума за такива съкровища, въображението е склонно да се развихря.

Сайто лъсна меча още веднъж, извади своя *таци* и прибра оръжието на покойния си господар в ножницата му. Тя му пасна добре — не идеално, но достатъчно, за да не подрънква в нея. След това я свали заедно с меча от кръста си, седна на земята и бързо размота шнуровите около дръжките на двата меча. Размени ги и омота дръжката на Иназума с шнура от собствения си меч. Макар дълбоко в себе си да усещаше, че нарушава Бушидо, с ума си беше убеден, че постъпва правилно. Докато увиваше плетения шнур от своята ножница около тази на Красивата певица, той се опитваше да убеди в това и вътрешното си чувство.

Огледа със смръщени вежди двете *цуба*, кръглите метални предпазители на двата меча; размяната им щеше да отнеме повече време, а и не разполагаше с нужните инструменти. Измамата нямаше да е пълна. Но пък не беше и нужно. Нямахте причина някой да оглежда меча, който Сайто носеше по пътя към дома. Ако останалите изпитваха поне капчица лоялност към господаря си, мъката заради безчестната му смърт щеше да засенчи всички останали грижи.

Щом омота дръжката и ножницата на Красивата певица, Сайто набързо уви около меча си оранжево-жълтия шнур, който бе взел от господаря Канаяма. Маскирал двете оръжия, той препаса великолепия трофей на Канаяма около кръста си, а остави стария си меч на покойния господар. Едва тогава чу приближаващите се откъм хълма гласове. С едно безшумно движение Сайто се изправи на крака и

извади меча на Иназума. Безподобното острие проблесна, когато отдели главата от тялото на Канаяма. Кръв почти нямаше, защото по-голямата ѝ част вече беше превърнала пръстта в червена кал, но Сайто така или иначе почисти внимателно новото си оръжие. Когато разсече въздуха с острието, преди да го прибере в ножницата, то наистина запя с пронизителен, едва доловим, но въпреки това незабравим глас. Незнайно как Сайто веднага разбра, че тази песен имаше и думи, и в този момент в съзнанието му се появи посмъртното стихотворение на господаря му:

*Великолепното слънце,
което достига зенита си,
засенчено от ръката ми.*

— Идеално е — обяви по-късно Накадай, когато Сайто му изрецитира стихотворението. — Да, самият господар нямаше да се справи по-добре. Жалко, че е самата истина.

— Какво? — Сайто погледна към приятеля си, внезапно осъзнал, че Накадай е проговорил. Свистящата песен на сабята все още ехтеше във въздуха, заглушавайки всичко останало.

— Животът на господаря — отбеляза Накадай. — Не може да не си го забелязал. Той беше слънцето, засенчен точно когато бе достигнал върха в уменията си. Или си написал стихотворението по-добре, отколкото самият ти си очаквал?

— Не... то само се написа.

Накадай се засмя.

— Какво пък, може да си получил просветление. Сигурно трябва да си обръснеш главата и да постъпиш в манастир. — Накадай отново се изкиска, но Сайто настръхна при мисълта, че може да загърби оръжията си и ранга на самурай. Въпреки това се засмя насила.

Двамата се споразумяха да издигнат клада за тялото на Канаяма край гората, защото беше възможно след отнасянето му у дома господарят Ашикага да не им позволи да му устроят погребение. Какъвто и демон да бе обсебил господаря им в последните му дни, през по-голямата част от живота си Канаяма беше непобедим воин и се радваше на непоклатимата лоялност на подчинените си.

Слънцето вече залязваше по времето, когато успяха да съберат нужното количество дърва, защото, за да превърнат костите на своя господар в пепел, им беше нужна топлина, каквато обикновено се постига само в огнището на ковачницата. По предложение на Сайто мечовете на Канаяма щяха да изгорят заедно с тялото му. Той заяви, че господарят му е заслужил поне тази чест. Накадай бързо се съгласи — ако историите за призраци бяха истина, рече той, значи те ще направят истинска услуга на света, когато предадат на пламъците меча на Иназума. В ярката светлина на среднощната клада като че ли никой не забеляза различната цуба на меча на господаря Канаяма и никой не обърна внимание, че оръжието на хълбока на Сайто носи предпазителя на меча на покойния.

Това не е безчестие, каза си Сайто. Самураят трябва да превърне себе си в жив меч. Както господарят не жертва с леко сърце верните си самураи в битка, така и самураят не може да позволи с леко сърце да бъде унищожен един забележителен меч. Не, помисли си той. Това изобщо не е безчестие.

8.

Господарят Джиндзаемон Ашикага Овари-но-ками бе колкото могъщ, толкова и страховит. Никой не оспорваше властта му над Овари; всичките му разумни врагове вече бяха решили, че е по-добре да изчакат стария тиран да умре, с надеждата, че наследникът на Ашикага няма да е надарен със същата демонична смелост като бащата. Наистина областта Овари беше апетитна земя и всички съседни феодали копнееха да я изтръгнат от контрола на Ашикага. Полуострови ограждаха дълбокия й тесен залив от всички страни и го превръщаха в пристанище с естествена защита от често връхлитащите тайфуни. Планините, които се издигаха на север и на запад, осигуряваха допълнителна защита срещу заплахите от военно естество. Равнините на Овари даваха богата оризова реколта, което правеше областта още по-изкусителна плячка. Армията на Ашикага бе много по-малобройна от силите, които командваха враговете му. Но след като планините и морето защитаваха фланговете му, Ашикага можеше да съсредоточи ограниčenата си военна мощ върху защитата на източния фронт, което не представляваше особена трудност за такъв изкусен генерал.

Веднъж, преди много години, двама вражески феодали нападнали едновременно Овари, единият по море, а другият по суша. Господарят Ашикага разгромил и двамата, изпращайки срещу всеки от тях по половин армия. Първия нападнал по двата фланга откъм полуостровите, докато корабите му нахлували в пристанището. Обсипал ги с дъжд от запалени стрели, които нанесли на лодките такива щети, каквито стоманата нанася на плътта и нападението било прекратено още преди първият моряк да стъпи на брега. Сухопътните нападатели получили възможността да нахлуят дълбоко в равнините, преди втората половина от бойците на Ашикага да ги връхлети откъм гърба, отрязвайки ги от обоза. Врагът се отправил на юг само за да бъде пресрещнат от стрелците, които се връщали от морската битка. Свивайки на запад, нашествениците се сблъскали с останалите стрелци, които се спускали от другия полуостров. Обграден с воини от

три страни и планината от четвъртата, врагът бил оставен без продоволствия цяла седмица в плодородната земя, на която, за нещастие, й оставали цели три месеца до жътва. И двете маневри били толкова изненадващи и били проведени с такава унищожителна скорост, че генералите на противника нямали друг избор, освен да повярват, че цялата армия на Ашикага е била изпратена едновременно в равнините и на крайбрежието и че всеки генерал, който е способен едновременно да разгърне една и съща армия на две бойни полета, трябва да бъде оставен да умре спокойно в собствената си провинция, с надеждата, че нечовешките му умения няма да бъдат наследени от приемника му.

Въпреки цялата си мощ и ум Ашикага беше грозноват мъж. Лицето му приличаше на череп с опъната върху него кожа, а скулите му бяха изпъкнали като на затворник, оставен две седмици без храна. По лявата страна на лицето му, от устата до липсващата мека част на ухото, минаваше идеално права линия — плътен бял белег, по който нямаше окосмяване. Косата и веждите му бяха рошави и прошарени, в рязък контраст с постоянния червеникавокафяв цвят на кожата му, придобит през годините, прекарани под безмилостното слънце на бойното поле. Тялото му също носеше белезите на сраженията, но все още най-грозният от белезите му бе противният засукал възел на гърлото му. В младежките години на Ашикага някакъв стрелец пуснал стрела през гърлото му и само по милостта на някой буда или демон успял да оцелее. Говореше се, че в онзи ден той убил още двама мъже, преди да спре, за да извади стрелата. Някои твърдяха, че дори се върнал, за да се разправи с мъжа, който го прострелял. Накрая се възстановил от раната, но лековете сбръчкали кожата на гърлото му в странен усукан белег, напомнящ на увъртяно около дръжката на копие парче плат. Гласните му струни също били увредени. Минала повече от година, преди да започне отново да говори и дори да върти главата си, и оттогава гласът му напомняше по-скоро ръмжение, скърцане на чакъл под колелата на каруца, боботенето на далечна гръмотевица.

За Сайто нямаше никакво значение дали стрелата наистина бе пробила гърлото на господаря му, или само го беше одраскала, дали наистина бе открил стрелеца, или историята за отмъщението му беше просто измислица. Щом човек се издигне дотам, че хората да започнат да измислят легенди за него и да ги разказват така, сякаш са самата

истина, то това говореше достатъчно за способностите му. Сайто винаги се обръщаше към господаря си с Ашикага-доно, вместо с обичайното *сан*, което се използваше при равни, или дори *сама*, което използваше за господаря Канаяма. Винаги щеше да уважава Ашикага като воин и свой феодал въпреки слуховете, които се разнасяха сред суеверните войници, за разни гладни духове, върнали се към живота.

Сайто беше призван от своя генерал в залата за аудиенции, за да му докладва за смъртта на господаря Канаяма. Когато му разказа за ритника, който бе запратил другаря му в бодливия храсталак, Ашикага издаде къс дрезгав смях.

— Нима очакваш да повярвам, че Осаму Канаяма е *ритнал* човек, докато е държал меч в ръката си? — вълчийт глас бе пропит с горчиво недоверие. — Защо просто не го е посякъл? Какво се опитваш да скриеш от мен?

— Нищо, Ашикага-доно. Нищо от онова, което ви разказах досега, няма да спаси покойния господар от срама. Вие поискахте от мен истината и аз ви давам точно това. Не мога да обясня действията му; той изгуби всякакъв контрол. Години наред му бях верен, но господарят Канаяма умря без чест и за да му спестя позора, му отсякох главата. Ако все още смятате, че съм лъжец, моля да ми позволите да извърша сепуку, за да защита невинността си.

Черните очи на Ашикага се насочиха към лакираната кутия, поставена в основата на подиума. В кутията лежеше дебела платнена торба, в която беше увита отсечената глава.

— Не, Сайто-сан — каза замислено той. — Продължи разказа си. Може би наистина е полудял. Разкажи ми останалото.

Сайто довърши историята със смъртоносния удар и погребалнатаклада, като описа всяка подробност, с изключение на мечовете. Не се страхуваше, че Ашикага ще разпознае промяната в новата *цуба* на неговия *тачи*, защото никой, освен телохранителите и самия господар Ашикага, не влизаше въоръжен в залата за аудиенции. Домакинът, който на входа бе приел оръжието на Сайто, нямаше нужните познания, за да направи разлика между мечовете, така че тайната му си оставаше скрита. И въпреки това той предаде оръжието си с огромна неохота. Дори при самата мисъл за него припяващото свистене, наподобяващо писъка на връхлитащ стоманен сокол, което беше чул в гората, отекна в залата за аудиенции. Как може икономът да не знае, че

държи в ръцете си меча на мечовете? Дори през ножницата усещането му бе божествено. Сайто успокои напрежението си с мисълта, че скоро отново ще се събере с оръжието си.

Ръмжащият глас на Ашикага върна вниманието на Сайто в залата за аудиенции.

— Ти беше искрен с мен, Сайто-сан, макар и с цената на честта на господаря ти и твоята собствена. Правилно си постъпил, като си изгорил тялото на предателя. Ако го беше върнал тук, аз нямаше да го позволя. Преценката ти е добра и двамата с Накадай-сан доказахте своята лоялност. Няма да те отпратя като *ронин*.

Тези думи прогониха и последните остатъци от тревогата, която караше стомаха му да се свива на топка от мига на пристигането му тук. Животът на самурая се заключаваше във верността към господаря му, а без господар този живот ставаше безцелен. Право на господаря Ашикага бе да разпусне всички самураи на Канаяма и да ги отпрати като *ронини*, воители без господар, обезчестявайки още повече името на предателя. Смъртта щеше да е за предпочитане, това беше пределно ясно. Сега Сайто не го очакваше такава съдба, защото Ашикага бе избрал да реквизира самураите на Канаяма и да прехвърли лоялността им към себе си. Сайто лесно щеше да приеме тази промяна; и без това вече уважаваше стария даймьо повече, отколкото би могъл да изрази с думи. Въпросът беше дали Ашикага щеше да приеме подобна преданост, а сега и тази тревога се бе изпарила без следа.

— Благодаря ви, Ашикага-доно — поклони се Сайто. — Животът и мечът ми ви принадлежат.

— Утре ще изпратя третия ми син в замъка на Канаяма. Той ще бъде новият му господар. Ти ще го придружиш и ще го запознаеш с новия му дом.

— Да, господарю.

— Колко е голямо сегашното ти владение?

— Петстотин коку, господарю.

— Вече е хиляда. Когато пристигнете в Гифу заедно със сина ми, той ще ти избере шест от най-добрите коне на Канаяма. — Ашикага забеляза озадаченото изражение на Сайто и додаде: — Ако беше върнал тялото ми на моя враг, духът ми щеше да те преследва до края на живота ти и след смъртта ти щеше да пререже гърлото на душата ти. Ти направи мъдър избор, Сайто-сан.

Сайто се зачуди какво ли бе казал Накадай, когато Ашикага го беше призовал в същата тази стая, дали той също бе получил подобна награда. Сигурно причината е предложението ми да издигнем погребална клада, помисли си той. Няма значение. Господарят ще увеличи или намали арендата ми както намери за добре, а добрият васал е длъжен да я плати, независимо в каква посока е промяната.

Но одобрението на новия му господар прогони затаената вина от присвояването на меча на Канаяма. Ашикага можеше да заповяда да увесят трупа на Канаяма над входната му врата или да нахрани с него кучетата си, или да нареди да разтопят Красивата певица и да изковат от метала ѝ нощно гърне. Никой не можеше да предвиди реакцията му. По-добре беше да изгорят Канаяма, както бяха направили, и да спасят Красивата певица, както бе направил той. Не беше откраднал меча, за да спечели от него. Добрият васал обръща внимание на подобни неща.

Освен това, когато четири дни по-късно Сайто се завърна у дома с четири нови коня и широка усмивка на лицето, съпругата му беше много доволна. Хисами бе красива жена с изваяна фигура, не дребничка и крехка като куртизанките, които толкова много жени се опитваха да имитират. Разбира се, самият Сайто беше доста висок, затова главата на Хисами стигаше едва до рамото му. Но високата и горда дама се отличаваше сред останалите жени, изпъкваше като ловен сокол на китката, с дълга шия и блестящи очи, непознаващ страх. В този ден бе облечена с оранжево кимоно, под което се подаваше долната ѝ роба в искрящо бяло. Прическата ѝ както винаги беше безупречна, две дълги игли поддържаха кока ѝ. Сайто знаеше със сигурност нещо, за което всички останали можеха само да предполагат: че иглите всъщност бяха ножове. Защото Хисами бе самурай като съпруга си и беше също така подготвена да грабне оръжието и да пролее кръвта си по заповед на господаря.

Тя изпита удоволствие при вида на конете — конюшните на покойния им господар бяха отлични — а още по-доволна бе от разширяването на имението им. Едно коку беше количеството ориз, необходимо за изхранването на един човек за година, а петстотин допълнителни коку щяха да позволят на Сайто да включи в пределите на имението си и съседния град. Кое то все пак не беше много. Преди да умре, Канаяма бе събирал данъци от около дванайсет хиляди коку, а владенията на Ашикага бяха поне трийсет пъти повече от това, но

истинският самурай не измерваше богатството си по този начин. Селяните и отвратителните търговци се тормозеха от подобни неща; паричните дела бяха под достойнството на Сайто. Той сигурно щеше да използва новопридобитото си богатство, за да въоръжи още слуги с мечове и брони, но подробностите щеше да остави на своята домакиня. Финансите касаеха единствено лихварите и жените.

И като такава, Хисами беше във възторг.

— Господарят сигурно е много доволен от теб — изчурулика тя с грейнало лице, когато той предаде конете на прислугата и тръгна заедно с нея към чайната стая. — Да удвои площта на имението ти и да те изпрати да придружаваш сина му. Като телохранител, несъмнено. Убедена съм, че за това те е изпратил.

В стаята тихо влезе прислужница с мише личице, остави подноса с чая и чашите и изчезна също толкова безшумно, както бе влязла.

— Не — отвърна Сайто. — Господарят Ашикага имаше нужда от човек, който да познава замъка на Канаяма. Затова ме изпрати.

— Възможно е. Но нали Накадай-сан е прекарал там също толкова време, колкото и ти? А избраха теб. Не Накадай уби господаря Канаяма. О, не се прави на изненадан. Научихме за това още преди дни. Господарят Канаяма направи грешка и е наистина жалко, че трябваше да умре без лице, но все пак той бе Осаму Канаяма. Ашикага-доно изпрати поне дузина мъже, за да го убият, но ти се справи сам.

— Направих го заедно с Накадай. И със съжаление. — Той отпи от чая си. — И все пак в думите ти има някаква истина.

Хисами се поклони; по-добре беше да благодари на съпруга си за проявената благосклонност, вместо да се държи като настоятелна съпруга.

— Нашият нов господар наистина е много доволен от теб. Иначе можеше да ни остави да изгнием като *ронини*! След всичко, което... Къде е мечът ти?

Гърбът на Сайто настръхна от хилядите ледени остриета, които се забиха в него.

— Какво?

— Твоят *тачи* — каза тя. — Този е различен. Върху дръжката и *цубата* има гравирани лисици.

— А, да. — Стомахът му се сви, тъпа болка се стрелна към тестисите му. Все пак съумя да потисне всяка промяна в изражението на лицето си или в гласа. — Моят *таци* се счупи по време на битката. Реших да го оставя заедно с моя господар, когато положихме тялото му върху кладата. — Въпреки чувството за гадене лъжата успя да прозвучи достатъчно убедително. — Беше отличен меч. Дори умирайки, Канаяма оцени стойността му.

Настъпи напрегнато мълчание и Сайто се зачуди дали и на нея гласът му бе прозвучал толкова равно, колкото му се бе сторило. Най-накрая тя каза:

— Да, наистина е жалко. Беше хубаво оръжие, *нее*!

— Предполагам, че и този ще свърши работа. Господарят Ашикага ми го даде заедно с останалото.

— Хм. Не съм чула тази част от историята. Наистина не е срамно да изгубиш оръжието си в двубой с Канаяма, предвид бойните му умения. Странно, че са пропуснали тази част, *нее*? Хм.

Сайто положи огромни усилия да не преглътне.

— Знаеш как се разнасят слуховете. Когато историята стигне до следващото село, тя е почти неразпознаваема. Сигурно някои подробности са били пропуснати при разказването.

— Да, сигурно. Но къде ли съм виждала тези лисици?

Пулсирането в корема му се ускори. Точно това го беше притеснявало от момента, в който се бе отдалечил от погребалната могила. Няколко години по-рано Канаяма беше посетил дома на Сайто. Случило се бе само веднъж, точно след като двамата с Хисами се бяха оженили. Сайто и господарят му седнаха заедно и Хисами им наля чай. Но един самурай винаги забелязва оръжията, които носят останалите около него — или нея. Добрата съпруга трябва да има око за детайлите, за да може да поздрави подобаващо гостите или да промени посоката на разговора, ако се повдигне някоя нежелана тема. Хисами беше едновременно добра съпруга и добър самурай. Тя сигурно бе забелязала изящно гравирани лисици на хълбока на Канаяма и сега всичко зависеше от това дали паметта ѝ беше съхранила онова, което бяха видели очите ѝ. Сайто преглътна едно проклетие и зачака най-лошото.

Но днес боговете бяха благосклонни към него.

— Мога да се закълна, че съм ги виждала и преди — заяви най-накрая тя, — но нямам представа къде. Може да е било в някой друг живот. Няма значение. Предполагам, че съм виждала хиляди мечове да преминават през селото ни, защо този да не ми изглежда познат, *нее*?

Сайто кимна, искаше му се да въздъхне дълбоко и да изпусне насъбралото се в гърдите му напрежение, но се страхуваше да го направи, защото тя седеше точно срещу него.

— Можеш да забравиш за лисиците. Утре ще отнеса меч, за да му сложат нова цуба. Мисля си за герба на рода Сайто. — Той кимна, поглеждайки отново към лисиците. — Да, мисля, че гербът на баща ми ще изглежда отлично там.

— Определено. Веднага ще изпратя някой при ковача на мечове, за да уговори подмяната.

9.

Хисами не можеше да погледне към новия *тачи*, без да се изпълни с гняв. Как можеха онези глупаци да са толкова безполезни? Съпругът ѝ бе пропътувал четирийсет *ри*, за да се прибере у дома, и въпреки продължителното пътуване никой от онези невежи, нисши, презрени селяци не бе успял да я предупреди за меча. Защо изобщо ѝ трябва да наема шпиони, ако не за да получава информация? Бяха ѝ казали за парите и за разширеното имение; дори броят на конете беше точен. Но мечът — мечът, без който той не би могъл да язди до замъка и който му е бил подарен още преди да получи конете — как така не бяха успели да го забележат?

Тя беше удивена, че съпругът ѝ бе останал толкова спокоен, макар че през цялото време, докато разговорът им се въртеше около оръжието, той бе изглеждал така, сякаш всяка минута ще избухне. И имаше пълното право да бъде ядосан; тя трябваше да е приготвила нишата и стойката за меча още преди Сайто да влезе в селото. Сега щеше да се наложи да вмъкне тайно някой жрец в къщата и да го накара да освети тайно от съпруга ѝ нишата и стойката. Не, реши тя. По-добре да го направи, след като постави новия предпазител, и да му каже, че освещаването е било направено сега, когато мечът наистина е станал негов. Да, родовият герб щеше да е напълно подходящ. И тогава той определено нямаше да се гневи.

Междувременно тя щеше да задели част от новопридобитите коку настрани за наемането на нови шпиони, този път по-способни. Как щеше да се представи като истинска домакиня, ако не узнаваше кои ще са неочакваните гости доста преди появата им? Глупави, невъзпитани мелези! Направо недоумяваше как бе успяла да стигне дотук, използвайки такива некадърници.

Толкова им беше ядосана, че почти пропусна да забележи напрежението на съпруга си. Ездата обикновено го отпускате — той сякаш бе роден на седло. Но днес определено беше нервен. Дали причината не бе пропускът ѝ да осигури стойка? Но безпокойството му като че ли не беше свързано с нея. Освен ако... да, сигурно това бе

причината. Бяха минали почти две седмици откакто беше напуснал дома, а преди да потегли, ѝ бе дошъл месечният цикъл и те не можаха да... Да, вече всичко ѝ беше ясно. Просто бе минало твърде много време.

Лесен проблем, помисли си тя, докосвайки косата си. Щеше да го реши още тази нощ.

10.

Песента на цикадите събуди Сайто. Слаб ветрец полъхна през процепа между плъзгащите се хартиени врати, охлаждайки покритите му с пот гърди. До него лежеше голата Хисами, зърната ѝ проблясваха в лавандулов цвят под синкавата лунна светлина. Тя все още спеше дълбоко — но така не можеше да чуе натрапчивия звук.

Незнайно как в песента на цикадите отекваше свистенето на меча на Иназума, който разсичаше въздуха. Сякаш двете мелодии — споменът му за сопрановата песен на меча и цвъртящите цикади навън — се преплитаха в съзвучие. Не можеше да пренебрегне хармонията. Струваше му се невъзможно, но между жуженето на меча и цвърченето в градината съществуваше неестествена прилика. След минута-две той установи, че не може да прекрати нито песента на цикадите, нито нахлуването на спомените, затова се измъкна от леглото. С тихо пошляпване по пода се приближи до вратата. Отмести я настрана, влезе в съседната стая и тихо затвори вратата зад себе си. Когато вятърът нахлу през разширилия се процеп, Хисами леко се размърда, но зарови лице във възглавницата си веднага щом той върна вратата на мястото ѝ.

Красивата певица стоеше върху стойката си в нишата. През един от хартиените прозорци проникваше лунен лъч, който очертаваше копринено сияйно квадратче върху оръжието. Песента на острието отекна в съзнанието на Сайто. Той отиде до нишата и взе сабята в ръце.

Не съществуваше толкова идеален баланс. Безшумно извади оръжието от неподходящата му ножница и го размаха във въздуха. Красиво творение. Иназума наистина бе несравним майстор; нямаше друг ковач на мечове, който да постигне такова равновесие между лекота и сила, каквото Сайто усещаше в ръката си. Тъй като бе още гол, той нямаше къде да закачи ножницата, затова я положи настрана и почтително хвана с две ръце обвитата в плътна коприна дръжка. Красивата певица потръпна в хватката му. Той пристъпи напред и назад, заел бойна поза, слял се с острието на Иназума. Безмълвна

стъпка встрани и Сайто изпълни показно париране на удар и разсичане. Острието отново запя и наистина, незнайно как, цикадите съумяваха да цвърчат в съзвучие с него. Сякаш Иназума бе успял да улови пулса на самата природа и да вложи ритъма му в изработения меч. Отблясъците, които лунните лъчи хвърляха върху острието, начинът, по който свистенето му хармонизираше с песента на цикадите — резултатът беше неповторим. Сайто никога през живота си не бе познавал по-съвършено човешко творение.

Чувстваше, че прибирайки меча в недостойната ножница, щеше да опозори оръжието. Но не можеше да остави острието голо върху стойката му. Сайто погледна навън и видя, че луната продължава да виси високо в небето. До изгрев-слънце оставаха часове — часове, преди да може да поръча новата ножница. Той погледна нерешително към захвърления на пода предмет. Един от конете се размърда навън. Конче. Разбира се, помисли си той. Не се ли намираше град Секи само на половин ден езда оттук? Не беше ли Секи дом на най-умелите майстори в страната, когато станеше въпрос за мечове? Ковачи, полировачи, мъже, които заплитаха върви за ръкохватките — Секи бе техни дом. Най-добрите оръжия в света се изработваха в Секи, който се намираше само на шест или седем часа оттук. Сайто вдигна ножницата и прибра *тачи* в нея.

— Съжалявам — прошепна той, — но тази вечер Красивата певица ще трябва да облече непретенциозно кимоно.

След това се облече тихо и се приготви за пътуването.

11.

Беше вече късно следобед, когато Хисами разбра, че съпругът ѝ се връща. Един ездач влетя в двора, обвит в облак прах, и докладва, че Сайто се е появил от запад и ще пристигне до един час. Тя наруга вестителя заради некадърността му и късната му поява — което бе необходимост, защото изказването на благодарност към шпионина щеше само да го направи по-небрежен следващия път — и изпрати в града друг слуга, който да доведе ковача.

Хисами нямаше никаква представа къде е ходил съпругът ѝ, нито защо се е измъкнал от къщата посред нощ. Когато се беше събудила, мечът не лежеше на стойката си, но това не означаваше нищо; един самурай не ходеше никъде без оръжието си. За миг се уплаши, че ще намери тялото му проснато в градината, посечен от убиец или крадец през нощта. Знаеше, че в това няма никакъв смисъл — кой би дошъл да го убие, а да остави нея жива? — но цяла сутрин оглежда имението и не намери и следа от него. Нито забеляза никакви признаци за борба или доказателства, че е пристигнал вестоносец на господаря Ашикага, който е отвел съпруга ѝ. Мрежата ѝ от слуги и вестonosци се простираше на двайсет *ри* във всички посоки, но нито един от тях не можеше да ѝ каже къде се намира съпругът ѝ. Неколцина бяха чули препускането на кон в нощта, но никой от безполезните идиоти не бе разпознал ездача. А това естествено беше той, помисли си тя. Как може да не разпознаят собствения си господар! Хисами достатъчно дълго бе разчитала на малоумни фермери и занаятчии. С новото богатство, което господарят Ашикага беше дарил на дома на Сайто, тя щеше да наеме нощни пазачи, които да бъдат нейните очи и уши.

Оставаше ѝ единствено да си мисли, че съпругът ѝ е отишъл в някоя от къщите за удоволствия. Би могла да го приеме, но това не обясняваше продължителното му отсъствие. Може би предишната нощ не бе успяла да го задоволи. На нея ѝ беше доставило удоволствие, но той изглеждаше някак разсеян. Напълно нормално бе един мъж да отиде в къща за удоволствия, когато съпругата му не можеше да го задоволи, но защо е избрал място, което е толкова далеч от дома му?

Сега как ще уреди сметката, ако не знае кой публичен дом го е обслужил?

Когато Сайто най-после пристигна в дома си, тя прикри раздразнението си възможно най-добре. Можеше да види приближаващия се по пътя ковач на мечове, облечен в тъмносинята си роба, и знаеше, че съпругът ѝ ще е доволен мечът му да бъде отнесен за поправка. Но имаше един проблем: Сайто не носеше меча си.

— Богове — възкликна Хисами, докато той слизаше от коня си, — така ме уплаши. Къде отиде нощес?

— Защо една жена ще се интересува къде е решил да отиде съпругът ѝ? — гласът му беше мрачен и под очите му се виждаха торбички от недоспиване.

— Не исках да проявявам любопитство. Просто се притеснявах...

— Престани да ме разпитваш, жено! Ако искаш да се притесняваш за нещо, то погрижи се да получи чай и нещо за ядене. Умирам от глад.

Тя положи усилия да потисне раздразнението си. Сега трябваше да намери предлог да отпрати ковача на мечове. Трябваше да положи големи усилия и да го накара да се върне отново. Как да му обясни, че нейният съпруг самурай е без своя *тачи*? Как да обясни на съпруга си, че за да защити честта му, е трябвало учтиво да отпрати един уважаван занаятчия?

Но преди да се заеме с това, тя знаеше, че трябва да разсее гнева си. В гласа ѝ се промъкна сладка нотка.

— Разбира се. Колко съм недосетлива. Ето, нека ти помогна да събуеш сандалите си. Харуко! — Името прозвуча от устата ѝ като плясък на камшик. Слугинята веднага се появи. — Чай за господаря! Не виждаш ли, че е изтощен от ездата? Донеси и ориз, и риба! Не виждаш ли, че е гладен?

12.

Хисами изчезна през входната врата със същата бързина, с която слугинята изчезна през задната, оставяйки Сайто да се чуди какво ѝ е щукнало на съпругата му. Обикновено тя бе послушна, както си му е редът, но днес беше доста дръпната. Не, поправи се той. Езикът ѝ винаги е бил хаплив. Това бе едно от нещата, които го бяха привлекли към нея: тя не беше никакво меко малко зайче като много от останалите жени. И все пак понякога подобен език не подхождаше на жена, а и без това денят му се бе сторил ужасно дълъг. Имаше истина в старата поговорка: „Самураят трябва да е женен само за сабята си“.

Отсъствието на Красивата певица подлудяваше Сайто. Той винаги се беше чувствал гол без допира на острие до хълбока си, но този път това усещане бе особено силно. Нощната езда до Секи беше тежка и много опасна в тъмното, но чувствайки новото оръжие до хълбока си, той не бе изпитал никакъв страх. Сайто, разбира се, се прибра у дома по светло, но макар да си беше спестил опасностите от язденето през нощта, той се бе чувствал много по-уязвим. Пришпорването на коня в тъмното си имаше своето очарование: навеждането при преминаването под случайните ниско надвиснали клони, несигурността дали и кога конят му ще се спъне, ще счупи крак или ще го хвърли от гърба си. При препускането невъоръжен посред бял ден нямаше подобни вълнения, с изключение на срамната възможност да бъде причакан от разбойници.

Сайто поклати глава, докато гледаше как прислужницата Харуко мълчаливо поставя пред него лакиран поднос с чай и храна. Бръчки прорязаха бузите му, когато сви устни в самоукоряващо мръщене. Не страхът от пътните разбойници бе причина за студените тръпки сутринта. Беше мечът, или по-скоро липсата му, и той го знаеше много добре. Дори без своя *тачи* Сайто не беше съвсем невъоръжен. На кръста си носеше своя *вакизаши*, къс меч, от който не се лишаваше никой самоуважаващ се самурай. Колкото и добър меч да бе *тачи*, винаги съществуваше вероятност да се счупи по време на сражение. Такава беше реалността. *Вакизаши* можеше да се използва в битка

само когато воинът се окажеше лишен от основното си оръжие. Но истинската цел на *вакизаши* бе непрекъснато да напомня на самурая, че е смъртен. За истинския последовател на Бушидо имаше само два благородни начина да умре: в битка или от собствената си ръка, извършвайки сепуку. И двата бяха израз на висша саможертва в служба на господаря. *Вакизаши* се използваше при извършването на сепуку и тъй като честта можеше по всяко време да изиска самураят да сложи край на живота си, той никога не трябваше да остава без късия си меч. Никой разбойник не можеше да се изправи срещу Сайто и неговия *вакизаши* и да остане жив. Сайто го знаеше. Макар мечът да беше доста по-къс, уменията на самурая бяха достатъчни, за да превърнат този недостатък в предимство срещу врага. Едва ли мисълта за разбойниците го бе притеснявала по обратния път от Секи. Причината можеше да е единствено сабятата.

Ами ако ѝ се случеше нещо? Занаятчиите от Секи бяха най-добрите в страната и може би в целия свят, но все пак никой от тях не можеше да се мери с безсмъртния майстор Иназума. Щяха ли да оказат на Красивата певица нужното уважение? Сайто изсумтя и отпи от чая си. Разбира се, че щяха. Тези мъже, също като Сайто, бяха посветили живота си на мечата, макар и по различен начин. Те нямаха друг избор, освен да ѝ засвидетелстват почитта си. Как би могъл някой да не забележи красотата ѝ, нейното съвършенство?

А ако не оправдаеха надеждите му? Сайто не беше сигурен как тази мисъл отново бе успяла да се промъкне в главата му. Докато оставяше чашата си на подноса, навън изпищя сокол. Писькът проникна в къщата, докато птицата продължаваше да кръжи над нея и Сайто долови познатата нотка, песента на неговата Красива певица. Ами ако я бяха повредили? Въпросът беше неизбежен и след мигновен размисъл той вече знаеше отговора: всеки, който почерни сабятата, ще умре.

Нямаше друг начин. Това бе напълно естествена реакция, успокои се той. Всеки, който види как някой друг унищожава такова великолепно произведение, ще се почувства по същия начин. Можеше ли човек да гледа безпристрастно как някой безумец хвърля в кладата статуите на Ункей^[1]? Можеше ли просто да стои и да гледа как някой разкъсва на парчета „Сказание за дома Тайра“^[2]? Никога. Никой от

занаятчиите в Секи нямаше да навреди на Красивата певица, но и никой, който ѝ нанесеше повреда, нямаше да остане жив.

Успокоен от решението си, Сайто започна да се храни. На подноса пред него лежаха купа с димящ ориз и малка правоъгълна чиния с парчета суров октопод. Сайто осъзна, че слугинята ги е оставила там, без той да забележи, и това го разтърси. Обикновено беше невъзможно да влязат хора в стаята, без самураят веднага да усети дали има напрежение в стойката им, дали са въоръжени и каква защита има в близост до мястото, където седи той. Това, че някаква си обикновена слугиня се е приближила незабелязано до него, най-малкото го разтревожи. „Препускането“, помисли си Сайто, докато загребваше ориз с пръчиците за хранене и го пъхваше в устата си. Сигурно ездата го е изтощила толкова много.

Той кимна успокоен и топна едно лилаво-бяло парче октопод в плитката съдинка със соев сос и усаби, която му бе оставила Харуко. Да, беше *точно* ездата. Дванайсет от последните четиринайсет часа бе прекарал на седлото, което беше повече от достатъчно, за да изтощи който и да е мъж. Ако зависеше само от него, Сайто щеше да отседне в Секи, да изчака, докато мечът му е готов, и да се върне у дома следобед на следващия ден. Но никой самурай не принадлежеше единствено на себе си. Сайто бе просто оръдие на господаря Ашикага, а Ашикага не обичаше васалите му да препускат наоколо без негово знание. Дори самураите от най-висш ранг не можеха да напуснат собственото си село без позволението на господаря си. Да се позволи на нечии воители да ходят където си искат бе най-сигурният начин да се стигне до бунтове и убийства. Сайто бе извадил късмета да попадне сред самураите със среден ранг в армията на Ашикага, което бе достатъчно, за да носи двата меча и характерната прическа, но пък му позволяваше да избегне внимателното следене на всеки негов ход. И все пак нямаше да е добре да отсъства от дома си, ако се появи вестonosец на господаря. Освен това щеше да е неблагоприятно да направи още едно своеволно пътуване до Секи. Следващия път щеше да се наложи да иска разрешение.

А той знаеше, че следващият път щеше да е скоро. Занаятчиите, които бе наел в Секи, му бяха казали, че ако работят бързо, биха могли да завършат новата му *цуба* още на следващия ден. Сайто знаеше, че за да го направят, трябваше да поддържат огнищата на ковачниците си

запалени денонощно. Още по-добре, помисли си той. Не бяха ли нисшите касти родени точно за това? Дървената ножница, която беше поръчал, също щеше да е изработена дотогава, а обвивките на дръжката и канията вече бяха готови. Много добре, реши той, докато пъхаше последните остатъци от ориз в устата си. Значи ще е утре.

Той отново извика Харуко и ѝ заповяда да каже на главния гълъбар на дома да приготви пощенски гълъб. Скоро след това мъжът се появи на вратата и Сайто му издиктува молбата за пътуване до Секи. Доволен, той мина през банята, която вече беше подготвена за него, след което потъна в сън.

---

[1] Японски скулптор от школата Кей, процъфтяваща в периода Камакура, който се е специализирал в изработването на статуи на Буда и други персонажи от будисткия пантеон. — Бел.прев. ↑

[2] Хейке моногатари — едно от най-значителните и ярки произведения в жанра гунки („военни епопеи“). Създадено в началото на XIII в. — Бел.прев. ↑

13.

На сутринта един нов гълъб чакаше в оставения на двора кафез. Към крачето му бе привързан мъничък цилиндър от куха кост, който бързо се озова на масата за закуска на Сайто. Той измъкна навитата на руло прозрачна хартия от малката тръбичка и мълчаливо я прочете.

Любопитството на Хисами беше очевидно.

— Господарят Ашикага ти изпраща послание?

— Да — отвърна Сайто. — Казва, че събирането на данъците в Иватани закъснява. Трябва да отиде веднага да разследвам.

Той не я лъжеше, просто пропусна някои подробности. Мъничката бележка наистина съдържаеше и подобна заповед. В нея пишеше още, че Сайто получава разрешение да отиде до Секи, но за в бъдеще не трябва да е толкова уклончив в молбите си до господаря. Това последното не беше заявено пряко, а по-скоро намекнато. Не че Ашикага някога се бе плашил от откровеността. Дори напротив: човекът нямаше абсолютно никакъв талант на дипломат. Лукавството не му беше присъщо, може би дори го презираше. Но гълъбът просто не можеше да носи по-голяма тежест в полет и листчето бе съвсем малко. Текстът на съобщението всъщност гласеше: „Данъците от Иватани закъсняват. Разследвай и докладвай. Секи одобрен; убий си гълъбаря“.

Макар необявено в текста, посланието беше ясно. Официалното съобщение на Сайто бе сметнато за неучтиво, самонадеяно и напълно неподходящо за васал с неговия нисък статус.

Той бе направил грубата грешка да отправи лекомислената си молба за разрешение да отиде до Секи, без да информира господаря си за целта на своето пътуване, но този път господарят му беше избрал да приеме това като грешка на гълъбаря. Налагаше се Сайто да си потърси нов човек, някой по-благоразумен. По същество това означаваше, че следващия път Ашикага нямаше да му спести смъртната присъда. Едно предупреждение бе повече, отколкото господарят беше склонен да даде и макар бележката да го накара да се изчерви, Сайто знаеше, че е извадил голям късмет.

Той не си направи труда да обясни каквото и да било на Хисами. Излязла към един от домашните слуги да приготи коня му. Хисами протегнала ръка и докоснала неговата. Преди да заговори, тя преглътнала на сухо:

— Какво те притеснява?

Той изръмжа с безразличие:

— Нищо. Просто Иватани е толкова далеч оттук. Границите на имота ни се разшириха, но не чак толкова. Това не би трябвало да е моя грижа.

Кое то също беше лъжа, но само отчасти. Иватани бе станал негова грижа по чисто съвпадение. Градът се намирал само на някакви си трийсет *ри* от Секи, в покрайнините на владенията на господаря Ашикага. Нестратегическото му местоположение и малкото му население го правеха недостойно за постоянен гарнизон. При това положение, ако Сайто отидеше в Секи, той удобно се превръщало в намиращия се най-близо до района самурай на Ашикага. Ако не беше молбата му, нямало да бъде изпратен в Иватани. Сайто се зачуди дали задачата не му е била дадена като някаква малка форма на наказание.

Той отново реши да не разказва нищо на съпругата си. Тя и без това се отнасяла с подозрение към среднощното му изчезване и през цялото време не бе обелила и дума за мечата му. Той знаел, че е забелязала липсата му. Все пак тя също беше самурай. Премълчаването бе поредното доказателство за здравия ѝ разум. Ако не го попиташе, нямало да му се наложи да отговори, което означавало, че нямало да му се наложи да лъже и съответно нямало да бъде уличен в лъжа. Мълчанието ѝ запазвало честта и на двамата. Дано да успее да се измъкне от къщата и да се метне на коня, преди тя да реши да каже нещо.

— Не се тревожи толкова — бе единственият ѝ съвет. — Господарят вече увеличил владенията ти, *нее*? Може би възнамерява да ги разшири още повече. Може да ти даде всичко между селото ни и Иватани! Това ще е чудесно, *нее*?

Сайто неволно се усмихнал.

— Ти си добра жена, Хисами. Купи си ново кимоно, докато ме няма.

Тя грейнала.

— О! Благодаря! Толкова си добър с мен. Кажи ми кога ще се върнеш, за да мога да го взема преди това. И тогава ще го съблека за теб, *нее*?

Той се усмихна отново, но този път усмивката му беше изкуствена. Незнайно защо при мисълта да си легне с нея стомахът му се преобърна. Изгаряше от нетърпение да препусне по пътя и да се върне заедно с Красивата певица.

— Да. Когато се върна.

— И кога ще бъде това?

Той направи набързо изчисления наум и каза:

— Утре. — На картата Иватани беше по-далеч от Секи, но пътят до Секи следваше широките извивки на долината, удължавайки доста пътуването му. А преходът от Секи до Иватани включваше известно връщане назад по пътя и Сайто знаеше, че няма да може да прибере мечата си и да изпълни задачата за един ден. — Възможно е в Иватани да ме чака доста работа — поясни той, преиначавайки отново истината. — Не мога да обещаая, че ще се прибера още довечера.

Тя кимна, усмихна се и се зае да му помага в приготовленията. Сайто побърза да открие мъжа, който отговаряше за пощенските гълъби, и му каза да започне да си търси заместник. После се върна в къщата, за да се приготви за пътуването до Иватани. Взе само неща, които щяха да са му нужни за из път, и остави всичко, за което знаеше, че може да му потрябва, ако се забави в Секи и му се наложи да лагерува по време на прехода до Иватани. Един мъж не взема със себе си рогозка за спане, ако не възнамерява да спи на нея, а доколкото Хисами знаеше, Сайто щеше да прекара нощта или вкъщи, или в някоя странноприемница в Иватани. В момента, в който реши да остави рогозката на мястото ѝ, той се зачуди защо бе излъгал Хисами още сутринта. За седемте години, през които бяха женени, не можеше да си спомни нито един път, когато да я е лъгал.

14.

— Това е изключително острие, господарю — изрече със заекване ковачът. Сайто погледна въпросително мъжа. Той беше млад, още нямаше трийсет, но далеч не беше момче, за да заеква в присъствието на самурай. Носеше бялата роба на шинтоистки монах, е черна шапчица на темето си. Всички ковачи в Секи бяха монаси и мечовете се изработваха с религиозна ритуалност. Точно почителността и посвещаването им ги правеха най-добрите. — Никога не съм виждал подобно на него.

— Не, не си. — Сайто бе очаквал, че ще се изпълни с облекчение при вида на Красивата певица, но вместо това сърцето му се бе смъкнало в петите. Нервността в гласа на монаха беше достатъчна, за да му се догади, а над облеченото в бяло рамо той зърна любимата си сабя да лежи разглобена върху постланото на пода татами. Дръжката бе премахната от острието и то лежеше голо върху копринена кърпа. — Какво сте й направили? — сопна му се той.

Обвинението веднага накара монаха ковач да повдигне вежди.

— Н-нищо. *Тачи* е добре. Просто още не сме му монтирали дръжката.

— Защо?

— Заради, мм... — ковачът се поколеба — надписа. Видяхте ли го?

— Не, въпреки че е много нагло от твоя страна да питаш. — Ковачът, макар монах, все пак се намираше на по-нисше стъпало от самурая. — Знам какво пише. Че е творение на Иназума.

— Тя е нещо повече, господарю. Това е Красивата певица.

Сайто сбърчи вежди.

— И?

Веждите на монаха ковач отново подскочиха нагоре.

— Не искам да ви обидя, господарю, но мисля, че е най-добре да знаете: това острие е прокълнато.

— Говори се, че е прокълнато — поправи го Сайто.

— Но легендата...

— Е просто една легенда. Изправял съм се срещу стотици мъже на бойното поле. Нима очакваш да се страхувам от някакви си думи?

Младият монах преглътна.

— Моля да ми простите, господарю, но аз не бих употребил израза „някакви си“, когато става дума за тази сабя.

— И си прав — тя далеч не може да бъде определена като обикновена. Предполагам, че работата, която си свършил за мен, е също толкова изключителна?

Монахът знаеше, че вече е прекрачил общоприетите граници, и бързо се обърна, за да вземе новата *цуба*.

— Искрено се надявам да ви удовлетвори.

Сайто пое металния диск. Той бе изработен от лакирана черна стомана с фамилия му герб, гравирани в средата. Гербът представляваше две фигури с формата на диаманти, наложени една върху друга. Формата на удължена висулка щеше да позволи острието на *мачи* да бъде втикнато точно през средата на диамантите. Те блестяха в сияйно златно на фона на черната стомана и Сайто неизбежно си спомни за покойния си баща. Кланът Сайто бяха потомствени самураи, но точно баща му бе воювал под знамето с тези диаманти и бе привлякъл към тях вниманието на Ашикага. Дотогава домът Сайто беше сред по-второстепенните, но заради победите на баща му звездата на рода бе изгряла високо на небосклона и сега Сайто носеше с гордост името си. Той се надяваше един ден да има също толкова значителни постижения.

След това монахът показа на Сайто новата ножница, докато други двама помощник-ковачи внимателно монтираха острието на Иназума към новата му дръжка и *цуба*. Ножницата беше дъбова и блестеше с лъскавата си черна полировка, върху която отново грееше златният герб на Сайто. Изработката бе несравнима, истински шедьовър, но той изобщо не ѝ обърна внимание. Погледът му просто се плъзна по ножницата, а мислите му бяха изцяло заети от сабята. Когато ковачите най-после се поклониха и му я представиха, той положи огромни усилия да не я сграбчи веднага, а първо да им благодари.

Щом тя се озова отново в ръцете му, Сайто се почувства наистина цял. Внезапно осъзна собствената си припряност и се опита да я прикрие.

— Справили сте се добре — кимна той и прибра сабята в ножницата ѝ. Поклони се на тримата ковачи, които отвърнаха на поклона му, и след това препусна към Иватани.

15.

Видът на яхнал коня си самурай бе достатъчен, за да вдъхне ужас в обикновения селянин. На седлото всеки воин бе страховит — половин тон галопиращи мускули представляваха достатъчна заплаха — но когато воинът имаше прическа на самурай, препускането му вдъхваше страх и благоговение у всеки обикновен човек. Така се случи и когато Сайто влезе в село Иватани. Улиците опустяваха пред него, тълпите се разстъпваха встрани при появата му. Когато стигна до градския площад, очите на всички бяха вперени в него.

— Кой е старейшината ви? — излая той.

От събралата се тълпа изскочи слаб като тръстика мъж, който падна на колене, вдигайки облак прах.

— Аз съм, господарю. — Старейшината на селото беше възрастен мъж, около шейсетгодишен, и Сайто можеше да различи почти всяка кост и жила в тялото му. Сред обикновените граждани рядко се срещаха пълни мъже, но този човек изглеждаше така, сякаш кожата му е придърпана плътно върху скелета от някакъв зъл дух, който се крие в гърдите му. Той бе помургавял от дългите часове, прекарани в оризовите полета, и носеше единствено набедрена препаска и сламени сандали.

Сайто погледна надолу към темето на мъжа.

— Името ти?

— Можете да ме наричате Ожия, ако ви е угодно, господарю.

Сайто накара коня си да отстъпи няколко крачки назад и слезе от него.

— Изправи се, Ожия. Погледни ме.

Слабият дребен мъж се подчини. Той срещна втренчения поглед на Сайто със страхопочитание, сякаш се взираше в лицето на самия Буда. След това погледът му със същото благоговение се спусна отново към брадичката на Сайто.

— Господарю?

— Данъците — каза Сайто с глас, който сякаш отразяваше височината му. Нищо чудно, че селяните бяха ужасени от него.

Самураите ядяха риба и зеленчуци при всяко хранене; тези хора бяха доволни, ако можеха да изядат и една купа оризова каша на ден. Освен това трябваше да са доволни, че им е позволено да дишат, напомни си Сайто. Без защитата на Ашикага разбойниците и останалите феодали щяха да им отнемат дори оризовата каша. А тази защита имаше своята цена. — Данъците — повтори монотонно той.

— Платихме десет коку, господарю.

— Данъкът е четирийсет.

Ожия отново се поклони, треперейки от безпокойство.

— Господарю, платихме каквото можахме. Сам можете да видите, че нямаме повече.

Сайто се огледа.

— Тук виждам около стотина души. Защо тези хора не са на полето?

— Господарю, не е валяло от двајсет дни. Господарят Ашикага трябва да разбере...

— Господарят Ашикага разбира онова, което пожелае да разбере. Ти не си в позицията да му казваш какво *трябва* да направи. — Тонът на Сайто му спечели нова вълна от поклони; всички глави на площада се клатеха с нова сила. — Така — рече той, след като Ожия се изправи на крака, — сега ще ми кажеш кога ще бъдат платени останалите трийсет коку.

— Господарю, не можем...

— Не може да не сте скътали нещо настрани. Откъде иначе тези хора намират храна? Сам мога да видя, че не си я събират сами.

— Но дъждът...

— Дъждът не ме интересува — излая Сайто. — Господарят Ашикага ви защитава въпреки тайфуните и земетресенията! Щом стихии не могат да спрат него, защо трябва да им позволявате да спрат вас?

Ожия стоеше на мястото си и трепереше. Всички, които се бяха събрали около тях двамата, не можеха да отстъпят назад.

— Господарю, ако платим дори една купа ориз повече, някои от нас ще умрат от глад.

— Не съм дошъл за една купа. Дойдох за трийсет коку.

— Не можем да го направим — промърмори старейшината. — Господарят Ашикага иска невъзможното.

— Невъзможното? — извика Сайто. — Нима наричаш господаря идиот?

— Не! — възрази Ожия. — Съвсем не!

— Но всички знаят, че невъзможното не може да бъде направено.

— Да, но...

— Значи само един идиот може да иска нещо, което никой не би могъл да изпълни?

— Господарю, аз само...

— Тогава сам избери престъплението си, старейшино. Или наричаш господаря идиот, или злословиш за него, като ми казваш, че не е дал никаква заповед?

— Господарю...

Беше твърде късно. Острието на Иназума се задържа във въздуха достатъчно дълго, за да улови един слънчев лъч, после се стрелна надолу като пикиращ сокол. Главата на възрастния мъж се търкулна в краката му. Миг след това до нея рухна и тялото му.

Сабята изсвистя в сребриста дъга, рязкото движение свали голямата част от кръвта от острието. Поднасяйки го отново пред себе си, Сайто почисти остатъка с палец и показалец, след което бързо го прибра в ножницата, без дори да поглежда към нея.

— Така — погледна мрачно той към събралата се тълпа. — Кой е следващият старейшина след Ожия?

Вечерта Сайто се потопи в димящия басейн с вода, подгрявана от вулканичните отвори. Минералите от недрата на земята насищаха извора с аромат на мед и жасмин. Кожата му се зачерви от горещата вода, а ароматната пара замъгли огледално чистото острие на Красивата певица. Тя щеше да се просмуче в дървената ѝ ножница и да я деформира, затова сабята лежеше гола, също като него. Каква красавица, помисли си той. И дори тук продължаваше да му напява.

Колко пленителен беше гласът ѝ, също така тих, както когато мелодично бе прерязала гърлото на старейшината на градския площад. Това беше най-идеалният разрез, който Сайто бе правил в живота си. Обикновено мечовете *иайдо* не се използваха за обезглавяване; голяма беше вероятността тънкото им острие да се изтъпи върху твърдата кост. По-добре бе да се прерязва предната част на гърлото,

преминавайки само през меките тъкани. Точно така бе възнамерявал Сайто да убие Ожия, но някакъв импулс в последния момент го беше накарал да увеличи с една педя размаха си. Сякаш Красивата певица бе пожелала да разкрие възможностите си пред него — а може би той искаше да се докаже пред нея. И в двата случая те бяха достойни един за друг. Замахът му беше безупречен, разрезът прецизен, а острието на Иназума преряза гръбначния стълб, без изобщо да пострада.

Сайто все още усещаше как песента му отеква в ръцете му, когато вдигна стоманата, за да улови слабата слънчева светлина. Той облегна раменете си върху стените на каменната вана и се потопи още по-дълбоко във водата. Отмората му беше заслужена — днес се бе представил добре. След екзекуцията на Ожия селяните побързаха да представят огромен златен Буда, чиято стойност бе почти едно коку. Обещаха да предадат още девет коку до края на жътвата, удвоявайки данъка, който бяха платили досега. Сайто каза, че ще приеме статуята и ще съобщи на господаря за предложението им, преди Ашикага да реши съдбата им. След това всичките се пръснаха, с изключение на собственика на странноприемницата, в чиято баня се намираше в момента Сайто. Съдържателят също беше силно обезпокоен от гнева на самурая, затова не му поиска заплащане за стаята и му предложи храна, каквато никой в това село не бе виждал от години.

Обилната храна и горещата баня обикновено изтощаваха човек, но с Красивата певица до себе си Сайто се чувстваше изпълнен с енергия. Мислите му бяха насочени към бъдещето, към разпорежданията, които щеше да даде на следващия ден, към онова, което го очакваше след това. Тукашният успех можеше да му гарантира нови награди от господаря Ашикага. Той реши да не се прибира у дома и да не изпраща доклада си на господаря по вестоносец или пощенски гълъб. Щеше лично да отиде в замък.

16.

— Глупак! — излая Ашикага. — И само заради това си го убил?

— Разбира се! Той ви обиди — защити се Сайто.

— Нищо подобно не е направил. Разбира се, че искам невъзможното! Ако накараш тези мързеливи селяни да ти изпращат три коку, можеш да се надяваш най-много на едно. Но ако поискам само едно коку, няма да получа и половината. Никога не се впускат в работа, освен ако не поискаш невъзможното. Единственият начин да се оправдае минимумът от очакванията ти е да ги накараш да положат усилия да направят нещо безнадеждно.

Потопът от думи на Ашикага накара лицето на Сайто да пламне. Той наведе глава не за да се защити, а за да скрие срама и гнева си.

— Господарю — избъбри той, впрегнал всичките си сили, за да запази контрол, — аз...

— Тишина. Думите само ще ти навредят.

Оставаше му единствено да стои неподвижно на мястото си на пода. Никога досега не му се бе приисквало да е въоръжен в присъствието на господаря си. Сега копнееше да чуе как познатата песен отеква в стаята.

— Погледни ме — прогърмя мечешкият глас на Ашикага. Сайто преглътна гнева си и погледна в очите стария феодал. — Твърде строг съм към теб — изръмжа Ашикага. — Ти не си политик, не мога да очаквам да разбираш такива неща като данъците.

Сайто беше изумен. Извинение от Ашикага бе нещо нечувано. И въпреки това в този случай, помисли си той, определено си беше заслужено.

— Добре направи, като ми донесе статуята — продължи Ашикага. — Що се отнася до деветте коку, съмнява ме, че ще изпратят повече от две. И дори в този случай се надявам, че това няма да убие твърде много от тях. Нали разбираш, че мъртвите селяни не плащат данъци.

— Да, Ашикага-доно — промърмори Сайто, настръхнал от обидата, — не плащат.

— Трябва да обуча по-добре самураите ми в тънкостите на политиката. Иначе ще се наложи да изпращам по-образовани мъже да изпълняват заповедите ми.

Това също накара Сайто да стисне зъби. Той не отговори нищо.

— Виждам, че си нетърпелив да си тръгнеш — произнесе напевно господарят с дрезгав глас. — Свободен си.

Сайто се поклони и излезе от стаята. Едва когато вратата се затвори зад гърба му, той си позволи да изръмжи раздражено. Безочieto на този мъж беше несравнимо! Животът на един самурай наистина е неблагодарен, помисли си Сайто. Господарят съумяваше да вмъкне подигравка дори в изказването на благодарност. Той се спусна бързо по стълбите и влезе в стаята на оръжейния домакин, където го очакваше Красивата певица, поставена на висока черна стойка до стената. Над нея бяха подредени още шест други *тачи*.

— Кой е вашият, господарю? — попита домакинът, около двайсетгодишно момче.

— Най-красивото оръжие в стаята. Как смееш да я оставяш под останалите?

Домакинът се сепна от тона на Сайто и побърза да измъкне сабята.

— Простете ми, господарю, и моля да ме извините, че не можах да позная, че е вашата. Различна е от меча, който оставихте при мен последния път, нали?

— Разбира се, че не е — сопна му се Сайто, едва сдържащ копнежа си да я стисне отново в ръцете си. — А за човек, който по цял ден не се занимава с нищо друго, освен да приема мечове, би трябвало да разпознаеш качеството още като го пипнеш! — Той дръпна сабята си както диво куче къса месо.

— Приемете отново извиненията ми — каза колебливо домакинът. — Просто имах предвид, че ножницата и *цубата* са нови, нали? И доста красиви, ако смея да заявя.

Сайто почувства как косъмчетата на врата му настръхват.

— Нова ножница? — Защо това момче забелязва подобни неща? Той смята, че крия нещо, помисли си Сайто. Новата ножница означаваше нов меч, а това означаваше, че знае за Красивата певица. — Нагло псе! Какво те кара да смяташ, че крия нещо?

Домакинът се ококори смутено.

— Не криете, господарю! В името на всички богове и буди, никога не бих си помислил нещо такова!

Сайто скочи напред и изрита масата настрани. Момчето залитна назад и падна на земята, удряйки главата си в стойката за мечове.

— Нима се осмеляваш да вадиш оръжие срещу мен, момче?

— Не!

— Тогава защо отстъпи към мечовете? — Сайто отново пристъпи заплашително напред и домакинът бързо изпълзя от стаята на четири крака. После се изправи и хукна по коридора. Препъна се, полетя към външната стена и падна по корем. Обърна се ужасено към нападателя си, който излезе от стаята. Сайто обхвана с ръка дръжката на Красивата певица; песента ѝ вече се носеше във въздуха.

— *Спру!*

Заповедта избоботи като гръмотевица. Сайто стрелна с поглед стълбището и видя извисяващата се фигура на Ашикага, който бе пребледнял от гняв. Белезите и погледът му изглеждаха далеч по-заплашително от меча, макар той вече да висеше на хълбока му.

— Какво става тук, Сайто!

— Момчето ме обиди — отвърна гневно той. — Обиди мен и меча ми. Ще защитя честта си.

— Мечовете не чувстват обида — отвърна намръщено господарят, — и тъй като ти си мой меч, това се отнася и до теб.

— Господарю, дързостта му...

— Ще я изтърпиш. По моя воля. Той е доверен човек, а малцина са онези, на които мога да поверя охраната на мечовете пред собствената ми врата. Такаги!

Домакинът Такаги бе онемял от страх, но успя да отвърне на господаря си с бърз, треперещ поклон.

— Извини се на този човек — изръмжа Ашикага — заради всички обиди, които си му нанесъл.

Мина известно време, преди Такаги да успее да размърда езика си.

— И-извинете, господарю. Хиляди извинения.

— Ето — каза старият феодал. — Това ще удовлетвори ли честта ти?

Не беше въпрос.

— Щом трябва — отвърна Сайто с глух глас. И продължи със същия фалшив тон: — Хиляди извинения и на вас, Ашикага-сан, за безпокойството.

17.

Тези шпиони поне вършат работа, каза си Хисами. Новите й наемници работеха много по-добре от очакваното. Тя, разбира се, знаеше, че съпругът й е в крепостта на господаря Ашикага; дори най-некомпетентният от осведомителите й можеше да й го каже. Новото дойде от Секи. Един от осведомителите, на когото току-що бе започнала да плаща, изпрати послание от този район и успя да съобщи на господарката си къде е ходил съпругът й при последната си среднощна езда. Не можеше да й каже по какви дела господарят е отишъл в Секи, но Хисами веднага се досети каква може да е била единствената причина. Той бе заминал с меч си и се беше върнал без него. Това означаваше единствено, че е посетил ковачите.

Но защо бе тръгнал посред нощ? И защо бе препускал толкова бързо дотам и обратно? Хисами беше озадачена. Разбира се, господарят Ашикага нямаше да се разсърди за това кратко отлъчване, ако Сайто предварително се бе обърнал с молба към него. Много странно наистина, помисли си тя. Какво толкова спешно е трябвало да свърши в Секи?

Имаше само един начин да разбере. Тя извика на коняря да изведе любимия й кон. Когато каза на слугинята да й приготви багаж за едно преспиване, тя я стрелна със заговорнически поглед. Излизането на жена от дома без съпруга й се смяташе за проява на непокорство, а да прекара нощта някъде другаде си бе направо скандално. Няма значение, помисли си Хисами. Не беше нужно Сайто да научава. До Секи се стигаше за един ден на спокоен ход, а до замъка Ашикага бяха два дни трудна езда. Дори съпругът й отново да бе решил да препуска до пълно изтощение, тя пак щеше да успее да се прибере у дома преди него.

Въпреки това Хисами пришпорваше коня си повече от обикновено, за да успее да стигне до Секи преди залез-слънце. Пътищата в планината бяха по-опасни за сама жена, отколкото за мъж и макар да знаеше, че ще успее да се справи с всеки разбойник, проявил глупостта да пресече пътя на самурай, тя не виждаше смисъл

да предизвиква съдбата. И без това решението ѝ бе достатъчно безразсъдно.

Когато конят ѝ премина през портата на Секи, слънцето тъкмо докосваше върховете на дърветата. Тя предположи, че монасите вече са угасили огнищата си, затова плати за една стая в странноприемницата и вечеря с тофу и морски охлюви. На следващата сутрин тръгна да търси ковача.

— Аз съм Хисами Сайто — представи се тя на облечения в черна роба младеж, който отвори вратата на леярницата. — Бих искала да поговоря с мъжа, който се срещна със съпруга ми.

Помощникът изтича нанякъде и скоро се върна, придружен от изненадващо млад мъж с бяла роба и черна шапка.

— Сайто-сама — поклони се нервно монахът. — Моля, влезте.

— Не се страхувайте — каза тя, следвайки го до дневната. — Не съм дошла да изразя неудовлетворение от работата ви.

— Разбирам, госпожо, но се страхувам, че може да сте дошли да говорим за нещо много по-лошо.

— О? — Двамата седнаха, а момчето изчезна. Въздухът бе наситен с миризмата на стомана и пушек и беше значително по-горещ от обичайното. Монахът се потеше, макар Хисами да не бе съвсем сигурна дали е от топлината от пещите или от нервност.

— Вие сте съпругата на онзи Сайто, който дойде, за да смени предпазителя и ножницата на меча си?

— Да.

— Тогава знаете, че съпругът ви носи острие на Иназума.

— Едва ли! Той не би могъл да си позволи...

Тя се спря насред изречението. Творенията на Иназума бяха безценни. Дори да продадеше цялото си владение, Сайто пак не би могъл да си позволи нещо негово. Всъщност през целия си живот Хисами бе виждала само един такъв меч и той принадлежеше на... Осаму Канаяма. Споменът веднага изплува в съзнанието ѝ. Двете лисици! Това бе символът на дома Канаяма и сега той се беше появил върху оръжието на съпруга ѝ. Ето защо трябваше да дойде толкова бързо тук: за да премахне герба на покойния си господар, преди тя да си спомни къде го е виждала. Срамът бе непоносим — съпругът ѝ беше крадец. Нямаше друго обяснение. Възможно бе Канаяма да е завещал оръжието на Сайто преди смъртта си, но това щеше да е

въпрос на чест, а не нещо, заради което трябва да се препуска в тъмна доба, за да се прикрие.

— Благодаря ви — каза тя смутено на монаха. — Мисля, че вече разбирам какво е положението.

— Боя се, че не разбирате — предупреди я той. — Независимо дали мечът е на съпруга ви или не, вие трябва да знаете истината за него. Той е прокълнат.

— Прокълнат? Глупости!

— Вярно е, госпожо. Майстор Иназума е изработил този меч специално за Хидетада Мотойори, прочутия пълководец от Ечизен. Мотойори е бил известен с бойните си умения, но също така и със страстната си натура. Никога не се оженил, но се знаело, че има запазено място във всяка къща на удоволствията на север. Говорело се, че една от любовниците му била гейша с несравнима красота. Гласът ѝ също нямал равен и твърдели, че тя го приспивала с песните си. Легендата разказва, че гейшата се влюбила в Мотойори и искала да се омъжи за него. Естествено самурай с висш ранг като Мотойори никога нямало да се ожени за жена с нейната професия и вместо това тя го умолявала да изостави всички други жени, запазвайки само нея.

— И той изпълнил ли молбата ѝ?

— Един мъж трудно би могъл да откаже на толкова красива жена. Отвърнал, че вече ще бъде само неин, но както казах, той се отличавал със страстна натура. Изневерил ѝ, както можело да се очаква, и когато тя научила за това, се опитала да го убие. Никоя гейша не би могла да се мери с фехтовач от неговия калибър, разбира се, но тя го хванала неподготвен. Обикновено би се опитал да я обуздае, но този път реагирал необмислено на изненадващото ѝ нападение и я убил.

Мотойори бил толкова разстроен от смъртта ѝ, че отнесъл острието, с което я убил, обратно при майстор Иназума. Съчинил посмъртно стихотворение за своята любима, както се полага при смъртта на самурай, а не на нисша проститутка. Иназума гравирал стихотворението върху танга на острието. Виждал съм го със собствените си очи:

Великолепното слънце,

*което достига зенита си,
засенчено от ръката ми.*

Тя била слънцето, разбирате ли, което сияело все по-силно с великолепната си красота, докато ръката му не угасила светлината му. След това мечът станал известен под името Красивата певица.

Челото на Хисами се сбърчи.

— Тъжна история наистина, но едва ли може да се нарече проклятие.

— Мотойори само засенчил слънцето, не го угасил завинаги. Говори се, че духът ѝ последвал оръжието и когато стихотворението било гравирано върху неговия танг, тя се вселила в острието. След като неукротимата му страст станала причина да я предаде, тя щяла да се погрижи да стане причина и за собственото му падение. След смъртта ѝ мечът станал още по-непобедим, факт, който можел да се обясни единствено със силата на нейния дух. Казват, че станал по-лек и по-бърз от всяко друго острие, и наистина, госпожо, това е така. Държах го в собствените си ръце. Но мечът следвал нейната воля. Тя накарала Мотойори да полудее от ярост и ревност, докато накрая вече не можел да се контролира. Импулсите му взели връх над него и той загинал безсмислено при един дуел. На пияна глава обвинил друг мъж, че преспал с една от неговите фаворитки, и бил посечен на улицата, твърде заслепен от ревност, за да успее да отразява ударите.

Хисами въздъхна дълбоко. По всичко личеше, че монахът наистина вярва във всяка своя дума. И действително мъжът беше толкова сериозен, че почти бе склонна да му повярва.

Тя поклати глава и здравият разум надделя.

— Какво общо има това със съпруга ми? Той не е познавал тази жена, тя е умряла преди стотици години.

— Мечът е обсебен и до днес, госпожо. Всичките му собственици са умрели. Някои мъже бързо се поддали на магията му, други издържали по-дълго, но всички били заплениени. Мога ли да попитам, господарке, вашият съпруг страстен мъж ли е или по-сдържан?

— Как изобщо се осмелявате да ме питате такива неща? Всеки мъж контролира емоциите си, когато е необходимо. — Тя самата се

изненада от острия си тон и веднага се зачуди защо му се е сопнала така. След миг размишления разбра. — Съпругът ми е... ами в определена компания бързо се развеселява. И бързо се ядосва.

— Тогава се страхувам, че Красивата певица ще го покори бързо. Трябва да му отнемете меча и да го отнесете за прогонване на духа.

— И как очаквате да го направя? Откакто го донесе у дома, той не се разделя с него.

— Което допълнително доказва, че вече е обладан, госпожо.

Монахът има право, помисли си Хисами. Защо иначе един мъж ще зареже постелята и съпругата си посред нощ заради някакъв си меч?

— Защо вие не прогонихте духа, докато мечът беше тук?

— Не разполагахме с достатъчно време — отвърна честно монахът ковач. — Успяхме единствено да изпълним задачата, която ни бе поставил. Разбрахме името на меча едва след като свалихме дръжката му, а по това време той вече препускаше насам, за да си го прибере.

— И вие му казахте онова, което казахте и на мен?

— Само че е прокълнат, госпожо. Той отказа да изслуша останалото.

Хисами се замисли върху разказа на монаха. Обладан? Тя си мислеше, че само селяните се плашат един друг с подобни легенди. Но пък историята напълно обясняваше поведението на съпруга ѝ. Той винаги е бил „страстна натура“, както се бе изразил монахът, но никога не се бе проявявал като импулсивен. Прибързаността не е добро качество за един самурай. Последните пет дни обаче бяха по-различни. Да потегли толкова неочаквано с коня си, после да се върне в лошо настроение, за да потегли отново на следващата сутрин: това не беше нормално.

Мислите ѝ се насочиха към покойния господар Канаяма. Мъжът бе като скала. Неподатлив към емоциите, невъзмутим дори в разгара на битка. Срещите му с Хисами бяха кратки, но тя никога не го беше виждала да се смее, да се мръщи или дори да се усмихва. И въпреки това се бе държал като див тигър преди смъртта си. Възможно ли бе мечът да го е променил? И ако беше така, колко по-бързо щеше да омагьоса съпруга ѝ?

Тя поблагодари на монаха и си тръгна. Налагаше се да побърза. Реакциите на съпруга ѝ вече бяха непредсказуеми и ако при завръщането му Хисами не беше в къщата, последиците можеха да се окажат смъртоносни.

18.

Кобилата на Сайто влетя, галопирайки, през портата, следвана от облак прах. Тя пъхтеше, дробовете ѝ свиреха като мехове и самураят също дишаше тежко. Беше я пришпорил здраво и вятърът бе донесъл хладно облекчение на потното му чело. Хубаво беше от време на време да язди така. Това му разкриваше състоянието на животното, а и показваше ясно кой е господарят. А той изпитваше нужда да упражни властта си тази вечер.

Сайто скочи от седлото, подаде юздите на коняря и потупа коня по хълбока. Докато излизаше от конюшната, потупа и любимия кон на съпругата си, чувствайки се изпълнен с енергия от ездата. Когато избърса твърдите кафяви косми от дланта си, настроението му рязко се промени.

Хисами, облечена в златисто и черно, се поклони почтително, когато той отвори вратата.

— Добре дошъл у дома — каза тя със сладък глас. — Позволи ми да събуя сандалите ти и да взема мечовете ти. Ще кажа на слугинята да донесе чай.

— Не.

— Без чай? — попита Хисами и протегна ръце към меча.

— Не — повтори Сайто, мина покрай нея и зае обичайното си място.

Тя погледна нервно към меча.

— Нещо не е наред ли?

— Не. Не се притеснявай.

— Нима една съпруга не трябва да се притеснява, когато съпругът ѝ обикаля въоръжен из къщата?

— Една съпруга не трябва да се меси в чуждите работи — изръмжа ядосано той. — Както и не трябва да излиза без разрешение от съпруга си.

Хисами повдигна вежди.

— Да излиза?

— Конят ти пие жадно вода навън. И се поти.

Тя преглътна.

— Денят е горещ.

— Не — сопна ѝ се Сайто. — Той е препускал. Бързо. Къде си ходила?

Хисами се опита да потисне изчервяването си.

— Наистина излизах по-рано днес — призна колебливо тя, — но беше по работа. За да проверя дали семейните дела са в ред. — Погледът ѝ отново се насочи към меча.

— Какво имаш предвид? — попита настоятелно той.

— Имам предвид, че през последните няколко дни се държиш неестествено. Просто исках да се убедя, че при теб всичко е наред.

— Нямам нужда от лекар — изръмжа Сайто.

— Не, нямаш.

Той склочи вежди и я погледна подозрително.

— Тогава какво имаш предвид?

Хисами примигна учестено и потупа с длан по възглавницата си, която бе поставена срещу неговата.

— Знаеш ли — заговори, присядайки върху нея, — мислех си, че все още не сме повикали жрец, който да благослови къщата. Защо да не извикам някой? След това можем да осветим и бащиния ти герб, който е гравирен върху новия меч.

— Пак този меч! Защо просто не ме оставиш на мира?

— Не говоря за меча — възрази тя с маска на невинност на лицето. — Напълно естествено е да се освети къщата...

— Никакви жреци! Къщата ни е достатъчно благословена. — Погледът му свирепо се впи в нейния.

— Ходих в Секи — изтърси Хисами. — Знам за твоята Красива певица. И нейното проклетие.

— Глупости!

— Не са глупости. Тя уби господаря Канаяма. Тя е причината да изгубиш благоволенieto на господаря Ашикага.

— Нахална жена! Ти и проклетите ти шпиони!

Лицето на Сайто пламтеше от гняв.

— Съпругата е длъжна да знае какво става в къщата ѝ — отвърна тя.

— Освен това е длъжна да не си вре носа, където не ѝ е работа!

— Моля те — меко каза Хисами, — позволи ми да извикам жреца.

Той скочи на крака.

— Никога! Това глупаво суеверие вече ме изкарва от търпение. Не искам повече да чувам за него.

— Тогава няма да чуеш повече и дума от устата ми.

Сайто изсумтя, смятайки въпроса за приключен. Едва миг покъсно осъзна намека ѝ.

— Какво искаш да кажеш?

Хисами се изправи на крака.

— Не мога да остана под един покрив с духа на тази жена. За мен е ясно, че си омагьосан. Позволи ми да повикам жрец да го прогони или ми позволи да си отида.

— Какво? — Мускулите на ръцете му се напрегнаха, сякаш се канеше да я удари. — Това е абсурдно! Да не си някоя селянка? Това, за което говориш, е чиста измислица!

— Тогава защо съпругът ми крещи и ме заплашва — *въоръжен* — в собствената си къща?

— Крещя, защото си си изгубила ума!

— Това със сигурност се отнася за някой в тази стая — обяви горчиво тя, за пръв път без спокойната нотка в гласа си. — Нека да разберем кой! Избирай! Избери едната от нас — мен или твоята призрачна блудница, и нека изборът ти покаже доколко си уравновесен!

Гласът на Хисами прозвуча остро като писък на орел. Сайто не го чу; в ушите му звучеше добре познатата песен. Пронизителният звук отскочи от хълбока му и се изви в сребриста дъга във въздуха. Красивата певица изсвистя и се върна в ножницата си. Едва тогава първите капки от кръвта на Хисами докоснаха земята.

Пребледняла, тя вдигна пръст към гърлото си. Трахеята ѝ зееше прерязана и ален водопад заливаше гърдите ѝ, оцветяваше в червено копринената ѝ роба. Разрезът беше идеален, дълъг един пръст и дълбок половин. Ръката ѝ се вдигна по-високо, тялото ѝ залитна напред. Сайто отстъпи, като я наблюдаваше как изважда скритото във фурката ѝ острие. Хисами вдигна очи и се хвърли към него, умирайки във въздуха. Трупът ѝ се строполи на пода.

Сайто докосна бузата си. С изненада разтри кръвта между пръстите си. Беше само драскотина, тънка като косъм. Фина червена линия под окото му, като нарисувана от художник. На пода бавно се образува също тъй червено езерце. Самураят погледна към мъртвата си съпруга, към опръсканата ѝ с червени петънца красива бяла буза. После извади Красивата певица от ножницата ѝ и почисти внимателно острието ѝ.

19.

Сайто падна на колене под изпепеляващия поглед на Ашикага. Беше му наредено да се яви в покоите на господаря си в мига, когато новината за смъртта на Хисами достигна до замъка. Сайто никога не беше виждал подобен гняв, изписан на страховитото лице. Кожата бе почервенияла от ярост, но белезите оставаха бели и подчертаваха навъсения поглед с цветовете на войната.

— Какво ще кажеш в свое оправдание! — прогърмя гласът му.

— Господарю, тя отиде твърде далеч.

— Не! Ти отиде твърде далеч! — Очите на Ашикага изпъкнаха от гняв, дори белезите му почервенияха. — Как се осмеляваш да убиваш мой поданик без разрешение?

— Тя бе само една жена.

— Тя беше самурай!

— Но, господарю, тя ми бе съпруга. Мое право е...

— Тя беше *мой* самурай! А ти се осмеляваш да ми говориш за правата си? — Ашикага се надигна от мястото си, мрачен като градоносен облак. — Ти посече един от моите самураи, без дори да ми го съобщиш? Без да се съобразиш с честта ми? Повдигнала е някаква тема, която отдавна е трябвало да бъде обсъдена, и ти си я убил заради това. В случая тя е проявила по-голяма лоялност от теб.

— Но, господарю!

— Достатъчно! Ще си направиш сепуку утре на разсъмване. Уреди си делата и си избири секундант.

Ашикага изфуча от стаята, а думите продължиха да вибрират във въздуха. Настъпилата след тях тишина беше още по-потискаща и останалият сам Сайто се замисли за съдбата си.

20.

Първият утринен лъч погали върховете на дърветата и оцвети хартиените стени в розово. Всички вече се бяха събрали. Ашикага седеше на широка възглавница, обграден от двамадесет въоръжени самураи. Пред тях се издигаше платформата, върху която на миниатюрна масичка лежеше увита в лист оризова хартия кама. Минору Накадай стоеше от лявата страна на подиума, близо до вратата. Зад нея се намираше Сайто, хванат здраво за китките и пазен от двама самураи. Той бе облечен от глава до пети в бяло, цветът на смъртта.

Единият от пазачите му стискаше в ръката си Красивата певица. Нямахше да му позволят да я докосне, за да не се убие преждевременно с нея. Бяха го лишили дори от неговия *вакизаши*. Предишната нощ бе прекарал в клетка, лишен от всякаква възможност да отнеме живота си. Господарят искаше той да умре само по негова заповед.

И въпреки това дори не помисляше за самоубийство и умът му бе изненадващо бистър. Хисами сигурно щеше да каже, че причината е липсата на обладания му меч, но тази мисъл накара Сайто да се намръщи. Тъкмо предстоящата му смърт го караше да се чувства толкова странно спокоен.

Лежейки цяла нощ на тъмния под на клетката, той бе разполагал с достатъчно време, за да обмисли последните си две желания. Първото бе отмъщение. Някой го бе предал. Първоначално не беше ясно кой, но след дълги размишления заключи, че може да е бил единствено Накадай. Само той би могъл да каже на Хисами за острието на Иназума. Той бе обсебен от проклятието. Накадай би могъл да види висящия на хълбока на Сайто *тачи* и тайно да докладва на Хисами. Може би дори я бе накарал да препусне до Секи, за да разпитва. Сайто го беше подценил; никога не бе предполагал, че дебелият мъж може да е толкова наблюдателен, толкова смел, такъв предател.

И въпреки това Накадай беше очевидният избор за секундант на Сайто. При сепуку задачата на секунданта бе да обезглави осъдения

след извършването на ритуалното изкормване. За да може един самурай да умре с чест, неговият секундант също трябваше да е човек с чест, така че за тази позиция се избираше изключителен довереник. Ако беше жива, самата Хисами щеше да му е секундант. Сега мястото ѝ щяха да заемат или Накадай, или официалният езекутор на Ашикага. Езекуторът обикновено се ангажираше с обикновените престъпници, не самураите, а преди предателството на Накадай двамата със Сайто бяха дългогодишни приятели. Освен това, избирайки него, Сайто можеше поне да излее омразата си в думи, след като нямаше възможност да я докаже с действия.

Тъй като отмъщението бе неосъществимо, второто предсмъртно желание на Сайто беше да чуе песента на Красивата певица за последен път. За съжаление това също бе невъзможно. Пазачът, чиито ръце опетняваха ножницата ѝ, бе получил най-строги заповеди да пази меча, докато Сайто не коленичи пред жертвения нож. Беше прието самураят да умира заедно с оръжието си, но мнозина се бяха опитвали да използват това, за да се спасят с бой от смъртното наказание, и по всичко си личеше, че Ашикага се бои Сайто да не постъпи по същия начин. Позорът, че самураят бе смятан за подобен страхливец, носеше допълнително удовлетворение на господаря. Сайто се зачуди каква ли е причината да стане обект на такова презрение. Освен това се чудеше дали ако държеше в ръцете си Красивата певица, щеше да успее да посече достатъчно от заобикалящите го воители, за да се опита да пререже гърлото на самия Ашикага. Може би точно това бе причината да му отнемат меча. Вероятността Ашикага да се страхува от него докара усмивка върху лицето на Сайто.

Но на тези мечти не им бе съдено да се сбъднат. Той щеше да остане без оръжието си, докато не се озовеше пред ножа, с Накадай, застанал зад гърба му, готов да го обезглави в момента, когато извърши последната си саможертва. Сайто щеше да умре без Красивата певица, която щеше да спи в ножницата си, и той никога повече нямаше да чуе нейния пленителен глас.

И сега, застанал на самия праг на стаята, в която щеше да умре, внезапно осъзна нещо. Щом толкова копнееше да чуе гласа ѝ, значи наистина е бил омагьосан. Възможно ли бе Хисами да е била права от самото начало? Нима я бе убил за нищо?

Тази мисъл бе наистина непоносима. Дори да беше вярна, нямаше никакъв начин да поправи стореното. Единственото, което му оставаше, бе да отмъсти за нея. Което означаваше, че с право трябва да загине от собствената си ръка, защото вината за всичко бе негова — но само отчасти. Накадай беше заговорник. Той бе нашепвал слухове за проклятието в ухото ѝ. Как иначе Хисами щеше да научи за това? Да, точно Накадай я бе тласнал към тази натрапчива мисъл. Дори Сайто да признаеше, че самият той беше обладан, точно Накадай бе причината за сблъсъка на техните фикс идеи.

Копнежът му да чуе за последен път гласа на Красивата певица бе не по-малко силен. Но сега желанието да си отмъсти на Накадай се разгоря по-ярко от всякога.

Сайто се усмихна, и то триумфиращо, защото внезапно се досети как да осъществи и двата си копнежа. Когато вратата пред него се плъзна встрани, той не изпита страх. Щом пазачите му го бутнаха напред, тръгна уверено към центъра на подиума. Там стоеше Накадай, чиито присвити очи бяха изпълнени със съжаление. Сайто гордо му се поклони и коленичи пред ножа.

— Една молба — изрече той със спокоен глас, щом зае мястото си. Гласът му бе толкова тих, че Накадай трябваше да пристъпи напред, за да го чуе. — Ще ми окажеш ли честта да изпълниш дълга си с моя меч? — попита Сайто.

Накадай погледна към *тачи* и Сайто веднага видя, че го е разпознал. След това едрият мъж се обърна към Ашикага и повтори последното желание на Сайто. Господарят обмисли молбата и даде разрешение с мрачно кимване. Сайто взе прибраната в ножницата сабя от ръката на пазача и внимателно я положи на пода от дясната си страна, откъдето не можеше да бъде извадена лесно. И въпреки това Накадай я приближи предпазливо. Останалите самураи се напрегнаха в очакване на някаква измама. Сайто гледаше как Накадай прикляква до него, хваща ножницата и вдига меча. Един *иайдо* майстор би могъл да го извади и да нанесе удар дори ако мечът се намира в чужди ръце, но Сайто остана неподвижен. Той затвори очи и отправи своята молитва към Буда.

Ашикага отново кимна и получил разрешението, Сайто взе ножа и го почисти ритуално с оризовата хартия. После свали бялата си роба от раменете си, разголвайки се до кръста. И тогава с абсолютна

непоколебимост и невероятен самоконтрол той хвана острието и го заби в корема си.

Всичките му чувства изчезнаха под вълната от болка, която го разтърси. Стаята изведнъж побеля. Тялото му се вдърви, докато ножът проникваше в тялото му, а след това направи напречния разрез надясно. Последното нещо, което Сайто чу, беше безплътната песен, понесла се във въздуха миг преди главата му да се отдели от тялото. Последната му мисъл бе, че той е единственият, който може да я чуе.

КНИГА ТРЕТА
ПЕРИОД ХЕЙСЕЙ, ГОДИНА 22 (2010
ГОДИНА ОТ Н.Е.)

21.

Докато прекосяваше чакалнята, Шузо Фучида се чудеше за какво ли си мислят всички, които седяха там. Лицата им бяха безчувствени, унили. За тези хора беше време за вечеря. Фучида се бе събудил едва няколко часа по-рано — също като най-смъртоносните хищници в природата и той бе създание на нощта — но повечето посетители в чакалнята бяха свикнали да си бъдат вкъщи по това време или все още да са на работа, заробени от невъзможните работни часове на *сарариман*. Беше малко рано за спешните случаи, затова само десетина души седяха на диваните, тапицирани със светлосиня изкуствена кожа. Чакаха роднините си да излязат от преглед или самите те да бъдат приети. Кой ли от тях си мислеше за смъртта? Кой ли се проклинаше за собствената си глупост? Ухапвания от куче, падане от стълба, неочаквана алергична реакция — повечето от щетите бяха предвидими, можеха да се избегнат и не бяха смъртоносни. От глупост. Но сред тях имаше и хора, които чакаха нужните документи, за да могат да изпратят тленните останки в моргата. Кой ли бяха те?

Фучида не можеше да ги разпознае, както и не бе сигурен защо не може. Дали причината не беше невъзмутимото изражение, с което японците бяха прочути по цял свят? Или бе толкова неспособен на състрадание, че не можеше да различи лекото изнервяне от паниката?

Фучида не беше нито изнервен, нито паникьосан. Навремето, когато за пръв път бе научил диагнозата, беше изпитал и двете, но сега посещенията в болницата не се различаваха особено от ходенето в пощата или събирането на рекета. Това бе просто нещо, което трябваше да свърши.

Изпитваше единствено смътното чувство, че нещо липсва. То се бе загнездило в главата му като досадна мелодия, която по никакъв начин не успяваше да пропъди. Често се чувстваше така, когато не носеше със себе си красивата си певица, но дори един якудза не можеше да се разхожда с меч из болничните коридори. И щом си помисли за нея, той също се почувства леко изнервен — не защото се налагаше да идва в болницата, а защото това му беше попретило да

намери острието на Иназума, което бе търсил през всичките тези години. Оставаше все по-малко време. Сега вече му беше ясно, че никога не бе смятал да задържи задълго втория меч. В продължение на петнайсет години се беше надявал, че ще успее да се превърне в първия човек в историята, който бе притежавал два меча Иназума, но сега разбираше, че може да използва втория меч за нещо по-велико, нещо далеч по-ценно за самия него от това да го задържи за себе си. Да, той щеше да бъде първият човек, притежаващ два Иназума, но само за кратко — колкото да хване в ръце юздите на собствената си съдба. Но ако не успееше скоро да се сдобие с втория меч, щеше да му остане единствено да продаде красивата си певица, а той нямаше да може да го понесе. По-добре да остане обикновен куриер за втория меч, отколкото да се раздели със своята любима.

Фучида премина по избелелия син килим в чакалнята, който бе изтъркан до сиво от краката на хилядите преминали по него пациенти, и бутна с палец бутона на асансьора. Когато влезе в кабинката, натисна копчето за десетия етаж и докато се возеше нагоре, изучаваше изкривеното си отражение в лъскавите стоманени стени. Отново носеше черния си костюм и бяла риза, но този път си бе сложил тексаска „боло“ вратовръзка и бе завързал косата си на опашка. Би ли могъл някой да каже, че изглежда тъжен? Разтревожен? Отегчен? Фучида не можеше да прецени. Той изглеждаше просто като себе си.

Слезе от асансьора на етаж на хосписното отделение и влезе в познатата стая. Баща му гледаше телевизия. Звукът бе намален — от каквото и да страдеше възрастният мъж, слухът му оставаше остър като на вълк — и Фучида не можа да разпознае предаването. Беше някакво шоу за кинозвездите. Баща му лежеше под тъмносиньо одеяло на бледосини чаршафи. Болничната му нощница също беше бледосиня и той бе увил с допълнително одеяло раменете и гърдите си. Под носа му бе прикрепена тънка прозрачна пластмасова тръбичка, за да го снабдява с кислород.

— Здравей, татко.

— Шузо-кун. Влизай. Седни.

Баща му спря звука на телевизора и двамата подхванаха обичайния си разговор.

— Някой ден трябва да дойдеш за закуска — каза по-възрастният Фучида. — В сутрешната смяна работи една сестра с дупе като зряла

праскова.

— Няма да е зле да ти позволи да похапнеш от него. Не те хранят достатъчно добре, татко.

— Получавам храна в изобилие. Просто не мога да задържам нищо. Как върви работата?

Фучида изду устни и кимна.

— Добре. И става все по-добре.

— Премести ли онези дивиди плейъри, за които говорихме?

— В електрониката няма пари, татко.

Баща му се закашля с раздираща кашлица, пълна с хракки и неодобрение.

— Има много пари — възрази той и притисна юмрук към устните си. По ръката му се спускаше втора тръбичка, чийто край беше прикрепен с бяла лепенка към обратната страна на дланта му. — Много. Макар че не съм те учил да бъдеш толкова алчен.

— Пазарът се промени. Твоят начин на работа вече не е достатъчен.

Старецът отново се разкашля.

— Тогава ще трябва да премислиш собственото си разбиране на думата „достатъчен“.

Фучида затвори очи за миг, най-вече за да скрие досадата си.

— Мислиш, че съм изостанал — каза баща му. — Старомоден, *нее*? Добре, според мен се държиш така, сякаш някоя жена се е вкопчила в теб. И те кара да харчиш пари, с които не разполагаш. Кара те да поемаш неоправдани рискове. Ненапразно съм избрал стария начин на работа, синко. Дядо ти така си създаде име, аз също.

Този път Фучида заби поглед в пода, за да попречи на баща си да види лицето му. Вярно, те бяха прочули името Фучида. Всяко ченге и всеки якудза знаеше, че семейство Фучида служат на Камагучи-гуми. Биячи. Пласъори на крадени вещи. Наемна ръка, не лидери. Семейство Фучида имаха територия, и то доста обширна, но нямаха империя.

— Татко, всичко е под контрол. Честно.

— Обзалагам се, че е така. Ако искаш да си създадеш име в *нинкьо дантай*, трябва да го направиш по моя начин. Иначе името ти просто ще влезе в полицейските досиета.

— Нима си готов да говориш толкова открито за това?

Баща му се засмя, закашля се и отново се засмя.

— Виждаш ли? Рисковете, които поемаш, каквито и да са те, те карат непрекъснато да поглеждаш през рамо. Това би трябвало да ти подсказва нещо, синко. — Той се закашля отново. — Години наред сме вършили нещата по нашия си начин. Ченгетата го знаят, бизнесът го знае и ние си действаме необезпокоявани. Защото имаме кодекс и го спазваме.

Дълбоката кашлица остави за миг стареца без дъх. Слюнката, която се бе събрала върху устната му, привличаше вниманието върху факта, че кожата му беше станала суха като хартия. Най-накрая той продължи:

— Вие, днешните млади мъжкар, гледате твърде много филми. Мислите си, че големите пари са в наркотиците. Но кодексът не се отнася само до нас, ченгетата също го спазват.

Ние не продаваме твърда дрога, а те си затварят очите, когато продаваме малко спийд. И защо не? Проклетите наркоманчета накрая се избиват едно друго. Виж американците какво правят, синко — денонощно се стрелят заради тая гадост.

— Татко, в днешно време спийдът е само част от бизнеса.

— *Нее?* И виж докъде ни докара. По мое време парите от рекета бяха достатъчни. Ако ти потрябват повече пари, крадеш нещо и го продаваш. Разказвал ли съм ти за онзи път, когато продадох на противопожарната служба собствените им пожарни коли?

— Да, татко.

Старецът се изсмя с продран глас.

— Те дори ми благодариха за добрата цена, на която им ги предложих. С такава власт разполагахме. Но в днешно време... — Той изсумтя. — Вие, деца. Не съм видял ни един, който да продава спийд, без самият той да се друса. Почнеш ли веднъж да го правиш, привличаш погледа на шефовете. Те започват да се чудят дали си заслужаваш риска. И един ден се събуждаш, чудейки се защо не можеш да дишаш със задръстените си дробове. Чуй ме, сине. Нарушиш ли веднъж кодекса, хората започват да те следят по-внимателно. Ако се придържаш към него, ще спечелиш толкова пари, колкото ти се иска.

Но не толкова, колкото искам аз, помисли си Фучида. Баща му беше прав — той нарушаваше правилата; поемаше рискове. Но сега властваше нов ред. Старата гвардия живееше в свят, определян от

границите на Япония. Сега единствените съществуващи граници се определяха от обхвата на мобилния телефон. Корпоративният свят пръв го бе установил и резултатът беше рекордни печалби. Нямаше причина *нинкьо дантай* да не ги последват. Беше се появила една нова добродетел, която старата гвардия бе пропуснала да оцени — амбицията. Те живееха, като се ограничаваха с това, което човек би могъл да спечели, без да отнема от останалите. Сега вече граници не съществуваха.

— Мислиш си за новата епоха, *нее*? Мислиш си, че в днешно време човек може да се стреми да постигне нещо повече.

Фучида погледна баща си. Способността на стареца да разгадава мислите на хората беше свръхестествена — всъщност граничеше с телепатия и Фучида се чудеше как ли го прави. Това ли бе истинската причина за възхода му? Способността му да чете хората и след това да ги насочва, да ги придумва, да получава от тях каквото поиска — това беше талант, който наистина вдъхваше страхопочитание.

И баща му не спираше да го използва.

— Нека ти кажа нещо за стремежа, Шузо-кун. Що се отнася до обикновените хора, той може да ги отведе навсякъде. Но за един якудза може да донесе само смърт. Защото, разбираш ли, онези на върха не забелязват стремежите, те виждат само бунта. Не се прицелвай в луната, синко. Стреми се към някой хубав апартамент в Акихабара и винаги да има жена в леглото ти.

Не зависи от мен, искаше да му отвърне Фучида. Моите цели са по-високи от твоите. Така съм устроен, различно от теб и това е целият проблем. Но вместо това каза:

— Прав си.

— Аах, изобщо не ми повярва. Каза го само за да ме накараш да млъкна.

Отново това разчитане на мислите. Фучида можеше да излъже всеки, дори полиграфа, но никога не успяваше да излъже баща си.

— Добре, татко. Ще се опитам да приемам нещата по твоя начин. Наистина.

— *Нее*? Добро момче. — Сбръчканата ръка с пожълтели нокти намери дистанционното и отново включи звука. — Това е интересно предаване. Трябва да видиш какви момичета показват.

Фучида остана, докато не донесоха вечерята и след като се убеди, че баща му е изял достатъчно, намери предлог да си тръгне.

Докато вървеше по стерилно чистия коридор, чиито антисептични миризми дразнеха обонянието му, той се чудеше: човек не можеше да преодолее амбициите си, нали? Контролирането на желанията бе едно нещо. Контролирането на страха беше друго. Фучида бе успял да усъвършенства и двете. Но амбицията не беше същото като желанието, нали? Амбицията владееше крайностите на желанията. При нея ставаше дума за планиране, не за лакомия. И съдейки по собствения му опит, амбицията бе вродена. Някои хора се стремяха към лидерството. Повечето не го правеха. Някои хора се стремяха да станат телевизионни звезди или да излагат творбите си в галерии, или да станат премиер-министри. Всички *твърдяха*, че го искат, но малцина бяха родени с амбицията да го постигнат. А как би могъл някой да промени нещо, което му е вродено?

Освен това Фучида нямаше намерение да разстройва баланса на силите. Узурпирането на властта в Камагучи-гуми беше последното нещо, което занимаваше мислите му. Той искаше просто да следва своя собствен път, а не пътя, избран от някой *кайчо* от някакъв по-могъщ клан. Сдобиването с втория Иназума щеше да е първата крачка по пътя към създаването на нова власт, негова собствена империя.

Всички парчета в пъзела вече бяха по местата си. Оставаше му само да убие стареца и да вземе меча. Би могъл да го направи още сега, без красивата му певица — достатъчно беше да отиде дотам, да проникне в къщата, да вземе меча. Но макар и сляп, старецът владееше много добре хладното оръжие, а откакто Фучида бе започнал да спи с красивата си певица, беше изгубил желание да носи в себе си пистолет или нож. Онази стара къща бе пълна с мечове, а слепият старец щеше да има предимство в тъмното.

Имаше и още нещо — някога той и старецът бяха приятели. Фучида бе убивал приятел и преди. Името на хлапето беше Ендо. Фучида също беше още дете. Заповедта бе дадена от самия Рюсуке Камагучи, който по онова време беше просто един пиклив *вакашу*, но въпреки това бе Камагучи и Фучида беше длъжен да му се подчини. Ендо бе откраднал от семейството и заради това Фучида го удуши. Помнеше изненадата си, когато разбра колко много време е необходимо, за да убиеш човек по този начин. Убийството на Ендо не

му донесе същото удоволствие, както убиването на непознат и оттогава Фучида внимаваше да не се сближава прекалено с хората.

Не, твърде рисковано бе да убива сам стареца. Фучида погледна часовника си. Беше твърде късно да планира удара за тази вечер. Всички, които би могъл да потърси за помощ, вече щяха да са пияни, а той се нуждаеше от тях трезви и нащрек. Почувства леко раздразнение, ала бързо го прогони. Искаше меч, но можеше да прояви търпение. Един ден не бе чак толкова много. От уважение заради приятелството им, помисли си той и кимна одобрително. Един ден изчакване за убийството на някогашен приятел не беше чак толкова много.

22.

Застанала на тротоара пред жилищния блок, в който се намираше апартаментът на майка ѝ, Марико се чувстваше така, сякаш се канеше да се качи на боксов ринг. Никой друг нямаше да забележи признаците за предстоящата кавга. Сградата беше толкова чиста, все едно строителят бе прерязал лентичката ѝ едва сутринта. Такива бяха и останалите блокчета в квартала. Дори улиците и тротоарите бяха безупречни. Нямаше нищо заплашително и в кристалночистите стъкла и лъскавата стомана на въртящата се входна врата. Всичко, което виждаше Марико, беше чисто и стерилно като в операционна.

Тя знаеше, че тези сгради прикриват мрачни истини. През първата си година в полицията Марико бе поела нощните смени, от полунощ до осем сутринта, часовете, в които един полицаи се сблъсква само с лоши хора, заети да вършат лоши неща. Беше чукала по стотици врати в подобни на тази сгради, привикана на мястото не от жертвата, а от съседите ѝ, когато звуците от домашно насилие ставаха толкова силни, че не им оставаше друго, освен да се обадят в полицията. В Япония нещата трябваше да отидат твърде далеч, за да се предприеме такава стъпка.

Навремето, когато баща ѝ беше повишен и заедно със семейството си се премести в Илинойс, живееха в голяма къща с обширен двор, а мъжът в съседната пребиваше от бой съпругата си на всеки две седмици. Всеки път, когато си получаваше заплатата, той се освинваше и се прибираше кисел вкъщи, и тогава всички съседни се преструваха, че не чуват затръшването на вратите и звуците от разбиваните в стените чаши за кафе. Нямаше да се обадят в полицията, докато не чуеха човешки гласове. На моменти ставаше толкова зле, че дори семейство Оширо бяха готови да се обадят, но им трябваше време да свикнат. Намесата в личния живот на останалите не бе в унисон с японския дух. Бързата реакция да съдиш някого, да се обадиш в полицията — това си беше нещо твърде американско, с което също се налагаше да свикват.

Американците имаха една поговорка: „Мълчанието е злато“. Марико се чудеше как така в японския език не съществува неин еквивалент. Едва когато семейството ѝ се върна обратно в Токио, тя разбра защо. Япония нямаше нужда от подобна поговорка. Японците не крещяха по телефона. Не си подвикваха един на друг в препълнените вагони на метрото, нито се смееха толкова гръмогласно, че някой друг в стаята да ги чуе. Управителите на магазини не правеха обявления по високоговорители; лично търсеха работниците си и дори това правеха рядко, защото самите работници бяха толкова добре обучени, че нямаше нужда да им се казва да отворят втора каса или да се почисти алея номер пет. На американците щеше да им се стори странно да отделят толкова много време за обучаването на обикновен продавач в магазин, но затова пък с удоволствие се оплакваха на висок глас всеки път, когато опашките ставаха твърде дълги или касиерът не им връщаше точно ресто.

Японските купувачи не бяха такива. Японските домакини не бяха такива. Те предпочитаха да страдат мълчаливо, а съседите им предпочитаха да се преструват, че не чуват какво става. Затова Марико бе посещавала само стотина сгради като тази, макар че би трябвало да са поне хиляда. И всеки път, когато питаше садистичния задник какъв е проблемът, тя следваше протокола и говореше спокойно и дипломатично. Илинойските ченгета бяха различни; дори да беше посред нощ, те тропяха с юмруци по вратата и не се страхуваха да се съдърпат със съпруга, ако жена му откажеше да повдигне обвинения. Във всички други случаи Марико винаги бе предпочитала японското мълчание пред американската свадливост, но когато се налагаше да прави домашни посещения, ѝ се искаше да заблъска с юмруци по вратата като добрите стари американски каубои.

Близо година бе минала от последния път, когато беше изпратена при случай с домашно насилие, защото десет месеца по-рано бе започнал изпитателният ѝ срок в отдел „Наркотици“. Домашните посещения ѝ бяха най-омразните, така че изобщо не ѝ липсваха, но сега, завръщайки се на боксовия ринг, тя чувстваше вина. За много от съседите на майка ѝ домът им беше точно това — място, където да се сбият. Не и за майка ѝ, разбира се, която живееше сама и чийто мъж, докато бе жив, беше мил, добър съпруг, но Марико не можеше да не мисли за случващото се зад някои от другите врати.

Ала вината, която изпитваше, засега трябваше да бъде потисната, защото днес щеше да се изправи пред своите проблеми. Не знаеше какво да очаква от Саори. За последен път двете бяха разговаряли преди осем дни, когато Мариико я остави в рехабилитационната клиника и макар да се надяваше сестра ѝ да е постигнала някаква емоционална стабилност, дълбоко в себе си не бе сигурна дали ще вечеря с истинската дваисет и две годишна Саори или с капризната тийнейджърка, на каквата тя твърде често обичаше да се прави.

Така или иначе, Саори трябваше да бъде на събранието си в пет часа, затова Мариико нарочно пристигна при майка си малко след пет, вместо да дойде още в четири, веднага след приключването на смяната ѝ. Двете не бяха разговаряли очи в очи след последния арест на Саори и тя се надяваше, че след известно време насаме ще успее да я убеди да поддържат обединен фронт срещу сестра ѝ. Майка ѝ твърде често намираще извинения за пристрастеността на Саори, но може би този път Мариико щеше да я убеди да ѝ се опъне.

Ала дори това можеше да доведе до кавга, ако не бъдеше подхванато както трябва, а Мариико знаеше много добре, че изобщо не я биваше в тези неща. Годините, в които се оформяше личността на детето, тя бе прекарала в Щатите, което я бе лишило от миротворческия манталитет, характерен за японските жени. Тя беше чужденец в собствената си страна. Затова мъже като лейтенант Ко не я харесваха — Мариико не умееше да се примирява. И когато към това се прибавеше амбицията ѝ за кариера, тя се превръщаше в нещо повече от чужденец; по стандартите на японската култура тя бе клинично луда. За такава със сигурност я смятаха хората като Ко, за такава я приемаше и собствената ѝ майка. Как да обясни на жената, че при наркомани като Саори цялата дипломатичност, помиряване и отказ от конфронтация бяха равнозначни на разрешение?

Мариико не искаше да се кара с майка си, особено точно в този ден. Но сега не беше и моментът да избягва срещата с нея, затова бутна въртящата се врата и влезе във фойейто, оставяйки отпечатъка на ръката си върху идеално излъсканата стомана.

Намери майка си точно на мястото, където очакваше да я открие — във фитнеса на петнайсетия етаж. Сградата не беше луксозна, но си имаше своите удобства, а фитнес залата с маси за пинг-понг бе една от причините майка ѝ да се нанесе тук. Всеки път, когато Мариико ѝ

идваше на гости, тя неизбежно я откриваше или в залата да разбива някой съсед на пинг-понг, или да пуши отвън на терасата заедно с някой, когото току-що беше разбила.

Днес я намери при масите. Майка ѝ бе облечена така, сякаш разиграването се предаваше по телевизията: небесносини шорти за тенис, изпънати бели чорапки и подходяща фланелка с логото на „Килърспин“, избродирано върху джобчето над лявата гърда. Марико отвори вратата точно когато майка ѝ връщаше сервис с невероятна бързина. Топчето отлетя вляво, рязко смени посоката след отскачането си в масата и противникът на майка ѝ хвърли хилката на масата с разочарование, подсказващо мач пойнт.

Майка ѝ направи пирует с усмивка на победител.

— Мико-чан — възкликна тя, поглеждайки през рамото си. — Вече си тук.

— Не бих го пропуснала за нищо на света.

Майка ѝ се сбогува с победения си съперник и взе спортното си сакче.

— Мамо — каза Марико, — защо ти трябва да носиш цял сак? Една-две резервни топки бих приела, но защо са ти резервните хилки?

— Наричат се *ракети*, Мико, и всеки, който ги нарича хилки, има още много да учи за тениса на маса. Не съм сигурна дали аз съм те питала някога защо даваш толкова много пари за онези твои велошорти. Или защо имаш толкова много чифтове. Или защо просто не караш колело с банския си костюм.

— Защото... — Марико млъкна внезапно. Имаше си съвсем логично обяснение. Спортните клинове за триатлон пропускаха водата по-добре от велошортите, а ако някъде предлагаха бански костюм с подпльнки, достатъчно добри за изминаването на трийсет или четирийсет километра с велосипед, то Марико все още не го бе открила. Но тя предпочете да преглътне коментарите и просто се засмя. — Добре, права си. Искаш ли първо да изпушиш една цигара или направо да слизаме долу?

— Не, можем направо да слизаме. — Снижавайки глас, майка ѝ продължи: — Честно да ти кажа, Маеда-сан не е кой знае каква конкуренция. Едва успях да се изпотя.

Марико изчака двете да останат сами в асансьора, преди да повдигне темата.

— Как е Саори?

— О, живее при мен — отвърна майка ѝ. — Стои далеч от неприятности. Боя се, че все още ти е малко сърдита, задето я арестува миналата седмица.

— Сега това ли говори? Не съм я арестувала, мамо. Измъкнах я от ареста. Пък ѝ вината изобщо не е моя...

— Знам. — Майка ѝ я потупа по ръката. — Саори обича да изкривява нещата, знам. Но не тя говори, скъпа, а пристрастеността ѝ.

Марико положи всички усилия раздразнението да не прозвучи в гласа ѝ.

— Само ѝ намираш извинения. Отново.

— Грижа се за дъщеря си по най-добрия начин, който ми е познат. Нима постъпвам толкова зле, като се опитвам да ви попреча да се карате?

Не беше точно боксов ринг, помисли си Марико, но не бе и приятелска територия. Никога не успяваше да разбере защо майка им винаги вземаше страната на Саори.

— Не се карам с нея, мамо. Просто си върша работата.

— И кой казва, че трябва да работиш точно това? Какво му е лошото човек да иска да стане репортер? Тях никой не ги намушква с нож.

Тя имаше предвид убийството на Курихара. Контрольорка на платен паркинг в Йокохама, убита с голям нож според доклада на патологоанатома. Студено досие. Оттогава бе минала повече от седмица, нямаше мотив, нито заподозрени. Марико и майка ѝ бяха проявили интерес към случая, всяка по своите си причини. Майка ѝ гледаше твърде много повторения на „Закон и ред“ и въображението ѝ раждаше безумни теории за това, което може да се случи на дъщеря ѝ; Марико не можеше да не обърне внимание на нападението над полицаи. Би проявила интерес към случая и от чиста солидарност — никой не прецаква ченгетата — но освен това не можеше да пренебрегне и факта, че жертвата е била осакатена, преди да бъде убита, и освен това нямаше никакви следи от изнасилване, обир или някакъв друг мотив за убийството. Въобще не си падаше по случаи, които не можеше да разбере, а нещо ѝ подсказваше, че тази жена не е била измъчвана и убита заради това, че е отказала да даде на някого квитанция за паркинг.

Но тази вечер мислите ѝ се отклониха от мотива на убиеца. Подмятането за репортера бе секнало обичайния ѝ мисловен поток. Тя почти беше забравила, че някога бе искала да се занимава с това. Беше влязла в колежа само няколко месеца след смъртта на баща си и бе записала като основен предмет журналистика, защото искаше да разнищи докрай какво му се бе случило. Рак на черния дроб на четирийсет и три години беше нещо необичайно, достатъчно странно, за да привлече вниманието към факта, че той не е просто шестият инженер в този завод, който умира от същата болест, а че е онзи, който е живял *най-дълго*.

В добрия стар американски стил точно един съдебен иск срещу завода на ТПК в Тютополис разкри цялата история. „Такемата Пластик“ бяха преместили там неколцина от токийските си инженери, сред които и бащата на Марико, и един от тях се бе поамериканчил достатъчно, за да заведе дело. Точно неговият случай разкри връзката между земетресението през 1989 година, микрофрактурите, изтичането на винилхлориден мономер и ангиосаркомата на черния дроб, която през следващите години се бе разпространила като чума сред служителите на ТПК.

Инженерът, който заведе делото, си плати. Американците имат поговорка за такива случаи: *Скърцащото колело получава смазката*. Такемата Пластик Корпорейшън предпочете японската ѝ версия: *Пиронът, който стърчи над останалите, получава удар с чук*. Щом ТПК доказа, че течът се е получил не в завода в Тютополис, а в Токио, съдебният процес в Илинойс зацikli. Служителите, които си бяха замълчали, бяха възнаградени за тяхната лоялност. Продължиха да живеят в болка и умираха все така мъчително, но ТПК се погрижи за семействата им. Премълчеше ли недоволството си, на майката на Марико нямаше да ѝ се наложи да работи никога повече.

Като начинаещ журналист Марико не успя да изрови нито една от тези истории. Всичко излезе наяве по време на процеса и тя успя да сглоби картината три месеца след дипломирането си, преди редакторът ѝ да заяви, че просто не я бива в писането. Навремето това ѝ бе нанесло силен удар, но Марико вече разбираше много добре, че силата ѝ е в раздаването на справедливост, а не в изследователската работа. Имаше талант за проучване и разследване, но го използваше единствено когато трябваше да арестува някого. Дори най-добрият

репортер не можеше да разкрие корпоративните скандали за една седмица, дори за една година. Но детективите от полицията прекарваха всеки ден в изравяне на скандали, измами и неправди и което бе най-хубавото, те наистина можеха да направят нещо по въпроса.

— Мамо — обади се Марико, — сега, като се замисля, не каза ли точно *ти*, че съм родена за детектив?

— Никога не съм го казвала.

— Напротив. Веднага след като се дипломирах в академията. Каза: „За какво са ми на един репортер всичките тренировки, с които се занимаваш? Той не преследва никого“. После добави, че детективът всъщност е разследващ журналист със значка.

— Това ли съм казала?

— Да. Споменах, че съм се почувствала така, сякаш целият ми живот е водил до този момент, а ти отвърна, че това е съдбата ми.

— Не, не. Казах, че това е твоята орис. Или карма, може би.

— Да, права си — въздъхна Марико. Майка ѝ спазваше ревностно и будистките, и християнските, и шинтоистките празници и се позоваваше едновременно на съдбата, орисията, божията воля и кармичните отражения. Марико не вярваше в нито едно от тези неща. Тя вярваше в доказателствата и в използването на всяка новопоявила се възможност. По това приличаше повече на баща си.

Вратата на асансьора се отвори пред осветения с топла мъждива светлина коридор и Марико веднага долови аромата на картофен огретен, който се носеше откъм вратата на майчиния ѝ апартамент. Знаеше, че идва оттам, защото в този ден майка ѝ винаги готвеше картофен огретен. Това бе любимото ястие на баща ѝ, а днес се отбелязваха девет години, откакто той беше изгубил борбата с рака. Толкова ѝ се искаше да бе останала с него, за да разбере със сигурност дали накрая беше страдал много, както се бе опасявала, или си бе отишъл в мир, както твърдеше майка ѝ. Нямаше желанието да слуша захаросани истини, нямаше търпението да се преструва, че неопровержимият факт е нещо по-различно от онова, което е в действителност. В това отношение тя също приличаше повече на баща си, отколкото на майка си.

— Опитвам една нова добавка в картофите — каза майка ѝ, докато отваряше вратата на апартамента. После плесна с ръце и се ухили: — Копър.

— Вкусно. — Марико не се сдържа и се усмихна. Майка ѝ обявяваше новите рецепти със същата жар, с която другите жени на нейната възраст обявяваха появата на новите си внуци. — Звучи страхотно, мамо. Очаквам с нетърпение... О! Саори.

Сестра ѝ стоеше облегната на печката, а кокалчетата на ръцете ѝ бяха изпъкнали почти толкова силно, колкото и дръжката на фурната.

— Здравсти — подхвърли тя, без да вдига поглед от съобщението, което пишеше на телефона си.

— Мислех, че си на събрание — каза Марико.

Саори сви рамене, без да вдига глава.

— Реших вместо това да отида на другото, от три часа в Мегуро. Там има един много сладък тип.

— Ами добре. Радвам се, че си отишла. Как вървят нещата? Със събранията, имам предвид.

Саори винаги им викаше просто събрания, без да споменава името на организацията. В това нямаше нищо лошо. Не беше нужно да го обявява на всеослушание. На Марико просто ѝ бе интересно, че Саори, както всъщност и всички останали от програмата, с които се беше запознала, говореха за тях просто като за събранията. И всички останали знаеха за какви събрания става дума. Марико се чудеше каква ли дума биха използвали за събранията в службата или за събранията на борда на директорите, или за събранията на акционерите.

Саори отново сви рамене.

— Това е по-скоро моя работа, а не твоя, *нее*? Нали се сещаш, *анонимни* и всичко останало.

— Просто исках да разбера как се справяш, Саори.

— Да, бе. Винаги се държиш като по-голямата сестра. Винаги се грижиш за горкото малко бебче.

— Стига, момичета — намеси се майка им и те млъкнаха.

Вечерята премина в изкуствено любезничене. Нямаше как да бъде весела, като се имаше предвид поводът за събирането им, а и заради обстоятелствата около последния ѝ арест Марико предположи, че това бе най-доброто, на което можеха да се надяват. Както винаги, храната беше великолепна — по-добра от всичко, което бяха хапвали заедно с баща им, помисли си горчиво Марико. Майка им следеше ревностно всички готварски предавания, а докато бащата на Марико и

Саори бе все още жив, кулинарната мода не беше завладяла кабелните телевизии.

Марико не си правеше труда да размишлява дали изключително вкусната храна компенсираше усилията разговорът им да бъде отклоняван от неудобните теми. Майка им не пропускаше възможността да коментира липсата на мъже на семейните вечери. При всичките проблеми в живота на Саори, Марико се изумяваше как може майка им да се притеснява заради това, че сестра ѝ си няма приятел. Затова тя се опита да им разкаже за побъркания старец от Мачида и някак си разговорът отново се завъртя около мъжете и как Марико веднага може да си намери някой, ако си пусне косата малко по-дълга или поне не изрязва ноктите си толкова дълбоко, а и няма да е толкова лошо, ако поне малко намали цялото това тичане и каране на колело, и плашене на мъжете във фитнеса. Тя обясни на дъщерите си как мъжете предпочитат жените малко по-закръглени и сподели тази информация така, сякаш я бе научила, изкатервайки планина от мъдрост.

Това вече дойде в повече на Саори. Преминавайки на английски — който беше предпочитаният ѝ език за ругатни — тя се сопна:

— Посещавам шибаната *клиника* за наркомани, мамо. Да не мислиш, че *искам* да съм толкова слаба?

— Саори...

— Не, майната му. Слизам долу да пуша.

Марико намери предлог да се измъкне, като обеща да се опита да успокои Саори.

— Ще я заведа при „Лоусън“ — каза тя. — Може да хапнем сладолед за десерт.

Настигна сестра си малко преди асансьора. Двете продължиха да вървят рамо до рамо по сумрачния коридор, момичетата Оширо, точно както едно време. Марико се чудеше каква част от живота си бе прекарала така, рамо до рамо с нея. Дванайсет години, помисли си. Дванайсет години двете бяха почти като сиамски близначки, от деня, в който се роди Саори, до деня, в който Марико отпразнува седемнайсетия си рожден ден. Тогава болестта на баща им достигна фаталния си край и двете сестри реагираха по съвсем различен начин на смъртта му — различен и все пак почти еднакъв. Марико се скри от болката, като се потопи изцяло в кандидатстудентските изпити. Саори се скри, като се потопи изцяло в алкохола. Последваха колежът и

полицейската академия за Мариико, гимназията и наркотиците за Саори. Мариико си казваше, че това просто е начинът на Саори да преживее мъката. Тя щеше да я надрасне, да я загърби, но двете момичета още тогава бяха започнали да се отчуждават и Мариико вече не можеше да измъква истината от сестра си, както го бе правила някога.

Понякога Мариико се чудеше защо се беше записала толкова необмислено в академията. Знаеше, че го е направила заради Саори; но просто не знаеше защо. Дали бе вместо предупреждение, начин да намекне на Саори да се вземе в ръце, преди в живота ѝ за постоянно да се настани някое ченге? Или защото искаше да се превърне в модел за пример на сестра си? Или — и Мариико се страхуваше, че точно това бе причината — необмислената ѝ постъпка всъщност беше бягство, по-здравословно, но в същността си не по-различно от това на Саори? Каквото и да беше, не проработи. Когато получи значката си, Мариико бе добрата дъщеря, преуспялата дъщеря, и вече не можеше да направи нищо за Саори, без да бъде приемана по този начин. Прецаканата дъщеря просто не искаше да слуша какво ѝ казва добрата дъщеря и двете така и не успяха да се върнат към някогашните си сестрински отношения.

— Господи — поклати глава Саори, като продължаваше да говори на английски, — чу ли я какви ги говори? — Тя запали цигара още преди да стигнат до асансьора.

— Мисля, че тук не е разрешено да се пуши.

— Ами арестувай ме. Мамка му, Мико, какъв ѝ е проблемът?

— Тя ти е майка.

— Каква шибана лицемерка. Тя не е омъжена и е на петдесет и две. За какво ни юрка така, по дяволите?

— Предполагам, че днес не е подходящият ден да ѝ кажеш да си намери друг съпруг — отбеляза Мариико.

Саори се изсмя.

— Представяш ли си го? Знам, че понякога съм голямо лайно, но това е прекалено дори за мен.

Поне вече говореше на японски. Това означаваше, че се е поуспокоила. И я е подгонила меланхолията, помисли си Мариико. Макар да знаеше, че е рисковано, тя попита:

— Как вървят нещата при теб? С рехабилитацията, имам предвид.

— От осем дни съм чиста. Но този път е по-различно, знаеш ли? Като че ли най-после съм намерила правилния път.

Марико копнееше да чуе точно това и точно по тази причина думите на сестра ѝ, ѝ прозвучаха подозрително. Не ѝ беше приятно да се съмнява в нея, но вече знаеше повече, отколкото би искала, за наркоманите и лъжите. Нейна учителка беше Саори и тя я бе обучила много добре.

Двете прекосиха фоайето, въртящата се врата разпръсна облака от цигарен дим, докато ги пропускаше до улицата. Марико кимна към синьо-бялата реклама на „Лоусън“, която светеше на ъгъла.

— Сладолед?

— С удоволствие. Но не мисля, че това е причината да тръгнеш с мен.

Марико преглътна. Саори улови погледа ѝ и я изучи внимателно, както Марико би огледала местопрестъплението.

— Стига, Мико, ти също броиш дните. Така че сериозно, какво има?

Полъхна лек вятър, позахладнял след скриването на слънцето. Наоколо звучаха обичайните улични шумове: потракването на далечното метро, електрическото жужене на прожекторите, които постепенно загряваха, скрити в живия плет, ограждащ блока на майка им, свиренето на вятъра, промъкнал се между сградите. От всички страни над сестрите Оширо бяха надвиснали високи небостъргачи, сгушени толкова близо един до друг, сякаш се опитваха да се стоплят под хапещия вятър.

— Какво знаеш за кокаина? — попита Марико.

Саори сви рамене.

— Тони Монтана смърка тонове от него в „Белязания“.

— Дръж се по-сериозно.

— Сериозна съм. Тук никой не се друса с кокаин. Всъщност познавам неколцина, които го правят, но якудза пребиват всеки, който се опитва да го продава. Можеш да си го намериш, когато ходиш на почивка в Хаваите или някъде другаде. В Япония се намира трудно.

— Това скоро ще се промени — каза Марико. — Някой ще се опита да го промени, а моят лейтенант не ми разрешава да се заема с

този случай. Всъщност няма да назначи никого и аз се притеснявам за теб.

Саори отстъпи крачка назад с вирната глава и вдървени рамене.

— Защо? Мислиш, че ще започна да смъркам кокаин?

— Не. Просто... да речем, че имаш доста голям опит със стимулантите.

— Да — отвърна Саори с гневен поглед. — Опит. В миналото. Гледай си работата.

— Саори...

— Не. За пръв път в живота ми имам чувството, че нещата са под контрол, и ти се появяваш, за да ме разколебаеш? Не, Мико. Вече не съм малката сестра.

— Хубаво — сопна ѝ се Марико. Тя усети как в гърдите ѝ се надига гняв. Саори стискаше ядосано зъби и дишаше шумно през носа си. Няма смисъл да говоря с нея, когато е в такова състояние, помисли си Марико. А смятах, че като се изчисти, ще е *по-малко* раздразнителна.

— Благодаря ти много, че се разходи с малката си сестра — ехидно се обади Саори.

Добре, помисли си Марико, вкарай и малко сарказъм. Това винаги помага. И веднага щом си го помисли, тя обвини и себе си в същото престъпление, но вече беше твърде късно да подходи по-различно към проблема. Саори изстреля с показалец фаса си към стъклената витрина на „Лоусън“, завъртя се на пети и закри гневно към блока на майка им.

Марико гледаше не сестра си, а цигарата. Тя припламна в червено, докато летеше във въздуха, пръсна искри при удара във витрината и остави след себе си опашка от дим при падането върху тротоара. Марико я размаза с обувката си.

Напипа телефона в чантата си и автоматично набра номера.

— Мамо? Съжалявам, десертът се отменя. Ще поговорим утре.

После затвори с трясък телефона си, вместо да го сгъне внимателно, като продължи да го стиска в юмрука си и след като го затвори. Не за пръв път ѝ се прииска отново да е в академията. Искеше да има обект, когото да пребие от бой, и полицейска палка, която да използва за случая. Проклетата да е Саори, проклети да са цинизмът и егоизмът ѝ, проклета да е способността ѝ да се намърдва под кожата на

Марико. Дори при мисълта за нея кръвта на Марико кипваше. Не можеше просто така да прогони чувството за безсилие. Искаше ѝ се да счупи нещо.

Зад „Лоусън“, докато вървеше към станцията на метрото, тя откри три търговски автомата. Първият продаваше обичайните неща: кафе, газирани напитки, снаксове. Вторият продаваше порно *манга*, а третият — момичешки бикини на старо.

Тя изрита противната машина. Стъклото дори не се напука, но Марико едва не си изкълчи глезена. Искаше ѝ се да събори нещото на земята по лице и да продължи да го рита. Но дори това нямаше да е достатъчно. Тя си спомни за меча от дома на стареца в Мачида, припомни си тежестта му, представи си как пробожда машината за бикини в сърцето. Накълцва я на малки парчета. Това вече щеше да я поуспокои.

През цялото пътуване с метрото Марико се укоряваше за загубата на самоконтрол и се чудеше откъде може да намери толкова голям меч, колко ли щеше да ѝ струва и откъде би могла да си купи няколко бамбукови пръчки, които да кълца, докато не остане нищо от тях.

23.

Когато на сутрешния брифинг станаха известни най-новите подробности за убийството на Курихара, първия човек, за когото се сети Марико, беше Ясуо Ямада.

Както всички останали в нейния участък, Марико не спираше да мисли за този случай. Един от колегите им бе убит. Тя не работеше в Токийското столично управление на полицията, трудно беше дори да наречеш една служителка на паркинг истинско ченге, но Юко Курихара носеше униформата и си получаваше заплатата от полицията както всички останали, а това я превръщаше в член на тяхното семейство. Съпругът ѝ категорично бе отхвърлен като заподозрян, а други не се появяваха на хоризонта. Следователите, които работеха по случая, все още нямаха определен мотив, но последният доклад от съдебномедицинската експертиза накара Марико да реши, че е необходимо още едно пътуване до дома на доктор Ямада.

Денят ѝ обаче беше доста зает — трябваше да обработи няколко стари документа, което щеше да ѝ отнеме часове, но всички те бяха свързани с арести за наркотици, които наистина я интересуваха — и не бе никак трудно да остави Ямада и глупавия му магически меч за по-късно. Така че когато стигна до Мачида, небето вече беше притъмняло, луната все още не бе изгряла, а звездите бяха много повече, отколкото Марико бе виждала през прозореца на апартамента си в центъра на града. Домовете бяха много кокетни, като малки селски къщурки, всяка сгушена зад високата си градинска стена. Тя осъзна, че в нея се обажда американската част на съзнанието ѝ; дори най-малката къща беше пет пъти по-голяма от мъничкия ѝ апартамент, но и най-голямата бе твърде малка, за да привлече интереса на някой купувач в Илинойс.

Някои от къщите в квартала на Ямада бяха тъмни. Тя вдъхна хладния бриз, който носеше аромата на хризантемите от двора му. От вътрешността на къщата се чу звукът от тътрещи се крака, после тежката дървена врата се откряна леко.

— Върнахте се — отбеляза Ямада. Вътре миришеше на чай. — Предполагам, че не сте открили нищо за моя кандидат-крадец.

Марико се зачуди какво ли го бе накарало да изрече тези думи — тонът му разкриваше, че е запознат със случая по-добре, отколкото някой цивилен имаше право — но я чакаха много по-належащи дела.

— Имам нужда от малко информация — каза тя. — Всъщност ще съм ви много благодарна, ако се съгласите да ни сътрудничите, сър. Полицията в Йокохама разследва убийството на жена, която е работила в техния паркинг-отдел. Името на жертвата е Юко Курихара.

— О, боже.

Реакцията му я сепна. В гласа му прозвуча искрено съчувствие, сякаш бе познавал жертвата. Отново ѝ се стори, че той е твърде запознат със случая. Или може би беше просто симпатичен старец, който реагираше така при всяко убийство? Марико нямаше как да е сигурна.

Тези въпроси можеха да почакат, имаше по-належащи загадки за разрешаване.

— Доктор Ямада, мисля, че нашият медицински експерт ни е подвел да търсим погрешно оръжие на убийството. И смятам, че вие ще ми помогнете да го докажа.

— Как? Какво бих могъл да знам за оръжията, с които се извършва убийство?

— Това оръжие е прерязало метална верига за врата, като вероятно острието дори не се е нащърбило. Криминалистите успяха да открият едва няколко мънички стружки. Получихме само първия резултат от тестовете им, но според тях оръжието е на възраст между петстотин и хиляда години.

— Аха. Също като меча, който ви показах миналата седмица.

— Не се притеснявайте — каза Марико. — Няма да обвиня един осемдесет и седем годишен мъж, че е хванал метрото до другия край на града, за да убие полицайка, докато е вечеряла. Но смятам, че първоначалният доклад на медицинския експерт е погрешен. Оръжието на убийството не е било голям нож. Звучи ми повече като меч, *нее*?

— Определено е така.

— В такъв случай това ще е вторият древен меч, на който попадам тази седмица. Какво става тук?

— На мен ми се струва, че това е съдба. Моля влезте, инспекторе.

Тя го последва в къщата, като затвори тежката дъбова врата зад гърба си.

— Боя се, че току-що изпих вечерния си чай — рече Ямада, — но мога да ви запаря нов, ако желаете.

Марико събу обувките си.

— Не, благодаря — отвърна тя. — Не бих искала да ви затруднявам.

Въпреки това той напълни чайника с вода и го сложи на печката. Подът в кухнята беше дървен, а не татами, и обутите му в чорапи крака издаваха шумолящи звуци, когато стъпваше по него.

— И така, какво ви накара да дойдете при мен?

— Направих някои проучвания за вас — отвърна Марико. Той добродушно я улови за лакътя и тя му позволи да я отведе във всекидневната. — Докторат по средновековна история. Професор емеритус на Токийския университет. Девети дан в кендо, девети дан в кенджуцу, осми дан в иайдо и още няколко черни колана тук-там. Вашият биограф ви нарича „най-възрастния майстор на меча в Япония“.

Ямада се усмихна — топла усмивка, която разкри едрите му зъби и задълбочи бръчиците от смях по лицето му.

— Чели сте Мизубаяши. Пишейки това, той се опитваше да получи назначение на постоянна длъжност.

— Но не е единственият, който дава израз на уважението си — продължи Марико. — Срамувам се от себе си, че не успях още тогава да направя връзката. Последния път, когато бях в тази стая, забелязах нещо общо във всички книги, които са подредени в библиотеката зад гърба ви. Всяка една от тях е свързана с мечовете.

Ямада седна до ниската масичка, но Марико се приближи до рафтовете.

— „Ковашки методи от периода Камакура“ — прочете тя на глас. — „Изковаване на мечове от епохата Муромачи“. „Еволюцията на двубоя с мечове: История“. — Погледът ѝ се плъзна по кориците. — Чакайте малко. Целият този рафт... вие ли сте ги писали? Всичките?

— Какво мога да кажа? Доста съм възрастен.

Марико огледа с невярващ поглед останалите книги. Библиотеката съдържаше само разработки по средновековна история. Тази вляво — история на фехтовалното майсторство в бойните

изкуства. Другата вдясно — историята от периода Хейан и преди това. И във всеки библиотечен шкаф средният ред съдържаеше само книги, написани от Ямада.

— Не мога да повярвам — възкликна тя. — Тук сигурно имате поне трийсетина книги.

— Четирийсет — отвърна Ямада. — Добре де, всъщност са четирийсет и няколко. Издателят ми твърди, че пълните ми съчинения ще напълнят двама и пет тома. — Той се засмя. — Какво нахалство, представяте ли си? Пълни съчинения! Човек би си помислил, че ще изчакаят смъртта ми, преди да ги нарекат така. Ами ако реша да напиша още една?

Марико вече го гледаше по съвсем различен начин. Дали бе изгубил зрението си от толкова много писане? По различен начин приемаше безформените стави на пръстите му и гърбицата. Стиснал химикала в ръка, приведен над хартията — така ли се раждаха тези книги? Някак си се чувстваше сигурна, че Ямада е изписал всички тези страници със собствената си ръка, без да ползва компютър.

И защо ли му е? По времето, когато компютрите са се развили дотолкова, че да могат да му помогнат, по-голямата част от тези книги сигурно вече е била написана и издадена. Тя издърпа едно жълтичко томче от рафта, отвори го и погледна датата на издаване. Шова 31. Бързо пресметна наум: 1956 година. Родителите ѝ все още не са били родени.

— Вземете си една — каза Ямада и изпъшка, докато се изправяше. — Задръжте я. Тези стари очи вече не могат да четат. А и със сигурност не бих си губил времето в четене на собствените ми творби.

Докато той се отдалечаваше към кухнята, Марико чу първото подсвирване на чайника, който се канеше да засвисти. Ямада имаше остър слух, може би по-добър от нейния, а тя се гордееше със способността си да долавя всичко в обкръжението си. Този старец беше истинска загадка. Остър интелект, буден ум и въпреки това напълно искрено говореше за магически мечове. Със същия успех би могъл да разказва и приказки за духове. Марико бе човек, който разчиташе само на доказателствата — и се гордееше с това — но все пак изпитваше уважение към този мъж, който бе говорил за съдбата и

ориста така, сякаш те живееха в съседната къща, сякаш можеше да ги види и да поприказва с тях.

— Значи сте дошли да говорим за мечове — обади се той иззад ъгъла. — Какво по-точно?

— Ами помислих си колко ли мечове може да има в целия Токио, които да са на възраст между петстотин и хиляда години? После направих малко проучване и онова, което открих, ми подсказа, че вие сте човекът, който може да ми даде отговор. И така, колко са?

— Десетина може би — отвърна Ямада, — но не това е въпросът, който искате да ми зададете.

— Нима?

— Би трябвало да ме попитате колко от тези мечове са... хм, как би се изразил един полицаи? „На разположение“? Имам предвид, с колко от тях човек би могъл да извърши убийство?

Десет беше доста повече, отколкото бе очаквала Мариико. Но когато чу въпроса на Ямада, тя бързо събра две и две.

— Намират се в музеите — заключи тя. — Древните мечове имам предвид. Прибрани са под стъклени покривала в замъци, исторически музеи и други такива. Тогава колко от тях се намират в частни ръце?

— За три знам със сигурност, но само два от тях стават. И единият се намира на горния етаж. Аз бих си помислил, че вторият е убил вашата жертва.

Мариико бе чувала и преди този тон. Мъжът говореше с по-голяма увереност, отколкото би трябвало. Звучеше осведомено, сякаш беше запознат с всички обстоятелства около убийството. Само следователите по случая имаха достъп до тях. Не, помисли си Мариико. Убиецът също знаеше всички подробности.

— Доктор Ямада, може ли да се кача горе и отново да разгледам меча?

— Разбира се — отвърна той и пак влезе в стаята, понесъл по една димяща чаша чай в ръцете си. — Ще ви придружа.

Кимна ѝ с усмивка и ѝ подаде едната чаша. Мариико не отпи от нея.

— Добре мирише — отбеляза тя.

Напомни си, че трябва да върви след него. Мариико го бе отписала като заподозрян веднага щом научи за убийството на Курихара —

причината бе държането му, а не възрастта — но сега се усъмни в преценката си. Първият му коментар за кандидат-крадеца беше произнесен с твърде интимен тон, а сега той говореше за убийството по същия начин. Беше свързан и с двете престъпления. Марико бе убедена в това. Просто не можеше да разбере как.

За един кратък миг тя потъна в размисъл и когато се върна в действителността, установи, че Ямада е доста по-чевръст от очакваното. Той се изкачваше по стъпалата, без да прояви колебанието, което тя би очаквала да види у един почти сляп човек, но беше забравила, че това е неговият дом. Той го познаваше идеално. И вече се намираше пред вратата на спалнята, само на няколко крачки от меча.

Марико се втурна нагоре по стълбите, разплисквайки горещия чай по ръката си. Чашата падна върху покритото с черга стъпало. Тя стигна до прага на спалнята точно когато Ямада се обърна към нея, стиснал с дясната си ръка ножницата, а с лявата придържащ заострения ѝ край. Ръката ѝ се плъзна в чантата и затърси електрошоковата палка.

— Ето ви и вас — каза Ямада, пристъпвайки бавно към нея, протегнал дясната си ръка, в която стискаше меча. — Инспектирайте, инспекторе.

— Оставете оръжието — нареди тя. — На леглото.

— Както обичате — отвърна Ямада и изпълни нареждането ѝ. После отстъпи една крачка назад. — Уплаших ли ви?

Без да отмества поглед от ръцете му, Марико се пресегна, напипа ножницата и взе меча.

— Простете ми. Не си представях, че мъж на моята възраст може да уплаши някого. — Той седна на леглото, опрял ръце на бедрата си. — Знайте, че мечът е опасен само когато се държи в лявата ръка. Дясната трябва да е свободна, за да може да го изтегли от ножницата и да сече.

Марико извади острието от ножницата и го поднесе под светлината. Отново се впечатли от размерите му.

— Не го знаех.

— О, да. Истинското *кенджуцу* се усвоява с дясната ръка.

Сърцето ѝ постепенно забавяше ритъма си. Беше го преценила погрешно. По острието нямаше никакви петна от кръв — поне не такива, които да не бяха на стотици години — нито имаше никакви

признаци, че се е мъчил да премахне с белина трасологични следи. А и той не бе човек, който би се опитал да прикрие извършването на убийство — не само че не отговаряше на типа жесток убиец, но сигурно би предпочел да прекара живота си в затвора, отколкото да натопа в белина един шедьовър от древността. А сега и ръката започваше да я боли на мястото, където се бе заляла с чай.

Ямада ѝ се усмихна, поглеждайки я с разфокусираните си очи. Мариико беше сигурна, че от такова разстояние тя сигурно се сливаше със стената.

— Съжалявам, че ви стреснах — каза той. — Трябваше да се досетя, че едва ли е практично да се приближавам до полицаи с оръжие в ръка. Въпреки това е хубаво да ви обуча в изкуството на фехтовката. Доста неща не знаете.

Мариико се взря с любопитство в него, след което погледна към меч в ръцете си. Внезапно изпита смущение заради начина, по който го държеше. Ямада беше много по-силен, отколкото изглеждаше. Тя трябваше да използва и двете си ръце, за да успее да държи меч изправен, а Ямада бе използвал само една. Беше смущаващо, че силата ѝ не можеше да се мери със силата на една съсухрена ръка. Освен това бе убедена, че хватката ѝ не е правилна, но пък тя си нямаше представа как трябва да се държи един меч.

Мариико рядко изпитваше смущение. Нямаше проблеми със срама. Когато човек направи нещо нередно, той трябва да изпитва срам. Но смущение — да се чувстваш засрамен, когато не си направил нищо лошо, да изпитваш срам просто защото стоиш там — това не беше част от житейския ѝ опит. Мариико установи, че още при появата си тази мисъл бе заменена от негодувание.

— Защо си мислите, че бих се заинтересувала от фехтовка? — попита тя. — А и дори да се интересувах, какво ви кара да смятате, че веднага ще поискам да ви стана ученичка?

— В това няма нищо прибързано. Доста дълго време очаквам този момент.

Мариико прибра меч в ножницата му и внезапно осъзна, че това е правилният начин да го направи, като същевременно чувстваше, че не го е прибрала както трябва. Отново я изпълни проклетото смущение. Почувства как бузите ѝ пламват и бързо прогони смущението и

негодуванието. По някакъв начин този мъж успяваше да я накара да се чувства като ученичка. Не можеше да прецени точно как.

— Сър — заговори тя с чувството, че раздразнението ѝ заплашва да изригне, — за пръв път ви срещнах преди една седмица. Не може да сте ме чакали. Това е невъзможно.

— Правилно — отвърна Ямада. — Забравих. Такова нещо като съдба не съществува. Моля ви, простете на стареца. Продължете да живеете живота си.

Марико остави меча на леглото. Пак се започва с вълшебните мечове, нали? Това ѝ беше достатъчно. Случаят с убийството на Курихара не бе неин. Дори не беше под нейната юрисдикция. Тя просто искаше да помогне. Но не и ако цената бе да се примирява с всичките тези глупости за магии и орисии. Беше се надявала, че ще успее да даде на управлението в Йокохама някаква следа за оръжието на убийството, но нямаше никакво намерение да им се обажда, за да им каже да търсят магически меч. Време бе да приключи с това.

— Простете, че ви обезпокоих — каза тя, а кръвта ѝ пулсираше в слепоочията. — Сега ще си...

Ямада вдигна мазолестата си длан пред лицето ѝ и притисна сбръчкания показалец на другата си ръка към устните си. Марико би могла да му се разкрещи заради начина, по който я бе накарал да млъкне, но в този момент чу шума.

Входната врата се отваряше.

Миг след това вече беше отворена. Разнесоха се стъпки. Много стъпки — трима души, може би четирима. Които и да бяха, движеха се в пълно мълчание.

Някой влезе в кухнята. Тя си представи как токовете на обувките разкъсват татамито на пода във всекидневната. Ръката на Марико се плъзна в чантата ѝ. Ямада вдигна меча.

Тя възнамеряваше да му каже да остане тук, да се обади на полицията, но той вече бе излязъл през вратата. Спусна се бързо и уверено по стълбите. За части от секундата на Марико ѝ се прииска пистолетът ѝ да беше пхнат в колана, а не в заключеното шкафче в управлението. Тя тихо последва Ямада, стиснала студената дръжка на електрошоковата палка. На долния етаж не се виждаше никой.

Тогава се разнесе изстрел. Ямада извади меча си и замахна. Докато се спускаше надолу по стълбите, той бе успял да пхне

ножницата в кафявия си кожен колан, без Марико да го забележи. И сега издърпването, стъпката напред и разсичането се сляха в едно гладко движение. Някой в кухнята изкрещя. Марико не можеше да го види; видя само кръвта, която опръска отсрещната стена.

На долния етаж се размърда сянка. Някой приближаваше Ямада откъм гърба. Марико дори не се замисли, прескочи парапета и се приземи на пода във всекидневната.

Мъжът, който връхлиташе гърба на Ямада, беше висок, с могъщо телосложение, а изпод яката на бялата му риза излизаха краищата на две татуировки, които се преплитаха на тила му. Той чу Марико и се обърна, но вече бе късно.

Тя заби електрошоковата палка в гръдната му кост и натисна бутона. Близко един милион волта разтърсиха тялото му. Той стисна зъби и изпъшка, жилите на врата му изпъкнаха като опънати въжета, а читата не спираше да жужи. Мъжът отстъпи, олюлявайки се, с изкривено от изненада, болка и ярост лице.

Мечът на Ямада го довърши, като сръчно му преряза гърлото.

Изведнъж Марико се оказа просната на земята, смачкана под сто и петдесет килограмова тежест. Това беше трети нападател. Озовал се бе върху нея, преди тя да успее да го забележи, и сега единственото, което знаеше за него, беше, че има оплешивяваща глава и че мирише на гъоза ресторант. Дясната ѝ ръка, в която стискаше читата, беше прикована към пода. В този момент почувства, че тежестта на мъжа се премества; дясната му ръка се движеше, посягайки към оръжието.

Марико се опита да дръпне спусъка на читата, но не успя. Ръката ѝ, смачкана под туловището на нападателя, не можеше да сгъне показалеца си. Тя приближи лицето си към бузата на дебелия мъж и ухапа ухото му.

Той изпищя, дръпна се и я удари в ребрата. Изкара всичкия въздух от дробовете ѝ. Пред очите ѝ се завъртяха звезди. Но тялото му се бе отместило достатъчно.

Читата изпрати 850 000 волта в корема на гиганта. Той се отдръпна леко, но оръжието не се беше допряло достатъчно плътно. Мъжът я удари отново. Ребрата ѝ се превърнаха в хиляди малки ножове. Читата изпращя отново. Той се отмести от нея.

Най-после Марико можеше отново да диша. През плуващите пред очите ѝ звезди тя успя да види как мъжът се изправя на крака.

Замахна с всичка сила към слабините му. Дебелият мъж улови китката ѝ с огромната си лява ръка. В дясната проблесна стомана, вероятно нож. Марико бързо се пресегна с читата и пусна ток в ръката, която го държеше.

Той я пусна, нанесе разсичащ удар и не я уцели. Тя замахна към ръката му, която държеше ножа. Термопластът се удари силно в костта. Марико не спираше да размахва електрошоковата палка. Нанасяше удари по гърлото, слепоочието, основата на шията — докато мъжът не се отпусна неподвижно на земята.

Приливът на адреналин разчисти звездите пред очите ѝ и тя видя Ямада. Срещу него се бяха изправили двама мъже, единият с татуировки, напомнящи гривни от бодлива тел, които го дебнеха предпазливо. Марико се надигна, за да му помогне, но в този миг като че ли хиляди малки зъби се забиха в лявата половина на гръдния ѝ кош. Болката я повали на земята като отсечено дърво. Ямада стоеше до стълбището, стъпил с единия крак на първото стъпало, а с втория на пода.

И двамата мъже пред него държаха в ръцете си огромни ножове, от типа, който обикновено носеха героите на Сталоун. Онзи с гривните отстъпи назад и внезапно метна оръжието си към Ямада.

Мечът на стареца отби ножа във въздуха. Едновременно със замах Ямада пристъпи напред към втория нападател. Мъжът замахна с ножа си, но миг след това оръжието се озова на земята, в комплект с ръката, която го държеше. Нападателят с гривните се хвърли към входната врата. Ямада замахна с меч си към бедрото му, мъжът изпищя и се изгуби от погледите им.

Това беше краят. Ямада продължаваше да стои неподвижно като статуя. Безизразният му поглед огледа телата в краката му. Единствено дебелакът на Марико може би щеше да оживее. Вторият от мъжете бе оставил след себе си река от кръв, която минаваше през зейналата входна врата, другият беше проснат по лице на пода в кухнята, а третият лежеше до отрязаната си ръка и кръвта му изтичаше.

Обучението на Марико взе връх. Първата ѝ задача бе мъжът, когото бе пратила в безсъзнание; когато се свестеше, нямаше гаранция, че щеше да успее отново да го зашемети. Белезниците в чантата ѝ нямаше да му станат — китките му бяха дебели като пушен бут — но

тя носеше със себе си и „свински опашки“. Докато ги стягаше около палците му, адски силно се надяваше, че ще свършат работа.

Следващият бе мъжът, чиято кръв изтичаше през чуканчето от отрязаната му ръка. Мариико го стегна с белезниците, доколкото можа. Но още докато се обаждаше на 110, знаеше, че шансовете му са нулеви. При мисълта, че той ще умре, ѝ се догади и тя се зачуди дали Ямада се чувства по същия начин. По време на служба бе ставала свидетел на пътни инциденти с фатален изход, на самоубийства по тротоарите край небостъргачите, но никога не бе виждала нещо толкова кърваво.

Ямада изглеждаше съвсем различно. Раменете му бяха приведени под тежестта на меч, лицето му приличаше на дървена маска. Безчувствен, помисли си. Това беше безчувствено кръвопролитие, но все пак необходимо. Неизбежно. Металният мирис на кръвта придаваше на стаята миризма на кланица.

В този миг осъзна: Ямада не виждаше нищо. Сигурно усещаше миризмата на кръвта и чуваше насеченото, плитко дишане на умирация мъж, чиято отсечена ръка потрепваше до нея, но това бе всичко.

— Не мога да повярвам — каза тя. — Вашият меч *наистина* е магически.

Слепите очи на Ямада се обърнаха към нея.

— Какво казахте?

— Вашият меч. Все пак наистина се оказа магически. Той ви позволява да виждате, нали?

Ямада изсумтя.

— Не. Онова, на което станяхте свидетелка, не е резултат от никаква магия, а се дължи просто на продължило години наред обучение.

Мариико почувства как някаква ледена ръка обхваща сърцето ѝ.

— Вие... *обучавали* сте се да убивате хора?

— Разбира се.

Тя потрепери. Ямада замълча за миг, наклонил главата си под странен ъгъл към вратата. И после, сякаш едва сега бе разбрал смисъла на думите ѝ, издаде странен смях, наподобяващ вълчи вой.

— Имате още много да учите за изкуството на боя с мечове — заяви той. — Тренировките се правят най-вече с дървени мечове,

сержант Оширо. Само експерт може да води обучението с истинска стомана. Предполагам, че мога да бъда смятан за експерт, но не се притеснявайте — аз не съм като онези, които вървяха начело в Батаанския марш на смъртта. Не посичам хората само за да проверя остротата на оръжието си.

Марико се изчерви и поклати глава, но тогава осъзна, че Ямада не може да я види.

— Не — промълви тя. — Не съм си и помисляла да ви наричам касапин.

— Напротив. Помислихте си го, макар и само за миг. Но няма нищо. По-важното е, че повярвахте в силата на меча. Нарекохте го магически. Сега вече и вие сте вярваща.

— Не съм — отвърна тя. — Магията не е истинска.

— Тогава го наречете по друг начин. Остриетата на майстор Иназума са произведение на изкуството и също както всяко велико изкуство те имат силата да обсебват душите на хората. Няма позиящен шедьовър, създаден от стомана, и няма стомана, която да съперничи по мощ на острието на Иназума. Аз го наричам прилив на съдба. Вие го наричайте както предпочитате.

Как можеше този мъж да говори с такова спокойствие за изкуството? Вонята на кръв го обгръщаше. Марико затвори очи и в съзнанието ѝ се появи образът на Ямада, който размахва меча си. Равновесие, баланс и сила — тук нямаше нищо свръхестествено. Как изобщо ѝ бе хрумнало, че причината е в меча? Тя беше детектив. Събираше доказателства и си вадеше заключения от тях. Как бе успяла да се отдалечи толкова много от действителността?

Не за пръв път присъствието на Ямада я накара да изпита смущение. Влудяваше я с каква лекота той успяваше да я накара да се срамува.

— Не знам откъде дойдоха тези мисли — каза тя. — Сигурно е от адреналина. От борбата. Това ме е объркало.

Ямада сви рамене. Странен жест на човек, който размахва огромен окървавен меч.

— Битките успяват да ни накарат да видим истината за света. Почувствай смъртта отблизо и храната ще ти се стори по-вкусна. Всъщност тя винаги си е била вкусна, но ден след ден ние постепенно губим усещането за това.

Странни думи от устата на един сляп човек, помисли си Марико, но Ямада не беше завършил.

— Не сте си изгубили ума, сержант Оширо. Просто сте го разтворили. Защо не оставите в него място и за магията?

Тя отново затвори очи.

— Не. Всички тия приказки за съдбата са пълна глупост. Вселената не избира каква да е следващата ми стъпка.

— Така е. Или поне не го прави често. Но защо не разгледате доказателствата, инспекторе. Точно тази вечер вие решихте да дойдете, за да поговорите с мен за убийството в Камакура. Тя беше убита заради меч, който не се е намирал там, и е била убита също с меч. Оръжието, което я е погубило, е на същата възраст като моето, затова и дойдохте да ме видите. И кога идвате? В същата вечер, когато тези мъже проникват в къщата ми, за да вземат моя меч.

— Съвпадение.

— Нима? Вече ви казах: съществуват само три меча от този тип, които се намират в частни ръце. Единият е на място, откъдето никой не може да го открадне. Вторият е у мен. А третият е посякъл една жена в Камакура и мъжът, който е извършил убийството, възнамерява да се сдобие и с моя меч.

Марико се намръщи.

— За трети път говорите за престъпленията по този начин. За невинен наблюдател сте твърде добре запознат със случващото се. Кажете ми, откъде знаете толкова много за убийството на Курихара?

— Отклонявате се от темата, сержант Оширо. Съществуват само три меча от този вид и пътищата на два от тях се пресякоха с вашия. Онова, което вие наричате съвпадение, е неразлично от съдбата. А по-важното е, че вие вече вярвате в силата на меча. Съдбата ви доведе при мен точно както ми донесе меча. Доведе и двама ви заедно.

Не, помисли си Марико. Това е случайно стечение на обстоятелствата. Но дори докато си го мислеше, не можеше да отрече, че в един момент наистина бе повярвала, че в меча на Ямада има нещо повече от обикновени молекули. Макар и само за миг, тя бе убедена, че оръжието го е надарило с второ зрение.

Тази мисъл я разтърси. Единственото, което притежаваше, бе рационален мозък, разчитащ на логиката и данните. Какво щеше да остане от нея, ако се откажеше от тях? Баща ѝ умря, защото „Такемата

Пластик“ предпочитаха да прикрият изтичането на газ и да замажат истината за страничните му ефекти. Кариерата на Марико като детектив бе родена от желанието ѝ да разкрие фактите и разобличи истината. В нейния свят нямаше място за магия. Да промени това означаваше да промени самата си същност.

С намерението да смени темата, както и да получи отговор, тя заговори:

— Току-що го разгадах. Вие не спирате да говорите за онзи, който иска да открадне меча ви, така, сякаш той не присъства тук. Не е никой от тези мъже. Значи има още някой, така ли?

— Чудя се кога ли ще пристигнат колегите ви — каза Ямада. — Ще кажат ли, че съм подправял улики, ако почистя острието на меча си?

— Сега кой се отклонява от темата? Знаете кой е той, нали?

С меча в ръка, Ямада се обърна към стълбището и опипа с крак пътя си покрай мъртвото тяло, чиято кръв бе повредила непоправимо татамито на пода. Щом ръката му намери парапета, той подхвърли:

— Препаратите за почистване са на горния етаж. Ще ме извините ли?

— Недейте. Това вече е подправяне на улики, в отговор на въпроса ви от по-рано. Сега отговорете на моя. Кажете ми кой е той, докторе.

Ямада започна да се изкачва, напипвайки с краката си стъпалата.

— Разговорът ни не е приключил — заяви Марико, но сама не си вярваше.

24.

Щом зърна Марико, лейтенант Ко попита:

— Какво правиш в участъка ми? Не трябва ли да почиваш тази вечер?

— Да, сър — отвърна тя, настръхнала от тона му. Повечето полицаи щяха да получат похвала, ако бяха дошли на работа в почивния си ден, но за Марико имаше само порицания. Тя погледна пръстите си, които се бяха вкопчили в облегалката на пластмасовия офис стол, след което вля раздразнението си в тази ръка, за да му попречи да прозвучи в гласа ѝ. — Тук съм, за да дам показания, сър.

Думите ѝ накараха лицето на Ко да грейне.

— Направила си нещо нередно, нали?

— Не, сър. Станах свидетел на нахлуване в частен дом и опит за убийство.

— Наистина ли? И просто седеше отстрани и гледаше? Не се опита да го спреш?

Марико леко се усмихна.

— Всъщност се бих като лъв, за да остана жива, сър. Може би забравих да спомена: намирах се в дома на жертвата по време на нахлуването. И арестувах един як кучи син, ако това има значение.

Тя кимна към великана, който я беше нападал в дневната на Ямада. Щеше да го посочи с пръст, но всеки път, когато помръдваше лявата си ръка, ребрата ѝ буйно негодуваха. Рано или късно трябваше да отиде на рентген.

Престъпникът седеше на ръба на стоманеното бюро, а палците на ръцете му все още бяха вързани зад гърба. Никой от столовете в офиса не можеше да го побере. Той ѝ напомняше за прочутия сумист Конишики, но с ниско остригана коса вместо с характерната прическа, а един полицаи правеше снимки на татуировките по масивните му ръце. Всъщност престъпникът сигурно бе едва наполовина от размерите на Конишики, но дори така си беше истински звяр. Гамера се биеше с по-малки чудовища във филма. На Марико вече ѝ бе ясно,

че Ко няма никакво намерение да ѝ повярва, че наистина го е задържала.

— Ще я видим тая работа — каза той намръщено. — След двайсет минути искам да видя доклада за инцидента на бюрото ми.

Марико затвори очи и си забрани да го нарича мазен кучи син. Ако го направеше както трябва, докладът щеше да ѝ отнеме поне един час. А ако го направеше през пръсти, Ко щеше да има оправдание да я обвини в небрежност. В случая нямаше как да спечели.

Но така или иначе се захвана с доклада. От време на време хвърляше по един поглед на Ко, който тихо разговаряше с нейния гигантски татуиран *рикиши*. Несъмнено искаше да научи неговата гледна точка за историята и да събере достатъчно амуниции, за да я простреля.

Когато след деветнайсет минути и половина тя му предаде възможно най-добрия доклад, който бе способна да направи за това време, той все още разговаряше с нейния престъпник. Искаше ѝ се да го предизвика да намери което и да е ченге в управлението, способно да се справи по-добре от нея. Освен това искаше да го попита за какво толкова разговаря с убиеца от якудза, но мръснишката му усмивка я накара да замълчи. Кръвта ѝ кипеше и се страхуваше, че ако си отвори устата, ще си спечели уволнение.

Ко запали нова цигара и се подсмихна.

— Небрежна работа, Оширо. — Той дори не беше започнал да чете проклетия доклад.

— Вашият полицай е гордост за този участък — обади се писклив глас зад гърба ѝ.

Марико се обърна и видя професор Ямада, който влизаше в стаята за разпити, придружаван от един от малкото полицаи, намиращи се в участъка по това време на нощта — висок мъж, чието име тя не знаеше.

— Ако не беше в дома ми — продължи Ямада, — със сигурност сега щях да съм мъртъв.

Високият полицай кимна одобрително. В първия момент Марико не можа да разбере защо; тя знаеше, че е спечелила уважението на много от своите колеги, но почти никой от тях нямаше желание да го показва публично. След това осъзна, че великанът с татуираните ръце се намираше зад гърба ѝ, точно пред погледа на високото ченге, и че

колегата ѝ изобщо не бе впечатлен толкова от спасяването на живота на Ямада, колкото от факта, че Мариико е успяла да нокаутира три пъти по-едър от нея заподозрян.

Това беше добре, предположи тя, тъй като определено не бе спасявала Ямада. Всъщност беше точно обратното. Ако четиримата нападатели я бяха хванали сама в онази къща, нещата едва ли щяха да се развият добре за нея.

С увиснала между огромните му устни цигара, Ко кимна на придружаващия Ямада полицаи.

— Да видим разликата между добре свършена работа и начина на Оширо да си върши работата. — Лейтенантът подкани с пръст високия полицаи да му подаде папката, която стискаше в ръката си. Докато я прелистваше, високото ченге поблагодари на Ямада за отделеното време и излезе от стаята.

Лейтенант Ко се мръщеше на листовете, които се отразяваха в очилата му. Мариико се зачуди дали да не му обясни разликата между разпитването на свидетел и съставянето на подробен доклад за инцидента, но размисли.

Веднага щом Ко отвори устата си, тя съжали за решението си.

— Трима убити? Един арестуван? Тук не работим по този начин, Оширо. Може би ще се чувстваш у дома си, ако те прехвърля в Чикаго или Детройт.

Това у дома си бе умишлена подигравка, със същия успех можеше направо да я нарече *гайджин*.

— С цялото ми уважение смея да заявя — започна Мариико, като в същото време си мислеше, че този мъж не заслужава и капчица уважение, — че нямам никакво отношение към смъртта на тримата мъже. Професор Ямада уби двама при самозащита. Третият умря заради собствената си глупост.

— Нима?

— Мъжът с дълбоката рана на крака не биваше да се опитва да кара кола. Ако не беше избягал, сигурно щях да го кача в линейката. Но той потегли с бясна скорост и предполагам, че е припаднал зад волана. Не съм блъснала аз колата му в бетонната ограда на онази жена, сър. Вината си е изцяло негова.

Ко дори не си направи труда да погледне в доклада.

— А чия е вината за тази дълбока рана на крака на мъртвеца?

— Моя — отвърна Ямада. — Всъщност ще бъде, ако ме обвинят за нея. Във всеки случай аз съм човекът, който го посече.

— С меч, пише тук. — Ко най-накрая направи връзката. — Вие сте Ямада, който миналата седмица съобщи за опит за нахлуване в къщата му. Дадох случая ви на Оширо. Оширо, какво търсеше там през свободния си ден?

Марико не знаеше какво да отговори. Със сигурност нямаше намерение да признае, че е разследвала убийството на Курихара. Това не ѝ влизаше в задълженията, а бе проблем на полицейското управление в Йокохама. А Ко я дебнеше за всяко нарушение на протокола, каквото и да е. Както самият той бе заявил със самодоволство, достатъчно беше да дочуе нещо. А сега просто не се сещаше какво да отговори.

— Тя ми остави визитната си картичка — обади се Ямада. — Каза ми да ѝ се обадя, ако си спомня нещо, свързано със случая. Страхувам се, че не съм запознат с работния график на сержант Оширо. Не съм сбъркал, като съм се обадил, нали?

Лейтенант Ко погледна първо нея, после доктор Ямада.

— Не — процеди най-накрая той през зъби. — За нас е удоволствие да служим.

Ко гледаше начумерено — широките му устни, големите очила и линиите около устата му напомняха на Марико за физиономията на шаран.

— Значи сте се захванали здраво с този случай, Оширо?

— Да, сър.

— Добре. В такъв случай няма да слушаме повече онези наркотични глупости, нали?

Той я стрелна с нещо, наподобяващо триумфална усмивка — доколкото успяха да се справят рибешките му устни. След това бодна цигарата си в стоящия наблизо пепелник, запали нова и се затвори в офиса си.

— И така — каза Марико на Ямада, — предполагам, че сега съм залепена за вас.

Ямада ѝ намигна.

— Съдба.

— Аха. А сега ще ми кажете ли какво знаете за хората, които се опитаха да ви откраднат меча? Момчетата от тази вечер ми приличаха

на наемници, и не само на мен. Вие знаете кой ги е изпратил. Кажете ми името му.

Ямада повдигна към очите си китката, на която бе закопчан часовникът му.

— Вече е късно — отбеляза той. — Ще поговорим утре.

— Нали се сещате, че мога да ви задържа за възпрепятстване на правосъдието.

— Предполагам, че можете.

— Опитвам се да ви помогна, доктор Ямада, и не ми харесва, че ми пречите да си върша работата. Защо просто не ми кажете името му?

Лицето на Ямада помръкна, сякаш през него премина сянка.

— Фучида — отвърна най-накрая той. — Шузо Фучида.

По гърба ѝ пробягаха тръпки. Това беше истинска следа.

— Ето — рече тя, — не беше чак толкова трудно, нали?

Лицето на Ямада помръкна още повече.

— По-трудно, отколкото можете да си представите.

— И той живее тук, в Токио?

— Не знам.

— С какво се занимава? Има ли редовна работа? А полицейско досие?

— Не знам.

— Стига де, дайте ми някаква информация.

Бръчките по лицето на Ямада се задълбочиха още повече.

— Казах ви всичко, което мога за тази вечер. Моля ви, инспекторе, позволете ми да се прибера.

Марико усети как се изчервява. Тръпката на лова я бе завладяла. Едва сега забеляза каква болка причинява разговорът им на Ямада.

— Съжалявам — извини се тя. — Ще проуча този Фучида. Пак ще поговорим, нали?

Ямада кимна, обичайната му жизненост се бе изцедила напълно.

— Доскоро, инспекторе. Лека нощ.

25.

Пулсиращият бас караше костите в гърдите на Фучида да потреперват. Музиката беше американски рап, а изпълнителят говореше твърде бързо, за да може Фучида да разпознае думите, но той бе чувал тази песен и преди. Момичетата често си я поръчваха. Обичаха да танцуват на нея.

Те танцуваха и сега, осем от тях, останалите бяха в почивка, пиеха с клиентите или бяха горе, в кабинките за лап денс. Осемте на дансинга танцуваха в цветни конуси от светлина, която изглеждаше плътна заради гъстия цигарен дим. Петъчната тълпа затопляше клуба, но на самите момичета не им беше топло. Фучида можеше да види щръкналите зърна, увенчали куполите на гърдите им, които се полюляваха под полуплътната светлина.

Барманът му кимна, когато минаваше покрай него, и посегна към бутилката „Мейкърс Марк“. Фучида си проправи път през тълпата и се изкачи по стълбите към горната тераса на клуба, където клиентите отиваха рядко, освен ако не се бяха запътили към кабинките за лап денс. Горната тераса се намираше твърде далеч от дансинга за повечето от тях, а и първият етаж беше достатъчно просторен.

Една от танцьорките, Наоко, донесе питието на Фучида. Тя носеше обувки на ниски токчета, електриковосини прашки и прилепнала тениска с надпис „Найс Клауп“ на *ромаджи*. Докато той отпиваше от уискито си, момичето седна в скута му, но само за кратко.

— Не мога да остана — приближи устни до ухото му то, за да не се налага да крещи. — Следва моят номер.

Фучида отново отпи от своя „Мейкърс Марк“ и я изпрати с поглед, докато тя минаваше между зяпащите я мъже. Те знаеха много добре, че не бива да я докосват. Това се случваше често в клубовете в Кабукичо, но не и тук, като дори пияните не смееха да пипат.

Черната изкуствена кожа изскърца под тялото му, когато се настани в сепарето, за да огледа посетителите. Разпозна една групичка. Редовни петъчни клиенти. Като че ли бяха борсови посредници, помисли си той, или нещо такова. Не беше сто процента сигурен каква

е разликата между борсовите посредници, търговците на акции и инвестиционните банкери, но с каквото и да се занимаваха тези типове, то не можеше да им помогне, щом трябваше да плащат, за да видят чифт голи цици. Щяха да останат тук до пет или шест часа сутринта, когато метрото тръгнаше отново, щяха да се смеят на шегите на шефа си и да пият до откат само защото той така казваше.

Ако съществуваше по-лоша съдба, то Фучида нямаше представа каква е тя.

В долната зала влезе един младеж. Той беше на дваайсет или дваайсет и една години, слаб като тръстикова пръчка. Носеше косата си на модерната напоследък прическа — убиване на цял час в грижливо оформяне, за да изглежда така, сякаш е търкана здраво с кърпа след къпане. Дядото на младежа беше гъст с бащата на Фучида, затова семейството се бе погрижило хлапето да има работа. Засега беше само момчето за поръчки на Фучида, но бе умно и Фучида предвиждаше бързото му изкачване по стълбицата.

Младежът огледа клуба, като очите му сигурно все още привикваха към сумрака и когато забеляза Фучида, той забърза към сепарето.

— Шефе — каза хлапето, — ченгетата спипаха Канеда.

Фучида се взря в очите му.

— Сега при тях ли е?

— Да. Чух, че е бил заловен от някаква жена ченге.

— Майтапиш ме.

— Не.

Тъпият дебелак.

— И сега моли за помощ, така ли?

— Искат адвокат, да.

— Добре. — Фучида погледна отново към дансинга. — Върви си вкъщи, наспи се добре. Когато се събудиш, си намери един хубав костюм. Среши си косата, постарай се да изглеждаш като адвокат. След това върви при Канеда и му кажи, че ще получи истински адвокат, когато успее да победи един осемдесет и седем годишен инвалид. Кажи му, че сега може само да си тръсне дебелия задник на леглото в килията и да седи там, докато не отслабне достатъчно, за да успее да се провре между решетките.

— Смятай го за сторено.

— Разкарай се оттук.

Един от пияните борсови посредници си тикаше носа в чатала на Наоко. Фучида изпита желание да слезе долу и да разбие една-две чаши в челото му. Тук не ставаше въпрос за запазване на територията, искаше му се просто да счупи нещо. Четирима мъже. Четирима мъже срещу един сляп мъж, който бе достатъчно стар, за да си спомня планината Фуджи от времето, когато е била още проста къртичина. Какво чак толкова се беше объркало?

Два пъти се бе опитал да се добере до меча. Първия път бе отишъл сам и щеше да нахълта вътре, ако не беше песента. Неговата красива певица със силния си, монотонен глас, която му напояваше да се бие, да убива, да се докаже пред нея. Но той знаеше много добре, че не бива да ѝ угажда. Поддадеше ли се сега, щеше да го връхлети лудостта — а след нея и смъртта. Вместо това изпрати Канеда и останалите. И ето какво се беше получило.

Той бе твърдо решен да заеме своето място в историята и сега вселената полагаше всички усилия, за да го спре. Превръщането в първия човек, който притежава две остриета на Иназума, беше само първата стъпка в изграждането на наследството му. Дори това щеше да избледнее, когато използва меча на стареца за създаването на новата си империя. Нямаше да се състезава с босовете от Камагучи-гуми, но нямаше намерение да води и живота на баща си. Фучида не искаше да се превръща в еквивалента на онези безполезни пияни борсови посредници за престъпния свят. Нямаше да живее в робство. Искане сам да управлява съдбата си, а за да го постигне, трябваше да се сдобие с меча на онова лукаво дърто копеле.

Телефонът в джоба му завибрира. Той знаеше кой го търси и без да поглежда екрана; само един човек можеше да позвъни на този номер в два и половина сутринта. Отиде бързо до вратата на управителя и влезе в стаята. Пулсиращият бас проникваше и през затворената врата, но тишината беше нещо относително в един стриптийз клуб.

— Господин Травис — каза Фучида на английски, срещайки трудности при изговарянето на „в“. Така и не бе успял да се научи да прави разлика между „в“ и „б“. — Как вървят нещата в Калифорния?

— Моля?

Отговорът беше произнесен на японски и гласът бе женски. Фучида погледна към телефона. Името на абоната беше БОЛНИЦА ЗАПАД, последвано от номер, който не му бе познат.

— Кой се обажда? — попита той.

— Казвам се Джунко Ичикава — отвърна жената. — Аз съм нощната сестра в хосписа на „Сейнт Люк Интернешънъл“. Моля да ме извините, но този номер ми беше даден за спешни случаи във връзка с Тацуо Фучида-сама. Да не би да съм сбъркала номера?

Фучида примигна. Искаше му се да бе взел питието със себе си.

— Не. Това е правилният номер.

— Много съжалявам, сър, но състоянието на Фучида-сама се влоши. В досието му пише, че трябва да се обадя, ако има някаква промяна. Ужасно съжалявам, че се обаждам толкова късно.

— Просто давайте по същество, става ли? — Фучида отваряше едно след друго чекмеджетата в черното стоманено бюро на управителя, търсейки чаша и нещо, с което да я напълни. — Какво става с баща ми?

— Съжалявам, сър, но дишането му е изключително неравно. Онколозите се боят, че няма да преживее нощта.

Едно двойно изписукване заглуши последвалите угоднически извинения на сестрата. Фучида отново погледна към малкото екранче на телефона. На него беше изписано СКРИТО ИМЕ, а под него СКРИТ НОМЕР. Той изгледа телефона си, нареди си да каже нещо, погледна го отново. След това натисна бутона със зелената слушалка и се прехвърли на другия разговор.

— Господин Травис — каза той.

— Фучида-сан — отвърна американецът с боботещ, приятелски глас. Фучида имаше чувството, че му говори някакъв нетърпелив продавач на коли. — Какво става? Сдобихте ли се с меча ми?

Пред очите на Фучида премина поредица от образи. Канеда, този безполезен кит, седящ на леглото в килията. Мас, Тигър, Такеши — сигурно всичките мъртви. Представяше си ги така, сякаш ги бе убил самият той: Мас с дупка в средата на огромното си чело; коремните тлъстини на Тигър се стичат през раната от меч до пъна му; дълбок разрез през кльошавата шия на Такеши, точно над ключицата му.

— Да — изрече той с възможно най-добрия си американски английски. — У мен е. Вече можем да правим бизнес, да?

— Да, по дяволите. Скоро ще станете най-якият самурай в бизнеса, а?

— И вие ще бъдете як самурай. Кога пристигате?

— Корабът е готов за потегляне. Сигурен ли сте, че няма да има проблеми с ченгетата?

— Никакви проблеми — обеща Фучида и продължи да рови из бюрото на управителя. Американците като че ли изобщо не разбираха ролята на якудза в Япония. Всичките мафиотски филми, които им се въртяха в главите, им даваха погрешна представа за полицията и възможността ѝ да се меси в делата на организираната престъпност. *Гайджин* просто не можеха да проумеят идеята, че фактически якудза бяха ченгетата. *Нинкьо дантай* представляваха полицейски участъци за онези, които не можеха да отидат в полицията. Беше същото като в „Кръстникът“ и „Добри момчета“, помисли си Фучида, затова той така и не можеше да разбере защо на американците им е толкова трудно да схванат, че полицаите са най-малкият проблем за средностатистическия якудза. На едно ченге трябваше да му е омръзнал животът и да му е писнало да прави кариера, за да тръгне да се меси на клановете, които всъщност пречеха на тази страна да отиде по дяволите.

И въпреки това американецът продължаваше да дудне в ухото му.

— Ще ви е необходим доста голям екип, за да се справите със стока за пет милиона долара. Наясно сте с това, нали?

Най-после намери една бутилка „Уайлд Търки“, хубаво вносно уиски, в чекмеджето със зелените папки. До нея се мъдреха четири чаши, леко прашасали. Той продуха едната и я напълни.

— Не се притеснявайте, господин Травис.

— Не съм аз онзи, който трябва да се притеснява. Единственото, от което имам нужда, е план какво да правя при престоя ми на Хаваите. Всичко зависи от вас, щом долетя да си прибера меча. Ще ви се обадя допълнително, за да се разберем кога и къде.

Американецът прекъсна връзката и Фучида машинално затвори телефона си и го пусна в джоба си. Той веднага завибрира. Вярно. Болницата. Фучида пресуши чашата си, извади отново телефона и го отвори.

— Да?

— Сър, баща ви — рече нощната сестра. — Чухте ли какво ви казах? Той...

— Да — прекъсна я Фучида. — Състоянието му се влошава. Чух.

— Мисля, че трябва да дойдете веднага, сър. — В гласа ѝ се долавяха равни части състрадание и упрек.

— А аз мисля, че трябва да си гледате работата — отвърна Фучида. — Не ми казвайте какво трябва и какво не трябва да правя.

— Моля да ме извините, сър. Аз просто...

— Знам. Състоянието се влошава. Ще дойда.

26.

Два дни подред паниката не напускаше Марико.

Това не ѝ се случваше често. Малкият ѝ апартамент беше подреден също като преградената ѝ кабинка в участъка, също като мислите в главата ѝ. В повечето случаи. Паниката разбъркваше всичко и стратегията на Марико за справяне с нея бе да подрежда всичко така, че паниката да не спечели никакво преимущество.

И точно по тази причина, щом се озова в капана ѝ, Марико не знаеше как да се измъкне. Чувстваше се така, сякаш лапите на някаква силна мечка са я стиснали през гърдите. Боляха я ребрата. Дишаше учестено. И вече втори ден това усещане се бе усукало около нея като боа удушвач.

Беше подала доклад за изчезнало лице. Бе проверила всички случаи с неидентифицирани лица във всяка една болница в Токио и околностите му, след това в Йокохама и околностите ѝ, като се интересуваше специално от пациенти без установена самоличност, които проявяваха симптоми на наркотична зависимост. Беше зарязала изцяло търсенето на Шузо Фучида, като вместо това предпочиташе да чете докладите за всеки свързан с наркотици арест или свидетелски показания, взети в префектурата. По този начин нарушаваше не едно от правилата на отдела. Тези доклади не бяха нейна работа и тя знаеше, че само да чуе за това, онзи кучи син Ко щеше да ѝ стъжни живота. Но въпреки това не се отказа. Трябваше да разбере какво се е случило със Саори.

Триатлонистката в нея копнееше да скочи в океана и да плува, докато започне да чувства единствено изтощение. Ченгето в нея ѝ подсказваше, че това ще я убие; тя нямаше сертификат за оказване на първа медицинска помощ, но бе наясно, че натъртените ѝ ребра ще я предадат в момента, в който се опита да преплува нещо по-широко от вана. Сестрата в нея крещеше като полудяла. Беше готова да изтича в дома на Ямада, да грабне оня негов меч и да започне да сече. Да размахва проклетото нещо, докато не остане нищо за сечене и никаква сила в ръцете ѝ, с която да сече.

Това, че не знаеше къде е Саори, направо я влудяваше. Никой не я бе виждал от предишната вечер, когато си беше тръгнала ядосана, и сега не отговаряше на обажданията — нито на Марико, нито на майка им. Марико се чувстваше по същия начин, както когато не можеше да намери ключовете си; обсебена от натрапчива фикс идея, която не ѝ позволяваше да обърне внимание на нищо друго. Но сега това усещане бе увеличено стократно, докарвайки ѝ постоянни пристъпи на гадене.

А после се обади Буцата и на Марико ѝ идваше да се срита отзад заради това, че не се беше сетила по-рано за него. Рисува отново да привлече вниманието на Ко, като направи едно бързо проучване кой от „Наркотици“ използва Буцата за примамка на останалите дилъри. След това се метна в най-близката полицейска кола и отпраши със свистене на гумите към центъра, където се намираше полицейският наблюдателен пост.

По пътя се обади на отговорника по случая, набирайки номера, който бе изкарала от компютъра. Разбраха се да се срещнат в един суши бар от другата страна на улицата, където беше паркиран полицейският фургон. Не си направиха труда да разменят описание на външността си; всяко ченге в участъка познаваше единствената жена детектив в Токио.

Затова Марико се изненада, когато видя в суши бара познато лице.

— И това ако не е убиецът на великани — усмихна се високото ченге, с което се бе срещнала в нощта на нападението в къщата на Ямада. — Казвам се Ино. Много добре се справи с довличането на онзи кит.

— Благодаря.

— Не, сериозно. Никога не съм виждал престъпник, който да е толкова грамаден, че да не могат да му се сложат белезници. С момчетата се чудехме как изобщо си успяла да го вкараш в полицейската кола.

— Благодаря. Къде е Буцата?

Ино кимна към прозореца, който гледаше към нещо като градска калдера. Малкото площадче беше обградено от стоманени и стъклени стени, от бетон и неон, сякаш градът бе изригнал около него и бе оставил непокътната тази малка низина. През площадчето преминаваше еднопосочна улица, но дори на нея да липсваше всякакъв

трафик, това местенце просто нямаше как да бъде тихо; първите няколко етажа на всяка сграда бяха претъпкани с кафенета „Старбъкс“ и с „Макдоналдс“, „Мос Бъргър“ и „КоКо Ичибаня“, караоке барове и магазини „Хелоу, Кити“. И въпреки хилядите купувачи, които сновяха наоколо като мравки, в мястото цареше невероятно спокойствие. В центъра на площадчето дори имаше дървета; в ниски дебели сандъчета, заобиколени от пейки, растяха ниски дебели палми, които приличаха на щръкналата зелена коса на същество, измислено от доктор Зюс.

Марико видя Буцата Рьота да крачи напред-назад покрай палмите като затворено в клетка животно. Приличаше на изнервен наркоман, който всеки момент можеше да избухне.

— Сам е — поясни Ино. — Купувачът ще се появи чак след час, но въпреки това ще съм благодарен, ако приключиш по-бързичко.

— Няма проблем. И без това не ми е особено приятно да се навъртам покрай това миризливо копеле.

Марико бързо прекоси улицата, Ино я следваше с широки крачки. Буцата я изглежда със стъклен поглед и се вцепени, когато най-накрая осъзна коя е.

— Тъм... здрасти, полицай — каза той. — Радвам се да ви видя.

Излъга. Всъщност изглеждаше така, сякаш от нерви бе готов да се подмокри и Марико беше толкова ядосана, че бе готова да го удари в мехура само за да провери дали ще го направи.

Вместо това го хвана за ръкава, повлече го към фургона и го бутна вътре. Докато се качваше в колата, болката в ребрата я загриза като вбесен доберман. Ино затвори вратата зад гърба ѝ, оставяйки Марико и Буцата сами във вана.

Буцата Рьота примигваше учестено, може би се опитваше да свикне със сумрака. Той направи две крачки и се сблъска с малката алуминиева масичка, която стърчеше от стената. След това удари с пиццала си един стол и се стовари на земята.

— Хей — рече той, опрял дланите си на пода, — това го няма във филмите.

— Да не би вече да си филмова звезда?

— Не. Говоря за фургона. Реших, че вътре ще има оборудване за подслушване на телефони и видеонаблюдение. Това не е ли

полицейски фургон за наблюдение? Тук виждам само микровълнова фурна.

Тя би могла да му каже, че полицейското наблюдение обикновено включва ядене, пиене и гледане как нищо не се случва. Би могла да му каже, че при подобни обстоятелства единственото нещо, което е по-важно от микровълновата, е тоалетната. Вместо това заяви:

— Нищо в живота на полицаия не е като във филмите, Буца. Сега ми кажи къде е тя.

— Кой?

— Саори. Изчезнала е. Къде е?

Буцата се надигна от пода и застана прав в ъгъла.

— Защо трябва да знам нещо за нея? Ти ми каза да открия информация за твоя дилър на кокаин.

— Ти беше нейният пласьор, Буца. Дойде ли пак при теб? Започнала ли е отново да се друса?

Той я погледна с присвити очи.

— Как се озовах на пода?

— Друса ли се отново, Буца?

— Да не мислиш, че съм идиот? Ние имаме уговорка, полицаю. Ако продам на сестра ти дори шишенце „Тилебол“, ти ще ме изпееш на момчетата, от които си вземам стоката. Защо ми е да имам нещо общо с нея?

Марико издиша шумно през носа си. Главата ѝ се пръскаше от болка, а гадната миризма на непрани дрехи, която се носеше от Буцата Ръота, изобщо не ѝ помагаше.

— Наркоманите са робни на навика — отговори тя. — Ако пак е започнала да се друса, тя ще отиде при хората, които познава.

— Ами не е дошла при мен.

Той казваше истината. Марико се бе наслушала на достатъчно лъжи в процеса на работа, затова не се случваше често да греши. Притисна пръстите си към слепоочията, за да облекчи болката.

— И така — продължи Буцата, — искаш ли да научиш какво открих за твоя дилър на кокаин?

— Честно казано, не ми пука — отвърна Марико, без дори да се усети, че го произнася на глас. Нямаше време да мисли за кокаиновата следа. Саори беше основната ѝ задача.

Не. Искаше ѝ се да е така — повече от всичко на света — но действителността бе много по-жестока и студена. Ако продължаваше да задълбава в търсенето на Саори, тя само щеше да привлече вниманието на Ко и дори да успее да я открие, нямаше да може да ѝ помогне. Саори беше изкарала едва осем дни в клиниката за наркомани, преди отново да се върне към старите си навици. Дори Марико да извадеше късмет и отново да я намереше, единственото, което можеше да направи, бе да ѝ върне обратно в клиниката, от което очевидно нямаше полза.

— Добре, Буца, говори. Разкажи ми за твоя дилър.

Марико чу гласа си, чу и дрънканиците на Буцата, но дори не си направи труда да извади бележника си. Още щом той каза: „Все още не съм научил името му“, Марико се изключи. „Висок тип“, „коса на конска опашка“ и „татуировки“ нямаше да ѝ свършат никаква работа, без да разполага с име. Чувстваше се безсилна. Единствените неща, за които би могла да намери достатъчно енергия, бяха сестра ѝ и кокаиновата заплаха, а тя нямаше никакви следи и за двете. Случаят с меча на Ямада също се бе оказал интересен, но и за него не разполагаше с нищо. Беше убедена, че доктор Ямада знаеше повече за кандидат-крадеца, отколкото разкриваше, но проявяваше странна неохота относно споделянето на подробностите.

— Детектив Оширо?

— А?

Буцата я гледаше втренчено.

— Слушате ли ме? Казвам ви, че това е един много опасен кучи син. Остава впечатлението, че всеки момент може да превърти, ако ме разбирате.

— Аха. И това ми го казва човек, на когото му трябваше цяла минута, че и повече, за да осъзнае, че се е спънал и е паднал на пода. Убедена съм, че инстинктът не те лъже, Буца.

— Казвам ви...

— Какво? Какво ми казваш? Че животът като СИ не е толкова безопасен и уютен, както си се надявал? Буца, ти си наркопласьор. Да не би да си мислеше, че най-големият риск в професията ти е да останеш без пенсия?

— Не можете да ме отсвирите просто така! От вас се очаква да ме защитавате!

— Тогава ми помогни да те защитя. Имаш ли име?

— Ъъъ, не. Но...

— Не си прави труда да ми се обаждаш, докато не го научиш. Аз лично смятам, че освен ако не можеш да ми кажеш кой ще те снабдява с кокаин или къде е сестра ми, всички вие дилъри и пласъори можете спокойно да се прецаквате и избивате един друг колкото си искате.

В този момент нещо в главата ѝ изщрака. Отрепките се събираха с отрепки. Дилърите с дилъри. Ченгетата с ченгета. Всеки се обвързваше със сродните си.

Тя измъкна телефона от джоба си, прегледа последните обаждания и позвъни на един от номерата. Щом нямаше успех нито със случая с кокаина, нито със Саори, можеше поне да напредне по другото.

— Доктор Ямада? Трябва да поговорим. След половин час съм у вас.

Входната врата на Ямада не беше заключена. Странно, помисли си Марико, като се имаше предвид нападението от предишната нощ. Това ѝ напомняше за едни по-спокойни времена. Тя отвори вратата и бе посрещната от познатия аромат на зелен чай. Ямада се намираше във всекидневната, коленичил край ниската масичка с лице към Марико.

— Аз съм, доктор Ямада. Детектив Оширо. Наистина не бива да оставяте вратата си отключена. Не забравяйте, че съвсем скоро ви нападнаха в дома ви.

— Учтива както винаги — усмихна се Ямада. Набръчканата му ръка посочи с жест масата, на която чакаха две димящи чаши чай. По татамито на пода все още се виждаха кафяви петна по местата, където беше изтичала кръвта на нападателите му, макар да си личеше, че бе положил усилия да ги почисти. — Моля заповядайте, влезте.

— Простете ми — каза Марико. — Не трябваше да ви казвам какво да правите в собствения си дом.

Тя събу обувките си, поклони се учтиво на професора и седна от другата страна на масичката, срещу него. Натъртените ѝ ребра протестираха при всяко движение.

— Сестра ми е изчезнала, затова се държа грубо с всички. Работех по нейния случай, когато ми хрумна нещо за вашия. Този Шузо Фучида, същият, който се опитва да открадне меча ви, вие сте го срещали лично, *нее*?

— Разбира се.

Ето я пак: онази влудяваща негова способност да я накара да се чувства като дванайсетгодишно момиче. Как беше възможно отговорът на този въпрос да бъде „Разбира се“?

Марико си пое дълбоко дъх. После още веднъж.

— Защо не ми го казахте досега?

Той сви рамене.

— Не смятах, че има отношение към случая.

— Как е възможно да няма...? — Този път трябваша две дълбоки вдишвания, за да не се разкрещи. — Доктор Ямада, можехте да ми кажете името му още първия ден, когато дойдох тук. Защо изчакахте толкова дълго?

— Всяко нещо с времето си. Стига, инспекторе, сигурно вече сте го проучили. Какво разбрахте?

— Нищо. — Не й хареса увереността му, че знае как тя си върши работата, а още по-малко й харесваше това, че бе абсолютно прав. Беше преровила досиетата от всяка полицейска база данни, която успя да намери, и бе попълнила дузина нареждания за претърсване на досиетата на ипотечни заемодатели, автомобилни салони, банки и правителствени служби в търсене на някакви официални писмени документи за Шузо Фучида. Засега нарежданията все още не бяха дали плод и тъкмо когато започна да се рови из полицейските досиета, Саори изчезна и по всичко си личеше, че бе отнесла със себе си способността на Марико да се концентрира.

— Хайде, хайде — рече Ямада. — Вие сте много по-умна. Мисля, че вече сте си направили доста повече изводи за него от простия факт, че двамата сме се срещали. Защо не ми кажете какво знаете?

Марико усети вкуса на жлъчка от бунтуващия се стомах. Ребрата също я боляха, но нищо не можеше да се сравни с болката от усилието да сдържи раздразнението си.

— Добре. Той е свързан с *борьокудан*, нали?

— Не знам. Защо смятате така?

— Татуировките. Видях такива и на дебелака. Останалите, които нахлуха тук онази нощ, също ги имаха. Много от якудза си ги правят. Ако този Фучида е изпратил четиримата от онази вечер, значи самият той е якудза. Хм. Не мога да кажа, че съм прекарвала много време в създаването на контакти с *борьокудан*, но ще попитам познатите ми якудза дали са чували за него.

Ямада я погледна слисано.

— Познавате лично якудза?

— Разбира се.

— И *разговаряте* с тези хора?

Марико се засмя.

— Естествено. Аз съм полицай, доктор Ямада, почти е невъзможно да не познавам някой друг якудза. Освен това са полезни; научават какво се случва на улицата много преди нас, а най-много обичат да се фукат на ченгетата. Ще попитам моите хора. Ако го познават, повярвайте ми, веднага ще се похвалят.

Веждите на Ямада постепенно се върнаха на обичайното си място, окръглените му във формата на „О“ устни се отпуснаха и изненадата се изтри от лицето му.

— Простете, инспекторе. Никога не ми беше хрумвало, че между полицаи и престъпници могат да съществуват толкова... толкова... *приятелски* отношения.

— Приятелски не е точната дума. Наречете го професионална етика. Да се надяваме, че ще ми предложат нещо по-добро от онова, което мога да науча от официалните канали, защото в базата данни няма никаква *шибана* информация.

— Всички млади дами от вашето поколение ли са толкова добре възпитани?

— Извинявайте.

— Забравете за базата данни. Какво открихте *вие* за него?

В нея отново се надигна усещането за незрялост и недалновидност. В съзнанието ѝ той постепенно бе приел ролята на дядо, учител и командващ офицер. Но след като ѝ зададе този въпрос по възможно най-простия начин, тя установи, че започва несъзнателно да си прави изводи, до които не бе стигала досега.

— Той също е експерт, нали? По мечовете, имам предвид. Не може да не е. Човек не нахлува в първата срещната къща с надеждата, че ще намери вътре средновековни оръжия. Само някой познавач ще знае какво да открадне и къде да го търси.

— Продължавайте — подкани я Ямада.

— И колко специалисти по средновековните мечове може да има? — Изводите започваха да проблясват като мълнии, толкова бързо, че Мариико едва успяваше да ги следва. — Вие сте учен. Посещавате разни конференции и други подобни, *нее*? Това трябва да е. Познавате го, защото е учен като вас. Да не е някой друг преподавател по история?

— Не.

— Тогава е някой от вашите ученици. Аспирант? Не. Сред тях няма много престъпни типове. Значи е някой от учениците ви по бойни изкуства, нали?

Ямада се поклони ниско, а късата му сребриста коса заблестя като милион звезди под светлината.

— Много добре, инспекторе. Всъщност наистина се запознахме в университета. Това се случи, преди да започне да тренира в моята школа. Човек среща боец като него само веднъж или два пъти в живота си.

— Какво можете да ми кажете за него?

Ямада сви рамене.

— Запознахме се, когато се записа в курса ми по история на периода Хейан. Умен младеж. Целеустремен. Разговаряхме често за боя с мечове и след това той започна да тренира при мен. Не мога да си спомня някой друг да е стигал толкова бързо до *шодан*.

— Защо не ми казахте кой е още първия път, когато дойдох тук? Досега щях да съм напреднала доста по случая ви.

— Съдбата си знае работата.

— О, не. Няма да ви позволя да се измъкнете толкова лесно. Вижте, случилото се онази нощ, когато нахлуха в дома ви... добре де, това наистина беше странно. Но дори и да вярвате, че съдбата ни е събрала заедно в онази нощ, първия път, когато се срещнахме, просто е нямало как да знаете какво ще се случи.

Ямада се ухили дяволито и очите му проблеснаха.

— За човек, който току-що е започнал да вярва в съдбата, знаете доста неща за нея, инспекторе.

Марико не можеше да реши дали да му се ухили в отговор, или просто да го удуши. Той беше симпатичен по онзи типичен за старците начин, но цялата тази глупост за съдбата започваше да й писва.

— Хайде де, да не би да искате да ми кажете, че цял живот сте чакали една жена полицай да застане на прага ви?

— Една жена боец, която владее изкуството на боя с мечове.

— Аз не съм... — Марико се изсмя раздразнено. — Направо ме вбесявате, знаете ли?

— Учтива както винаги, Оширо-сан.

— Вижте какво, да предположим, че сте прав. Да предположим, че наистина е било писано да дойда тук и по някакъв начин вие да

успеете да ме уговорите да се захвана с изучаването на бойното изкуство с мечове... Ако съдбата ни наистина е била такава, какво щеше да се промени в нея, ако ми бяхте казали името на Фучида още в началото? Така или иначе щяхме да стигнем дотук, нали?

— О, не — отвърна Ямада. Той вдигна ръце пред себе си, сякаш тя бе насочила пистолет в гърдите му. — Никак не е зле, инспекторе. Мисля, че ме победихте със собствената ми логика.

— Абсолютно сте прав. Затова отговорете на въпроса ми. Защо не ми казахте името му още първия ден?

Ямада разтърка лицето си с ръце, после притисна дланите си една към друга, опирайки показалците в устните си. Изглеждаше така, сякаш се моли. Когато най-накрая я погледна над прилепените си пръсти, той каза:

— Още ли не сте го разгадали, инспекторе? Това е доста смущаващо. Фучида-сан беше мой ученик. Какво говори за учителя фактът, че собственият му ученик се опитва да го ограби?

Марико кимна, засрамена, че го е принудила да си признае. Всеки истински японец щеше да забележи връзката. Но тя бе прекарала по-голямата част от детството си в Щатите и не гледаше на взаимоотношенията по начина, както го правеха повечето японци.

Бащата на Марико беше върнал семейството си в Токио, за да могат дъщерите му да учат в добър японски университет, което нямаше как да стане, ако не посещаваха добра японска гимназия. Когато Марико го бе попитала защо, той й беше обяснил смисъла на *гакубацу*. Тя се бе опитала да разбере думата на английски, който бе основният ѝ език в онези години, но „приятелски кръг“ не беше достатъчно точен превод на *гакубацу*. Най-близкият американски еквивалент бе татуировката на морските пехотинци: *гакубацу* беше символ, обединяваща сила, знак за нещо, което ужасно много наподобяваше семейство. Заради *гакубацу* възпитаниците от един и същи университет се наемаха един друг, повишаваха се, заедно управляваха цели корпорации, университети и политически партии. Заради *гакубацу*, ако някой опетнеше доброто име на учебното заведение, всички останали в семейството страдаха.

— Съжалявам — каза Марико. — Трябваше да го разбере. В този смисъл полицейската работа е като университета: ако излезе от рамките на приетото, карам всички, които носят значката, да се

чувстват неудобно — особено началника ми. — Тя се засмя унило. — Това, последното, има значение само ако *уважава*ш началника си, разбира се. В моя случай мога да си позволя лукса да не ми пука, защото моят началник е абсолютен гадняр.

Ямада отпи от чая си.

— И въпреки това изобщо не ми изглеждате спокойна, инспекторе.

Марико въздъхна.

— Причината е Саори. Вие смятате за смущаващо това, че ваш ученик се опитва да открадне от вас? Да видим как ще се почувствате, ако сте полицай от отдел „Наркотици“, чиято сестра е наркоманка.

— Искате ли да поговорим за сестра ви?

Не искаше. Не бе привърженик на емоционалните разговори с непознати, още повече с граждани, по чиито случаи работи. Но нещо в Ямада я караше да се разкрие. Виновно беше проклетото му доброжелателно излъчване и въпреки че на Марико ѝ се искаше да замълчи, тя установи, че вече говори.

— По никакъв начин не мога да ѝ повлияя. Не спирам да се надявам, че ще успея, но досега би трябвало да съм си научила урока.

— Който е?

— Че не мога да накарам Саори да престане да се друса. Че някой ден това ще я убие, а аз не мога да направя нищо, за да ѝ попреча.

Марико изсумтя. Над бледооранжевата ѝ чаша с бледозелен чай се виеха димни спирали. Тя погледа известно време, после духна леко и продължи да ги гледа как се завъртат и усукват в отговор. Защо не можеше да влияе така и на Саори?

— Искате ли да се откажете от моя случай и да потърсите сестра си?

— Не. Всъщност да, разбира се, че искам, но не мога. Началникът ми е задник, а полицаите и без това не губят много време в търсене на изчезнали наркомани. Освен това дрогата се е впила здраво в нея. Тя я тегли надолу, към места, за които дори не подозирам, че съществуват.

Марико се засмя тихо, безнадеждно.

— Животът ми бе пуритански, подреден и благоприличен — продължи тя, — докато не станах полицай. Знаете ли, че за пръв път

видях метамфетамини едва когато влязох в академията? Запалиха ни джойнт, за да се научим да разпознаваме миризмата, и лицата на мнозина грейнаха в усмивка. Спомени от купонджийските им години, нали се сещате? А аз го помирисах за пръв път. Не знам как Саори успя да се забърка с тая гадост, при положение че аз изобщо не се интересувах от нея. — Марико вдигна глава — досега бе гледала виещата се пара — и видя състрадателната усмивка на лицето на Ямада. — Защо се усмихвате?

— Защото единствената друга алтернатива е да заплача — отвърна той. — Нека ви разкажа една история. Тя ще отвлече вниманието ви от проблемите, но същевременно много прилича на вашата история. В нея също става дума за нещо, което се влива безмилостно, нещо, което разрушава семейства. Искате ли да я чуете?

Марико въздъхна и отпи от чая си.

— Историята започва с един прочут самурай от Ечизен — каза Ямада, — мъж на име Хидетада Мотойори. Той притежавал сабя на име Красивата певица. Историята се развива преди около осемстотин години, макар че по това време сабят вече е била поне стогодишна. Семейството му било погубено, когато той е бил в разцвета на силите си. Красивата певица преминала в ръцете на най-големия син на сестра му, феодал на име Нагафуса. За десет години могъщият клан Нагафуса бил унищожен.

Сабят се изгубила за известно време и се появила отново век по-късно в ръцете на Осаму Канаяма. Родът на господаря Канаяма бил покрит с позор и безчестие, след като той избягал като обикновен престъпник, вместо да си направи сепуку. Веднага след падението на Канаяма друг изтъкнат род, Сайто, последвал съдбата му. След по-малко от двайсет години родът Накадай също бил унищожен. Фамилиите Сайто и Накадай били близки съюзници на рода Канаяма. Историческите архиви не могат да потвърдят, че те са притежавали сабят, но не могат да предложат и никакви конкретни причини за падението на тези родове.

Сабят излиза отново наяве едва през Реставрацията Мейджи, когато неправилно е наречена Божественото слънце. И притежателят ѝ също загива безславно. Появява се пак през Втората световна война в ръцете на един офицер на име Ивазаки. Той изиграва главната роля в клането, известно сега на света под името Батаански марш на смъртта.

Преди това отнася сабята в китайския град Нанкин. Тамошното клане е още по-ужасно.

— Хубава приспивна приказка — обади се Мариико.

Ямада потрепна.

— Между другото Ивазаки също е бил убит — от собствените си хора. Нужни бяха доста усилия, за да се свърже Божественото слънце с Красивата певица и бе свършена още повече работа, за да се съберат заедно всички части от историята ѝ. Аз посветих дваисет години от живота си, за да разкрия истината, но така и не написах книга за нея.

— И защо?

— Защото Красивата певица е била изкована от майстор Иназума. Трябва да разберете, инспекторе: никой в академичния свят не вярва, че Иназума е съществувал. За мен той е първият от великите майстори на мечове, но никой друг няма да ми повярва.

— Защо не?

— Той е използвал техники на закаляване, каквито не сме виждали повече от век. Геният му не бива да бъде подценяван. Двамата най-изтъкнати майстори на мечове в историята са Масамуне и Мурамаса, но Иназума е усъвършенствал стила на Масамуне повече от сто години преди раждането му. Най-старият меч в стил *шиногизукури*, с който разполагаме, е един Юкимаса от късния период Хейан. Според мен Красивата певица е била изработена цели дваисет и пет години по-рано от този Юкимаса.

Мариико примигна.

— Не съм глупачка, доктор Ямада, но ще се наложи отново да ми обясните всичко.

Ямада кимна и слепите му очи проблеснаха. Тя неволно се усмихна; никога не го беше виждала толкова въодушевен.

— Добре — рече той, — представете си как биха реагирали историците, ако заявя, че Хенри Форд е разработил проектите на своя Модел Т въз основа на кола, построена от Галилео през 1600 година.

— Направо ще побеснеят.

— Точно така. Сега си представете, че никога през живота си не сте чували за Галилео, защото всички историци смятат, че той е просто легенда. Ако аз се опитам да издам книга за Иназума, тя ще дискредитира целия ми труд.

— Дори онова, което е написано в книгата, да е истина?

— Пиронът, който стърчи над останалите, получава удар с чук, инспекторе.

— Но нали това не е измислица. Вие сте историк. Имате доказателства.

— Да, има доказателства, но има и неща, които могат да бъдат издавани. Дори да успея да си намеря издател, не смятам, че е мъдро да привличам вниманието към Красивата певица. Сабята ще бъде унищожена и след това забравена. — Той допълни чашата на Марико, а след това и своята. — Но това е доста мрачна тема за нощ като тази. Искате ли да чуете друга история?

— Добра ли е? — попита Марико.

— Тя също започва с меч. Нарича се Планински тигър. Твърди се, че докато този меч се намира в някой замък, той никога няма да бъде разрушен.

— Нека позная: в историческите книги изобщо не се споменава за него?

— Да, така е. Но тук-там се намират архиви, в които се споменава за цели села, сринати със земята, с изключение на една къща. Земетресение събаря свещи върху разлято масло, покриви върху огнища, дори срутва замъците, но не и тази къща. Домът на някакъв рибар не помръдва, а замъкът се събаря.

— Това е Япония, професоре. Земетресенията и странните случайности вървят ръка за ръка, както ориз и *шою*.

— Разбира се. Вие естествено ще си помислите, че по чиста случайност при връхлитането на цунами са завлечени всички колиби, с изключение на една. Или при бомбардировка по време на Великата война всички къщи в квартала са изравнени със земята, с изключение на една. Всеки път, когато откриете стърчаща самотна къща, ще намерите някаква връзка с Планински тигър. — Той се усмихна и ѝ намигна. — Сигурен съм, че е случайност.

Марико му се усмихна в отговор.

— Кой от тези мечове лежи на горния етаж?

— Никой. Искате ли да чуете и тази история?

— И той ли е някой прокълнат меч?

Ямада се усмихна накриво.

— Трудно е да се каже. Но има една друга история, най-смайващата от всички, в която легендите за трите меча се преплитат. И

трите оръжия са изковани от един и същ майстор, който изобщо е изчезнал от историята. Аз съм единственият учен, който все още вярва, че е съществувал.

— Майстор Иназума — кимна Марико.

— Точно така.

— Убедена съм, че знаете интересни истории и за него. Но онова, което ме впечатлява, е начинът, по който разказвате историите си. Обикновено познавам кога хората ме лъжат. Но вие — вие наистина вярвате във всяка дума, нали?

— Мога да докажа всяка моя дума. Дати, семейства, завещания, които предават този и останалите мечове от поколение на поколение. Делото на живота ми е да ги открия.

— И не сте споменавали за това в останалите си книги?

— Нито дума. Трябва да ме разберете: още когато за пръв път открих майстор Иназума, вече имаше сериозни съмнения за съществуването му — а това беше преди почти седемдесет години. Оттогава се сражавахме в една война и я изгубихме. Няколко пъти се преосмисляхме като нация. Вече никой не отделя време, за да изучава традициите. Повечето реагират също както реагирахте вие — с презрение. Такова нещо като магията не съществува, *нее*?

Марико се почувства засрамена. *Презрение* беше тежка дума, макар тя да не се сещаше за подходящ заместител. Но освен това забеляза, че той говореше за нейното презрение в минало време. Приемаше я така, както самата тя бе започнала да се приема: като жена, която вярва в магията. Или в каквото е правилното наименование на силите на съдбата, които се проявяваха чрез едно стоманено острие.

— Шузо Фучида — произнесе Марико и гласът ѝ прозвуча глухо дори за самата нея. — Разказали сте му за мечовете?

— Разбира се.

— Защо?

— Помислих си, че ще ми помогне да унищожа Красивата певица. — Раменете на Ямада увиснаха леко, а невиждащите му очи се наведоха към масата. — Той е човек със забележителна целеустременост. Най-упоритият майстор на бойни изкуства, който съм виждал. Когато го срещнах за пръв път, вече се бе научил да издържа на болка. Разбирате ли, той колекционира татуировки. Винаги по традиционния метод и обикновено на чувствителни места: слабите

точки, меките тъкани, *нее*? Сега се чудя как това не ми е показало тъмната му страна, но по онова време бях много впечатлен от него. Само целеустремен и психологически устойчив човек може да се възпротиви на волята на Красивата певица. Или поне така си мислех тогава.

— А сега?

Ямада цъкна през зъби.

— Сега ли? — каза той с натежал от примирение глас. — Сега не вярвам, че някога е съществувал човек, който да може да победи меча. И въпреки това целта на живота ми е да го унищожа. И вие трябва да ми помогнете, сержант Оширо.

Марико тежко отпусна ръцете си върху масата и разплиска последните останали капки чай в чашите им.

— Ами щом никой на земята не може да му се възпротиви, не виждам как аз бих могла да помогна. Но предполагам, че можем да започнем с откриването на Красивата певица.

Ямада кимна със свити устни и леко присвити очи — изражение, каквото бе забелязала на лицето на баща си в деня на дипломирането ѝ в академията.

— Добре. Добре. Сега, ако искате да намерите меча, просто открийте Шузо Фучида.

— Това не би трябвало да представлява трудност. Очевидно той иска да дойде при вас или поне ще продължи да изпраща хората си. Ще накараме някой от тях да говори. Но откъде знаете, че мечът е у него?

Ямада сви рамене.

— Използвал го е, за да убие онази жена в Камакура, нали?

— Мразя, когато правите така — възкликна Марико и отново удари с длан по масата. — Говорите за неща, които не би трябвало да знаете, сякаш сте се намирали в стаята, когато са се случили. Как, по дяволите, се превърнахте в по-добър детектив от мен?

Ямада отново ѝ се усмихна добродушно.

— Моля да ме извините. Може би трябва да обясня. Онази жена в Камакура, как казахте, че ѝ е името?

— Юко Курихара.

— Когато се запознах с нея, името ѝ беше Юко Мацумори. Мечът, който е държала в стаята си, е Иназума и се предава по

наследство в семейството ѝ. Купих го от нея преди няколко години, за да го предпазя. Фучида несъмнено я е убил, за да се сдобие с него, без да знае, че го е продала. Очевидно иска да увеличи колекцията си.

— Но това не обяснява нищо. Откъде знаете, че Красивата певица е у Фучида?

— О, това е лесно. Преди двайсет години той я открадна за мен. Марико зяпна. Просто не можа да се сдържи.

— Какво е направил?

Ямада отново сви рамене в познатия жест, който правеше и най-неясните факти да изглеждат очевидни като масата пред очите ѝ.

— Нали ви казах. Обучавах Фучида, защото смятах, че той ще ми помогне да унищожа сабята. Той се справи блестящо с първата част: открадна я от един колекционер — който и до днес е жив, смея да добавя, вероятно защото вече не притежава своята Красива певица. Фучида се провали във втората част от задачата си: така и не ми достави сабята. Всъщност оттогава не съм го виждал.

— Но вие казахте, че ви е компрометирал, като се е опитал да открадне меча ви. А вие от самото начало сте участвали в кражбата на Красивата певица!

— Не сте ме разбрали правилно, инспекторе.

— Мисля, че съм ви разбрала съвсем точно. Американците имат една поговорка точно за такива случаи: „Няма чест между крадците“. Как може да се възмущавате, след като самият вие сте обучили Фучида да краде мечове, а сега той иска да открадне вашия?

Ямада затвори очи и въздъхна:

— Не съм засегнат от кражбата, инспекторе. А от предателството. — След това я погледна и макар тя да бе убедена, че седи твърде далеч от нея, за да може да я види, той като че ли се взря право в очите ѝ. — Трябва да разберете, че въвлякох Фучида-сан в моя план да унищожа Красивата певица само защото го смятах за приятел. А когато той изчезна, сякаш ми забиха нож в гърдите.

Марико познаваше това чувство. Изчезването на Саори също ѝ подежда като забиване на нож в гърдите. Отново усети смущение пред този мъж — този мил старец, чието наранено сърце бе подритвала насам-натам, защото имаше тактичността на пиян бабуин.

— Съжалявам — извини се пак Марико. От градината се чуваше свиренето на щурци и тя осъзна, че отдавна е минало залез-слънце. —

Вижте, аз... Аз съм емоционален инвалид, разбирате ли? Но мисля, че най-после стигнахме до нещо, което да започна да разследвам. Вие преподавате в Токийския университет, *нее*? Те трябва да са регистрирали Фучида като студент и може би така ще успея да намеря някаква връзка с финансовите му дела.

Челото на Ямада се набръчка.

— Защо се интересувате от финансовите му дела?

— Наистина сте доста старомоден, нали?

— Учитава както винаги, инспекторе.

— Простете. — Марико отново усети, че се изчервява. Способността му да я кара да се срамува бе невероятна, но не повече от собствения ѝ талант да ръси глупости, когато се намира край него. — Нека започна отначало. В наши дни, когато човек си купи нещо скъпо, то най-вероятно ще бъде регистрирано някъде. Намерите ли го, понякога откривате и други големи покупки: коли, наеми за апартаменти, такива неща. По този начин лесно се открива заподозрян.

— Аха. Този модерен свят.

— Досега момчетата от *борьокудан* сигурно са намерили нещо за мен. Ще поддържам връзка. А вие дръжте вратите и прозорците си заключени и следващия път се обадете на 110, преди да нападнете някого с меча си, *нее*?

Ямада се изкиска.

— Ще го направя.

Докато обуваше обувките си, Марико каза:

— Благодаря ви, доктор Ямада.

— За какво?

— За това, че ме разсеяхте. С вашите истории за мечове, имам предвид. Въобще не ми помага да се съсипвам от работа заради неща, които по никакъв начин не мога да поправя, но понякога просто не мога да се спра.

— Контрол над импулсите, скъпа моя. Нека започна да ви обучавам в изкуството на фехтовката. Ще научите още много неща.

КНИГА ЧЕТВЪРТА
ПЕРИОД АЗУЧИ-МОМОЯМА, ГОДИНА 20
(1587 ГОДИНА ОТ Н.Е.)

28.

От имението Окума се разкриваше просторен изглед към източния бряг на полуостров Изу, затова Дайгоро Окума забеляза приближаващия се отряд самураи много *ри* преди да го достигнат. Наблюдаваше ги, докато конете препускаха по завоя под Като-джи, храма, който се издигаше на извисяващия се над пътя планински връх. Претендентът яздеше под флаговете с цвят на сух мъх. Ездачите бяха дванайсетина и е приближаването на колоната Дайгоро успя да различи дългите бели стоножки, които се гънеха по пърпорещото зелено поле. Значи това беше кланът Ясуда. Не бе очаквал претендентът да произхожда от най-близките съюзници на семейството му.

Той излезе с накуцване от кабинета си, който гледаше към източния крайбрежен път, и се затътри тромаво до вратата. Когато слезе от верандата на покрития с пясък двор, коленете му се подгънаха и Дайгоро се строполи на земята. Опипа съсухрения си крак под широкия крачол на панталоните *хакама*, за да се убеди, че не е наранен. Коляното му беше с размерите на лакътя му, а още от раждането му нервните му окончания бяха нечувствителни. Пръстите му най-добре можеха да усетят дали нещо е изкълчено.

След като не откри никакви сериозни поражения, Дайгоро прехвърли тежестта на тялото си от мършавия десен крак на левия и се изправи с оттласкване. Долавяше тропота на приближаващи се копита, който се чуваше по-силно от вечния хор на разбиващите се в крайбрежните черни скали морски вълни.

Нямаше да е добре гостите на клана му да го видят толкова омърлян. Той бързо, но грижливо отупа дрехите си и закуцука към портата.

— Дойдох да предизвикам на дуел меча на Окума — извика младият мъж, който яздеше дорестата кобила. — Дойдох да предизвикам на дуел Тецууро Окума!

Млад е, още няма дваисет, предположи Дайгоро. Имаше рехава брада, която навяваше асоциации с крастави кучета или недоскубани

кокошки. Но ръцете му приличаха на здрави усукани въжета, а дланите му бяха покрити с мазоли, сигурен признак за продължителни упражнения е меча. Младежът яздеше начело на колона от десет самураи, зад по-дребен мъж, чиято коса беше бяла като облаците над главите им. По-възрастният мъж цъкна с език и каза:

— Обноските, Ейджун.

Поглеждайки към Дайгоро, той продължи:

— Аз съм Джинбей Ясуда от Шимода. Желая ви добър ден, млади господарю Окума.

— Не съм ви забравил, Ясуда-сан — отвърна Дайгоро, — както не съм забравил и тортите *мочи*, които ми носехте на Нова година, когато бях малък. Какво ви води насам?

Господарят Ясуда слезе от коня си — пъргаво, отбеляза Дайгоро, напук на дългите години, които бе прекарал в служба на рода Окума. Дайгоро се зачуди дали самият той някога е изглеждал толкова елегантен. Стъпил на земята, господарят Ясуда беше висок колкото Дайгоро, което го правеше да изглежда необичайно дребен. Коремът му бе по-закръглен, а кожата по-тъмна и набръчкана. Той се поклони на Дайгоро, който му се поклони в отговор.

— Моля да ме извините — прошепна Ясуда, — но внукът на брат ми, Ейджун, настоя да язди дотук, за да обяви предизвикателството си. Казах му, че това ще бъде върхът на грубостта, да не говорим за арогантността. Казах му също, че няма никакъв шанс да победи, но той продължи да настоява.

— Много съжалявам, но баща ми не е тук — каза Дайгоро достатъчно силно, за да го чуят всички от групата. — Той отпътува на север още преди седмица, за да подготви съглашението с великия господар Тойотоми. Боя се, че по-големият ми брат Ичиро също отсъства. Така че ако желаете да предизвикате меча на Окума, единственият, срещу когото можете да се изправите, съм аз.

— Ти! — възкликна Ейджун, без да слиза от седлото. — Едва ли си на повече от петнайсет години!

— През зимата ще направя шестнайсет. Както вече казах, аз съм единственият тук, когото можете да предизвикате на дуел.

— Моля ви, Окума-сама — прошепна господарят Ясуда и стрелна с поглед десния крак на Дайгоро. *Хакама* бяха достатъчно широки и плисирани, за да скрият изцяло краката му, но Ясуда знаеше

за физическия недъг на Дайгоро още от раждането му. — Не е нужно да се изправяте срещу него. Момчето е глупавичко, господарю. Едва не се удави като малък — задържа дъха си твърде дълго и оттогава вече не е същият. Придружих го дотук само за да му угодя.

Но Дайгоро само намигна на стареца.

— Петнайсет! — излая Ейджун. — Не е навършил годините, а е и дребен на всичкото отгоре! Не, ще изчакам тук, за да изпробвам моята стомана срещу Славна победа.

— Може да се наложи да чакате доста дълго — каза Дайгоро. — Това е мечът на баща ми, а аз не знам кога възнамерява да се завърне.

— Няма ли с кого да се бия тук? Нима всички вие сте страхливци?

— Ейджун! — скастри го господарят Ясуда, но Дайгоро просто отхвърли обидата с махване на ръка.

— Тук не става дума за страхливост, а е просто въпрос на време. Ако изчакате до рождения ми ден, аз ще навърша годините и ще можем да се бием в снега.

Ейджун се намръщи, но господарят Ясуда се усмихна и се поклони на Дайгоро.

— Същият добър познавач на характерите като баща ви — прошепна той. След това каза по-силно: — Ще си тръгваме ли, Ейджун?

— Цяла сутрин яздихме за нищо!

— Доколкото си спомням, те предупредих за това, преди да потеглим. — Господарят Ясуда се метна на седлото, поклони се почтително на Дайгоро и се сбогува.

Едва когато конете на последните самураи на Ясуда поеха по пътя, Дайгоро се осмели да въздъхне спокойно. Претенденти идваха непрекъснато, за да изпитат уменията си както срещу Славна победа, така и срещу бойните умения на клана Окума. И двете бяха прочути и непобедени досега. Бащата на Дайгоро бе защитавал честта на клана си през последните трийсет и повече години и Дайгоро никога нямаше да поеме това задължение. Брат му Ичиро щеше да е следващият шампион — Ичиро, чиито крайници бяха здрави, чието тяло беше също тъй едро и силно като на баща му. Дайгоро се бе обучавал усърдно, както всички останали, в самурайските изкуства, но високата

летва, която беше вдигнал баща му, винаги му бе изглеждала недостижима.

Затова изпита облекчение, когато видя как прахта над пътя постепенно се сляга. С малко повече късмет, помисли си той, нямаше да му се наложи да посреща следващия претендент.

29.

На следващата сутрин беше горещо. Необичайно спокойното море отразяваше яростните лъчи на слънцето и вятър почти не се усещаше. Дайгоро забеляза самотния ездач, който препускаше стремително в галоп по крайбрежния път, и веднага му се стори странно. Това не бе правилният начин да се отнасяш към кон в такова време. А когато забеляза и тъмнозеления флаг, в него нямаше и капчица съмнение, че човекът е Ейджун Ясуда. Дайгоро отново се запъти към портата, но този път разхлаби *катаната* в ножницата ѝ.

Конят на младия Ясуда пъхтеше и се пенеше, когато спря пред портата.

— Баща ти! — изкрещя Ейджун, пъхтейки също толкова често, колкото и конят.

— Още не се е прибрал, Ясуда-сан.

— Не — каза Ейджун. — Той е мъртъв.

Тялото на Тецууро Окума се прибра у дома си по източния път, носено в паланкин, който подхождаше на най-могъщите даймьо. Пред него сто самураи носеха червените флагове на Окума, сто зелени знамена на Ясуда го следваха. Зад Ясуда вървяха самураите на Нагатомо, на Ушида, на Сора, на Ину. Общо около шестстотин пешаци и стотина ездаци ескортираха тялото до дома му. Мнозина от тях щяха да пътуват цяла нощ, за да се приберат у дома, защото домът Окума не можеше да побере толкова много хора; само господарите и най-близките им самураи щяха да останат.

Тялото на баща му. То лежеше пред Дайгоро, увито в бяло кимоно и с дървени сандали на краката, за да може духът му спокойно да се разхожда в задгробния живот. Над гръдната кост, там, където го беше ударила сачмата от мускета, се виждаше неестествена вдлъбнатина. В черната му коса не се забелязваше и едно сиво косъмче, мустаците и брадата му бяха подрязани, устните свити. Засенчено от покрива на специално построеното за случая скромно

святилище, на лицето вече липсваше бледността, която Дайгоро бе забелязал при изваждането на тялото от паланкина. До него лежаха шест медни монети и най-добрият му чифт пръчици за хранене. Всичко, което щеше да го придружи в отвъдното, щеше да изгори заедно с него.

Ароматът на сандалово дърво, воя на оплаквачките, тежестта на бащиния му меч на бедрото му — в това се състоеше светът на Дайгоро в момента. Не чувстваше тъга. Раменете на майка му не потръпваха в прегръдката му. Брат му беше този, който люлееше плачещата жена в ръцете си. Колкото до мъката, Дайгоро не можеше да я открие. Той много обичаше баща си, искаше му се да може да заплаче за него, но всеки път, когато се опитваше да улови тъгата, тя му се изплъзваше като заек в гората.

Тази гора, предположи той, всъщност представляваше потресът му. Тя го обграждаше отвсякъде и бе толкова гъста, че той не можеше да открие пътека. Баща му беше само на петдесет и три години. Всеки самурай очакваше да загине млад, но Тецууро Окума бе силен и сръчен. Ако на някой от най-изявените самураи му беше писано да умре от старост, всички смятаха, че това щеше да е Тецууро Окума.

Дайгоро се кланяше на гостите, които се изреждаха да поднасят съболезнованията си. Чувстваше се толкова далеч от тях, все още дълбоко в гората, гласовете им звучаха толкова слабо, че той не можеше да различи думите. Всеки път, когато се покланяше, Славна победа го смушкваше в кръста. Мечът беше изненадващо тежък, дотолкова, че Дайгоро не можеше да си представи да го размахва с една ръка. В съзнанието му се появи образът на баща му, яхнал препускащия кон, а огромният *одачи* проблясва в дясната му ръка. Той беше толкова силен!

Макар все още изгубен в гората, Дайгоро забеляза погледите на онези, които идваха да изразят почитта си; очите, които забелязваха меча, неизбежно се ококорваха изненадано. Дайгоро беше вторият син. След като баща им го нямаше вече, Ичиро ставаше глава на клана им. По всички закони мечът принадлежеше нему. Или по-точно по всички закони, с изключение на един.

Откъсвайки се от размишленията си, Дайгоро установи, че теренът около святилището е почти празен. То бе оградено от четирите си страни с бели платна, които висяха от опънати върху високи колове

въжета. Лек вятър полюшваше дългите завеси, а в пространството между тях стояха само Дайгоро, майка му и брат му, тялото и първите няколко връзки съчки, които щяха да бъдат използвани при кремацията. Отвън, край платнените стени, лежеше огромна купчина дърва. Дайгоро я видя, когато влизаше, и се изненада колко много дърво е нужно за кремирането на едно тяло.

— Ела — каза тихо Ичиро на майка им, — трябва да влезем вътре.

Дайгоро доуцука до белите завеси, като се олюляваше под тежестта на огромния меч и отмести плата, за да пропусне семейството си. Докато Ичиро водеше майка им към къщата, той не сваляше поглед от меча. Дайгоро не можеше да не го забележи.

— Идвам след малко — подхвърли той на брат си и даде знак на игумена на дзен манастира и неговите монаси да се приближат и да започнат кремацията. Дори погледът на игумена бе привлечен от оръжието. Изобщо имаше ли някого тук, който да не му мисли злото само заради това, че носи меча на хълбока си?

Докато гледаше как първите пламъци облизват струпаните под тялото дървени трупи, Дайгоро си пожела да получи една последна възможност да попита баща си за взетото решение. Защо го завеща на мен? Защо не го остави на първородния си син? Никога не ме е бивало с мечовете. Трябваше да го оставиш на него, татко. Или поне можеше да ни обясниш защо избра мен.

В средата на пирамидата изригна пламък и топлинната вълна го блъсна в лицето. Първо усети мириса на изгорял бор, последван от противната, мазна миризма, която приличаше на печено свинско. Сред пропукването на дървото и напевите на монасите чуваше цвърченето на мазнината. Потискайки гаденето си, той закуцука колкото се може по-бързо към къщата.

Кракът му отново го предаде — Дайгоро се спъна и падна веднага щом мина през завесата. Приземи се на дясната си страна, инстинктивно предпазвайки Славна победа. Двама от самураите на Окума, които се шляеха из двора, веднага притичаха да му помогнат да стане. Той ги пропъди с махване на ръката и с усилие се изправи сам. Беше го правил хиляди пъти, но този път му бе по-трудно. Дали заради всичките вперени в него очи или заради тежестта на меча?

— Ще предпочете ли господарят придружител? — разнесе се нечий глас. В първия момент Дайгоро си помисли, че е някой от самураите, но когато погледна нагоре, видя господаря Ясуда. Върху бялата му роба бе изрисувана сгърчена зелена стоножка, а сребристите му коса сияеше на слънцето.

— Ще се справя — отвърна Дайгоро. — Цял живот съм живял с този крак.

— Разбира се — отвърна господарят Ясуда. — Предполагам, че причината за падането ви е голямата мъка, която изпитвате в този трагичен ден, а не кракът ви. Всеки един от нас би бил благодарен да получи подкрепа в подобен ден.

Дайгоро усети как дълбоко в него нещо се отпуска.

— Имате моите благодарности. Ще откажа подкрепата, но с удоволствие бих приел компанията ви, Ясуда-сан.

Той отупа дрехите си, увери се, че *одачи* и ножницата са чисти, и закуцука към къщата заедно с господаря Ясуда.

— Как се чувства господарката Юмико? — попита Ясуда.

— Толкова добре, колкото може да се очаква. Благодаря ви.

— Хубаво. — След миг Ясуда додаде: — Радвам се да видя, че носите меч на баща си.

Дайгоро го стрелна с поглед.

— Винаги ли сте толкова прям? Мислех си, че първо ще побъбрим малко, преди да стигнем до неизбежния въпрос. За времето, за войната, може би за племенника ви, *нее*?

— Аз съм стар човек, господарю, който присъства на погребението на по-млад човек. Нямам намерение да прахосвам в празни приказки малкото време, което ми остава.

— Така да бъде — каза Дайгоро. Искаше му се да се усмихне, но отказа да се подчини на импулса. След като не можеше да изпитва мъка, най-малкото можеше да не се хили като глупак, докато тялото на баща му изгаря на кладата. — Щом ще разговаряме откровено, Ясуда-сан, тогава ми кажете защо изпитвате задоволство от това, че прочутата Славна победа ще виси на хълбока на един сакат човек, а няма да е в способните ръце на неговия брат, признат воин? Защо се радвате, че противно на традицията, по-малкият брат наследява меч, а не новият водач на клана?

— И откога спазването на предсмъртната воля на бащата се смята за противно на традицията? Струва ми се възможно, млади ми господарю, вашият брат да заяви рожденото си право върху меча въпреки волята на покойния господар Окума. Все пак острието е изработено от великия майстор Иназума. За собствеността върху такова оръжие са се водили войни. Затова се радвам да го видя у вас, тъй като искането на покойния господар бе искрено и недвусмислено. Той имаше определени причини за завещанието си, макар те да бяха известни само нему.

Дайгоро почувства как сърцето му подскочи и гърлото го стегна. В гърдите му се надигна нещо; може би най-после се бе появила мъка, макар и примесена с гняв. Това беше нечисто чувство, затова той го потисна.

— Как може — изрече той с усилие — вие да знаете толкова много за предсмъртното желание на баща ми, когато собствените му синове и съпруга го научиха едва вчера, и то получавайки го в писмен вид?

Господарят Ясуда наведе глава.

— Защото бе написано от собствената ми ръка, Окума-сама. Аз бях до него в последните му часове.

Дайгоро се спря напред крачка. До този момент беше предполагал, че баща му е написал саморъчно последната си воля, и той бе открил утеха в мисълта, че дори на смъртното си легло ръката на баща му не бе потрепнала. И не само Дайгоро; майка му първа отбеляза, че красивият почерк предполагаше, че баща им не е изпитвал силна болка. Той пристъпи по-близо до господаря Ямада и прошепна:

— Колко хора знаят, че вие сте написали последното му писмо?

— Моят млад господар и самият аз — отвърна възрастният даймьо. — Имаше и две жени всъщност, които прислужваха на баща ви. Да се погрижа ли за тях?

— Не. И без това се проля твърде много кръв. Но те няма да споменат нищо за смъртта му. На никого.

— Това се подразбира от само себе си, господарю.

Дайгоро кимна. Поне това щеше да бъде спестено на майка му. Той се обърна, последван от Ясуда, към колоната от сив пушек, който се издигаше над оградения с бели завеси квадрат.

— Значи е страдал много, преди да умре?

— Топчето прониза нагръдника и му строши гръбнака. Кървеше много, ала по-лошото беше, че ръцете и краката му бяха като на мъртвец. Не можеше изобщо да ги помръдне. Все пак, макар тялото му да бе мъртво, не мисля, че изпитваше болка.

— Но не е можел да движи ръцете си, за да пише.

— Да, господарю.

Дайгоро кимна рязко и двамата продължиха към къщата. Изкачиха широките ниски стъпала към просторната веранда, само че вместо да тръгнат наляво, където се бяха събрали останалите, Дайгоро поведе възрастния мъж към дясната страна на къщата.

— Стрелецът — рече той. — Видяхте ли го?

— Не, господарю. Баща ви дойде при нас посред нощ. Не знам как бе успял да се задържи на коня си толкова време. Предполагам, че е яздил по целия път от Едо, като през половината от това разстояние е имал сачма от мускет в гърдите. Мъжете, които бяха с него, не можеха да стоят на краката си от умора, без да са ранени.

— А те казаха ли ви нещо за... за наемния убиец? — Точно така. *Наемен убиец*. Баща му беше мъртъв. Един наемен убиец бе застрелял баща му.

— Много малко — отвърна господарят Ясуда и Дайгоро не можа да си спомни веднага на какъв въпрос бе отговорил старецът. — Телохранителите му казаха, че са видели син дим след изстрела, малък облак над купчина камъни край водата. Пуснали няколко стрели към него и видели гърба на някакъв мъж, който се стрелнал към скалите. Това се случило близо до южните стени на замъка Одавара. — Ясуда затвори очи, пое си дълбоко дъх и отново ги отвори. Погледът му беше забит в краката на Дайгоро. — Господарю, стрелецът избягал. Един от телохранителите на баща ви ми каза, че го прострелял със стрела в бедрото, но убиецът успял да скочи в морето. Един от мъжете обходил брега, за да го убие или да прибере трупа, а останалите доведоха баща ви при мен. Веднага щом разбрах какво се е случило, изпратих най-бързите си ездачи, за да помогнат при откриването на убиеца, но тялото му така и не се появило.

— Няма значение — отвърна Дайгоро. — Той е мъртъв.

— Може би — отвърна с поклон Ясуда, — но хората ми продължават да обикалят крайбрежието, в случай че не е.

— Оставете ги там, ако това ще ви успокои, Ясуда-сан, ала никой наемен убиец, който може да използва оръжията на *южните варвари*, не е магьосник. Един *шиноби* би използвал стрела; никой не може да предскаже накъде ще полети мускетното топче. Не, убийството на баща ми е чист късмет. Никой убиец, който си заслужава парите, не би разчитал на оръжията на южните варвари. Няма да се изненадам, ако това е бил някой опозорен претендент, който е прибягнал към мускета, след като не е имал шанс да победи в двубой с меч.

Господарят Ясуда поклати глава.

— Срамувам се, че сам не се сетих за това, млади господарю. Може би вашият слуга е вече твърде стар, за да бъде полезен. Моля, разрешете ми да извърша сепуку, за да изкупя недоглеждането си.

— Няма да направите нищо такова.

— Тогава ми позволете да си обръсна главата и да се откажа от мечовете си. Вече не съм подходящ за служба.

Дайгоро го погледна строго, но Ясуда не отвърна на погледа му.

— От поколения кланът Ясуда защитава северните ни граници — каза Дайгоро. — Дори застаряващият тигър си остава тигър. Не желаем да се лишим от вас.

Още докато произнасяше думите, Дайгоро се зачуди до каква степен съветът му може да се отнесе до самия него. Колко пъти бе обмислял да си обръсне главата и да постъпи в манастира на хълма? Изкуството на боя с мечове изискваше огромна сила в десния крак най-вече, тъй като той бе носещият, а за да може човек да се бие от седлото, трябваше да контролира коня си с краката. Десният крак на Дайгоро не бе по-дебел от ръката му. За да компенсира това, той бе усвоил, доколкото можа, стрелбата с лък, но брат му беше най-добрият стрелец в клана Окума, може би най-добрият на целия полуостров Изу. Какво би могъл да предложи Дайгоро срещу това? Не, по-добре да спести на семейството си позора на сакатия син. По-добре да постъпи при монасите, преди да се наложи да участва в битка за защита на клана му.

Колко пъти тези мисли го бяха връхлитали в най-тихите часове на нощта? И сега баща му беше мъртъв, а Ичиро трябваше да разчита на него, докато се учеше как да води клана. Дори баща им да бе още жив, Дайгоро не можеше да позволи да говорят за най-добрия кавалерист в областта, че сакатият му син се страхува да се бие срещу

враговете. Ако Ясуда беше застаряващ тигър, Дайгоро бе изтърсакът на тигъра. Котенце с повредено краче. Това означаваше ли, че си остава тигър?

30.

Вечерната тишина беше спечелена с труд; трябваше да бъдат свършени толкова много неща. Трябваше да се плати на оплаквачките, които бяха изпратили Тецуру Окума със силна скръб, подобаваща на мъж с неговия статут. На гостите трябваше да бъдат поднесени храна и *sake* и да им се отдели време да поговорят поотделно с членовете на семейството. Трябваше да извадят костите от пепелта, тя да се пресипе в урна и преди да я запечатат, върху праха да бъде поставена подезичната кост. Игуменът и монасите също искаха заплащане, както и шинтоисткият монах, който бе пристигнал впоследствие, за да провери дали в имението не са се заселили зли призраци или духът на бащата на Дайгоро.

Но най-после бе настъпила тишина и Дайгоро и Ичиро седяха заедно с майка си в голямата стая на къщата. Въглените пропукваха слабо и изпълваха помещението с аромат и топлина. Дайгоро чуваше далечните вълни, които безспир се разбиваха в скалистия бряг.

Накрая той реши да наруши тишината, да сподели част от онова, което му бе разказал господарят Ясуда. Не спомена нищо за пораженията от мускетната сачма, но им каза, че досега убиецът или се е удавил, или е умрял от раните си.

— Телохранителите на баща ми са глупаци — заяви Ичиро. — Трябвало е да изпратят ездаци напред, трябвало е да предвидят засадата.

— Те щяха да претърсят хълмовете, а не крайбрежието — каза Дайгоро. — Убиецът е постъпил глупаво, като не си е осигурил път за бягство. Липсвала му е смелост, щом е използвал оръжие за страхливци. Нашите хора не са могли да предвидят толкова смела, но същевременно толкова мерзка засада.

— Само им търсиш извинения — изсумтя Ичиро. — На сутринта трябва да изпратим вестоносец до Ясуда, за да му кажем да убие тези пазачи.

— Те са умрели преди татко — рече Дайгоро. — Бъди сигурен.

— Говори ли с него за това?

— Не беше нужно. Биха ли постъпили по друг начин? Не се и съмнявам, че тези мъже са си разпорили коремите веднага щом са отвели баща ни на сигурно място. А ако не са го направили, можем да бъдем сигурни, че господарят Ясуда се е погрижил да умрат по най-болезнен начин. Той приема всяка обида срещу баща ни като обида срещу самия себе си.

Ичиро пак изсумтя.

— Тогава трябваше да ни каже.

Не е необходимо, искаше да отвърне Дайгоро, нямаше да спечелят нищо, ако по време на погребението бяха обсъждани нови кръвопролития. Но нямаше да спечелят нищо и ако го произнесеше на глас. Дайгоро предпочете да замълчи.

Но не и Ичиро.

— Нареди ли на Ясуда-сан да извърши сепуку заради провала си?

— Той предложи. Аз отказах.

— Защо?

— Защото баща ни нямаше да го иска.

Ичиро се изсмя.

— Нима духът му вече ти е проговорил? Откъде знаеш какво би искал?

Дайгоро се поклони ниско. Нямаше желание за продължителен спор с по-големия си брат, особено в деня на погребението.

— Помня само какво ни е учил за тактиката. „Онези, които строят дома си в края на полуостров, по-добре да се съюзят със съседите си.“ Ние сме уязвими.

— Уязвими? Кой е по-добър с меча от рода Окума? Нека дойдат! Ще ги победим всичките.

— Ако тръгнат срещу нас, няма да го оспорвам — кимна Дайгоро. — Но силната армия трябва да се изхранва с ориз, а ако настроим срещу нас северните ни съюзници, ще бъдем отрязани от него. Баща ни винаги е предпочитал мира пред войната, особено когато става дума за съседите ни. Господарят Ясуда не ни е обидил. Хората му не успяха да открият един мъртъв убиец, това е всичко.

— Това е всичко! — Ичиро се намръщи. — Един васал се провали и „това е всичко“? Баща ни е мъртъв и „това е всичко“? Би трябвало още сега да изискам меча му от теб!

Дайгоро се поклони, изправи се и тръгна към вратата. Не беше нужно да се обръща, за да долови гнева на брат си. Струваше му се, че усеща топлината от пламналото лице на Ичиро — или може би това бе собствената му кръв, която обагрят шията и ушите му?

— Как смееш да ми обръщаш гръб? — сопна му се Ичиро.

Дайгоро излезе на верандата, обърна се, коленичи и отново се поклони.

— Трябва да уважавам брат си и трябва да уважавам баща си. Когато моят брат твърди, че не уважавам баща си, нямам друг избор, освен да си тръгна. Молейки за извинение, аз ти пожелавам лека нощ.

31.

Дайгоро лежеше на футона си и се взираше в правоъгълните плочи на тавана. След като упорито го прави в продължение на един час, реши, че няма да заспи. Изправи се с пъшкане на колене и плъзна встрани една от външните стени, за да пропусне повече лунна светлина. Усещаше миризмата на татамито под пищялите си и обещанието за дъжд във въздуха. Навлече една тънка роба, украсена с рисунки на мечешки лапи, и завърза колана на кръста си. След това отиде до нишата в северната стена на спалното помещение и свали Славна победа от стойката му.

През хартията на намиращата се вляво от него шоджи врата Дайгоро можеше да чуе шумоленето на сандалите на единия си телохранител. Той затыкна в колана си ножницата на Славна победа и я нагласи на левия си хълбок. Мечът бе твърде дълъг, за да го носи така, както обикновено носеше своята *катана*; трябваше да го издърпа напреки на бедрото, почти в скута си, за да може крайт на дървената ножница да не докосва татамито. Славна победа беше малък за *одачи*, което означаваше, че стигаше само до брадичката на Дайгоро, а не се извисяваше над главата му. Дръжката му, обвита с ръждивочервени, пропити с пот шнулове, бе с цяла педя по-дълга от тази на собствената му *катана*, за да може по-добре да се командва огромното острие.

Дайгоро познаваше отлично меча — по-добре, отколкото познаваше когото и да е от дежурещите тази нощ пред вратата му самураи. Той бе роден в огъня на майстор Иназума преди почти петстотин години — последното оръжие, създадено от великия ковач. Славна победа беше оръжие за конник, достатъчно дълго, за да подсече ахилесовото сухожилие на пеши войник от седлото и достатъчно дълго, за да може някой, стъпил на земята, да посече яхнал кон противник. Стоманата бе силна и чиста, с жлеб за стичане на кръвта, който продължаваше от основата на острието почти до върха му. Бащата на Дайгоро го бе забил веднъж в сърцето на нападащ боен кон и острието излезе все така гладко и чисто, каквото беше преди удара. Шнуровете и лакираната му ножница бяха червеникавокафяви

на цвят, в тон с бронята и шлема на досегашния си собственик. Враговете на рода Окума бяха кръстили бащата на Дайгоро Червената мечка от Изу — име, което му бе харесало дотолкова, че да направи мечката лапа свой личен герб. „Мечките се разгневяват бавно — беше казал веднъж на Дайгоро. — Виждал съм ги в северните земи. Оставиш ли ги на мира, няма да те закачат. Но нарушиш ли покоя им, не знам нещо, което би могло да ги удържи. Младият самурай ще направи добре, ако се учи от тях.“

Точно такъв съвет бе дал Дайгоро на брат си. Сега, гледайки към меча, който държеше в ръцете си, той се зачуди дали това наистина е пътят на Бушидо. Дали истинският воин избягва битката? Искан ли да бъде оставен на мира? И какво би трябвало да загатва това за меч като този, пролял толкова много кръв? Какво би трябвало да загатва за бойните подвизи на толкова много самураи, сред които и бащата на Дайгоро? Покажи ми пътя на самурая, помисли си той. Ще тръгна по него, стига да го намеря. Кажи ми, татко, защо е толкова труден за откриване?

32.

Горещината на следващия ден връхлетя почти в мига, в който слънцето изгря над имението. До часа на дракона работниците от Шимода, наети да построят постоянна гробница на мястото, където предишния ден бе извършена кремацията, прекарваха също толкова време в изваждане на вода от кладенеца, колкото и в изкопаване на дупките за покривните колони. По обяд дори часовите бяха застанали на пост в сенките на дърветата или под стрехите на сградите, а те бяха самураи, мъже, за които физическите неудобства бяха незначителни дреболии.

В часа на коня, по обяд, Ичиро дойде в работната стая на Дайгоро, следван по петите от прислужница, която носеше чай.

— Може ли да те прекъсна, братко?

— Разбира се — отвърна Дайгоро и остави настрана четката си. Той разчисти ниското си писалище и Ичиро коленичи до него.

Докато момичето им поднасяше чай, Ичиро каза:

— Надявам се, че не съм прекъснал нещо важно.

— Съвсем не. Пиших писма до някои от хората, които присъстваха вчера, за да им благодаря за проявеното уважение.

— Сред тях и господарят Ясуда, предполагам.

Дайгоро се приготви за спор.

— Да.

— Добре — кимна Ичиро. — Предай му и моите благодарности, моля. — След миг додаде: — Сбърках много снощи. Моля да ме извиниш.

— Скръб — поклати глава Дайгоро. — Тя прави странни неща с хората. Не е нужно да се извиняваш.

Двамата отпиваха от чая си, а Дайгоро наблюдаваше как горещият въздух трепти над покрития с пясък външен двор. Скръбта продължаваше да му се изплъзва също като топлинните вълни: колкото и да се опитваше да я улови, тя продължаваше да му бяга. Дайгоро отмести поглед от пясъка и се загледа в бялата роба на Ичиро. По-добре, помисли си той, да се съсредоточа върху облекчението,

отколкото върху скръбта. Хубаво беше да седят на сянка без капчица враждебност помежду им.

— Имам една идея — каза Ичиро. — Трябва да организираме състезание по стрелба с лък, както правехме като деца. Какво ще кажеш?

— Не съм ти бил сериозна конкуренция още откакто бях на десет, а ти на дванайсет години. Дори не съм сигурен, че изобщо съм представлявал някаква конкуренция. Винаги съм се чудел дали нарочно не изоставаше, само за да ме задържиш в състезанието.

— Тогава бяхме още деца — сви рамене Ичиро. — Две години разлика се преодоляват трудно от едно десетгодишно момче. Сега вече сме големи, разликата се е стопила. Хайде, нека излезем в градината. Ще кажа да изнесат няколко мишени.

— Щом така искаш — отвърна Дайгоро.

Мишените имаха ширина приблизително колкото височината на Дайгоро, бяха покрити с еленова кожа и облепени на външната оградна стена на семейното имение. Двамата братя стояха настрани, докато един от самураите отмери трийсет и три дължини от мишената и отбеляза линията за стрелба близо до камфоровите дървета. Сянката им щеше да облекчи стрелбата, но същевременно щеше и да я затрудни — нямаше да е лесно да стрелят с лък под навеса от зелени клони. Ичиро и Дайгоро бяха облечени в бяло и носеха мечовете си, с които никога не се разделяха. Тримата самурай, които ги придружаваха, носеха ръждивочервените си униформи, препасани с бели пояси, вместо обичайните кафяви. Откъм океана подухваше съвсем слабо, солената миризма се смесваше приятно с аромата на шумолящите под краката им камфорови листа. Дайгоро почувства как една капка пот се плъзва по гърба му и се просмуква в пояса.

— Пръв ли ще стреляш? — попита Ичиро.

— Сигурно. — Дайгоро доуцука до линията за стрелба, взе лъка си от обслужващия го самурай и запъна стрелата в тетивата. Десният му крак го затрудняваше, защото така му беше трудно да заеме стабилна поза. Трябваше да отпусне цялата си тежест на левия крак, да издърпа стрелата до ухото си и едва след това да се опита да стъпи на десния. Процесът изискваше да държи лъка изпънат продължително време, докато заеме стабилна поза. Това винаги му бе създавало затруднения, а днес мечът Иназума, който висеше на левия му хълбок,

допълнително му пречеше да постигне равновесие. Китката и пръстите на дясната му ръка се напрягнаха, докато се опитваше да се закрепя.

Най-накрая отпусна тетивата и чу как стрелата разкъсва надвисналите листа. Тя потъна в мишената някъде по средата между центъра и външния ръб.

Стрелата на Ичиро се озова от вътрешната страна на неговата, около един пръст по-близо до центъра. Изпълнението му беше гладко, позата — елегантна. Бе успял да изстреля стрелата си, без да докосне дори един лист над главите им.

— Изглежда, този път те победих — каза той. — Да опитаме още веднъж.

Изстреляха по още три стрели. Всеки следващ път Дайгоро успяваше да забие стрелата си по-близо до центъра въпреки придърпването на меч. Всеки път стрелата на Ичиро се забиваше точно до неговата, но мъничко по-навътре, по-близо до центъра с около един пръст.

— Сега вече съм сигурен, че си играеш с мен — заяви Дайгоро. — Можеш да улучиш центъра винаги когато пожелаеш.

— Може би. Но кое ще му е забавното на състезанието, ако не те задържа в надпреварата?

Дайгоро сви рамене.

— Щом казваш. Вкарай една в центъра тогава. Да видим колко ще успея да я доближа.

Ичиро сви устни, зареди пета стрела и я заби в самия център на мишената.

— Готово. Щом състезанието те отегчава толкова, защо изобщо се съгласи?

— За да се насладя на превъзходството на брат ми.

— Стреляй и да приключваме.

Дайгоро усещаше потта по тила си и знаеше, че причината не е лятната жегла. Като че ли всеки негов опит за умиротворяване бе обречен на провал. Той доуцука до линията, постави стрелата си в тетивата и дръпна. Мечът на баща му увисна тежко на колана му, но този път младежът не си направи труда да балансира. Какъв беше смисълът? Ичиро искаше тази победа. Залитайки под тежестта на меч, той пусна стрелата си.

Тя разцепи стрелата на Ичиро през средата.

Един от присъстващите самураи ахна. Друг прикри изненадата си, като притисна ръка към устата си. Третият изобщо не се сдържа, а се засмя и каза:

— Отличен изстрел, господарю!

— Така е — съгласи се Ичиро намръщено. Макар че Дайгоро успя да скрие чувствата си, той бе също толкова ядосан, колкото и Ичиро, но по различни причини. Възкликанието на самурая представляваше неофициално обявление, че Дайгоро е спечелил състезанието; нито един изстрел на Ичиро не бе получил такова одобрение. Напълно случайно Дайгоро бе успял да победи брат си в умението, което Ичиро владееше най-добре.

— Не беше нищо особено — обади се Дайгоро със съзнанието, че е закъснял. — Чист късмет.

— Значи си получил късмета на седемте бога на щастието — рече Ичиро. — Не се случва често човек да стане свидетел на божие дело. Да го направим отново.

Той грабна една стрела от самурая, който бе успял да задържи устата си затворена, и я изстреля в мишената. Тя се заби на един пръст разстояние от последната стрела на Дайгоро, толкова близо, че накара перата ѝ да потрепнат.

— Хайде — подкани през зъби. — Изпробвай отново късмета си.

Дайгоро застана на линията и зареди нова стрела. За миг се поколеба дали да не издърпа тетивата с по-малка сила и да остави стрелата да падне, преди да е стигнала мишената. Но от това нямаше да има смисъл, щеше да е очевидно, че е направено умишлено. Вместо това той се опита да стреля както обикновено, намествайки тежестта на тялото си, след като е издърпал докрай тетивата, и пускайки стрелата, след като е постигнал баланс. Целеше се в горния край на мишената, далеч от последната стрела на Ичиро. Но отново установи, че тежестта на меча му пречи да запази равновесие и тъкмо когато реши, че е достатъчно стабилен, за да стреля, тялото му отново се наклони наляво. Стрелата му излетя във въздуха и Дайгоро наблюдаваше със смесица от ужас и възхита как острието ѝ разцепва стрелата на брат му.

Този път всички мълчаха. Добре че придружителите ни разгадаха правилно емоциите на Ичиро, помисли си Дайгоро. Той щеше да изпрати и тримата да се потят редом с работниците, които строяха

гробницата. Ала най-належащият проблем бе самият Ичиро. Дайгоро не можеше да се сети за нищо, което да го укроти, но мълчанието и надеждата, че той сам ще се успокои, също не бяха решение. Ичиро не беше в настроение за помиряване; той бе разстроен и напълно го осъзнаваше.

Неговият баща също е мъртъв, напомни си Дайгоро. Той откри скръбта много преди теб, може би по този начин я изразява.

— Мечове — каза Ичиро. — Можем да се дуелираме.

Сърцето на Дайгоро застина. Тук не ставаше дума за скръб, осъзна той. А за отмъщение. За завист. С две думи, за Иназума.

— Не, Ичиро. Няма да се бия с теб.

— Не? Разчиташ на капризния вятър да носи стрелите ти и позволяваш на всички да си мислят, че си по-добрият стрелец?

— Никой тук не вярва, че съм по-добър от теб. А както чувам, дори след два дни плаване, в която и да е посока, пак няма да открия по-добър стрелец от теб.

Лявата ръка на Ичиро сграбчи ножницата му точно под *цубата*. Дясната заби показалеца си в гърдите на Дайгоро.

— Ако тези изстрели бяха късметлийски, то ти трябва да отнесеш късмета си на бойното поле. С твоите късметлийски стрели зад гърба ни, кой би могъл да ни се опре следващия път, когато тръгнем на война?

— Нямам желание да ходя на война.

— Ха! — Ичиро се изплю на земята до краката на Дайгоро. — Чуйте сина на Тецууро Окума, носителя на Славна победа! Самурай, който не иска да воюва!

Дайгоро си пое дълбоко дъх и го изпусна с надеждата, че брат му ще направи същото.

— Не съм казал, че не искам да воювам. Казах, че няма да тръгна на война. Но ако войната дойде при нас, ще убия толкова мъже, колкото врагът нареди пред мен. Ще се бия, докато смъртта не ме намери или докато последният от враговете ни не падне обезглавен в краката ми. Но баща ни казваше, че войната е достатъчно зло и без да я търсим. Аз няма да търся врагове на нашия клан и няма да те превръщам в мой враг.

— Значи ще умреш на преклонна възраст. Просто ще си седиш и ще оставиш този меч да ръждясва в ножницата си.

— Ако имам този късмет, да.

Ичиро издаде лаещ смях.

— Е, не можеш да се оплачеш от липса на късмет, *нее*? Приятно очакване на старостта, малки братко. Аз лично очаквам да пролея кръвта си за величието на името Окума.

След тези думи той се отдалечи преливащ от гняв и остави Дайгоро с морския бриз, който полъхваше в гърба му.

33.

След като се върна в имението, Дайгоро отупа прахта от краката си, влезе в работната си стая и изтегли Славна победа от ножницата. Направи го бавно и въпреки че издърпа назад лявата си ръка, с която държеше ножницата, едва успя да изкара острието на меча. Помисли си отново каква ли сила е притежавал баща му, за да може да размахва това оръжие с едната си ръка.

Възможно ли бе острието да е прокълнато? Дайгоро беше чувал легенди за прокълнати мечове, дори за такива, изработени от Иназума, но никога не бе чувал някой да казва лоши думи за Славна победа. Дори напротив, чувал беше безброй истории за меча на баща си и във всичките го възхваляваха. Но Дайгоро не знаеше почти нищо за това как мечът бе станал притежание на баща му. Някога той бе имал двама братя, но те бяха загинали във война, докато Дайгоро все още е бил пеленаче. Дали мечът не беше породил враждебността между тях? Когато дядото на Дайгоро бе починал, дали бе предал меча направо в ръцете на сина си Тецуру или тримата братя се бяха били за него? Дайгоро никога не беше чувал тези истории. Дали това оръжие бе пораждало и преди враждебност в рода му?

Или Ичиро просто ламтеше за меча? В такъв случай защо не му беше завещан? Дайгоро не държеше да го притежава, той просто искаше да изпълни волята на баща си и да следва пътя на Бушидо. Доколкото го разбираше, тези две неща бяха едно и също. Защо и Ичиро не можеше да го разбере?

Дайгоро усещаше разтупканото си сърце, чувстваше топлината, която се приплъзваше в кожата му въпреки хладната сянка в стаята. По-добре да мисли за нещо друго, реши той. Хвана с лявата си ръка меча в основата на ефеса, протегна напред десния си крак и пробно атакува въздуха.

Разсече таванска дъска, като едва не заби острието в една от гредите. Мечът беше твърде дълъг, за да бъде използван в помещение или поне не трябваше да бъде размахван над главата. С пламнало лице, Дайгоро го прибра в ножницата и излезе с накуцване навън.

Намери си едно тихичко местенце близо до склада за *саке*, където можеше да се упражнява необезпокояван. При всеки отскок напред и париране хилавото му дясно коляно заплашваше да поддаде. Китките и ръцете му нямаха нужната сила, за да владеят прецизно острието. То съскаше, когато разсичаше горещия следобеден въздух и силата на съскането подсказваше на Дайгоро, че това е най-острият меч, който някога е виждал. Кое то въобще не беше изненадващо: говореше се, че стоманата на Иназума е уникална. Но този меч изискваше повече от всеки друг. Дайгоро се нуждаеше от сила, която да допълва мощта на оръжието, и добро равновесие, за да може да използва максимално обхвата му. Поради липсата на тези две качества той бе принуден да опитва по-къси махове, по-ограничени движения. Мечът запя във въздуха, почти го чуваше как моли за още. По-голяма скорост, повече свирепост, по-широк размах. Но Дайгоро не го владееше добре и чувстваше, че е разочаровал не само баща си, но и бащиния си меч.

Когато най-накрая си позволи да отдъхне, установи, че тялото му е плувнало в пот и слънцето се е спуснало почти до върховете на дърветата, които растяха отвъд оградата на имението. Зад гърба му се разнесе хрущане на пясък и като се обърна, видя игумена на дзен манастира, който бе присъствал на погребението на баща му. Дайгоро предположи, че мъжът го е наблюдавал от известно време, но той е бил твърде съсредоточен върху упражненията си, за да го забележи. Сега игуменът се отдалечаваше с неестествена грациозност в движенията, която се стори на Дайгоро едновременно възхитителна и загадъчна. Откъде се беше появила? Дали просветлението се проявяваше и чрез движенията на тялото? Не му се вярваше. Игуменът всъщност му напомняше за баща му. В походката на възрастния мъж прозираха равновесие, сила и увереност; той се движеше като изкусен фехтовач, изправен срещу своя противник.

Но само след миг човекът изчезна зад склада за *саке* по работата, която го бе довела тук. Сега вече Дайгоро можеше да чуе гласовете от другата страна на сградата. Той се затътри към глъчта и видя самураите на Окума, подредени в двора за тренировка, а в далечния му край игуменът излизаше през главната порта на имението.

Колкото и да беше изморен, Дайгоро закуцука напред, за да се подреди в последната редица самураи. Баща му щеше да очаква точно

това от него. Обикновено Дайгоро и Ичиро не вземаха участие в тренировките по фехтовка на обикновените войници. Тяхното семейство оглавяваше клана Окума, а кланът предвождаше много други. Не бяха благородници, но бяха най-близкото до това в региона, затова винаги тренираха отделно, със свой майстор учител. Но баща им винаги им казваше, че не са достатъчно добри, за да тренират с останалите мъже. По-добре, казваше той, от време на време да се упражняват край тях, за да са наясно с уменията си.

Когато най-близкостоящите самураи забелязаха застаналия сред тях Дайгоро, те се поклониха ниско, след което отново заеха бойна поза, сякаш той беше просто някаква си преминаваща сянка. Дайгоро постъпи по същия начин, като полагаше всички усилия да не изостава от тях, когато започнаха упражненията си.

Но скоро след началото им той вече бе плувнал в пот. Пламналите му мускули молеха за почивка. Петнайсетгодишен, Дайгоро беше практикувал изкуството на боя с мечове в продължение на единайсет години, но всички самураи, които го заобикаляха, тренираха много по-дълго, отколкото той бе живял. Повечето бяха калени в битки и никой от тях не бе прекарал следобеда в тренировки с меч, който е твърде големи за него размери. Не след дълго Дайгоро забеляза, че е спрял изобщо да се поти. А скоро след това пред очите му затанцуваха звънтящи бели петна.

Но въпреки това той не се отказваше. Хилавият му десен крак потрепери, заплашвайки да се подгъне. Ръцете му бяха толкова отмалели, че едва успяваше да ги свие в юмруци. Но въпреки това продължаваше с упражненията.

— Стоп!

Всяко движение в двора замря, след това Дайгоро и останалите самураи Окума едновременно прибраха мечовете в ножниците си и се поклониха. Дайгоро благодари на боговете, че тренировката е свършила. Малко му оставаше да повърне, очите му смъдяха, а в ушите му звънтеше. Заради танцуващите пред погледа му петна едва успяваше да различи стоящия пред него мъж.

— Заниманията ви ще продължат — излая учителят, застанал пред множеството — с господаря Ичиро Окума. Господарят засвидетелства уважението си към нас, като предложи да води

тренировката. Ще изслушате внимателно какво има да ви каже и ще му благодарите за честта да ви удостои с присъствието си.

Дружината изрева в един глас:

— Благодарим ви, Окума-доно!

Дайгоро не можеше да види брат си, но си представи как учителят се покланя на Ичиро, който му отговаря подобаващо. После чу потропването на дървени сандали по верандата трийсетина крачки пред себе си и във въображението му се появи картина как Ичиро се изправя пред тълпата.

— Освен това сте почетени и от присъствието на брат ми — чу той гласа на Ичиро. — Господарят Дайгоро Окума е застанал в последната редица. Той също заслужава признателността ви.

Самураите отново изкрещяха благодарствените слова и макар да не виждаше повечето от тях, Дайгоро отвърна с лек поклон. Ичиро нареди на хората да образуват кръг и да заемат стойка „свободно“. Самураите, заедно с Дайгоро, коленичиха на пясъка.

— Днес ще се бием по двойки — каза Ичиро. — Целта ви ще бъдат торсът, ръцете и главата. — Той извика имената на първите двама самураи.

Единият от повиканите бе мъжът, който седеше до Дайгоро, до него притича едно момче и му подаде *бокен*, здрав дървен меч с размерите на *катана*. Самураят го прие, запретна ръкавите си, влезе в кръга и зае бойна поза. Петната пред очите на Дайгоро се бяха разсеяли достатъчно, за да може да види втория воин, който влезе в кръга и застана в другия му край. Ичиро се приближи и седна от дясната страна на Дайгоро.

— Не изглеждаш добре, малки братко. Да не би да си тренирал твърде усилено в тази горещина?

— Не повече, отколкото би очаквал баща ни от мен — отвърна Дайгоро.

— Наистина.

Ичиро кимна и *бокените* изтракаха шумно при първата размяна на удари. Битката свърши скоро, след като бе започнала: атака, парирание и контраатака, след което единият мъж се стовари на земята, притискайки с ръка ребрата си.

Втората среща продължи по-дълго: *бокените* се сблъскаха три пъти, преди загубилият да отпадне. Последвалите счепквания варираха

по продължителност, като всеки път победителят от предишната среща се изправяше срещу следващия влязъл в кръга мъж. Бяха проведени пет или шест двубоя, когато Ичиро прошепна:

— Какво ще кажеш, Дайгоро? Съвзе ли се достатъчно, за да можеш да се биеш?

Все още не. Но поне вече не се задъхваше. Не беше започнал да се поти; тялото му се нуждаеше от вода.

— Врагът няма да чака да се възстановя — рече той. — Ще се бия, щом името ми бъде извикано.

— Дайгоро Окума! — обяви Ичиро още докато самураят, който бе изгубил предишната среща, се изправяше от пясъка. Воинът се поклони на Дайгоро, предложи му ръкохватката на *бокена* и зае мястото си в кръга, като придържаше лошо натъртената си ръка.

Бокенът беше лек в сравнение със Славна победа, тежестта му доближаваше тази на обикновената стоманена *катана*. Дайгоро си отбеляза наум да поръча нов *бокен*, който да има дължината и теглото на бащиния му *одачи*. Той стисна полираното дърво с бодящите си ръце и кимна на Такеяма, самурая, който бе победил в последните две схватки.

Такеяма го заобиколи и Дайгоро пристъпи тромаво върху десния си крак, за да компенсира. Последва внезапен скок, мечът бе отбит встрани и острието на Дайгоро се стовари върху ключицата на Такеяма. Самураят падна, стиснал здраво рамото си, и Дайгоро едва не падна заедно с него. Скочи на левия си крак и прогони белите петна пред очите си.

Следващият противник го обикаляше малко по-продължително и рухна на земята, когато Дайгоро го мушна в гръдната кост.

— Не щадете господарите си в схватките — извика Ичиро към самураите. — Ние се изправяме срещу същите врагове като вас. Ако не ни нападат с всички сили, как можете да очаквате от нас да се бием добре?

Дайгоро примигна и си пое дълбоко дъх. Нима двамата му противници го бяха щадили? Дали бяха забелязали, че едва стои на краката си и заради това бяха отслабили нападението си? Ако беше така, не го бе забелязал. Но тъй като беше изтощен, той знаеше, че лесно би пропуснал тази подробност.

— Нека ви покажа как да се изправяте срещу господар от вашия клан — каза Ичиро, докато запръташе ръкавите си. Обвивайки с пръсти дръжката на *бокена*, той се изправи от седнало положение в бойна поза и нападна Дайгоро.

Младежът зае отбранителна поза и прогони пристъпа на гадене. Мечът на брат му изсвистя към него през полето от пърхащи бели петънца. Той вдигна оръжието си, за да парира удара, но острието на Ичиро мина ниско и се заби в дясното му коляно. Дайгоро се строполи на земята.

— Съжалявам — извини се веднага Ичиро и му подаде ръка. — Не трябваше да удрям крака ти по време на тренировка. Видях възможността и се възползвах. Изгарях от нетърпение да покажа на тези мъже истинска агресивност. Моля да ми простиш.

Дайгоро се изправи на крака без помощта на брат си. Движението бе достатъчно, за да доведе до пристъп на гадене. Виеше му се свят и той се притесняваше да не припадне. Съсредоточавайки се върху дръжката на меча си, потисна противното чувство в гърлото си и заби пръстите на краката си в пясъка.

Ичиро го нападна отново. Дайгоро се опита да го мушне в корема, но Ичиро отби *бокена* встрани, нанесе удар отгоре върху ръцете на Дайгоро, след което перна ухото му.

Дайгоро отново се строполи на земята. Дишаше накъсано. Дворът се бе скрил зад облак от трептяща белота. Едва долавяше гласа на брат си, макар да беше сигурен, че Ичиро е застанал достатъчно близо, за да протегне ръка и да го докосне. Брат му говореше нещо за агресивността в битката. Дайгоро не успяваше да разбере почти нищо. Искаше единствено вода, да се махне от слънцето и отново да пие вода.

Стори му се странно, че трябваше да положи толкова усилия, за да се изправи, защото бе така изтощен, че тялото му се струваше безтегловно. И все пак десният му крак успя да издържи, докато се довлече до сянката, където нареди на най-близкия войник да му донесе кофа с вода. Мина почти един час, преди да успее да обърне внимание на двубоите. Но още щом се съвзе, в главата му започнаха да се въртят отново същите въпроси, като облак от комари, които не го оставяха на мира: Беше ли прокълнат мечът на баща му? Дали оказваше влияние

на Ичиро? И ако да, какво трябваше да се направи, за да се развали проклятието?

34.

— Той беше истински позор, майко — казваше Ичиро. — Падна два пъти пред целия гарнизон и се отдалечи с куцукане като някой сбръчкан старец.

— Брат ти е недъгав — отвърна майка му.

Беше вечер, въздухът бе неподвижен и влажен, а майка му носеше бяла роба под бледожълтото кимоно. Лъскавата ѝ черна коса беше вързана в дълга опашка на тила и тя бе коленичила до ниската лакирана в червено масичка, върху която малка чаша чай изпускаше тънки, виещи се ленти пара. Жената и синовете ѝ седяха на широки възглавници в същата голяма стая, където се бяха събрали гостите на погребението. Последните лъчи на залеза оцветяваха в оранжево прозорците от оризова хартия.

— Недъгав по рождение — наблегна тя, след като отпи от чая си — и две години и половина по-малък от теб, *нее*? Според онова, което научих, ти си го пребил безмилостно, и то пред всичките ни самураи. Не ми казвай, че *той* е позорът.

Ичиро се поклони ниско и кичур от черната му коса докосна татамито.

— Моля да ме извините, майко, аз исках просто да докажа истината.

— И каква е тя?

— Че той не може да защити меча на баща ни. Не той трябва да го носи.

Погледът на майка им се отмести от Ичиро към Дайгоро.

— А ти? — попита тя. — Досега само мълча. Какво имаш да кажеш в своя защита?

„Бях изтощен“, помисли си Дайгоро. Повече от изтощен, едва успях да се изправа. Той обяви, че ударите в краката са забранени, а после ме удари точно в крака — всъщност в слабия ми крак. Дайгоро би могъл да изтъкне всички тези неща, но вместо това се замисли как би отговорил баща му. Какъв отговор би изисквал кодексът Бушидо?

— Недъгът не е извинение за самурая — отвърна най-накрая той.

— Ето — възкликна Ичиро, — виждаш ли? Аз би трябвало да нося меч.

— Моля да ме извиниш, но мисля, че не ме разбра — каза Дайгоро. — Недъгавостта не е извинение, но баща ни знаеше какво прави, когато завеща на мен Славна победа. Моля те, майко, не ме моли да отстъпя меч. Ако го направиш, няма да мога да ти се подчиня. Недъгав или не, аз ще изпълня желанието на баща ми по най-добрия начин, на който съм способен.

Майка им кимна със замислено изражение, но Ичиро настръхна.

— Аз съм водач на твоя клан. Тя е твоя майка. Да не би да намекваш, че няма да се откажеш от меч дори по заповед и от двама ни?

— Ще го задържа, докато смъртта не ме отнесе — отвърна Дайгоро, — и дори тогава се надявам, че на онзи, който ми го отнеме, ще се наложи да отреже пръстите ми един по един. Баща ни би очаквал точно това.

— Виждаш ли, майко? Това вече е безочие! Моля те, опитай се да му влееш малко здрав разум в главата.

Първата ѝ реакция беше да отпие от чая си. Втората бе да оправи с ръка и без това безупречната си прическа.

— Няма съмнение — заяви най-накрая тя, — че от вас двамата Ичиро е по-добрият фехтовач.

Ичиро кимна и очите му заблестяха триумфално.

— Но освен това няма съмнение — продължи тя, — че мечът бе завещан на Дайгоро.

Ичиро се отпусна на петите си — изглеждаше така, сякаш е бил изритан в ребрата и се опитва да скрие болката си. Дайгоро положи всички усилия да запази самообладание, неукротеният импулс в ъгълчето на съзнанието му искаше да попита защо брат му не може да направи същото.

— Моето желание е — каза майка им — мечът на съпруга ми да остане в най-заслужилия самурай Окума. Не съм способна да избира един от двама ви. За мен и двамата ми синове са достойни и една майка не може да бъде молена да избира между тях. Съжалявам, но се боя, че това е нещо, което трябва да решите помежду си.

35.

Топлинната вълна най-после отстъпи, но за Дайгоро атмосферата в имението беше не по-малко задушаваща. Ичиро не му каза нищо, но мълчанието му бе толкова гръмогласно, че отвличаше вниманието. Дайгоро пхна мечовете в пояса си, оседла дорестия си кон със седлото, което беше специално изработено, за да улеснява съсухрения му десен крак, и препусна към Като-джи.

Храмът се издигаше на върха на скалистата черна пирамида. Кудзу^[1] и други ниски храсти покриваха назъбените черни камъни със смарагдовозелен килим. Не за пръв път Дайгоро се зачуди кое се е появило първо, кудзу или името Като-джи, Храмът на виещите се лози близнаци. И двете бяха древни, но дали храмът Като-джи бе наречен така, защото лозите вече растели наоколо, или монасите бяха започнали да ги отглеждат, защото храмът им беше наречен Като-джи? Веднъж бе задал този въпрос на един от монасите и отговорът му беше: „Лозите са си лози, храмовете са си храмове“.

Някъде по средата на пътя Дайгоро предпазливо слезе от седлото и поведе кобилата си към едно израснало под наклон тисово дърво. Застана на ръба на една от малкото равни площадки на ниската планина, а вятърът брулеше листата и подмяташе дрехите му. Той извади Славна победа и зае бойна поза.

Застанал между вятъра и тежестта на меча, Дайгоро не можеше да си пожелае по-добър начин да изпита равновесието и стабилността на краката си. В компанията единствено на океанския вятър, той нападаше и отстъпваше, парираше, нанасяше удари и контраатакуваше. От време на време опитваше мощните удари с една ръка, които баща му изпълняваше с такава лекота, но след всеки опит трябваше да се бори да възстанови равновесието си и здравия захват на дръжката на меча.

И през цялото време усещаше мощта на Славна победа. Нуждаеше се от всяко свое мускулче, за да го контролира, затова пък силата на всеки мускул беше във всяко движение. Вече се чувстваше

по-силен, отколкото бе предишният ден. Възможно ли бе не човекът да прави меча силен, а мечът да формира човека?

— Много добро оръжие.

Гласът се разнесе иззад гърба му. Сърцето на Дайгоро подскочи като уловена на кукичка риба. Той се обърна и вдигна меча си, изправяйки се срещу...

Игумена. Старецът бе облечен в тъмносиня монашеска роба, а бръснатата му глава лъщеше под светлината, която се промъкваше между листата на тисовото дърво.

— Помислих си, че сте крадец на коне — каза Дайгоро.

— О, не — отвърна игуменът, — днес съм просто крадец на тишина. Моля да ме извините, не трябваше да ви прекъсвам.

— Накъде сте се запътили?

Възрастният монах посочи с пръст към върха на планината.

— Прибирам се у дома. — Погледът му отново се насочи към меча. — Повече от добро — додаде той. — Истински шедьовър. Дали очите на стареца отслабват, или това наистина е Иназума?

— Да — потвърди колебливо Дайгоро. — Познавате твърде добре мечовете за човек, който не би пролял кръв дори и за храна. Как така?

— Познавам целеустремеността. Този меч е изработен с огромна концентрация. Мисля, че всеки би трябвало да го забележи. Това е произведение на изкуството. Но мисля, че е твърде голям за вас.

— В такъв случай разбирате не само от мечове, но и от фехтовка. Кажете ми как се досетихте?

— Знам, че се опитвате да запазите стабилността си, когато го размахвате — отговори игуменът. Ръката му, неочаквано гладка за мъж на неговата възраст, докосна червеникавокафявия хълбок на кобилата на Дайгоро. — Просто забелязвам онова, което всички могат да видят.

— В такъв случай виждате повече от останалите или равновесието ми е по-зле, отколкото предполагах. — След миг Дайгоро добави: — Предполагам, че ще е твърде нахално от моя страна да си мисля, че е първото, а не второто.

— Ами... — игуменът потупа за последен път кобилката по хълбока, преди да се обърне, за да продължи изкачването си. — Това все пак е от най-добрите проблеми, пред които може да се изправи човек.

— Защо? — Дайгоро закуцука след стареца, но още от самото начало разбра, че не може да върви в крак с него, особено нагоре по хълма. — Почакайте! Какво имате предвид?

— Проблемът ви е от най-добрия вид — извика игуменът през рамо, — защото съдържа в себе си решението. Прощавайте.

Дайгоро прекара остатъка от сутринта в размишления върху думите на стареца. В първия момент реши, че в съвета на игумена се крие някакъв съвет от будизма, но колкото повече разсъждаваше върху него, толкова повече се убеждаваше, че това всъщност е урок по фехтовка. Свръхестествената грациозност в походката на игумена, дори самият факт, че сигурно бе наблюдавал Дайгоро известно време, преди да издаде присъствието си — всичко това разкриваше мъж, който притежава значителни умения в изкуството на боя с мечове. В това нямаше никакъв смисъл — всички дзен монаси даваха обет за неизползване на насилие — но в случая Дайгоро изобщо не беше убеден, че е така.

Кое то изобщо не му помагаше в решаването на загадката. Единственото, което Дайгоро можеше да види, бе, че в проблема му са преплетени и други проблеми. Един недобре балансиран удар можеше да открие жизненоважните му органи на врага, а веднъж мъртъв, той си спестяваше проблема с твърде тежкия меч, само че в очите на Дайгоро това едва ли можеше да се приеме като *решение*.

Но времето за решаване на проблема изтичаше. Зеленият хребет скриваше крайбрежния път, който водеше към имението Окума, ала Дайгоро можеше да види вдигащата се над пътя прах. Някой препускаше към дома му, и то с голяма бързина. А Дайгоро имаше смътно подозрение кой би могъл да е той.

---

[1] Лианоподобно растение с листа като на дива лоза, с произход от Япония и Югоизточна Азия. — Бел.прев. ↑

Когато стигна до портата, видя познат кон, чиято юзда беше боядисана в познатия зелен цвят на изсъхнал мъх. Дайгоро влезе в двора тъкмо навреме, за да види как брат му удря през гърлото Ейджун Ясуда със собствения му бокен.

Ейджун се строполи на земята без оръжие, сред облак от пясъчна прах. Ичиро се надвеси над него, стиснал по един бокен във всяка ръка; този в дясната му ръка бе опръскан с кръв.

Дайгоро вкара коня си между двамата бойци. Проклинайки десния си крак за това, че го забавя, той коленичи до Ейджун и провери за признаци на живот. Младежът едва дишаше. Лицето му беше покрито с мръсна червена маска от слепен с кръв пясък. Носът му бе счупен, устните кървяха, поне четири зъба едва се държаха на местата си.

Дайгоро погледна гневно брат си.

— Той е просто един глупак! Нямаше нужда да се биеш с него!

— Той искаше дуел. Аз приех.

— Богове и демони, Ичиро, да не си му счупил китките?

— Трябваше по някакъв начин да го обезоръжа.

— Трябваше? А после *трябваше* да го удариш в гърлото? Колко пъти *трябваше* да го удариш по лицето?

Дайгоро внимателно опипа гърлото на Ейджун с надеждата, че трахеята му е оцеляла. После се изправи с усилие.

— Ще живее. Поне за това трябва да сме благодарни. Богове, той е Ясуда, Ичиро. Не можа ли да го победиш, без да позориш целия клан?

Ичиро пусна върху пясъка *бокена*, който държеше в лявата си ръка. Той отскочи апатично от земята и остана да лежи под червените сълзи, които се стичаха от другото оръжие.

— Нямаше да е зле да си тук, за да го чуеш. Той каза, че е дошъл, за да предизвика меча на Окума.

— Ще ми се да бях тук! Може би щях да успея да го разубеда, както направих предишния път. Нима не разбираш нищо от съюзи,

Ичиро?

— Разбирам повече от теб — тросна се Ичиро, пристъпи напред и погледна гневно Дайгоро в очите. — Сега е време на войни, малки братко. Тойотомии побеждава всички, които се изправят срещу него, и ние трябва да се бием редом с него!

— Не е нужно да се бием. Последното дело на баща ни бе да склучи споразумение с Тойотомии.

— Да — отвърна Ичиро, — но сега баща ни го няма и трябва да склучим ново споразумение. Можем да договорим достъпа ни до висшите етажи на властта, но не и като избягваме всеки сблъсък по пътя ни. Твоят начин е слабохарактерен, Дайгоро. Трябва да посрещаме всички претенденти и да си извоюваме пътя до върховната власт!

— Значи ще се биеш и с Тойотомии, така ли? Мъжът, който завладя цяло Шикоку само за няколко седмици? Мъжът, който поваля всеки феодал в краката си? Ние сме малък клан. Ако искаме да оцелеем в тази война и да запазим земите си, не трябва да забравяме кои са нашите приятели и да си създаваме колкото се може по-могъщи нови съюзници.

— Пфу! — Ичиро отстъпи назад и запрати окървавения си бокен върху слабо надигащите се гърди на Ейджун. — Аз проливам повече кръв с дървен меч, отколкото ти с Иназума! Връщай се в твоя манастир и си обръсни главата. Само остави меча тук, преди да тръгнеш.

Дайгоро придружи Ейджун до дома на Джинбей Ясуда, като двамата използваха същия паланкин, с който бе докаран у дома баща му. Най-добрите лечители на клана Окума направиха каквото можаха за Ейджун — бинтоваха здраво китките му, за да могат костите да зараснат и извадиха колкото се може по-безболезнено счупените зъби. Младият мъж можеше само да фъфли с дрезгав глас заради смесения ефект от счупен нос, липсващи зъби и толкова натъртено гърло, че на места кожата синееше. Когато стигнаха до дома му, той едва успя да произнесе името на брата на дядо си и изглеждаше по-глуповат от всякога.

Господарят Ясуда се справи прекрасно с прикриването на ужасния си гняв. Самураите, които бяха в залата, нямаха такъв успех.

Дайгоро усещаше присъствието им зад гърба си така, както сигурно заекът чувстваше невидимото присъствие на лисиците, които го дебнеха в тъмната гора. Предпочете да не разказва какво се беше случило. Остави това на Ейджун, чиито спомени представяха събитията в по-благосклонна за него светлина.

— Тогава защо дойдохте тук, млади господарю Окума? — Гласът на господаря Ясуда потреперваше съвсем леко от гняв.

— Ейджун-сан измина два пъти дългия път до имението, за да предизвика Славна победа. Помислих си, че е заслужил честта да я види.

Дайгоро издърпа ножницата с меча от колана си, усещайки осезаемо как облечените в броня самураи настръхват зад гърба му. Освен носачите на паланкина той не водеше друг ескорт със себе си, макар да знаеше предварително, че отпътуването му здрав и невредим от дома Ясуда в никакъв случай не е гарантирано. С бавни, прецизни движения положи дългото, тежко оръжие пред господаря Ясуда.

— Помислих си, че не би трябвало Окума да извади острието пред него — поясни Дайгоро, — защото може да го приеме за ново нападение. С цялото ми уважение, Ясуда-сан, аз се надявах, че вие бихте могли да го извадите и да му го представите.

Дайгоро чу рязкото поемане на дъх зад гърба си, но присъстващите самураи бързо се окопитиха. Славна победа беше ценна вещ, която заслужаваше по-голямо уважение от всичко, което семейство Ясуда притежаваха. Да позволиш на умел противник да държи оръжието в ръцете си означаваше да му окажеш най-голяма чест.

Господарят Ясуда наведе побелялата си глава, изтегли острието на Иназума и не можа да се сдържи да не го огледа. След един продължителен миг той се поклони на Дайгоро, а след това и на племенника си. Ейджун не бе способен да държи в ръцете си Славна победа — Ичиро се беше погрижил да счупи и двете му китки, — но коленичи пред оръжието със същото благоговение, което човек би показал пред появата на новородения син на императора. Огледа го толкова отблизо, че изглеждаше сякаш му се кланя. Дъхът му замъгли древната стомана и за миг образува облак над детелиновата шарка на повърхността. Дайгоро се улови, че се чуди дали Ейджун наистина е

толкова малоумен, колкото го смятат всички. За глупаците се знаеше, че не могат да оценят великото изкуство.

Когато Ейджун приключи, господарят Ясуда поиска лист бяла хартия, за да почисти острието, след което го върна в ножницата му.

— Вие ни оказахте велика чест — каза старият самурай на Дайгоро. — При това го направихте с немалък риск за собствената ви чест, както и за живота ви. Каквито и рани да разделят семействата ни, вече ще ги смятаме за зараснали.

Дайгоро се поклони, но старецът не бе приключил.

— Внукът на брат ми не беше готов да предизвика дома Окума и плати цената за нетърпеливостта си. Боя се, че цената, която вашият брат ще плати, ще бъде много по-голяма, Окума-сама. Но тя не е ваше задължение. В знак на нашето уважение, ще изпратя конен ескорт да ви придружи до дома. Благодаря ви, че дойдохте тук.

Дайгоро се поклони ниско, взе Славна победа и излезе от къщата.

Ейджун Ясуда в никакъв случай не беше последният от претендентите. Славата на Тецуру Окума като майстор на меч се бе разнесла до всяко пристанище на островите, а някои мъже, разбира се, бяха дошли само за да зърнат едно от малкото останали творения на Иназума.

Следващият, който се появи, бе изминал целия път от Киото. Той беше твърде беден, за да си позволи пътуване с лодка, и бе изненадан и обезсърчен, когато узна, че мъжът, когото бе дошъл да предизвика на дуел, е мъртъв. Наричаше се Гоемон Кацушима и като научи новините, поклати наведената си глава.

— Колко жалко — въздъхна той. — Такъв мъж да умре при такава страхлива атака. Нека южните варвари и всичките им мускети да пропаднат в морето.

Дайгоро предположи, че Кацушима е около петдесетгодишен или някъде там. Той имаше дълги и неподдържани бакенбарди, а косата му бе разрошена, може би в резултат на продължителното пътуване. Кафявите му дрехи бяха избелели, сандалите износени. Дайгоро веднага го хареса — около него витаеше атмосфера на доброжелателност, която прахта от пътя не беше помрачила. Той се появи със завързани на гърба ръкави и подгънати до коленете панталони; накратко, бе дошъл да се бие. Нямаше да позволи да бъде изненадан и очевидно външният вид и удобствата не го вълнуваха особено. Дайгоро подозираше, че мъжът има какво да каже за пътя на Бушидо.

— Да, мъртъв е — рече Ичиро на Кацушима. — Ако сте дошли да се биете с Окума, ще се наложи да се изправите срещу мен.

— Дойдох да предизвикам Тецуру Окума — поклати глава Кацушима. — А сега излиза, че всъщност мен предизвикват.

— Добре — кимна Ичиро. — Предизвиквам ви тук и сега. Хубаво щеше да е да се изправите срещу меч на баща ми, но за съжаление брат ми гледа на нещата по различен начин.

— Дърво или стомана — отвърна Кацушима, — за мен няма никаква разлика.

— За мен също — каза Ичиро. — Бих предпочел най-истинското изпитание, стомана срещу стомана, но брат ми отказва да позволи на нашето прославено оръжие да зърне дневната светлина. Нека бъде бокен тогава и първият, който падне, губи.

Кацушима сви рамене, поклони се и остави настрана *катаната* си. Ичиро направи същото и Дайгоро се приготви да стане свидетел на поредния позор.

Мина по-добре от битката с Ейджун Ясуда, но не съвсем. Кацушима беше търпелив боец и удари Ичиро два пъти по ръцете, докато той се приготвяше да го мушне. Ичиро финтира и нанесе кос удар по китките му, също както в предишния дуел, но Кацушима нито извика, нито изпусна оръжието си. Накрая Ичиро се оказа по-бърз и с един удар подсече краката му. Когато претендентът падна на земята, Ичиро завърши двубоя със злобен удар в гърба.

Кацушима прие загубата и си тръгна, без да каже нищо. Дайгоро извика след него, предлагайки му храна и постеля за през нощта, но Кацушима дори не се обърна, за да поблагодари за поканата.

— Остави го да си върви — махна с ръка Ичиро. — Очевидно не желае гостоприемството ни.

— Можеш ли да го виниш? — попита Дайгоро. — Каза, че битката приключва с падането на единия, а после го удари, след като се озова на земята. В това няма никаква чест!

— А къде е честта в битката с детски играчки? Трябваше да ме оставиш да се изправя срещу него със Славна победа.

— Оплакваш се от битката с детски играчки, а след това се държиш като малко момче! Този мъж се съгласи да се бие, защото ти си син на Тецууро Окума! Нима смяташ, че Кацушима си е мислел, че баща ни те е обучавал само в боя с мечове? Не! Човек се учи на обноски от баща си, на добродетели, на чест, а ти не показва нищо такова!

— Внимавай, малки братко...

Дайгоро дори не го чу.

— Изпрати един почтен човек да споменава с лошо баща ни из цялата страна! Той ще разказва, че синът на Тецууро Окума е невъзпитан младеж, който разваля удоволствието на другите и

нарушава собствените си правила, като удря противника си, след като е паднал на земята.

— Би трябвало да те зашлевя през лицето, *малки братко*. Внимавай какво говориш.

С дълбока въздишка, Дайгоро затвори устата си и отстъпи назад. Беше изгубил самообладание и се бе държал не по-добре от Ичиро. Сега и двамата бяха опозорили паметта на баща им.

— Ще внимавам какво говоря — отвърна той през зъби. — Но Гоемон Кацушима няма да го направи. Той ще измине целия път до Киото и във всяко село, където се спре, ще се разпространят слуховете за срамното поведение, на което е станал свидетел тук. Пътят Токайдо ще се напълни с фехтовачи, които ще искат да те победят.

Ичиро се подсмихна.

— Нека дойдат.

38.

— Дайгоро — каза умоляващо майка му, — моля те да размислиш.

Двамата стояха сами пред неговата спалня. Под лунната светлина подовите дъски изглеждаха черни със синкави оттенъци. Хладният ветреца караше косъмчетата по ръцете на Дайгоро да настръхнат и носеше миризмата на водорасли, сол и камфорови листа. Телохранителите им ги наблюдаваха от другата страна на двора, тъмните им сенки изпъкваха под синкавата светлина.

— Не мога, майко.

— А аз какво да правя? Брат ти ме моли да се застъпя за него, а ти не искаш нищо. Какво ли ще си помислят всички останали, ако дори не ме помолиш за подкрепа? Защо не поговориш с мен за мечта?

Защото не искам да въвличам майка ми в разправия по време на нейния траур. Защото тази разправия изобщо не би трябвало да я има. Защото волята на баща ни беше ясна, въпреки че причината да вземе такова решение остава загадка за всички ни. Дайгоро искаше да изрече всичко това на глас, но накрая го обобщи по най-добрия възможен начин:

— Защото Бушидо го изисква.

— Сигурен ли си? Толкова ясно ли е очертан пътят пред теб?

Да, искаше да отговори Дайгоро. Истинският самурай не би всял раздор в дома си заради притежаването на някакъв си предмет, дори това да е мечът му. Един самурай би изпълнил волята на баща си, особено ако баща му е бил живото превъплъщение на кодекса Бушидо. Но в действителност той не беше сигурен и никога нямаше да бъде. Дали бе по-добре да изпълни желанието на мъртвия си баща или на живата си майка? Кого да разочарова? Нямаше ли начин да успее да удовлетвори и двамата?

И защо Ичиро не се опитваше да следва кодекса, както го правеше Дайгоро? Беше ли Бушидо като луната, която непрекъснато променяше вида си, но си оставаше все същата луна? Дали се проявяваше по различен начин за всеки самурай? Татко, мислеше си

Дайгоро, ако някога съм имал нужда от теб, то сега е този момент. Твоят меч се оказа твърде голям за мен. Защо вместо него не ми остави никакви напътствия?

— Дайгоро — рече майка му и за миг той се изпълни с опасения, че тя е приела замисленото му мълчание за проява на раздразнителност. — Ако не ми кажеш нищо, няма да ми оставиш голям избор. Не ме принуждавай да вземам страната на брат ти. Целият клан ще се обърне срещу теб.

— Какво друго мога да направя, майко? Спомняш ли си съвета на баща ни за това какво да правим, когато изпаднем в затруднение?

Лека усмивка огря угриженото й лице и тя кимна.

— Когато се разкъсваш между два избора, виж кой е по-лесният и избери другия.

— Ето това — каза Дайгоро и докосна рамото й, — *това* искам аз: да се *усмихваш*, когато говорим за него. Искам да сложа край на разпериите. Но колко пъти ни даваше той този съвет? Малко са законите, чието нарушаване е абсолютно забранено от Бушидо, но когато човек се съмнява, по-трудният път винаги е онзи, избран от Бушидо. Не мога да искам от теб да вземеш страна в спора между мен и Ичиро. Нито пък мога да му дам меч. Това са лесните пътища. Моля те, не прави пътя ми по-труден, като ме принудиш да не ти се подчиня.

39.

Докато на небето изгря отново пълна луна, пред портата на имението Окума се бе образувал постоянен поток от претенденти. Макар Дайгоро да го беше предвидил, Ичиро отказа да му го признае. И Дайгоро не спираше да се чуди дали Славна победа не носеше някакво проклятие, което отчуждаваше двамата братя.

След поражението на Гоемон Кацушима дуелите се изпълниха с още повече злост. Ако шампионът на клана бе дошъл да се сражава със стомана, Ичиро гръмогласно настояваше, че не може да го направи, а след това си играеше с претендента, преди да го победи. Ако претендентът бе дошъл да се дуелира с бокен, Ичиро му се подиграваше заради това, че не се е осмелил да се изправи срещу него с истинско оръжие. Примаамеше ли опонента си в битка с мечове, Ичиро го осакатяваше, след което отказваше да го убие. Дясната ръка на претендентите беше любимата му цел; неведнъж се налагаше прислужниците да разпръскват нов пясък по двора, след като бяха изхвърлили няколко отсечени пръсти или ръце. Изглежда, Ичиро бе започнал да харесва вкуса на кръвта и никакви разумни доводи не можеха да го откажат от нея.

Дайгоро от своя страна можеше само да продължи упражненията си със Славна победа. Не спираше да се бори с тежестта на меча и с невероятната му дължина и да се опитва да нанася удари с него. Дори започна да изучава бойните техники на мъжете, които идваха да предизвикат Ичиро, с надеждата да получи някакво прозрение как да се справи с огромните размери на Славна победа. Все още не бе открил начин да поддържа баланс, но умението му да си възвръща бързо равновесието се подобри значително и той си мислеше, че дори десният му крак може би е станал по-силен.

Един ден, точно след залез-слънце, пазачът на портата обяви пристигането на посетител. Ичиро зае обичайното си място в двора, стиснал бокен в ръката си, и хвърли обичайния си вече презрителен поглед към брат си и огромния меч на хълбока му. Дайгоро докуцука до портата, погледна навън и се смая от онова, което видя.

Лъскавият черен паланкин едва се забелязваше зад редовете от коне и копиеносци. Дайгоро не успя да различи герба, изобразен върху самия паланкин, но не беше и нужно, защото той се забелязваше върху бронята на повече от четирийсетте самураи, които го бяха обградили, и върху червените знамена на копията им. Гербът с цветето *кири* бе добре познат, защото принадлежеше не на кого да е, а на самия Хидейоши Тойотоми, феодала, който бе закрепил властта си над японските острови.

Дайгоро веднага нареди да отворят вратите, след което бързо строи почетна стража. Тримата с Ичиро и майка им се поклониха ниско, докато носачите оставяха паланкина в центъра на двора. От него слезе един дребен мъж със златиста роба и посивяла коса, прошарена с няколко черни кичура. Самурайската му прическа беше безупречна, а темето му бе гладко избръснато.

— Аз съм Шозаемон Ширамацу — каза той, — пратеник на негова светлост господаря регент генерал Тойотоми. Сега ще седнем на някое прохладно място и ще поговорим.

Майката на Дайгоро бързо нареди на прислужниците да поднесат чай в най-голямата стая на имението. Ширамацу седна на подиума в дъното на стаята, където Дайгоро бе виждал да сядат единствено баща му. Пратеникът беше толкова дребен, а бащата на Дайгоро бе толкова огромен, че младежът почувства как изведнъж стаята стана много по-голяма или че мястото, на което седеше обикновено, изведнъж се беше отдалечило от подиума. Дайгоро и семейството му коленичиха в редица пред подиума, почетната стража се нареди зад гърбовете им, а малцината избрани мъже на Тойотоми коленичиха зад пратеника. Стените на стаята бяха отворени, за да пропускат топлия вечерен вятър, но въпреки това въздухът бе неестествено неподвижен.

— Великият генерал изказва своето неудовлетворение — започна Ширамацу, без да проявява и капчица тактичност, каквато би очаквал Дайгоро от един дипломат. Той се зачуди за миг дали подобно нещо вече не се изисква, щом човек се издигне до висините, постигнати от Тойотоми. Но след това пратеникът продължи да говори и Дайгоро се съсредоточи върху думите му. — Негова светлост умиротвори тази област, за да може да изхвърли мислите за нея от главата си и да посвети вниманието си на други фронтове. Ако трябва да съм конкретен, той сключи примирие с господаря Тецууро Изу-но-ками

Окума, защото се смяташе, че господарят Окума говори от името на всички кланове на Изу. Това лъжа ли е било?

Дайгоро чу как Ичиро мрачно си пое дъх и долови настръхването му при намека, че баща им е лъжец.

— Не е лъжа, господине.

— Тогава Окума все още говорят от името на Изу?

— Да, господине.

— В такъв случай съюзът ни все още е валиден. Защо тогава, се чуди негова светлост, от тази област идват толкова много доклади, че най-добрите й фехтовачи са накълцани на панделки в незначителни конфликти?

— Те дойдоха, за да отправят предизвикателство срещу дома ми, господине — отвърна Ичиро. — Нима искате от нас да пренебрегнем честта на рода?

— Доколкото разбрах, не претендентите са опетнили честта ви. Но онова, което ще поискам от вас, няма връзка с това. — Пратеникът приглади мустаците, а след това и брадата си. — Негова светлост великият генерал не иска най-добрите воители от тези острови да се превърнат в инвалиди. Нима не разбирате, че претендентите идват откъде ли не? Нима не разбирате, че някои от тях са дошли от земи, които вече се намират под управлението на негова светлост? Тези мъже са неговите самураи, с които само *той* може да разполага. Скоро и вие двамата ще бъдете такива, когато великият господар обедини Изу и Канто и всички източни земи под своето управление. Няма да осакатяват безцелно самураите му и в никакъв случай няма да създават смутове между клановете, които господарят приема като едно цяло. Негова светлост ще запази единната цялост на Изу. Ясно ли е?

Всички в стаята, които се намираха от страната на Дайгоро, се поклониха ниско.

— Така — кимна дребничкият мъж, — чух, че тези претенденти са дошли, за да се изправят срещу меча на покойния Тецуру Окума. Говорят, че това е оръжие от най-високо качество — острие на Иназума, както разбрах. Освен това ми съобщиха, че тази чест винаги им е била отказвана. Вярно ли е?

— Да, господине — поклати се Ичиро.

— Вярвам, че не е нужно да питам защо.

Преди Ичиро да успее да отговори, Дайгоро каза:

— Защото, господине, баща ми не пожела брат ми да носи меч, а той е човекът, който се изправяше срещу претендентите.

— Аха. — Черните очи на пратеника се впериха в Дайгоро. — Ти си вторият син на покойния Тецууро Окума, нали? Сакат, както разбрах.

— Абсолютно сте прав, господине.

— Нима ти липсва желание да се изправиш срещу претендентите?

— Не, господине, имам желание.

— Но предпочиташ брат ти да го прави?

— Не, господине. — Дайгоро се поколеба за миг. — Господине, нямам предпочитания, освен да служа на бащиния ми род. Брат ми е по-добър фехтовач, затова той се изправяше срещу претендентите вместо мен.

Ширамацу приглади мустаците си.

— Разбирам. Отсега нататък, ако някой мъж пристигне тук, за да се дуелира, великият господар генерал Тойотоми заповядва дуелът да се провежда с *бокени*. Ако претендентът настоява да се бие със стомана, само мечът на Иназума ще отговори на предизвикателството и дуелът ще се води до смърт. Господарят не иска самураите му да бъдат осакатявани, нито желае да умират за нищо. Ще им дадете онова, за което са дошли. Ясно ли е?

Отново всички в стаята, които се намираха от страната на Дайгоро, опряха челата си в пода. След това, също толкова неочаквано, както се бе появил, пратеникът на господаря Тойотоми изчезна в нощта.

След заминаването на пратеника в имението настъпи зашеметяваща тишина. Ичиро отиде да си легне, оставяйки Дайгоро и майка му сами да наблюдават изгряващата над силуетите на дърветата луна. Те седяха там дълго време, преди Дайгоро да наруши мълчанието.

— Баща ни разбираше ли се с братята си?

Тя сви устни.

— Не особено, предполагам. Почти не съм ги виждала.

— Защо?

— Дядо ти беше изключително важен човек. Изпращаше синовете си да изпълняват поръчения из цяло Изу. След като дядо ти

почина, остана много работа за вършене. И баща ти, и братята му станаха важни хора.

— Но когато си ги виждала — настоя Дайгоро, — когато си виждала баща ми и братята му заедно, между тях усещало ли се е напрежение?

— О, не мисля — отвърна тя. — Но пък те дойдоха тук само когато се оженихме и после, когато се родихте ти и брат ти. Щеше да е изключително неуместно от тяхна страна да развалят хармонията на дома ни.

— Значи са идвали тук само при специални случаи?

Майка му се замисли за миг.

— Сега, като си помисля, като че ли да. Дайгоро, защо ми задаваш тези въпроси?

— Възможно ли е — попита той — да са завиждали на баща ми заради това, че той е получил меча на дядо?

— Разбира се, че му завиждаха, но не мисля, че това има нещо общо с меча. Баща ти бе обявен за водач на клана. Така дядо ти му завеща цяло Изу. Кой не би завидял на това?

Добрият самурай, помисли си Дайгоро. Той не беше в състояние да решава дали те са били добри самураи — почти не познаваше чичовците си. Но ако предположеше, че са следвали Пътя също като баща му, значи не са се чувствали обидени заради това, че е получил предводителството на клана, нито дори заради властта над Изу. Въпреки всичко, което му бе казала майка му, Дайгоро все пак подозираше меча.

КНИГА ПЕТА
ПЕРИОД ХЕЙСЕЙ, ГОДИНА 22 (2010
ГОДИНА ОТ Н.Е.)

Фучида седна на стола от златист алуминий с бежова възглавница, най-люксовия тип столове, които можеха да се сгъват и съберат на купчина в килера. Ако това беше традиционно погребение *вашики*, нямаше да има никакви столове; хората щяха да стоят или прави, или на колене. Подът щеше да е дървен или дори пръстен и със сигурност нямаше да е застлан с килим. Ала това бе погребален салон в западен стил. Семейство Фучида уж бяха будисти, но тъй като в техния храм отказаха да извършат кремация на прословутия гангстер, на ред дойдоха сгъваемите столове и кафявият килим. На две крачки пред стола на Фучида, върху едно тъмнорвено диванче, лежеше зелена пластмасова кутия, която съдържаше праха на баща му.

Кутията го изненада, макар да не беше сигурен какво да очаква. Урна? Нямаше смисъл от нея — след днешния ден никой повече нямаше да види урната на баща му, защото той щеше да бъде погребан във фамилията мавзолей. Фучида не знаеше в какво друго можеше да се сложи прахът на мъртвец. Със сигурност не в найлонова торбичка от бакалията, но пък и никога не би му хрумвало да използва зелена пластмасова кутия. Тя приличаше на нещо, което човек би сложил като защита на електрическите контакти в градина или обществен парк; кутията имаше цвета на малките пластмасови войничета, цвета, в който бяха боядисани макарите за навиване на маркучи и градинските колички. Имаше някак си промишлен вид. Беше и малка, много помалка, отколкото бе очаквал. Преди смъртта си баща му се беше смалил почти наполовина от обичайния си ръст, но все пак човешкото тяло бе доста голямо. Фучида си беше представял, че купчината пепел, останала след кремацията му, ще бъде много по-голяма от кутията, която лежеше пред него.

Повечето от гостите се бяха разотишли, както и онези, които бяха дошли да изкажат съболезнованията си, но не можеха да бъдат наречени гости. Същото се отнасяше и за служителите в погребалния дом, в кетъринг компанията и за шинтоисткия свещеник. Фучида седеше опрял плътно гърба си в облегалката на стола и гледаше

кутията е ръце, отпуснати безжизнено на токата на колана му. Зад себе си чуваше приглушени гласове и тихото бучене на климатика, който се намираще някъде отзад над главата му. Усещаше студения му полъх върху врата си, но нямаше достатъчно енергия, за да се изправи и да се премести някъде другаде.

По покрития с килим под се приближиха тихи стъпки и Фучида усети движение над дясното си рамо.

— Шузо-кун. Съболезнования за загубата ти.

Това беше Рюсуке Камагучи. Фъфленето му не можеше да бъде сбъркано. Казваха, че някой бил разрязал езика му на две по време на схватка — пронизал го право през бузата. Това се случило в младостта му, сега Камагучи имаше масивно шкембе и си боядисваше косата черна. Един от столовете тихо изскърца, когато той отпусна тежестта си върху него.

Фучида не отмести погледа си от зелената пластмасова кутия.

— Семейството ми ви благодари — каза той.

— Не остана много от семейството ти — рече Камагучи. — Чичовците ти всичките умряха. Ти наследяваш водачеството на клана Фучида.

Въпреки че това беше нещо очевидно, то се превърна във факт в момента, в който Рюсуке Камагучи го произнесе на глас. Кланът Фучида бе подчинен на Камагучи-гуми и правото им за наследяване винаги се определяше от клана майка.

— Благодаря ви — кимна Фучида — и ще се погрижа семейството да процъфтява както никога досега.

— И като стана дума за това — продължи дебелият стар мъж, — чувам слухове за новодошъл в града.

— Нима?

— Да. Опитва се да разпространява дрога, която не съм одобрил. Голяма грешка — каквато съм сигурен, че ти не си чак толкова глупав да допуснеш. И въпреки това твоето име се споменава във връзка с тези слухове. Какво знаеш за това? Забелязва ли се някакво раздвижване в твоята територия?

Фучида сви рамене.

— Никакво. Обичайните типове подхвърлят спийд в кварталите, където работят хората ми, но това не е нещо, което бих нарекъл „ново“.

— Погледни ме — нареди Камагучи. — Кажи ми, че не си замесен в това.

За пръв от началото на разговора Фучида отмести поглед от малката зелена кутия. Той обърна глава и погледна Камагучи в очите. Черната коса на Камагучи беше ситно накъдрена. От средата на лявата му буза започваше белег с форма на куршум. Очичките му бяха твърде малки, долната му челюст изглеждаше твърде широка и долните му зъби едва се виждаха, когато докосваха горната му устна. Облечен бе в синьо-сив костюм със синя вратовръзка, а на левия джоб на гърдите му висяха големи слънчеви очила със златна рамка.

— Нямам нищо общо с продажбата на наркотици. — Лъжата излезе с лекота от устата му, пулсът му не се ускори. Той никога не се ускоряваше, дори когато лъжеше в лицето втория човек в Камагучигуми. Единственият човек, когото никога не успяваше да излъже, сега се бе превърнал в пепел и лежеше в зелената пластмасова кутия. — Нито някой друг от кварталите ми. Нито където и да било другаде.

Камагучи кимна, тлъстината около яката на ризата му се надипли.

— Това е добре. Сега не е моментът да променяме уговорките си с полицията, Шузо-кун. Все още са на нокти след онази работа отпреди две години с Такахашикай. Няма да толерират нови престрелки по улиците. А повярвай ми, наркотиците вървят ръка за ръка със стрелбата.

В друга компания Фучида щеше да изрази несъгласието си. Препирнята с клана Такахаши беше отживелица и дори престрелката не бе кой знае какво, по-скоро беше покушение. Стреляше само едната страна и голяма работа, че се бе случило по време на обедната почивка — нека хората на Токио не забравят защо някога се бяха страхували от *нинкьо дантай*. Последния път, когато Фучида посети *онсен*, никой не си направи труда да се разкара от банята.

Ако беше носил сабята си със себе си, щяха да си го получат. И сега му се искаше тя да е с него. Пред близостта на острието дори Рюсуке Камагучи щеше да помисли два пъти, преди да започне да му нарежда какво да прави. Но сабята бе останала у дома — щеше да притесни майката на Фучида, затова той не я взе със себе си — и ето че се появи Камагучи, който му казва какво да прави. Същият мъж, който му беше наредил да убие някогашния си училищен приятел Ендо

преди толкова много години; същият мъж, чиито заповеди бащата на Фучида бе изпълнявал през целия си живот. За пореден път Камагучи нареждаха на Фучида какво да правят. Фучида се поклони само с глава и дори не си направи труда да стане от стола.

— Значи се разбрахме — изфъфли Камагучи. — Баща ти ни докарваше добри доходи, Шузо-кун, и бих искал да вярвам, че е предал способностите си на теб. Но ако чуя още една дума, че нарушаваш статуквото, ще се сдобиеш с малка зелена пластмасова кутия като бащината ти. Погрижи се до ушите ми да не достигат повече слухове за наркотичните ти заигравки.

— Ще се погрижа — обеща Фучида и говореше напълно искрено. Щяха да падат глави.

41.

Марико гледаше доклада на съдебния лекар с нарастващ ужас. Първият от убитите ѝ беше познат. Кинтаро Сагамихара обикновено се подвизаваше като Сага и бе първият наркоарест на Марико. През първия си уикенд с момчетата от „Наркотици“ тя го беше арестувала за притежание, което, като се има предвид досието на Сага, би трябвало да го вкара в затвора, но той успя да се измъкне, защото имаше бебешко лице и му се падна необичайно некадърен прокурор. Сега Сага беше на деветнайсет години и бе открит мъртъв с прерязано гърло в парка под Токийската кула, с три липсващи пръста, което подсказваше, че вероятно е вдигнал ръка, за да се защити от някакво хладно оръжие.

Следващият убит, мъж на име Хитоши, изглежда беше дилърът на Сага. Сигурно бяха убити, докато уреждаха сделката си. Убийствата по време на наркосделки не бяха нещо нечувано, но този път уликите подсказваха, че двете жертви са били заговорени от съвсем непознат нападател с голямо остро оръжие. Според първоначалните доклади Хитоши, пълничък дребен мъж, е бил прободен два пъти, веднъж в пъпа и втори път в левия бял дроб откъм гърба. Марико се усъмни в изводите, затова се обади на медицинския експерт и го помоли да провери дали раните не са всъщност входна и изходна. Телефонът ѝ иззвъня още докато разглеждаше снимките от местопрестъплението.

— Оширо.

— Детектив Оширо, обажда се Сайго, патоанатомът. Разговаряхме преди малко.

— Да.

— Просто исках да ви благодаря за бирата.

— А?

— Окада от отдел „Убийства“ беше при мен, когато се обадихте за входно-изходната рана. Той е главният разследващ по случая Сагамихара-Хитоши. Негова е теорията, че дебелакът е умрял от множество прободни рани и се обзаложи с мен на каса „Кири“, че това в никакъв случай не може да бъде входно-изходна рана. Каза, че

оръжието на убийството трябва да е дълго поне метър, за да прониже цялото му тяло. Отговорих му, че сигурно е прав, но така или иначе ще проверя. И сега той отиде да ми купи каса „Кири“.

— Наистина ли?

— Да. — Доктор Сайго очевидно беше много доволен от себе си. — Дълъг ранев канал, вероятно проникване през корема. Много добър усет, между другото. Какво ви накара изобщо да помислите за това?

— Не знам — отвърна Марико, като внимава да не спомене Фучида. Ко нямаше да одобри дори това обаждане, камо ли интереса ѝ към убийствата. — Не е ли стандартна процедура? Нали се сещате, да разследвате всички възможности и така нататък?

— Да, може би, но Окада и партньорът му работят в отдел „Убийства“ от около десет години и никой от тях не се сети за това. Така че пак ви благодаря за бирата.

Марико се засмя.

— Пак заповядайте. Заделете ми две.

— О, ами... Като ми ги донесат, ще ги сложа в хладилника.

— Е, и?

— Ами... В хладилника държим, нали се сещате, мъртъвците.

— Ясно. Ще си запазя правото за друг път. Благодаря ви, доктор Сайго.

Марико остави слушалката, не беше сигурна какво точно изпитва. Превъзходството над момчетата от отдел „Убийства“ я изпълваше с вълнение, но мисълта, че Ко ще научи за това, я смразяваше. Лейтенантът щеше да заяви, че тези убийства нямат нищо общо с опита за кражба, който разследваше тя, а Марико не разполагаше с никакви доказателства за обратното. Защо му е на Фучида да напада напосоки двама наркопласъори? Ако имаше някаква връзка с меча на Ямада, Марико не можеше да я забележи. Най-доброто ѝ предположение беше, че последните убийства са резултат от някаква война за територии. В такъв случай поне щеше да се убеди, че Токийската кула влиза в територията на Фучида. Това щеше да е първият намек за местонахождението му, а Марико бе прекарала твърде много часове в търсене на този гадняр, за да си позволи да остане с празни ръце.

Липсата на напредък в издирването на Фучида безкрайно я изнервяше. Неоправданите му изблици на насилие я стимулираха да

удвои усилията си, но не успя да открие почти никаква информация за него. Всичко, с което токийският отдел за разследване на *борьокудан* разполагаше за Фучида, беше остаряло; човекът не се бе изправял лице в лице с полицаи от близо десет години. Фучида не се появяваше и в полицейските архиви на Йокохама, нито в досиетата на който и да е от близките градове, въз основа на които тя би могла да изиска заповед за издирване.

Все пак успя да открие няколко случая, свързани с бащата на Фучида — нито един от тях не беше за наркотици, но по всичко личеше, че семейство Фучида е продавало крадена стока за Камагучигуми поне от шейсетте години насам и е изпълнявало екзекуции, за които Камагучи не си бяха правили труда да изпращат свои хора. Очевидно старият Фучида, също като сина си, владееше изкуството на лъжите. Повече от трийсет години не беше стъпвал в съдебната зала и още навремето бе успявал да надхитря обвинителите си. За четири години беше получил четири оправдателни присъди и във всеки от случаите ключовият свидетел изчезваше, преди да успее да даде показания.

След това старецът се бе изгубил напълно от полезрението на правосъдната система.

Когато прочете за смъртта на стария Фучида, Мариико прокле късмета си. Не би могла да си пожелае по-изгодна възможност да залови основния си заподозрян от погребението на собствения му баща, но твърде късно бе научила за него. Не беше публикуван некролог. Мариико разбра за смъртта на стареца случайно, когато някой от Националния здравен институт им изпрати по погрешка смъртния акт. Фактът, че бе пропуснала погребението, я накара да се чувства виновна. Онази нощ Фучида не беше почел паметта на баща си с напиване до смърт, както правеха останалите гангстери. Вместо това без очевидна причина бе убил двама наркопласъори. Без никакви солидни доказателства Мариико не би могла да стори нищо на погребението, освен да му направи няколко снимки, но въпреки това вината я гризеше и тя непрекъснато напъваше ума си с опити да открие начин, по който би могла да спаси горкия Сага от прерязване на гърлото на деветнайсетгодишна възраст.

Шузо Фучида не съществуваше в Гугъл. Не плащаше данъци и не ползваше здравна осигуровка. Бе платил в брой обучението си в

Токийския университет. На негово име не беше купена нито една кола, нито един самолетен билет, никакви къщи, апартаменти, квартири, търговски помещения или терени. Нямаше банкови сметки, пощенски кутии, стационарни или мобилни телефони на свое име. С изключение на няколкото стари полицейски досиета тя не бе успяла да открие дори една фактура на негово име.

Марико знаеше, че няма да може да се завърне към наркотиците, докато не приключи случая с меча на доктор Ямада, което, разбира се, беше основната причина лейтенант Ко да ѝ го даде. Той нямаше как да се досети, че Фучида е електронен нинджа, майстор в изкуството на бюрократичната невидимост, но знаеше много добре, че престъпления от този тип са почти невъзможни за разкриване. Часовникът цъкаше, пробният ѝ период в „Наркотици“ с всеки ден се скъсяваше и ако накрая на годината досието ѝ с арести се окажеше недостатъчно, Ко щеше да е в правото си да ѝ откаже прехвърляне.

Ако на този свят имаше някаква справедливост, дори да не успееше да открие Фучида, Марико поне щеше да намери Саори. Но справедливостта се бе изпарила, също както късмета ѝ, защото от Саори нямаше и следа. Майка им беше изпаднала в нервна криза и тъй като нямаше на кого друго да се обади, Марико отнасяше всичките скандали. Разправиите с майка ѝ не ѝ оставяха и капчица енергия, за да се бори със собствения си стрес.

Не за пръв път си пожела да е отново в академията, защото това бе единственият период в живота ѝ, когато шибането на нещо с пръчка беше неразделна част от деня ѝ. Тя си спомняше с любов тръпката от задоволство, която се плъзваше по полицейската палка и проникваше дълбоко в костите на ръката ѝ. Осъзнаваше напълно, че трябва само да отскочи до дома на доктор Ямада и може да започне следващата фаза в бойната си тренировка. Но това щеше да я въвлече в нови разговори за магия, съдба и всякакви подобни глупости, а тя харесваше твърде много Ямада, за да му каже просто да си затваря устата.

Всъщност я спъваха точно дребните неща. Три минути след като приключи разговорът ѝ с доктор Сайго, компютърът ѝ се срина. Не беше нещо непоправимо, но я изнерви. Тя подреди снимките на Сага с бебешкото лице на бюрото си и се опита да се обади на секцията за разследване на *борьокудан* в другия край на града. Искаше да разбере кои якудза контролират територията около Токийската кула. Щом от

другата страна ѝ вдигнаха, връзката прекъсна. Тогава Марико си спомни сутрешния брифинг: IT екипът най-накрая бе започнал да ъпгрейдва цифровата им абонатна линия с оптичен кабел, така че връзките пълн ден щяха да прекъсват.

Отново не беше нещо непоправимо, но я изнерви. Тя реши, че една хубава разходка ще прочисти организма ѝ от стреса, затова отиде до близката станция и взе метрото до секцията за разследване на борьокудан. Наложил се да смени две влакчета, за да стигне дотам, и двата пъти спринтира до платформата само за да види как вратите се затварят точно под носа ѝ. Усети как кръвното ѝ се вдига, докато се обаждаше на връзката си в секцията, за да му каже, че ще закъснее — всъщност, за да му се помоли да остане още малко след края на работното време, за да я изчака. Но вместо това чу електронно съобщение, че собственият ѝ телефон е изключен.

— Страхотно — каза си тя. Беше просто компютърна грешка, която се оправяше лесно с едно обаждане до „Докомо“. Но Марико не разполагаше с друг телефон, а не можеше просто да се върне обратно в участъка, за да се погрижи за проблема. Дори компютърджиите да бяха приключили, Ко бе забранил личните разговори по служебните телефони. Какво друго може да се очаква от проклетата телефонна компания, освен да осигури на началника ѝ още един начин да я ядосва.

Нямаше намерение да ходи чак до секцията, за да разбере, че работният ден на връзката ѝ е свършил и той си е тръгнал, нито пък имаше търпението да се връща в офиса, за да се опита да се оправи с капризния си компютър и с прекъсващата интернет връзка.

— Майната му — промърмори под нос на английски. Реши да вземе следващия влак, в каквато и посока да се движеше той, и просто да поседи няколко минути, опитвайки се да успокои пулса си.

Следващият влак пътуваше за Мачида. Кварталът на Ямада. Съдба.

Така че накрая Марико се озова в задния двор на Ямада, вдишваше хладния му въздух и се опитваше да забрави за света отвъд. Ръката ѝ стискаше здраво дръжката на тежкия Иназума и се чувстваше някак странно на място. Младата жена заби пръстите на краката си в студената трева. Висока дъсчена ограда я обграждаше от три страни, а от четвъртата се издигаше задната стена на къщата. Оградата беше

боядисана в цвят на чай с мляко и на места бе обрасла с повет и пълзяща папрат. Над нея се извиваше дървена решетка, която почти не се забелязваше под разкошната глициния, увиснала над оградата като облаци в прекрасен летен ден. Ръцете я боляха от тежестта на меча, макар всъщност да не го беше държала повече от няколко минути.

— Изпънете раменете — обади се Ямада. Той седеше на каменна пейка, поставена сред леха от хризантеми, които бяха по-различен вид от растящите пред къщата. Онези бяха розови, тези бяха бели. — Разпределете тежестта си.

— Щом казвате — рече Марико. Тя не разбираше как може тежестта ѝ да не е разпределена. Какво очакваше той от нея, да се носи над земята?

— Правилният отговор е: „Да, *сенсей*“. Ако искате да тренирате, направете го както трябва.

„Но аз не искам да тренирам“, обади се част от съзнанието на Марико. „И все пак си тук — възрази друга, — прави каквото ти казват“.

— Така е по-добре — кимна Ямада. Той се надигна, извади меча си от ножницата, която лежеше в скута му — старецът държеше малък арсенал в къщата си — и се изправи срещу нея. Тя изкопира стойката му и започна да повтаря движенията му, докато той ѝ показваше първото упражнение. Крачка и удар, крачка и удар, напред и назад, отново и отново. След десет минути вече чувстваше натъртените си ребра като въглени в огнище — с всяка минута мисълта да мине през поликлиниката, за да си направи рентгенова снимка, ѝ се струваше все по-добра — а хълбоците я боляха още повече.

— Този меч е твърде голям за мен — каза Марико, гледайки по-малкото оръжие, което Ямада размахваше с лекота.

— Той е твърде голям за всеки.

— Тогава ми позволете да използвам вашия.

Ямада цъкна с език.

— *Сенсей* — додаде бързо тя.

— Мечовете не са като обувките, човек не може да ги оформи според крака си. Трябва вие да свикнете с оръжието. Хайде пак.

И той отново започна упражнението.

— Немарливо — отсъди Ямада, докато я наблюдаваше.

Ръцете ми са изморени, помисли си Марико. Какво очакваш? Но на глас не каза нищо.

— И ставате все по-немарлива — заяви той. — Вече само го поклащате.

Този път тя едва не избухна, но се спря с отворена уста, пое си накъсано дъх и съзнателно избегна погледа му. Помисли си, че ако го погледне, следващият ѝ удар може да се стовари върху ниско остриганата му глава.

— Къде е концентрацията ви? Ако смятате просто да си губите времето тук, предпочитам да ви изпратя на улицата да търсите сестра си.

Мечът застина във въздуха и Марико ядосано впи пръстите си в дръжката му. Изпълни я желание да пробие дупка в оградата. Искаше ѝ се да отсече решетката и да накълца на парченца останките ѝ.

— Идеално!

Тя стрелна Ямада с поглед.

— Идеално! — повтори той. — Точно това е енергията, от която се нуждаете. Само че без яростта. Сила, но подкрепена от концентрация. Разбирате ли ме?

Марико се подсмихна.

— Аз дори не знам *защо* правя това, а още по-малко *как*. — Тя отпусна рамене; мечът отново натеза в треперещите ѝ, болящи ръце.

Ямада се приближи достатъчно до нея, за да отпусне върховете на пръстите си върху рамото ѝ.

— Знаете ли какво направихте току-що? Несъзнателно успяхте да контролирате тежестта на Славна победа нетърсена. Спряхте го наред замаха си и въпреки това бяхте готова да нападнете. Възнамерявахте да ме нападнете, нали?

Марико бе убедена, че бузите ѝ щяха да пламнат, ако вече не се бяха зачервили ужасно под лъщящата пот.

— Всъщност — отвърна тя — *този* път си мислех да нападна решетката над оградата. Вашето убийство обмислях преди това.

Ямада се разсмя и Марико го последва.

— Добре — рече той. — Вече се освобождавате от напрежението. Преизпълнена сте с него.

— Работа. Саори. Обичайните неща.

— Хубаво е да се освободите от него, *нее*?

Марико се съсредоточи върху усещанията в тялото си. На всяко място, към което се насочваше — пищялите, хълбоците, лактите, врата — откриваше болка, но не в болезнения смисъл. Усещането наподобяваше опипването с език на дупката, оставена от изваден зъб, странно, но удовлетворяващо. Някак си не можеше да възприеме идеята за удовлетворяващата болка, но ето че тя съществуваше. Дори болезненото усещане след пробягването на триатлона не беше същото — тогава се наслаждаваше на прилива на ендорфини и дори на пълното изтощение на мускулите си, но умишленото нараняване на тялото ѝ бе нещо, което предпочиташе да избягва. Във всеки случай Ямада беше прав — напрежението, предизвикано от изчезването на Саори, бе изчезнало, макар и само за миг.

Марико отиде до пейката, на която лежеше ножницата, и прибра меч в нея. После седна и Ямада се присъедини към нея.

— Мечът си има име — отбеляза тя. — Славна победа нетърсена. Има ли и история?

— Да.

— Харесва ми начинът, по който разказвате истории. А и една ще ми дойде добре, за да ме поразее от всичко останало.

Ямада я стрелна с поглед и се намръщи.

— Рано ви е още да приемате фехтовката като средство за разсейване. Първо искам от вас да се съсредоточите. Обещавам да ви разкажа историята, но едва след като овладеете меча.

— Онова, което ми е интересно, е... О, дори не мога да повярвам, че ще ви попитам това. Сенсей, вярвате ли, че този меч с прокълнат?

— Хм. Това е труден въпрос. Какво ви накара да го зададете?

— Защото ми се струва, че се държи по различен начин в зависимост от това кой го носи.

Думите ѝ накараха Ямада да сбърчи вежди.

— Това вече е интересно наблюдение. Как, за бога, успяхте да го доловите толкова скоро?

— Когато ви гледах как се биете с този меч, вие го държахте с лекотата, с която аз държа дистанционното на телевизора. Но когато го държа аз, трябва да влагам всичките си сили, за да успея да го насоча към гърлото ви, както ме учихте. Не съм някаква слабачка, сенсей.

Поддържам се във форма. И освен това съм с шейсет години по-млада от вас.

— Както винаги учтива, сержант Оширо.

Марико преглътна.

— Простете. Но все пак разбирате какво искам да ви кажа, *нее*?
Защо на мен ми е толкова трудно, а на вас — толкова лесно?

— Защото съм с шейсет години по-възрастен от вас. Вашето тяло е по-силно от моето, но моите мускули познават единствено фехтовката. Тя е в костите ми. Не го вземайте присърце обаче. Доста сте обещаваща.

— Е, поне едно нещо е както трябва.

Ямада цъкна с език.

— Да разбирам ли, че все още не сте открили Фучида-сан?

Марико сви рамене. Жестът накара мускулите на раменете ѝ да се сгърчат от болка.

— Няма адрес, няма телефон. Има полицейско досие, но няма известни съучастници. Този тип се е покрил твърде добре и за стандартите на якудза.

— Разбирам. Ами вашите престъпни приятели? Разговаряхте ли с тях?

— Да. Името Фучида им е познато, но никога не са чували за Шузо Фучида. За мен това е още по-силно доказателство, че той е якудза.

— Нима?

— Определено. Първо, това е семеен бизнес. Второ, направи ми впечатление начинът, по който тези типове говорят за него. Ако можеха, щяха да се скъсват от хвалби, че знаят всяка негова стъпка, но тъй като не могат, се фукат, че са твърде важни клечки, за да му обръщат внимание. Което ми подсказва, че е един от тях.

— И докъде ви отвежда това?

— До тъпия ми началник. Знаем какво иска Фучида и къде се намира то. Можем поне да следим къщата ви и да го чакаме. Но ако моят лейтенант имаше поне капка мозък в главата си, той щеше да пусне полицейска хайка. В този град има повече охранителни камери и от светофарите. Трябва да следим всяка една от тях. Трябват ни и повече патрулни полицаи, които да оглеждат всички тъмни ъгълчета, където камерите не могат да виждат.

— И според вас Фучида-сан ще попадне в мрежата ви?

— Вероятността да го пипнем по моя начин е много по-голяма, отколкото да се надяваме, че сам ще се предаде. — Марико удари с юмрук в дланта си, силна болка проряза ребрата ѝ. Поредният дразнител в живота ѝ. Без да прикрива гнева в гласа си, тя продължи: — Кълна ви се, сенсей, последното нещо, което бих искала, е да бъда някакъв си канцеларски плъх, но понякога ми се иска поне за ден да стана лейтенант, за да мога да покажа на всички как се вършат нещата. Мога да хвана този тип. Трябва просто проклетият ми началник да ми се махне от пътя.

Ямада сви устни и бръчките на бузите му изпъкнаха още повече.

— Има една стара войнишка поговорка: „Изчерпят ли се всички алтернативи, не може винаги да се разчита, че командирът ще вземе очевидното решение“.

Марико се разсмя силно и продължително. Болката пронизваше ребрата ѝ при всяко изхълцване — наистина скоро трябваше да отиде на рентген — и дори това я караше да се смее. Кикотът ѝ бе придружаван от тихи болезнени изсумтявания, но дори те ѝ бяха смешни. Нищо не беше толкова забавно, че да предизвика такъв сърдечен смях, но тя бе толкова изтощена и сестра ѝ беше изчезнала, и светът бе толкова отчайващ, че не ѝ оставаше нищо друго, освен да се смее.

Продължаваше да се кикоти, превита на две, с бръснеца коленете ѝ коса, когато отново чу гласа на Ямада.

— От вас ще стане добър фехтовач, сержант Оширо. Да видим какво можем да направим относно този ваш началник.

Марико въвеждаше данните в досието по случая Ямада, когато получи обаждането.

— Оширо — прозвуча гласът на лейтенант Ко през високоговорителя на стационарния телефон, — ела при мен.

Тя записа файла и заряза работата си. Причиненото от напрежението главоболие отново се завръщаше, а още дори не бе стъпила в кабинета на Ко. Вече втори пореден ден при пристигането си в участъка разбираше, че Фучида отново е убивал. Чувството да бъде единственият човек, който познава делото му, беше наистина зловещо. Имаше усещането, че той я наблюдава, че убива само за да може на следващия ден тя да открие нова купчина снимки върху бюрото си.

— Какво правиш? — попита Ко, когато Марико отвори вратата.

— Дочитам материалите по поредното убийство, свързано с наркотици, сър. Снощи някой изкормил един пласьор зад станция Шинджуку, и то не с нож. Прилича ми на поредното убийство с меч.

— Сега си в отдел „Криминалистика“, така ли?

— Не, сър. Но раната е само една и коремът на жертвата е разпран като на риба. Експертът казва, че разрезът е стигнал на няколко милиметра от гръбнака. Човек в никакъв случай не може да разреже възрастен мъж почти наполовина, като използва нещо с размера на кухненски нож. Не и с един разрез.

Ко се намръщи и запали нова цигара от догарящия фас.

— И това е свързано със случая Ямада? Как?

— Колко убийци с мечове може да има в един град, сър, дори да е с размерите на Токио? Имам доказателства, че случаят Ямада е свързан с убийството отпреди две седмици в Йокохама и...

— Достатъчно. — Ко размаза цигарата в пепелника. — Това стигна твърде далеч. Първо искаш да те прехвърля в „Наркотици“, после започваш да свързваш случая си с всички убийства на сто километра отгук. А сега — сега откривам на бюрото си официално искане за издирване, което да обхване цялата провинция? Искаш да

отклоня половината персонал на участъка за едно нищо и никакво нахлуване в частен имот?

— С цялото ми уважение, сър — заговори Марико, — този случай едва ли може да се определи като нищо и никакъв. В Токио годишно обикновено се извършват около сто и дваисет убийства, *нее*? По две-три на седмица? През последните две нощи трима пласьори бяха убити по един и същ характерен начин — същият, който ще откриете и при убийството на Курихара, между другото — като не забравяме и трите тела, които имаме от нахлуването в дома на доктор Ямада. Това са шест жертви, сър, шест в един случай...

— Ако, Оширо. Един случай, *ако* това не се припише просто на твоята мания за величие. Каква е тази тъй наречена връзка между случая Ямада и тези наркопласьори?

— Все още не съм я открила, сър. Но ако си направите труда да прочетете докладите ми, ще забележите връзката Курихара-Ямада. Вие ме изпратихте в дома на Ямада, за да разследвам опит за кражба на меч, *нее*? Е, Курихара-сан е тази, която е продала меча на Ямада. А сега тя е мъртва, убита по същия начин, както са убити пласьорите, точно с меч. Стига, сър, не може да не виждате връзката.

— В най-добрия случай виждам косвено доказателство — отвърна Ко през облак от дим. — В най-лошия случай — конспиративна теория. И съм чел докладите ти, между другото. Какви са всички тези глупости за предполагаема връзка с якудза?

— Сър, видях ви да разговаряте с наемника на Фучида в нощта, когато го доведох в участъка. Онзи дебелак. Искате да ми кажете, че той не е якудза?

Ко поправи големите очила на носа си и дръпна от цигарата.

— Не знам какъв е. Знам само, че няколкото татуировки не го правят якудза и освен това знам, че той беше в ареста по време на убийствата на тримата пласьори, за които изглеждаш толкова загрижена. Което означава, че дебелакът не е заподозрян.

— Никога не съм твърдяла, че е. Фучида...

— Оширо. Заповядвам ти веднага да престанеш с тия конспиративни глупости. Ясно ли е?

Очите на Марико лютяха от цигарения дим. Тя знаеше, че след това самото и блузата ѝ щяха да вонят на цигари, а ненавиждаше мисълта да разнася със себе си следи от Ко през остатъка от деня.

Той се намръщи още повече.

— Е, Оширо? Ясно ли е?

— Сър — каза тя колкото се може по-спокойно, — да разбирам ли, че ми давате пряка заповед да *не* разследвам възможна активност на *борьокудан*!

Ко се ухили. Лицето му се изкриви в противно изражение, но Марико не можеше да реши дали дебелиите му устни и мъничките очички го правеха толкова отвратително, или човек трябваше да познава изсъхналото му черно сърце, за да го побият същите ледени тръпки, които лазеха по гърба ѝ.

— Леле, Оширо — изрече той със същия сладникав, противен тон като усмивката му. — Мисля, че най-после започваме да се разбираме.

— Не съм убедена в това, сър. Не е ли незаконно да ми заповядвате да гледам през пръсти на организираната престъпност?

Ко размаза цигарата си в пепелника като насекомо. С пресилена усмивка той отговори:

— Нали не оспорваш заповедите ми, Оширо? Това може да доведе до дисциплинарни действия.

Марико отвърна през стиснати зъби:

— Не, сър.

— Добре. Ще бъде жалко да попаря всичките ти надежди за прехвърляне в „Наркотици“ още преди да е изтекъл пробният ти период. Такива неща не се отразяват добре на служебното досие. Сега вече се разбираме, нали?

Марико потисна стона си.

— Да. Сър.

— Колко мило. В такъв случай съм убеден, че ще забравиш всичките си стремежи към организирането на полицейска хайка за издирването на този твой заподозрян. Освен това не очаквам повече никакви щури фантазии, че тук са намесени якудза. Следващия път, когато ми се появиш само с косвени доказателства...

Телефонът прекъсна тирадата му. Звънеше мобилният, не стационарният на бюрото — странно, но мелодийката му беше китарен риф от песен на *Thee Michelle Gun Elephant*, нещо, което би очаквала да чуе по-скоро от телефона на Саори — а собствената политика на Ко

налагаше абсолютна забрана върху личните разговори по време на служебни срещи. Но той така или иначе се обади.

— Кажете.

Марико видя как веждите му подскочиха толкова високо, че почти докоснаха линията на косата му. Ко погледна телефона си; тя не беше сигурна дали за да провери номера на абоната, или съществуването на самия телефон. Лицето му посърна. Той дръпна от цигарата си, но се спря по средата на дръпването, сякаш говорещият от другия край на линията го беше смъмрил заради пушенето.

— Да, сър. Разбирам, сър. — След това: — Да, сър, веднага.

После сгъна телефона и го пхна в джоба на панталоните си.

— Би трябвало да си наясно — каза лейтенантът, — че по принцип прескачането на висшестоящия в подаването на молба не се смята за умен ход. От гледна точка на здравия разум, имам предвид. Подобни неща обикновено пречат за получаването на повишение, ако ме разбираш.

— Сър, нямам представа за какво говорите — отвърна Марико, която наистина беше в пълно неведение.

— Нима? — Ко се намръщи и я погледна с присвити очи. — В такъв случай да речем, че съм си променил мнението. Твоят случай Ямада — колко каза, че струвал онзи меч?

— Не съм ви казвала. Но доктор Ямада твърди, че може да стигне до пет милиона долара в международните търгове.

Ко я погледна опулено.

— Сър — додаде тя.

— Сериозно. В такъв случай промяната в мнението ми подсказва, че подобно национално съкровище заслужава по-голямо внимание от страна на нашия отдел. Упълномощен съм да ти осигуря всички необходими ресурси, за да хванеш твоя крадец, Оширо.

Марико го погледна ошашавено. Най-накрая попита:

— Вие... вие поставяте *мен* начело на издирването?

— Не бързай. Твоята полицейска хайка е твърде прибързана реакция. Ще се задоволиш с наблюдение. На дома на Ямада, обичайните места, където се появява твоят заподозрян, навсякъде, където е необходимо.

Не беше достатъчно, помисли си Марико, но въпреки това бе десет пъти повече, отколкото бе очаквала от него.

— И аз ли ще го ръководя, сър?

Ко настръхна. Цигареният дим се издигаше над него така, сякаш той бе някакъв навъсен вулкан.

— Да не би да очакваш аз да ти върша работата? Погрижи се да приключиш този случай, Оширо, и то колкото се може по-скоро.

Марико нямаше да се изненада повече, ако на лейтенант Ко му бяха пораснали крилца и беше излетял през прозореца. Той не можа да се насили да произнесе думите на глас, но на Марико не й пукаше — лейтенантът наистина й бе поверил командването на мащабна операция.

Дори се зачуди дали да не му благодари, но веднага осъзна: решението не беше негово. Някой го бе принудил да го направи. Искаше й се да може да вземе телефона му и да види кой се е обадил.

В този миг се досети, че това не е необходимо. Знаеше кого може да попита.

— Веднага се заемам, сър — каза тя и напусна с решителна крачка задимената стая.

43.

Марико чу ударите с тежък чук много преди да стигне до дома на доктор Ямада. Краката ѝ бяха отекли — никога повече нямаше да носи тези обувки на работа — и чуването се появи като странно приятно разсейване.

Когато зави зад ъгъла и излезе на улицата на Ямада, тя видя строителната бригада и бетонната стена, върху която работеха. Последния път, когато бе видяла стената, в нея имаше назъбена дупка с ширината на автомобил — по-точно с ширината на мерцедеса, който беше пробил дупката. Точно там бе умрял нападателят на Ямада, който много преди удара сигурно бе започнал да вижда петна пред очите си, седнал в топлата локва от собствената си кръв. Сега дупката в стената беше един път и половина по-широка и продължаваше да расте, докато един мъж с чук работеше върху нея.

Марико не можа да познае кой от строителите е ченге. Кое то беше добре. Едва ли бе мъжът с чука — работата поглъщаше цялото му внимание и той нямаше как да наблюдава къщата. В бригадата имаше четирима мъже, трима от които в момента не работеха. А един от тях нямаше друга работа, освен да наблюдава къщата на Ямада. И четиримата бяха получили изрични инструкции да протакат работата колкото се може по-дълго. Марико не можеше и да мечтае за по-добра възможност да постави невидим наблюдател точно пред къщата. И беше твърдо решена да го остави там през цялото време, докато бригадата не довършеше работата си.

Знаеше, че има още един в тойотата гранд салун, която бе паркирана през две къщи от дома на Ямада, макар полицаят вътре също да си бе свършил добре работата, защото ванът изглеждаше празен. Тези тесни квартални улички не бяха място за нещо толкова подозрително като камионетка, дори паркираният гранд салун затрудняваше уличното движение. Съседите можеха да се оплачат — трябваше да потърси друго място, където да разположи този чифт очи.

Наистина беше странно, че на улицата в един съвременен град не може да се намери място за паркиране на ван, но след

бомбардирането^[1] Токио е бил възстановен точно по оригиналните си планове. Тя си спомни, че това ѝ се бе сторило странно още когато научи за него в часа по история в гимназията. Навремето Чикаго също е бил изпепелен, но преди да го построят отново, американците бяха подновили плановите. Целият град беше построен във формата на решетка, а улиците на токийските квартали приличаха на гнезда с оплетени змии.

В резултат на това хората в този квартал живееха в триизмерно изображение на привързаността на Япония към миналото. Имаше дни, в които Марико обичаше тази привързаност към традиционализма, и дни, в които я ненавиждаше. Културата, която позволяваше на лейтенант Ко да бъде такова сексистко копеле, бе същата, която позволяваше на бойното изкуство, разчитащо на меча, да продължи да съществува и през двайсет и първи век, стотици години след като мечовете бяха изгубили своята стойност на бойното поле.

Каквото и да бе отношението ѝ към традиционализма, Марико знаеше, че ще се наложи да открие по-добро решение от този ван. Все пак тя разкри съществуването му на доктор Ямада веднага щом се поздравиха. Освен това му обясни защо смята да го подмени и защо строителната бригада от другата страна на улицата ще продължи дълго време с ремонтите.

— Разбирам — отвърна Ямада. — И вие дойдохте, за да смените колегите си?

— Не съвсем. Полицаят от строителната бригада ще си тръгне след няколко минути. Колегата му във вана дойде тук едва в пет часа. Той ще остане до полунощ и след това ще го сменят. А от другата страна на улицата имаме поне един полицай, който дежури денонощно.

— От другата страна на улицата? В къщата на Айхара-сан?

Марико кимна.

— Съседката ви получава двайсет хиляди йени на седмица, за да позволи на наблюдателния екип да заеме втората ѝ спалня. Монтирали сме скрити камери на всеки прозорец и врата в къщата ви.

Ямада кимна замислено.

— Като че ли сте направили всичко както трябва — каза той. — Тогава защо сте тук?

— За тренировка — отвърна тя с усмивка. — И за да ви задам един въпрос.

— Първо тренировката — заяви той. После я поведе към задния двор.

Босите ѝ крака посрещнаха с облекчение хладната трева в малката градина на Ямада. Марико се зачуди как старецът успява да я поддържа толкова добре. Нито едно стръкче не излизаше от очертанията на поляната и не навлизаше в цветните лехи. За мъж, който не можеше да вижда по-далеч от една педя пред носа си, тази задача сигурно изискваше доста усилия.

Тази вечер той я обучаваше в основните движения на краката. Мечът беше тежък и през първия час тя трябваше да го задържи в една и съща поза. Раменете и трицепсите ѝ пламтяха от болка. Марико имаше усещането, че старецът може да я посече по всяко време, въпреки че дължината на неговото острие беше на две трети от нейното. Мечът му бе от Втората световна война — реликва в очите на Марико, но просто бебе в сравнение с острието на Иназума.

— Запомнете Стойката си — смъмри я той. — Това е изкуство, а не викторина. Онова, което сте научили вчера, е валидно и днес.

— Трудно е — каза Марико. Веднага щом думите излязоха от устата ѝ, тя осъзна колко глупаво бяха прозвучали.

— Моят сенсей сигурно се обръща в гроба си — поклати глава Ямада. — Нали знаете, че нарушавам традицията, като обучавам жена на тези неща. Жените винаги са се биели с *нагината*. Заради подобна обида в миналото досега да са ме лишили от колана ми.

Марико искаше да отговори, че ѝ е трудно не защото е жена. Беше ѝ трудно, защото през целия си живот досега бе прекарала едва три или четири часа с меч в ръка.

— Вече ви казах, че този меч е твърде тежък за мен.

— А аз ви казах, че този меч е твърде тежък за всички. Той носи в себе си цялата тежест на самия Бушидо.

— Тогава защо ме карате да използвам него? Защо не ми дадете друго оръжие?

— А кой друг меч би ви подходдал? Вие сте стомана в огнището на ковачницата, инспекторе. Това оръжие е вашият ковач. То ще ви изкове по начин, който никое друго оръжие не би могло да постигне.

— Ами сабята на Фучида? — попита Марико. — Красивата певица. Тя също променя хората, *нее*?

— Да, променя ги. Но не дава сила. Преди да стигне края си, Фучида-сан ще се е превърнал в трошлива стомана.

Младата жена изпъна рамене с известно усилие. Лекият вятър продуха изпотения ѝ врат. Вечерта беше започнала да захладнява.

— Тогава можем просто да чакаме мечът да го унищожи — реши тя. — Така ще си спестим много проблеми, къде по-лесно ще ни бъде да го намерим мъртъв.

Ямада цъкна с език.

— А колцина ще умрат, докато чакаме?

— Знам. — Марико зае бойна поза, стисна здраво дръжката на Славна победа нетърсена и започна да упражнява стъпките, които ѝ бе показал Ямада. Струваше ѝ се глупаво непрекъснато да пристъпва напред и назад. Искаше да се научи как да се бие, а не как да ходи. Зачуди се колко ли време бяха прекарвали древните самураи в ходене напред и назад по права линия, вдигнали меча над главата си, вместо да нанасят и да парират удари.

И сякаш прочел мислите ѝ, Ямада зае бойна поза и пристъпи към нея. На Марико ѝ се наложи да отскочи настрани, за да не бъде наранена. Мечът му можеше и да е по-стар от него, но острието му беше остро като бръснач.

Ямада пристъпи отново към нея и тя пак отскочи встрани. Този път се приземи лошо, залитна и застана на едно коляно. Подпря се на земята с ръка, за да не падне, и с един презрителен замах той изби оръжието от дланта ѝ.

— Защо отстъпихте?

— Щяхте да ме порежете — отвърна тя, като веднага съжали за отбранителния тон на гласа си. Осъзна, че всъщност изобщо не е била заплашена. Въпреки слепотата си, той я бе обезоръжил с лекота. По някакъв начин усещаше къде точно се намираше мечът ѝ. Всъщност Ямада като че ли имаше по-голям контрол върху оръжието от самата нея; повече нямаше да се усъмни в способността му да борави с меча си.

— Какъв стил на нападение използвах?

— Не знам.

— Стига де — рече той. — Мушване? Замах над главата? Вие сте тази, която го избегна. Кажете ми.

— Не ме нападахте. Просто пристъпихте напред.

— Тогава защо отстъпихте?

— Защото... — „Щяхте да ме порежете“, се канеше да каже Марико, но така бе отговорила предишния път, а Ямада не беше от хората, които задаваха един и същи въпрос по два пъти. Той очакваше да чуе нещо друго.

Само след миг тя разбра.

— Пристъпихте напред, защото не държах меча си както трябва.

— Много добре. Вдигнете го.

Марико изпълни заповедта. Този път го държеше точно както я бе научил, като върхът на оръжието беше насочен право към вдлъбнатината между ключиците му. Той също насочи оръжието си към гърлото ѝ. Тя пристъпи напред и този път Ямада нямаше друг избор, освен да отстъпи. Нейното острие беше по-дълго.

— Така е по-добре — похвали я той. — Трябва да разберете нещо, Оширо-сан: в боя с мечове всичко е въпрос на нападение. Когато стоите неподвижно, вие застрашавате гърлото ми. Пристъпвайки напред, ме нападате. Дори да не научите нищо друго, освен да стоите неподвижно и да пристъпвате напред, вече сте опасна.

Марико се замисли за снимките от доклада на медицинския експерт: опръсканото с кръв бебешко лице на Сага, отсечените му пръсти в тревата, разпилените вътрешности, локвите кръв, порозовели от кислорода. Пласирането на наркотици беше опасна професия, затова повечето жертви на Фучида бяха въоръжени, но и така нямаха никакъв шанс срещу него. Може би в Щатите, където пистолетите бяха повече от хората, той нямаше да представлява такава заплаха, но в Япония огнестрелните оръжия се намираха трудно и дори да разполагаха с такива, хората не можеха да улучат мишена по-далеч от шест-седем метра. Достатъчно бе Фучида да направи само една-две крачки напред и жертвата попадеше в обхвата му.

— Той е истински кошмар, нали? — попита тя. — Фучида, имам предвид. Казвате, че ставам опасна дори само ако държа меча си както трябва. А той е експерт. Ако някога се озова в една стая с него, ще ме накълца на парчета.

— Да.

— Гадна работа.

Марико си отбеляза наум в никакъв случай да не тръгва да търси Фучида без тийзър и пистолет подръка. Отбеляза си също да предупреди всички от екипа за наблюдение. След това отново се съсредоточи върху краката си. С всяка стъпка напред тя си представяше как промушва противника си в гърлото. Картината беше ужасяваща, но правеше чудеса с концентрацията ѝ.

— Усещам мрачна аура около вас, инспекторе — каза Ямада. — Да не би да е убил отново?

— Три пъти. Един наркопласъор снощи и други двама предишната нощ. Патоанатомът казва, че и трите убийства са били извършени с остро оръжие, дълго най-малко половин метър.

— Защо подозирате Фучида?

— Че кой друг? Но не мога да разбера защо е избрал пласъорите. Те нямат нищо общо с древните мечове.

— Аз също не виждам връзка. Фучида-сан не би имал никакъв интерес от това. Когато се запознахме, той дори не пиеше алкохол. Каза, че пиенето пораждало у него параноя. Мнозина, които се занимават с бойни изкуства, са ми казвали същото: когато свикнеш да контролираш тялото си, загубата на този контрол те кара да се чувстваш застрашен.

Марико дишаше тежко, но мечът се движеше гладко. Макар и бавно, тя също започваше да усвоява контрола. Съсредоточи се върху стъпките си, докато острието ѝ разсичаше въздуха.

— Може би между жертвите има някаква друга връзка — предположи тя. — Нещо, което не забелязвам.

— Надявам се да има, инспекторе, и се надявам да я откриете скоро. Мечът вече го е обсебил. Дори трошливата стомана може да наранява.

— Знам. — Марико стисна здраво тежкото оръжие, обърна се с лице към Ямада и зае бойната си поза. — Покажете ми какво трябваше да направя преди, вместо без малко да падна по задник на земята.

Ямада се ухили с усмивката на воин, каквато Марико бе виждала по лицата на момчетата от Специалния контратерористичен отряд, когато упражняваха изкъртване на врати с ритници. Той зае бойна поза и каза:

— Нападайте.

Тя насочи върха на меча към гърлото му и пристъпи напред. Той направи същото. Мечовете им се срещнаха и изведнъж нейният се оказа отбит встрани. Марико се спря внезапно, а острието му се беше озовало на сантиметър от кожата ѝ.

— Направете го отново — поиска тя.

— *Моля*, направете го отново, *сенсей* — пропя той и двамата повториха движенията си. И по-дългото, по-тежко оръжие на Марико пак се оказа отклонено настрани.

— Не мога да го схвана — призна тя.

— Да повторим.

Направиха го още веднъж и Марико се опита да го следи както с ръцете си, така и с очите си. Усети го как отклонява острието на меча ѝ встрани, но ѝ убягна как бе успял да го направи. Още три пъти, още десет пъти и всеки път Марико губеше.

Накрая ръцете ѝ вече не издържаха, мечът просто беше твърде тежък. Този път, когато той пристъпи към нея, тя отстъпи, задържайки го на разстояние.

— Да! — възкликна той. — Схванахте го!

— А? Аз отстъпих.

— Да, но този път не изгубихте баланса си. Това е напредък.

— Провалих се. Опитвам се да се науча да го правя като вас.

Ямада се засмя.

— Аз имам седемдесетгодишен опит. Какво ви кара да смятате, че ще го направите по начина, по който го правя аз?

Марико изсумтя. Разбираше какво има предвид той, но не знаеше как да го приложи на практика, а същевременно в главата ѝ се въртеше мисълта: *Седемдесет години*? Това означаваше, че се е занимавал с фехтовка двацет и няколко години, преди да се родят родителите на Марико. Тя не познаваше никой, който да се е занимавал с *каквото и да било* в продължение на седемдесет години, освен може би с дишане.

Звездите започваха да изгряват на небето и Марико вдигна за миг глава, за да им се наслади. За втори път тренировките с меча я бяха накарали да забрави за проблемите в живота си.

Чувстваше се превъзходно. Въпреки болката в ръцете и раменете се чувстваше превъзходно. Чудеше се какво ли би казала майка ѝ за това — или някой психиатър, като стана дума. Чудеше се какво ли щяха да кажат, ако узнаеха, че този осемдесет и седем годишен мъж

бързо се превръщаше в човека, с когото ѝ беше най-приятно да прекарва времето си.

Ямада я накара бързо да се върне в реалността.

— Дойдохте, за да ме питате нещо, *нее*? За какво става дума?

Марико прибра меча си в ножницата, докато старецът се настаняваше на пейката от бял камък, масивна плоча, поддържана от две статуи на Гуан Ин.

— Знаете ли — каза тя, — днес в работата ми се случи нещо доста странно. Разговарях с моя началник и най-неочаквано той ми повери наблюдението на къщата ви. Всъщност ме назначи за отговорник по случая. Предполагам, че не знаете нищо за тази внезапна промяна в отношението му?

Лицето на Ямада изразяваше абсолютна невинност, каквато Марико бе виждала като дете на лицето на дядо си, когато той заговорничеше с нея или със Саори да нарушат правилото на баба им за никакви сладки преди вечеря.

— Защо питате мен? — поинтересува се той.

— Защото вие казахте, че ще видите какво можете да направите за лейтенант Ко, а после той получава телефонно обаждане. Докара му още няколко бръчки. Изглеждаше като риба, която е забравила как се плува.

Все същото изражение на пълна невинност.

— И това ви е направило щастлива, предполагам.

— Така е. Знам, че не вие сте човекът, който му се обади. Когато се появихте в участъка, беше ясно, че никога през живота си не ви е виждал. Значи онзи, когото познавате в Токийската полиция, е с по-висок ранг от Ко. Кой е той?

— Вие сте единствения полицай, когото познавам, Оширо-сан.

— Стига де. Това беше ваше дело. Просто искам да знам как успяхте да го направите.

— Има ли значение?

— Не ме разбирайте неправилно: каквото и да сте направили, аз съм ви ужасно благодарна. Но не обичам да дължа услуги на хората, а още повече мразя да не знам на кого дължа тази услуга. Така че признайте си: Кого познавате в Токийското столично управление на полицията?

— Не дължите на никого никакви услуги, инспекторе.

Марико издиша шумно през носа си.

— Но вие сте се обадили на *някого* в полицията.

— Не съм.

— Добре. В градската администрация, може би?

— Не.

— Вие знаете отговора, който търся. Просто не задавам правилните въпроси.

Ямада кимна.

— Вие сте добър детектив, Оширо-сан.

— А вие по-добре ми кажете колко нависоко в йерархията сте стигнали. — Раменете й се напрегнаха и тя стисна зъби. — Забавлявате се, нали, сенсей?

— Наистина много добър детектив, Оширо-сан.

— Стига де. Не е честно.

— Предпочитам да не знаете. Ще започнете да ме приемате по съвсем различен начин.

— Няма — отвърна тя. — Кълна се, че няма да стане така.

— Вие не сте от хората, които дават обещания, които не могат да изпълнят, Оширо-сан. Не искам да ви превърна в такъв човек.

Марико въздъхна.

— Наистина няма да ми кажете, нали?

Ямада се засмя.

— Приятна вечер, инспекторе.

---

[1] Бомбардирането на Токио е извършено от американските военновъздушни сили по време на Тихоокеанската война, част от Втората световна война. — Бел.прев. ↑

44.

Фучида наблюдаваше дребната слаба жена, която слизаше по стълбите пред къщата на Ямада. Косата ѝ беше къса, подстригана още по-късо на тила, където стърчеше на тъмни, мокри стръчета. Потта събуди съмненията на Фучида. Когато я видя да влиза, той реши, че това трябва да е онази Оширо, която бе арестувала Канеда. Струваше му се невъзможно — Канеда беше три пъти по-едър от нея, — но и най-едрият и най-дребният мъж реагираха по един и същи начин на лютивия спрей за самозащита. Сега обаче потта направо го шашардиса. Да не бе изчукала стария чудак? Не, не и докато къщата беше под наблюдение. Ала щом не бе курва, то каква беше тогава? Какъв тип жена би останала в къщата два часа, за да излезе после плувнала в пот? Една масажистка щеше да носи със себе си нужните уреди, както и ако бе частна медицинска сестра. Ямада поддържаше къщата си изключително чиста — тя в никакъв случай не беше прислужница. Но ако това бе жената ченге, какво ще обясни потта?

Той се намести на единичната седалка във взетия под наем нисан верса, който беше паркирал през една пресечка от дома на стареца. Наблюдението на наблюдаващия екип бе отегчителна, причиняваща схващания работа, която на всичкото отгоре си беше и доста рискована. Версата бе паркирана с багажника към къщата за по-бързо изтегляне, а екранът на таблото ѝ беше вързан за една камера „Сони Хендикам“, монтирана на стойка с лице към задното стъкло, настроена на максимално фотоувеличение. Без камерата Фучида никога нямаше да успее да се приближи достатъчно, за да види потта на жената, дори да различи ясно лицето ѝ. А с нея рискуваше някой да зърне екрана на таблото, затова трябваше непрекъснато да бъде нащрек за хората, които минаваха край колата.

И въпреки това се радваше, че се бе сетил да се обади на своя човек в управлението заради наблюдението. Дори дебненето на полицейска операция да беше рисковано, все пак бе по-добре, отколкото да влезе направо в капана. А Фучида едва не бе направил точно това. Всеки път, когато неговата Красива певица се озовеше в

ръцете му, единственото, което искаше, бе да я размаха. Дори сега тя го зовеше. Той нямаше друг избор, освен да я заключи в багажника, иначе щеше да подлудее от изброяването на всички причини, поради които не бива да изтича по улицата и да покаже на онези ченгета защо всичките им електрошокови пистолети и полицейски палки, и дори жалките им пистолетчета не могат да се мерят с един меч.

Телефонът изжува в джоба му като цикада. Фучида изруга, раздразнен от отвличането на вниманието му. След това забеляза номера на екрана.

— Здравейте, господин Травис.

— Моят любим самурай. Как е хавата?

Фучида не разбра въпроса. Но това не беше проблем, защото американецът не му остави време да отговори.

— Виж какво — продължи той, — искам да видя меча си. Изпрати ми снимка.

Фучида погледна в огледалото за обратно виждане към проклетата къща на проклетия мъж, у когото все още беше проклетият меч.

— Ужасно съжалявам — каза Фучида. — Нямам снимка.

— Ами направи му една. Намираш се в родината на телефоните с камери, нали?

— Съжалявам, господин Травис. Нямам телефон с камера.

— Ами купи си.

Фучида притисна палеца си върху микрофона, за да прикрие раздразнената си въздишка.

— Не е за препоръчване, господин Травис. Светкавицата се отразява лошо на... *нан то иу ка на?* Боята. На дървото.

— Лака — поправи го американецът. — На ножницата. И не ми пука. Това вече е моят меч, нали, и *аз ще ти* казвам кое е добро и кое е лошо за него. Точно сега за него е добре да го покажа на приятелката си. Тя иска да разбере заради какво отивам чак до Япония.

Фучида прехвърли телефона в лявата си ръка, след което запали колата. Не знаеше колко сериозно приемаше полицията наблюдението, но бе възможно да следят и телефонния трафик.

— Ало? — рече американецът.

— Тук съм, господин Травис.

— Значи кога ще ми изпратиш снимката?

— Ужасно съжалявам, господин Травис. В момента нямам достъп до меч.

— Какво си направил, да не си го изгубил? Не, не ми отговаряй. Просто слушай. Искам да се сдобиеш с този меч, и то *пронто*, иначе целият ти свят ще стане на мазало. Не ти трябва да заставаш между мен и онова, което желая.

Фучида се усмихна.

— Заплашвате ли ме?

— Можеш да си заложиш задника, че те заплашвам.

На Фучида му се искаше да владее по-добре английски. „Можеш да си заложиш задника“ бе една от онези фрази, които никога не му идваха на езика, напълно неизразима на японски. Някой ден, когато станеше достатъчно богат, за да управлява собствената си съдба, щеше да поживее една година в Щатите и да усвои колкото се може повече от цинизмите им.

Но засега се налагаше да се примири с английския си.

— Вие сте търговец, господин Травис. Не можете да ме нараните.

— Аз съм борсов посредник, неграмотен тъпак такъв. И не е нужно да те наранявам. Достатъчен ми е само телефонният номер на Рюсуке Камагучи. Изненадка, шибаняко. Не знаеше, че съм чувал за него, нали?

Последва бърз поток от думи, които Фучида не успя да разбере. След това по-бавно:

— Знам всичко за правилата ви срещу разпространението на кокаин. Едно обаждане до твоя *оябун* е достатъчно, за да се озовеш в купичките със супа от акулови перки из цялата ви малка смотана държавица.

— Супата от акулови перки е китайска, а не японска, господин Травис.

— Браво на китайците.

— Вашият кораб ще пристигне скоро, нали? Твърде късно е да се връщате обратно. Мисля, че не трябва да ме заплашвате, господин Травис. Мисля, че нямате друг избор, освен да работите с мен.

— Може би. А може да продам стоката на корейците и да оставя на тях да се намърдат на пазара ви. Тогава няма да видиш и едно пени, нали? По един или друг начин аз ще си получа парите. Бих ти казал

още сега, че хич даже не ми пука, но факт е, че искам този меч. Когато яхтата ми пристигне, искам ти да ме посрещнеш на дока с меч в ръка. Ако момчетата ми не го видят, ще ми звъннат — и тогава аз ще звънна на Камагучи. *Уакару?*

— Разбирам, господин Травис.

Фучида затвори телефона си и го пусна на съседната седалка. Вкара нисана в следващото празно място за паркиране и извади телефона си блекбъри от джоба на якето. Не можеше да се отърве от усещането, че ако английският му беше по-добър, щеше да постави американеца на мястото му. Не разбираше как бяха успели да проникнат с техния език във всяко ъгълче на страната му и въпреки това той да не може да го говори както трябва. Блекбърито с невъзможните за различаване *p* и *l*, нисан верса с невъзможното за произнасяне *v*; той живееше в свят, който не се подчиняваше на речта.

Буракибери му показва онова, което вече беше запомнил наизуст, но което бе решил да провери просто от яд. Корабът на американеца щеше да пристигне в сряда. Една седмица след вчерашния ден. Влизането в къщата на Ямада, вземането на меча и излизането навън може би щяха да отнемат не повече от две минути. Той разполагаше с шест дни, за да го направи. Чудеше се как щеше да успее да се справи за толкова малко време.

45.

На Марико не ѝ се искаше да си го признава, но лейтенант Ко всъщност беше доста добър в полицейските дела. Да, той бе сексист; да, беше противен, грозен, зъл дребен трол; но проклет да е, човекът бе абсолютно прав, когато я обвини, че разполага единствено с косвени улики. Фучида не беше оставил никакви отпечатъци на местопрестъпленията и тъй като всичките убийства, с изключение на това на Курихара, бяха извършени на обществени места, нямаше никакъв смисъл да се събират тъканни проби. Дори някой кариерист от отдел „Престъпления срещу личността“ да бе пожелал да потърси оставени от Фучида влакна, за да им направи трасологически анализ, Марико не можеше да му каже с какво е бил облечен престъпникът, колко дълга е косата му или каквито и да било други подробности. Нито тя, нито някой от екипа ѝ бяха зървали заподозрения.

Марико командваше девет полицаи, които работеха на денонощни смени, и засега разполагаше само с продължаващите часове обикновени записи. Наблюдателният ѝ екип можеше да разпознае на мига пощальона на Ямада. Това беше всичко.

Нито един доклад за Фучида не го свързваше с когото и да е от убитите пласьори. Нито разкриваше някаква връзка с някой от познатите наркочилдъри в Токио. Обратното търсене изкарваше тълпи от наркопрестъпници, свързани с *борьокудан*, но никой от тях не представляваше интерес. Всички те разпространяваха обикновена дрога, неколцина дори бяха съдени, но никой от тях нямаше никаква връзка с Фучида. Тя откри няколко случая с отцепници, които се бяха опитали да продават кокаин и хероин, но повечето от тях бяха очистени от якудза, преди да успеят дори да се появят на полицейските радари. *Борьокудан* бяха брутално ефективни в спазването на тяхната част от споразумението; от ченгетата се очакваше единствено да си затварят очите пред продажбата на по-леките наркотици.

Всичко, което бе открила Марико, подкрепяше твърдението, че Фучида няма нищо общо с наркоарената. Тогава защо моргата охлаждаше труповете на трима наркопласьори, убити от меч? Едва ли

в Токио имаше повече от един убиец, използващ такова оръжие. Тя беше сигурна, че Фучида е извършителят, но уликите, които бяха достатъчни, за да потвърдят интуитивните ѝ догадки, нямаше да издържат в съда.

И от това тя можеше да си направи единствено извода, че нямаше да успее да открие Фучида, освен ако той не влезеше право в капана ѝ. Подобна мисъл едва ли вдъхваше никакви надежди. Вероятността това да се случи бе същата като Саори да изскочи отнякъде, а от последния път, когато някой я бе виждал, бяха минали осем дни. Всъщност Марико беше последният човек, който бе имал контакт с нея — беше я изпратила с поглед, докато сестра ѝ се отдалечаваше по улицата. Тогава Саори беше чиста от осем дни и най-вероятно бе прекарала следващите осем дни в наркотично опиянение.

Майка им се беше поболяла от тревога, разбира се. Марико се изненада, че самата тя не изпитваше подобни притеснения. Когато най-малката дъщеря в семейството липсва повече от седмица, това би трябвало да е обезпокоително, нали? Но за разлика от майка си, Марико бе превъзмогнала първоначалната си паника. Може би благодарение на обучението си в *кенджуцу* тя вече беше успяла да постигне някакви нива на самоконтрол, а може би след няколко дни мозъкът ѝ бе преминал в режим на оцеляване. Може би беше поела максималното количество паника и сега просто бе изтикала остатък в някое тъмно ъгълче на съзнанието си. Всеки път, когато се замисляше за Саори, Марико чувстваше как коремът ѝ се свива, но студената тежка истина бе, че не беше длъжна да мисли непрекъснато за сестра си. Бе успяла да намери с какво да запълни деня си: работа, тренировка по фехтовка, посещение в „Докомо“, за да оправи проблема с мобилния си телефон.

Просветлението я озари, докато чакаше младежа от „Докомо“ да оправи компютърния бърк, който бе открила. Ако тя беше голямата сестра в едно нормално семейство, паниката, която бе почувствала първоначално, сигурно щеше да нараства с всеки изминал ден. Но Марико беше сестра на наркоманка. Майка им бе майка на наркоманка. И това водеше до неминуемия извод, че докато Саори не се изчистеше от наркотиците, тя щеше от време на време да потъва в някаква дълбока тъмна дупка.

Веднага щом проумя това, Марико успя да разбере по-добре и майка си. Тя приемаше семейството си за напълно нормално. Винаги бе мислила за него като за такова, въпреки че съпругът ѝ почина от рак на четирийсет и три години и въпреки че дъщерите ѝ реагираха на тази смърт по възможно най-нелепите начини. И тъй като майка им смяташе семейството им за нормално, изчезването на Саори се беше превърнало в най-важното нещо на света. То бе заместило слънцето, всичко се въртеше около него и в неговата светлина всичко приемаше различен оттенък.

Едва след като майка ѝ престана да играе пинг-понг, Марико разбра колко са зле нещата при нея. Оттогава тя започна да спи у тях, макар че спането на дивана и неспирните упражнения по *кенджуцу* на Ямада, които разтягаха мускулите на врата ѝ, изобщо не си пасваха. През последните няколко дни всеки ден бе закусвала и вечеряла с майка си и въпреки това, когато Марико най-после взе поправения си телефон и провери дали не е получила някакви съобщения от Саори, тя откри трийсет и осем есемеса от майка си.

Затова, вместо да търси Фучида и Саори, Марико започна да дири някое тихо местенце, където да седне и да се обади на майка си. Притесненията бяха едно наум, но двете трябваше да си поговорят относно това защо трийсет и осем есемеса идват малко в повече за човек, с когото вечеряш всеки ден.

Съвсем случайно се бе озовала от другата страна на улицата срещу търговския център, в който беше арестувала Буцата. Тя влезе в него и седна на същата пейка, където бе разположила Мишима в нощта на засадата. Търговският център беше почти празен и през покрива от прозрачни пластмасови половинки от яйчени черупки проникваше апатична светлина.

Марико се обади вкъщи, за да озапти майка си. Думата „озапти“ изплува в съзнанието ѝ още когато чу сигнала „свободно“. Саори бе употребила думата за пръв път, когато Марико беше все още в академията. Майка им винаги изпадаше в истерии, отнасяше се прекадено покровителствено към дъщерите си и въпреки това не пропускаше да ги тормози с вменяването на вина. На едно новогодишно парти, докато си поделяха тайно чаша с шочу, Саори бе попитала Марико дали не е научила някое свръхтайно полицейско умение за преговори, което да озапти майка им, когато тя неминуемо

излезе от кожата си и се разкреци на Саори заради това, че е непълнолетна, а вече пие.

Това беше времето преди Марико да разбере, че Саори има проблем, когато пиенето с приятели в парка не бе причина за тревоги. Марико също беше получила своя дял купони — ако не целия, то поне малка част от него. С всички беше така. След двайсетия си рожден ден Марико купуваше алкохол за сестра си, както по-големият брат на една нейна приятелка бе купувал за нея. Как иначе би могла да се нарече добра така?

— Ало? — разнесе се гласът на майка ѝ в слушалката. — Марико? Защо се смееш?

— За нищо, мамо. Извинявай. Просто исках да ти кажа, че телефонът ми отново работи.

— Аха.

— Добре ли си?

— Просто си помислих, че... — гласът ѝ беше също толкова апатичен, колкото и сивкавата светлина, която проникваше през плексигласовата имитация на гърди над главата ѝ.

— Не. Съжалявам, мамо. Просто се сетих за нещо смешно, което ми бе казала тя.

— Аха. Какво е то?

— Не е прилично. — Марико въздъхна. — Защо сега, след като я няма, ми е по-лесно да си спомням лошите ѝ страни, а не добрите?

Струваше ѝ се странно да говори за това точно *тук*, където споменът за Саори с белезници все още беше много ярък. Марико се замисли за съдбата, за онази нощ, за това как от всички наркомани в града точно Саори бе попаднала в капана ѝ. Само ако можеше да извади такъв късмет и с Фучида.

— Мико — обади се майка ѝ, — спомняш ли си онзи път, когато сестра ти мина право през каменната градина в Гинкауджи?

— Горедолу — отвърна Марико, което си беше чиста лъжа. Споменът за розовата шапка на Саори, повдигана леко от вятъра, и малките отпечатъци от стъпките ѝ през концентричните кръгове, очертани изключително грижливо в чакъла, бе сред най-ярките от детските ѝ години. Историята беше толкова стара и изтъркана, но тя знаеше колко много обича майка ѝ да я разказва. Марико се смееше на правилните места, а междувременно се чудеше дали Саори е имала

друг избор, освен да стане наркоманка. Какво я бе тласнало към ръба? Дали не беше Марико, която безрезервно поддържаше навиците ѝ, като ѝ купуваше алкохол, докато Саори все още носеше униформената си пола толкова къса, колкото позволяваха в училище? Дали не бе още виновна, защото по онова време вече беше кадет в полицейската академия? Или причината се криеше толкова дълбоко в нея, че дори Саори не би могла да каже каква е? Някакъв генетичен фактор? Или може би целият проблем представляваше просто реакция на смъртта на баща им?

Марико присви очи. Това бяха въпроси, които щяха да летят като влак-стрела и да се нуждаят от незнайно колко километра спирачен път, ако им позволише да наберат скорост. Тя отново се заслуша в разказа на майка си и искрено се разсмя на онази част от историята, където грамадният турист *гайджин* се ядосва ужасно, че едно малко момиче му е съсипало възможността да заснеме каменната градина.

— Толкова ме беше срам, Мико-чан. Не ми стигат думите да го опиша. — Но майка ѝ също се смееше.

— Винаги е била беладжийка — откликна Марико. — Виж, мамо, трябва да се връщам на работа.

— Мислех, че днес ти е почивен ден.

— Така е, но нали провеждам едно наблюдение, забрави ли? Докато не приключи, няма да имам почивен ден.

— Добре. Нали ще се прибереш за вечеря?

— Естествено.

Марико затвори телефона си и го сложи върху оставената на пейката папка, за да попречи на вятъра да я отнесе. Измъкна от нея най-горния лист и го прегледа. Това бе последният доклад на наблюдателния екип. В единия му ъгъл се виждаше кафяв отпечатък от палец — барбекю сос, предположи Марико — и в него нямаше нищо необичайно. Излизането и прибирането на съседите. Скандал между един младеж и приятелката му — достатъчно шумен, за да привлече вниманието на наблюдателите, но нито достатъчно продължителен, нито загрубял дотолкова, че да бъде приет като опит за отвличане на вниманието. Фучида оставаше все така неуловим.

Тя се стресна, когато изпод пейката излетя някакъв гълъб, уплашен от нещо, което само един гълъб би могъл да забележи. И тук не можеше да открие мира и тишината, които не намираше нито на

работното си място, нито в апартамента на майка си. Съществуваше само едно място, на което щеше да има поне малко спокойствие.

— Я виж ти, инспекторе — каза Ямада, когато отвори входната си врата. — Да не сте дошли да ме информирате какво са открили многото ми наблюдатели?

— Всъщност се надявах да потренираме малко.

Сенсейт й се усмихна.

— На това му се вика дух. И без това не ми се слушаше за наблюдението. Толкова ми е странно да стоят там и да гледат. Никога не мога да разбера какво точно виждат.

— Почти всичко — отвърна Марико и му обясни как функционира инфрачервената термография.

— Значи все пак съм бил прав — въздъхна Ямада. — Цял ден ми беше притеснено. Дори докато си миех зъбите, се улових да мисля дали според тях го правя както трябва.

— Не бих се притеснявала за това. Някои от тези момчета все още не са открили съществуването на пастата за зъби.

Ямада се засмя.

— О, обзалагам се, че те просто умират от удоволствие да работят с вас.

Двамата прекосиха къщата и излязоха в задния двор, като спряха за малко до стойката за мечове в кабинета. На Марико страшно й харесваше, че Ямада има стойка за мечове в кабинета си, а фактът, че има още една в спалнята си, превръщаше къщата му в най-хубавото място на света. Тя беше като остров във времето: около нея всичко се развиваше нормално, но на острова времето бе замряло. Готвеше се на печка, а не в микровълнова. Писането на писмо означаваше използването на писалка и хартия, а не електронна поща и със сигурност не есемес.

И въпреки свръхестествената способност на Ямада да стои настрана от силите на модернизацията, в едно отношение той правеше останалата част от страната да изглежда абсолютно средновековна.

— Благодаря ви — рече тя, докато слизаха по задното стълбище. — За това, че се отнасяте към мен като към ученик, а не като към ученичка. Искане ми се колегите ми да се поучат на това-онова от вас.

— О, какво ли разбират те? Чувам, че някои от тях все още не са открили дори пастата за зъби.

Тренираха цели два часа без прекъсване. След стойката и движенията на краката последваха ударите над глава, после напречните удари, докато раменете на Марико не я заболяха дотолкова, че не можеше да вдига ръцете си, камо ли тежкия меч.

Изпотена и запъхтяна, тя каза:

— Сенсей, може би е добре да си починем малко.

— О, не. Мислите си, че сте научили достатъчно, а?

— Недостатъчно, но може би достатъчно засега. Вие все пак ми казахте, че името на този меч е Славна победа нетърсена, *нее*?

— Аха. Значи сте внимавали.

— Разбира се. Запомнила съм всяка ваша дума, сенсей. — Марико се подсмихна. — И тъй като вече овладях достатъчно Славна победа, защо да си давам зор с тренировките? С такова име как мога да загубя?

Ямада присви незрящите си очи.

— Този меч ще ви убие в момента, в който бдителността ви отслабне — точно заради тази мисъл. Изобщо не сте вникнали в думите ми, малко момиченце.

— Не ме наричайте така.

— Щом предпочитате да се шегувате, докато държите този меч в ръцете си, ще ви наричам както си искам. Тук аз съм сенсей, малко момиченце.

— Престанете — извика тя и го нападна. Той отби меча ѝ встрани, както бе правил стотици пъти досега.

Марико го очакваше. Тя се плъзна също встрани и избягна неговата *катана*. Беше ѝ в ръцете. Целият му десен фланг бе открит. Малко момиченце, друг път, помисли си тя и вдигна меча си за удар.

Ямада не си направи труда да вдигне оръжието си. Той просто отстъпи встрани. Марико дори не успя да види движението му, когато подсече краката ѝ с ритник. Тя падна на земята, като внимаваше да се приземи на лявото си рамо и да задържи меча вдигнат във въздуха с дясната си ръка. Но опитвайки се да предпази меча, тя забрави да защити себе си. Земята я удари като камион — камион с голяма ръбеста емблема на капака, която се заби в ребрата ѝ.

Погледна към меча в сбръчканата ръка на Ямада, чието остро като бръснач острие почти докосваше шията под брадичката ѝ. Върхът на собственото ѝ оръжие профуча над ниско окосената трева. Не беше нужно да изказва поуката на глас; ако това бе истинска битка, неправилната ѝ координация щеше да ѝ коства живота.

Накрая тежестта на меча я победи и Мариико се отпусна по гръб, за да може да положи острието върху гърдите си. Дълбоко в дясното ѝ рамо пулсираше болка, сякаш продължаваше да се опитва да задържи меча над земята. Във всеки друг ден натискът от плоската задна част на металното острие щеше да причини болка в гърдите ѝ. Днес тя се примири с тънката линия на болката, за да могат да си починат раменете ѝ.

— Знаете ли как успях да ви подсека?

— Заради избухването ми. — Мариико говореше със затворени очи. — Нарекохте ме малко момиченце и аз кипнах.

— Не. Искяхте да ми покажете, че не сте малко момиченце. Искяхте да ми покажете какво сте научили. Тогава мечът ви предаде.

Все още със затворени очи, тя усещаше миризмата на собствената си пот, която надделяваше дори над свежия мирис на тревата.

— Какво имате предвид под това, че ме е предал?

— Ако позата ви беше добре балансирана, нямаше да успея да ви подсека краката. Знаете много добре, че не виждам по-далеч от пръстите на ръката ми. Пристъпих натам, накъдето предположих, че ще пристъпите вие; вашата лоша координация ви изпрати точно на пътя на крака ми. Паднахте не толкова заради мен, колкото заради самата вас — или по-точно заради оръжието ви.

Това не беше възможно. Стоманата не можеше да предаде никого. И въпреки това обяснението му отговаряше точно на фактите.

Мариико се изненада колко бързо бе започнала да приема невъзможното. И въпреки това си оставаше детектив, вярваше единствено на онова, което ѝ подсказваха уликите, а те бяха красноречиви.

Тя се изправи на крака, съпроводжана от протестите на ребрата и бодящите я рамене.

— Сенсей, ще ми покажете ли какво направихте преди малко? Онова с краката?

— Онова с краката се нарича подсичане — уточни Ямада и зае с лекота бойна поза. Внезапно ѝ се стори по-голям, по-заплашителен; в съзнанието ѝ се появи картина на пантера, разположила се на клона точно над нищо неподозиращата плячка. — Хайде — подкани я той.

Марико се хвърли в атака. Той отстъпи встрани. Кракът му ритна нейния; тя почувства как тежестта ѝ я повлича напред. Едва успя да се удържи да не падне.

— Много добре! — каза Ямада буквално в ухото ѝ. Острието на меча му се намираше на сантиметри от нея. Големият Иназума беше твърде дълъг за подобни близки схватки. Ако Ямада решише да контраатакува, щеше да е мъртва.

Марико изсумтя уклончиво.

— Можехте да ме убиете.

Ямада се засмя.

— Но не по начина, по който щях да го направя предишния път. Не се хванахте втори път на същия номер. Уменията ви се подобряват.

— Уф! Но не достатъчно бързо.

— Изисквате твърде много от себе си, инспекторе. Дори Мусаши не е станал такъв майстор в боя с мечове за един следобед.

Взискателността беше твърде добре позната на Марико. Затова трябваше да печели триатлони, а не просто да финишира. Затова бе станала сержант, затова бе станала детектив, затова искаше да командва полицейска хайка, а не просто наблюдение. Затова все още не се беше отказала от търсенето на сестра си. Да остави Саори да носи последствията от постъпката си не бе просто по-лесният избор, това беше *разумният* избор, много по-практичен от това да се опитваш да спасиш една наркоманка от самата нея. Но Марико не можеше да го позволи, както не можеше да позволи на Красивата певица да довърши Фучида.

И все пак това ѝ се струваше толкова лесно, толкова изкушаващо. Мечът така или иначе щеше да го убие. Тя не разбираше как парче стомана ще предаде едно човешко същество със собствена воля, но след като сама бе станала жертва на този феномен, вече не можеше да отхвърли възможността мечът на Фучида да има същата сила. Ако Ямада беше прав, трупът на Фучида щеше да се появи скоро и единствените косвени жертви щяха да са няколко мъртви пласьори.

Искаше ѝ се да можеше да се задоволи с това. Наблюдаването бе лесна работа. Марико не може просто да седи и да гледа мониторите, както правеха някои от момчетата, но пък беше водещ полицаи по случая. Можеше да реквизира къщата на Айхара и през часовете, в които разполагаше с нея, да се упражнява с меч. Мисълта Ко да ѝ *плаща*, за да усъвършенства своите умения по *кенджуцу*, я накара да се усмихне. Самодоволното копеле си го заслужаваше. Бе понесла достатъчно гадости от него. Заслужаваше да си почине един ден.

На всичкото отгоре половината ченгета в службата щяха да кажат, че следващият в списъка на Фучида сигурно си го е заслужил. Разплата за греховете му и други такива. Но те бъркаха. Марико го знаеше много добре. Дори наркопласьорите имаха права, а тя се бе заклела да защитава тези права. И въпреки че наказанието за наркотрафик беше смърт, то трябваше да бъде обявено от съдия, а не от някакъв полудял касапин от якудза.

И този касапин бе някъде навън. Марико прибра Славна победа в ножницата и подаде почтително меч на Ямада. Поклони му се и каза:

— Съжалявам, сенсей. Трябва да се прибера у дома и отново да прегледам записките си по случая. Не може да няма нещо подсказващо как да закова Фучида. Просто трябва да я намеря.

— Късмет, инспекторе.

Отговорът на Марико беше горчив смях.

— Това нали не е някое от онези неща, на които знаете отговорите предварително? Защото последните няколко пъти бе ужасно дразнещо.

Ямада се подсмихна.

— Боя се, че не.

— Просто... Имам усещането, че съм на косъм от откриването на нещо, но когато успея да го открия, вече ще е твърде късно. Изпитвали ли сте някога подобно чувство?

— Веднъж.

— И какво се случи?

Ямада се намръщи. Лицето му помрачня и той наведе невиджация си поглед към земята. Накрая отвърна:

— Умряха хора.

Марико също се намръщи.

— От това се страхувам и аз.

КНИГА ШЕСТА
ПЕРИОД АЗУЧИ-МОМОЯМА, ГОДИНА 20
(1587 ГОДИНА ОТ Н.Е.)

— Името ми е Йошитомо Ода — каза претендентът, когато Ичиро и Дайгоро го посрещнаха на портата. — Дойдох да изпробвам уменията си срещу Окума.

Свитата му се състоеше от само четирима конници: още двама войници и един стар самурай с гъсти вежди, които му придаваха лек вид на бухал. Дайгоро скоро научи, че възрастният мъж е Томоносукэ Ода, главата на клана Ода. Йошитомо, шампионът на клана им, имаше очи, които шареха напред-назад като уплашени рибки. Той беше дългурест, малко по-нисък от Ичиро и с почти една глава по-висок от Дайгоро. Облечен бе с избеляла хакама в сиво и черно и дръжката на меча му също беше доста износена.

— С какво ще се биете — попита Ичиро, — с дърво или стомана?

Челото на господаря Ода се сбърчи, а шампионът отговори:

— Господарят Тойотоми обяви, че дуелите могат да се водят само с бокени.

— Ах, да, точно така — отвърна Ичиро. — Щом домът Ода няма собствена воля, предполагам, че ще трябва да изпълним волята на по-могъщия дом.

Всички членове на клана Ода веднага настръхнаха и преди Дайгоро да успее да се намеси, Йошитомо вече бе скочил от коня, сложил ръка на дръжката на меча си.

— Господарю Ода — намеси се Дайгоро, като пристъпи пред брат си, — моля, нека пийнем чай и да обсъдим условията на дуела.

— Не — отсече Йошитомо. — Той ме обиди! Настоявам за удовлетворение.

По-възрастният Ода погледна към шампиона си, после към Ичиро, след това към Дайгоро. Най-накрая заяви:

— Първо ще пием чай.

Преговорите продължиха чак до залез-слънце. Първо Дайгоро представи майка си. Обсъдиха времето и условията по пътя и новините за войната на запад. Дайгоро направи комплимент на господаря Ода за

конете му и за способностите и пламенния стремеж на претендента му. Ода разкри, че Йошитоמו му е син — четвъртият от шест — и направи комплимент на Дайгоро и майка му за красотата на семейното имение. Накрая се стигна до основния въпрос. Дайгоро настояваше двубоят да се проведе с *бокени* и искането му най-после беше прието — но само, при условие че ще се бие той.

Дайгоро и Томоносукэ Ода излязоха от чайната стая, поклониха се пред гробницата на бащата на Дайгоро и откриха своите шампиони, коленичили в позиция за готовност на две крачки един от друг, да се измерват с гневни погледи.

— Ще се дуелирате с *бокени* — обяви господарят Ода — и ти ще се изправиш срещу младия господар Дайгоро.

Синът на господаря Ода сви дланите си в юмруци, заби кокалчетата си в пясъка и се поклони вдървено на Ичиро. След това се изправи напрегнато, сякаш Ичиро бе отровна змия, която всеки момент можеше да се хвърли срещу него, и се поклони на Дайгоро. Младежът отбеляза, че поклонът му беше по-нисък, отколкото този към брат му. Радваше се, че Ичиро не го е забелязал, но брат му нямаше как да го види, защото вече гледаше свирепо към Дайгоро.

— Страхливец — промърмори той.

Йошитоמו Ода се извърна рязко, изваждайки *катаната* от ножницата ѝ. Острието ѝ вече се намираше на една ръка разстояние от шията на Ичиро и заплашваше да отреже главата му, когато баща му изкрещя:

— Спри!

— Той ме нарече страхливец! — изкрещя Йошитоמו. — Ти го чу!

Дайгоро се опита да се намеси, за да обясни коя е истинската мишена на обидата, но кракът му бе твърде слаб, за да му позволи да стигне навреме до двора. Гласът на Ичиро заглуши неговия.

— Изглежда нашият съперник предпочита двубоя на стомана срещу стомана — каза той. — Дай ми меча, Дайгоро.

— Няма да го направя. Защо постъпваш така?

— Просто му давам онова, което иска. А сега ми дай Славна победа.

Дайгоро вече стоеше между брат си и въоръжения Йошитоמו, който бе заел бойна поза и бе насочил върха на острието си към

гърлото на Ичиро.

— Знаеш, че няма да го направя.

— Ще се противопоставиш на волята на самия Тойотоми, мъжа, който може да стане шогун? — Не беше нужно Дайгоро да отговаря. — Махни се от пътя ми, малки братко. — Ичиро изтегли собствения си меч. — Дуелът започва сега.

Дайгоро не помръдна от мястото си и Йошитомо го заобиколи отляво. Ичиро стрелна за последен път брат си с гневен поглед, след което се извъртя, за да пресрещне нападащия Йошитомо. Дайгоро закуцука към стоящия отзад Томоносуке Ода, подготвяйки унижителните си извинения.

Дуелът приключи, преди да успее да стигне до него. Размениха се няколко звънтящи удара, последвани от приглушения вик на Ичиро. Йошитомо отстъпи назад, а Ичиро падна на колене. Гърбът му беше подгизнал от кръв, от основата на врата му се стичаха червени ручейчета. Главата му клюмна напред, прерязана от едната страна. Той падна по лице върху пясъка.

Мечът на Йошитомо описа кървава дъга и преди да го прибере в ножницата си, той го почисти от кръвта. Поклони се пред кървящото тяло на Ичиро, после на Дайгоро, след това на майка им, която стоеше втрещена до господаря Ода. Докато край Ичиро се струпваха слуги и лечители, двамата Ода се отдалечиха.

Дайгоро не беше чувал за толкова страшна рана. Според главния лечител на семейството, който преди време бе обменял медицински опит с един лекар на южните варвари и беше прекарал няколко години в изучаване на занаята си в Китай, мечът на Ода бе прерязал една от вратните кости на Ичиро. Гръбнакът беше непокътнат, но се бе отървал на косъм. Ако лечителите не бяха стояли на няколко крачки от дуелиращите се, Ичиро сигурно щеше да умре на място.

Но те бяха успели да зашият раната на врата му навреме и сега въпросът беше как да накарат тъканта и костта да зараснат. Старият Ягию, главен лечител на дома Окума, поиска дърва и дърводелец, и толкова ориз, колкото можеха да съберат.

Докато дърводелецът следваше инструкциите на стария Ягию, трима слуги изкопаха в задния двор яма, по-дълбока, отколкото беше висок Дайгоро. Ягию и дърводелецът омотаха въже около главата на Ичиро, привързвайки я към една гредка. Под наблюдението на Ягию останалите лечители спуснаха Ичиро в ямата, като го придържаха изправен и същевременно се опитваха да прогонят мухите, които се събираха край назъбената кървава черна линия от шевове на врата му. След това лечителите напълниха ямата с ориз и привързаха гредата към бамбукови пръти, които бяха набити отвесно в ориза. След приключването на работата им, Ичиро се оказа заровен до брадичката в ориз, а главата му беше застопорена така, че изобщо не можеше да я помръдне. Ягию втри смес от масло и борова смола в защитата рана, която се намираше точно над последния слой ориз. Ичиро не можеше да помръдне, но може би щеше да оживее.

Месец по-късно той беше все още жив и не бяха провеждани никакви дуели. Понякога атрофиралите му мускули го боляха толкова силно, че той стенеше и мучеше през зъби, защото челюстите му бяха здраво стегнати. Друг път го обземаше лудост заради ужасните сърбежи. Край него непрекъснато седяха слуги, за да прогонват мухите през деня и комарите през нощта. Пиенето беше трудоемка задача. Неведнъж Ичиро молеше слугите да го убият. Никога не помоли

Дайгоро, защото младежът не му даваше такава възможност. Нисшите слуги не можеха да убият мъж с положението на Ичиро, ала Дайгоро знаеше, че трябва да уважи молбата му, затова се постара да не се доближава до Ичиро достатъчно, за да го чува.

Но той веднага сядаше до него, щом Ичиро потънеше в сън или когато припаднеше от болка или от горещината. Понякога Дайгоро се промъкваше зад гърба му, вземаше ветрилото от ръцете на слугата и прекарваше безмълвни часове в охлаждане на тила на брат си.

Не знаеше какво друго би могъл да направи. Всеки ден коленичеше край гробницата на баща си, търсейки съвет. Всичко, което направих, мислеше си той, бе да се подчиня на волята ти, татко. Всичко, което направих, бе да се опитам да следвам пътя ти, а сега този път доведе до нещо, което никога не би пожелал. Най-големият ти син страда повече от всяко животно на земята. Щеше ли да го спаси Славна победа? Дължината ѝ, здравината на стоманата ѝ — от тези предимства ли се нуждаеше той? Как трябваше да постъпя? Какво да правя сега?

Не можеше да намери отговор сред стените на семейната крепост, затова Дайгоро понесе мислите си, своя *вакизаши* и бащиния си *одачи* към планината. Язди безцелно в продължение на един час, като тайно се надяваше, че някой от духовете на вятъра ще доведе отговора до ушите му. Планината беше тучна и зелена, осеяна с пурпурните цветове на кудзу. Те ухаеха на грозде и топлият зефир носеше аромата им заедно с мириса на вечерния дъжд. Ниско долу се разнасяше неуморният ромон на морето, което обливаше крайбрежните камъни. Изу бе неописуемо красив, но не съдържаше никой от отговорите, които търсеше Дайгоро.

Той вдигна глава и откри, че се намира до Като-джи, макар да нямаше представа как се е озовал там. Беше възнамерявал да язди в противоположната посока, но потънал в размисли, се бе изгубил. Зачуди се защо кобилата му беше избрала храма. Може би някакъв древен буда се бе преродил в нея. Не го беше грижа. Покритият с лози планински връх бе поредното подходящо място, където да не успее да открие търсеното проникновение.

— Млади господарю Окума — разнесе се глас откъм пепелявосивата оградна стена на храма. Дайгоро вдигна глава и видя стоящия там игумен. — Още ли тренирате фехтовалните си умения?

— Всеки ден.

— Но не и тук, горе. Да не сте дошли отново да ми покажете вашия шедьовър?

— Не. Просто се... разхождах.

— Аха. В такъв случай вашият шедьовър е дошъл да види нашите. Ще влезете ли?

Тъй като нямаше нищо друго наум, Дайгоро слезе от кобилата си, завърза я на кола до портата и последва игумена във вътрешността на храма. Старият човек беше доста пъргав, той пристъпваше бързо като някой наполовина на неговата възраст.

— Твърде много си позволявате — каза Дайгоро.

— Нима?

— Да, и го знаете много добре. Вървите прекадено бързо и аз не мога да не изостана. Ако реша да го приема за обида, бих могъл да ви посека на място.

— Бихте могли — отвърна игуменът. — Но пък ако забавя крачка, за да вървя редом с вас, тогава бихте могли да ме посетите, защото съм забелязал слабостта ви и съм се приспособил към нея. Всъщност ваше право е да ме посетите винаги, когато пожелаете. Най-добре за мен е да вървя, както съм свикнал, а за вас — да направите същото.

Двамата стояха върху застланата с плочки пътека, която заобикаляше каменната градина, покрита с чакъл. Сред малките камъчета като обрасли с лишей острови се издигаха големи парчета скали, наподобяващи костенурки, които се подават от езеро. В центъра на градината стърчеше живата им противоположност — огромен кедров стланик. Кривите му клони се виеха като струйки дим при насрещен вятър, а обраслите му с мъх корени се провираха между камъните в градината като змии. Той бе висок по всички стандарти, колосален според стандартите на собствения си вид. Дайгоро осъзна, че вероятно го е виждал хиляди пъти преди, защото короната му сигурно се забелязваше дори от имението Окума. Досега го беше бъркал с обикновен бор.

— Нашият шедьовър — гордо го посочи игуменът, докато Дайгоро зяпаше дървото. — Храмът е построен преди сто години, в чест на тристагодишнината на това дърво. В деня, когато кедърът е

пуснал първия си корен, вашият меч вече е бил старец. Днес двамата дядовци най-после се срещат, *нее*?

Дайгоро бавно кимна. В този миг слънчевата светлина достигна най-горните иглички, пронизвайки короната на дървото с лъчи бяла светлина. Дъхът му секна от красотата ѝ. За пръв път разбра как човек може да се откаже от всичко, което притежава, за да прекара живота си в подобна сграда. Ако искаше да открие просветлението, това щеше да е идеалната обстановка.

— Защо наричате това място Храмът на виещите се лози? — попита Дайгоро. — Защо не Храмът на древния кедър?

— Всичко е обвито в лози, млади господарю. Този храм, това дърво — да съществуваш, означава да бъдеш обвит. Лозниците, които са обвили вас, са толкова тежки, че мога да забележа бръчките, които са оставили върху лицето ви. Вие сте твърде млад, за да имате такива бръчки, Окума-сан. Какво ви безпокои?

Преди да се усети, Дайгоро бе разказал всичко. Пречките пред желанието му да изпълни волята на баща си, неспособността си да намери пътя, загрижеността за брат му, за майка им, за семейната чест; изля всичко пред игумена.

— Толкова съм объркан — завърши той, — че вече нямам представа накъде вървя. Може би трябва да остана тук и да изпратя по вестоносец меч у дома. Може би трябва да си обръсна главата и да прекарам остатъка от живота си във вашия храм.

Игуменът сви рамене.

— И защо не го направите?

— Не мога. Бушидо ми казва, че не мога. Както и духът на баща ми.

— Тогава недейте — рече игуменът. — Вместо това просто повървете с мен. Нека позволим на двамата дядовци да пообщуват малко.

Дайгоро последва възрастния игумен по пътеката, която заобикаляше градината с голямото дърво. Двамата се изкачиха по стълбището на голямата зала за медитиране — ниска, просторна сграда от тъмнокафяво дърво с червени знамена. Младежът свали златистото си върхно кимоно, постла го върху дъските на верандата, обграждаща храма, после извади Славна победа от колана си и я положи върху коприната. До нея постави своя *вакизаши*. Чувстваше се

странно да стои обезоръжен на публично място. Знаеше, че трябва да се чувства уязвим, но истината бе, че го изпълни странно усещане за свобода.

Дайгоро и игуменът продължиха бавно да се разхождат около каменната градина. Полъхът на вятър от изток, наситен с миризмата на мед и пара, накара Дайгоро да предположи, че наблизо се намира банята на храма.

— Откъде знаете толкова много за мен? — попита той.

— Някога и аз бях млад самурай. — Игуменът се обърна и го погледна. — Нима смятате, че случилото се с вас е нещо уникално? Всички сме преживявали някакви вълнения. Всички ние сме обвити.

— Но откъде знаете толкова много за мечата ми? Последния път, когато ви видях, вие от пръв поглед го определите като острие на Иназума.

— Това е много прочут меч — отвърна игуменът с усмивка. — Онези от нас, които са се посветили на мечата, както мен някога... е, наша работа е да знаем такива неща, *нее*! Вашият е известен под името Славна победа, мисля.

Думите му накараха Дайгоро да се спре.

— Откъде знаете?

— Някога разглобявали ли сте този меч, момко?

Не беше нужно Дайгоро да му отговаря. Той усещаше, че игуменът вече знае, че не е. Те продължиха да вървят по каменната пътека, която минаваше между южния край на залата за медитация и малката чаена къща зад ниска бамбукова ограда. Скоро стигнаха до сграда, за която Дайгоро предположи, че е манастирът, съдейки по множеството чифтове сандали, подредени покрай стената до входа.

Игуменът събу собствените си сандали и остави за момент Дайгоро сам на прага, а когато се върна, носеше малка продълговата кутия от бял дъб. Младежът веднага я разпозна — тя съдържаше комплект за почистване на мечове. Двамата се върнаха в залата за медитации, където, както бе очаквал, Дайгоро откри мечовете си да лежат там, където ги беше оставил. Най-накрая успя да разпознае чувството за свобода, което го бе обзело по-рано. Причината не беше, че никой тук не би се осмелил да открадне мечовете му, което, разбира се, бе невъзможно. А че никой не *искаше* да ги притежава. Дори острието на Иназума не ги изкушаваше.

С прецизни методични движения игуменът започна да разглобява дръжката на *одачи*. Докато той работеше, Дайгоро попита:

— Кажете ми истината: прокълнат ли е този меч?

— И да, и не. Зависи от вашата перспектива.

Игуменът вдигна глава и видя изражението на досада, което Дайгоро знаеше, че не е успял да прикрие напълно.

— Смятате, че говоря уклончиво — отбеляза старецът. — Мислите, че всички дзен монаси говорят със загадки. Е, може и да е така, но не и този път. Погледнете тук.

Той свали изцяло дръжката на меча и разкри металния танг, който се криеше във вътрешността ѝ. Върху стоманата, под знака на Иназума, беше гравирано името на меча: Славна победа нетърсена.

— Не разбирам — поклати глава Дайгоро. — Баща ми не е знаел името на собствения си меч?

— Подозирам, че го е знаел по-добре от всеки друг. Този меч отдавна е бил наричан Славна победа, заради онова, което дарява — стига, разбира се, онзи, който притежава оръжието, да не я търси. Малцина успяват да го разберат, но аз мисля, че вие сте сред тях. Това е странен дар, *нее*, да получиш победа само когато не я търсиш. Тези, които се стремят към слава чрез този меч, неизбежно ще я изгубят, докато онези, които не я търсят, ще я спечелят.

Дайгоро погледна намръщено към оръжието.

— Все още не мога да разбера. Смята се, че Иназума е най-великият от всички ковачи на мечове. Защо му е да създава толкова капризно оръжие?

— Капризно ли е? Доколкото знам, славата на самия му създател не е била търсена. Помислете само: да бъдете запомнен през вековете с това, че сте създавали инструменти на смъртта. Доколкото знам, майстор Иназума бил отвратен от кръвопролитията, извършени с неговите оръжия. Твърди се, че някои от тях били прокълнати, други се смятали за благословени, но във всички случаи мечовете му били най-добри в проливането на кръв. Подобна репутация не може да помогне на стареца да спи спокойно през нощта. Славна победа нетърсена е бил изкован най-накрая, последният му шедьовър. Той щял да възнагради най-добрите воители и да накаже най-лошите. Вие ми кажете дали това е каприз.

Дайгоро продължаваше да гледа намръщено меча. Игуменът положи сбръчканата си ръка върху неговата.

— Изучавали ли сте класиците на бойното изкуство, млади господарю?

— Разбира се.

— Тогава би трябвало да знаете тези думи на Сун Дзъ: „Върховното превъзходство е да покориш врага, без да се сражаваш“. Баща ви притежаваше това умение. Той се биеше само когато бе наложително, но пък търсеше победа на всяка цена. Хората му знаеха, че животът им няма да бъде похарчен напразно, затова се хвърляха с главите напред във всяка битка, избрана от него. Страшно е да се изправиш срещу такъв човек на бойното поле. Той не може да бъде победен.

Дайгоро вдигна глава; една догадка се промъкна в съзнанието му като вода, която попива в парче плат.

— Вие сте се сражавали срещу него, нали?

— Да съм се сражавал? — Игуменът се засмя. — Не, той си осигури победата още преди някой от нас да успее да извади меча си. Превъзхождаше ни по брой, обградил бе всичките ни флангове, беше ни надхитрил. След това вече не можех да нося самурайската си прическа. Той ми показва какво всъщност представлява самураят и тогава осъзнах, че не мога едновременно да запазя този статут и да се бия срещу него. Не можех да предам собствения си господар, затова си обръснах главата и се отказах от мечовете си. И ето ме сега тук, да давам съвети на сина на мъжа, който бе по-добър от моя господар.

Той отново се засмя и Дайгоро се усмихна заедно с него.

— Невероятна репутация имаше баща ви — заяви игуменът. — Непобедим в битка и същевременно такъв миротворец.

— Точно затова дядо ми го е направил глава на клана — каза Дайгоро по-скоро на себе си, отколкото на игумена. — Затова братята му са таели злоба към него. Нямало е нищо общо с меча.

— И аз така предполагам — съгласи се старецът. — Много умели воители ще разберат погрешно тази съществена част и задълженията, които вървят с нея. Точно това, че той избягваше сблъсъците винаги, когато бе възможно, направи победите му толкова велики.

— Думите ви няма да се харесат на брат ми. Сякаш искате да кажете, че баща ми е бягал от битките.

— Бягал? Не. Казах избягваше. По-точно би било да се каже, че проявяваше тактическо превъзходство. Сражаваше се, когато бе нужно, но само когато беше наложително. Точно това не може да разбере вашият брат — макар може и вече да го е осъзнал, предвид нараняванията му.

— Хм — изсумтя Дайгоро. — Вие ни наблюдавате отблизо, нали?

— Разбира се. Когато баща ви победи бившия ми господар, той стана мой учител. Аз го изучавах внимателно. Как да не изучавам и синовете му?

Младият мъж не успя да сдържи усмивката си.

— Някой може да ви обвини в шпиониране — рече той. — Някой може да каже, че въвеждате военни прийоми на място, което би трябвало да е дом на мира.

Игуменът наклони глава.

— Мирът е като всичко останало: относително състояние. Просто продължавам напред, както съм свикнал. Вие също. Както и брат ви.

Усмивката изчезна от лицето на Дайгоро.

— Точно защото продължих напред, както съм свикнал, сега брат ми е заровен до шията в земята. Той може да умре, защото не му дадох меч.

— Той може да оживее, защото не му дадохте меч.

Дайгоро се наклони да отговори, но се спря. Не беше мислил за случилото се от тази гледна точка. Можеше ли мечът да не осигури победата на Ичиро само защото той я търсеше? В такъв случай как бе успял баща им да спечели толкова много битки? Как може да се бие, без да иска да спечели?

Той не би могъл да го направи. Това беше невъзможно, поне за човек, който няма самоубийствени намерения. Битката представляваше борба за оцеляване. Дайгоро бе сигурен в това. Но сега, поглеждайки към спокойното лице на игумена, той осъзна, че е задавал погрешния въпрос. Проблемът не беше как да се бие, без да иска да победи, а как да спечели, без да иска да се бие.

— Кажете ми какво трябва да направя — помоли той. — Помогнете ми да намеря пътя.

— Никой не може да ви отведе до него — отговори игуменът. — Бушидо е път, който всеки воин трябва да открие за себе си. Но мога да ви посъветвам какво да правите с меча. Помните ли какво ви казах предишния път: вашият проблем е от добрите, защото съдържа решението в себе си. Върнете се отново към Сун Дзъ: „Цялото военно дело се основава на заблудата“. Намерете този пасаж, проучете какво още казва там. Вие сте умен младеж, отговорът няма да ви убегне.

Дайгоро мълчаливо наблюдаваше как уверените пръсти на игумена сглобяват отново Славна победа нетърсена. Не можеше нито да проговори, нито да помръдне; беше напълно погълнат от опитите да запомни всичко, което му бе казал възрастният мъж. Когато Дайгоро отново възвърна способността си да говори, бащиният му *одачи* беше сглобен и прибран в ножницата, готов за битка.

— Мисля, че домът Окума само ще спечели, ако има воин като вас — каза той на игумена. — Дори възнамерявам да ви поканя да се върнете заедно с мен в имението.

— А аз учтиво ще отклоня поканата ви — отвърна игуменът с нисък поклон. — Вече е твърде късно за мен. На старата ми глава няма да порасне достатъчно коса, за да мога да си направя самурайска прическа.

Дайгоро се усмихна.

— Сигурно е така. И все пак в периоди на изпитания ще е добре да разполагаме с човек като вас.

Двамата минаха отново покрай голямото дърво на път към портата на храма, като този път и двамата се съобразяваха с походката на Дайгоро.

— Това старо дърво е оцеляло след много земетресения и бури — обади се игуменът. — Същото се отнася и за вашия меч. Може да го направи и всеки един от нас.

— Предполагам, че е така.

Дайгоро му се поклони, благодари му и си тръгна.

48.

„Цялото военно дело се основава на заблудата“, пишеше в книгата. Копието на Дайгоро на „Изкуството на войната“ беше орфанно по краищата. Също както всички самураи на неговата възраст, и той я бе препрочитал стотици пъти, беше наизустявал цели глави, бе обсъждал както нея, така и други творби на класици безброй пъти с баща си и учителите си по бойни изкуства. Книгата беше толкова изтъркана, че ръбовете на дървените ѝ корици бяха омекнали. Дайгоро продължи да чете.

Още преди да довърши страницата, той разбра същността на съвета на игумена. Най-после разполагаше със стратегия. Най-накрая щеше да използва Славна победа нетърсена за нещо добро.

Три месеца след дуела с Йошитомо Ода Ягию и неговите лечители изкопаха Ичиро от ямата. Тялото му се беше стопило, той вонеше по-лошо от труп, по-лошо от отходна дупка. Вонята бе достатъчна, за да изпълни Дайгоро със съжаление; дори Ичиро да успееше да доживее до сто години, срамът му нямаше да бъде забравен. Даже *ета* не миришеха толкова лошо. Дайгоро се съмняваше, че и южните варвари смърдят така, а от историите, които беше чувал за тях, му се гадеше.

Измина още една седмица, преди Ичиро да започне да върви сам под червените листа на кленовите дървета в имението, и още един месец, преди да поднови всекидневните си упражнения с меч. Лечителите заявиха, че никога няма да възвърне предишните си умения в стрелбата с лък, защото няма да може да накланя главата си така, че да вижда лявата си ръка по дължина. Но когато отново вдигна меча си, хората бяха изумени: младежът сякаш никога не беше нараняван. Упражняваше се с енергия, която Дайгоро свързваше с тайфуните, с притиснатите в ъгъла животни. Ичиро бе изгубил голяма част от издръжливостта си, но нито капчица от скоростта и точността си.

Самураите на Окума му се възхищаваха, но Дайгоро го бе очаквал. Всеки ден, докато Ичиро беше затворен в ориза, той бе превъртал в съзнанието си последния си дуел. Дайгоро не беше очаквал нещо друго от него. Все пак брат му бе самурай, самоотвержеността течеше във вените му. Докато се лекуваше в ориза, сърбежите го бяха довели до ръба на лудостта, но всеки път, когато се завръщаше от този ръб, той медитираше върху двубоя.

— Научих нещо за Йошитомо Ода — каза Дайгоро на брат си след една тренировка. Ичиро продължаваше да гледа меча на Иназума, но не казваше нищо за него. — Той е спечелил над четирийсет дуела. И повечето от тях със стомана, както чувам.

Ичиро дишаше шумно, но щом чу думите на Дайгоро, се умълча. Седна до брат си на верандата, заровил пръстите на краката си в пясъка, докато тези на Дайгоро шаваха във въздуха.

— От кого?

— Миналата седмица пътувах до Шимода — обясни Дайгоро. — Срецах се с останалите кланове — ти още не можеше да яздиш. Чух разговора на двама вестоносци, които бяха седнали да похапнат край пътя. Единият от тях каза, че Ода е известен със своя стил „Ястреб и феникс“, както го нарече той. Споменаха, че използва отличителен страничен удар, който нарича разсичане „Гмуркането на ястреба“. Очевидно ти си единственият, който е оцелял след него.

— Каква чест — изръмжа Ичиро.

— Според мен е. Ода твърди, че с него е убивал коне. Вестоносците говореха за Издигането на феникса и Гмуркането на ястреба и казаха, че Ода е спечелил почти всичките си дуели с Гмуркането на ястреба.

— И мен ме победи с него.

— Да — призна Дайгоро, — но не разбираш ли? Оцеля след удар, който поваля коне. Оцеля сред разсичане, което е убило около трийсетина мъже. Какво говори това за теб?

При тези думи Ичиро кимна и мрачното му изражение се разсея дотолкова, че той почти се усмихна. Изправи се и рече:

— Благодаря ти, малки братко. Ние, Окума, сме изковани от здрава стомана, *нее*? И не става дума само за мечовете ни.

Дайгоро се усмихна, докато брат му се отдалечаваше по двора под лъчите на залязващото слънце. *Ние, Окума*, беше казал той. *Ние*.

49.

Месец по-късно земята вече беше покрита с дебел пласт сняг, а Ичиро и Дайгоро довършваха вечерята си в една планинска странноприемница близо до преходния пост Ашигара. Ичиро бе дошъл като глава на клана, за да изслуша молбата на един от пратениците на генерал Тойотомо за допълнителни войници. Беше поканил Дайгоро за компания и въпреки вятъра и студа Дайгоро бе повече от щастлив да приеме.

— Отвори онази стена там — нареди Ичиро на момичето, което им прислужваше. — Нека да видим градината.

То се подчини веднага въпреки необичайното искане. Когато плъзна *шоджито* настрани, над ниската маса премина студен полъх; парата, която се издигаше над ориза, прие по-бял, по-плътен оттенък.

— Помисли си само — каза Ичиро. — На по-малко от петдесет крачки от тази маса се намира кафявата кална утъпкана киша на пътя Токайдо. А тук, отвъд тази стая, снегът по скалите е чист и бял. *Сакето* е топло в корема ми, а само на петдесет крачки от мен хората вървят с мъка, премалели от студ.

Снежното одеяло в каменната градина ставаше все по-дебело под сипещите се големи бели снежинки, които приличаха на разцъфнали през пролетта черешови цветове. Над големия горещ извор в градината се издигаше пара, която овлажняваше мириса на зимния вятър. Езерцето никога не замръзваше, никога не изстиваше. От другата страна на оградата, отвъд отрупаните със сняг кленови дървета, Дайгоро можеше да чуе последните вечерни пътешественици, които минаваха по Токайдо.

— Хубава вечер да си останеш вкъщи — подхвърли той.

— Хубава нощ да си Окума.

По вратата към коридора се разнесе тихо почукване и тя леко се плъзна встрани. Собственикът на странноприемницата коленичи от вътрешната ѝ страна, навел ниско глава, така че брадичката му опираше до кафявото кимоно, което покриваше гърдите му. В първия момент Дайгоро си помисли, че мъжът е дошъл да ги помоли да

затворят заради студения вятър. Ако го беше направил, Дайгоро щеше да е едновременно впечатлен и обиден от безочливостта на човека. Но вместо това собственикът на странноприемницата съобщи:

— Имате посетител, господари.

— Кой? — попита Ичиро.

— Някой си господин Йошитомо Ода. Моля за прошка, господари. Той беше много настоятелен.

Без да каже нито дума, Ода пристъпи в стаята и коленичи до вратата. Затвори вратата зад гърба си, без да отпрати собственика, и съвсем леко се поклони на Ичиро и Дайгоро.

— Научих, че сте победили Гомон Кацушима — каза той.

— Така е — отвърна Ичиро.

— Преди три години излязох на двубой срещу него. Трудно ми е да повярвам, че сте го победили.

Дайгоро почувства как Ичиро се напруга, но беше наистина впечатлен от самоконтрола на брат си. Сблъсъкът му със смъртта го бе променил.

— Три години са доста време — заяви Ичиро. — Може би Кацушима е станал по-бавен с възрастта.

— Той не е стар мъж. Съмнявам се.

— Пийнете малко чай — предложи Дайгоро. — Или *саке*, ако предпочитате.

— Освен това дочух — продължи Ода — за хвалбите ви, че сте единственият човек, който е оцелял след моето Гмуркане на ястреба.

Напрежението се натрупваше в раменете и врата на Ичиро също като снега в градината. Дайгоро можеше да го усети и знаеше, че същото се отнася и до Ода. Но гласът на Ичиро остана спокоен, макар и студен.

— Факт е, че оцелях — рече той, — а що се отнася до хвалбите, засега се опитвам да ги избегна.

— Но сте говорили за това.

— Хората говорят. Може да съм бил един от тях.

Мускулите на челюстите на Ода се стегнаха.

— Не мога да го приема. Особено от човек, който се е държал толкова грубо с мен.

— Точно вие ли ще говорите за грубост — намеси се Дайгоро. Той се опита да се изправи, за да застане между двамата мъже, но

слабостта в десния му крак и тясното място зад масата сякаш се бяха наговорили да му попречат. — Вие дойдохте тук без покана — продължи той — и само подхвърляте обиди и инсинуации. — После докосна рамото на Ичиро. — Не го слушай. Това е просто кармата ти, братко. Остави я да следва пътя си.

— Да, карма — каза Ода. — Кармата да бъде обиден, след като обиди мен. Кармата да бъде накълцан на парчета като повален от ловец елен, след като е накълцал онези, с които се е дуелирал. Как се чувства вратът ти, Окума? Достатъчно силен е, за да поддържа главата ти, но докога?

Ичиро скочи на крака и отблъсна протегнатата ръка на Дайгоро. Преди да е успял да промълви и дума, Дайгоро извика:

— Почакай, Ичиро! Той не може да те призове на дуел — не и ако иска да запази честта си. Той спечели последния ви двубой. Ако те призове отново, ще бъде опозорен.

— Някой трябва да му отреже големия език — изръмжа Ичиро, вперил поглед в Ода вместо в брат си.

— Да — отвърна Дайгоро, — някой трябва да го направи, но нека не си ти. Вече вървиш по друг път, братко, твърде скоро е да се връщаш към стария.

Ода изсумтя.

— Точно така. Послушай малкия си брат — тоя дребен, сакат изтърсак.

— Достатъчно! — изкрещя Ичиро. — Предизвиквам те сега, сине на проститутка! Ще се дуелираме със стомана, по средата на Токайдо! Когато приключа с теб, ще изпратя ръцете ти на изток, а краката на запад, за да може всички от Едо до Осака да видят какво се случва с онези, които говорят лошо за един Окума! Дайгоро, подай ми меч!

— Братко, не мога...

— Меча! — Той прекрачи през Дайгоро, чието предателско дясно коляно осуetyаваше всичките му опити да се изправи. Разгневеният Ичиро грабна меч на баща им, който лежеше на пода до брат му, и веднага излезе с широки крачки в градината. Ода го последва; и двамата мъже бяха боси, но не обръщаха внимание на студа и влагата.

Дайгоро изпъна десния си крак, оттласна се от земята и тръгна бързо към вратата. Спря се до нея, за да обуе дървените си сандали, но

само защото се нуждаеше от тях: хилавият му десен крак щеше да поддаде, ако стъпеше върху някой скрит под снега камък, а сандалът щеше да намали опасността от това. После тръгна по пътя колкото се може по-бързо, усещайки осезаемо липсата на Славна победа нетърсена на хълбока си.

Когато стигна Токайдо, около Ичиро и Ода се беше събрала значителна тълпа. Широкополите, покрити със сняг шапки показваха, че някои от тях са пътници; други, по-леко облечени, стояха на праговете на околните странноприемници и гостилници. Дайгоро си проправи път през тълпата, която бе оставила широко пространство във формата на яйце около двамата участници в двубоя.

Първата размяна на удари можеше да е последна за Ичиро, ако вече не бе виждал Гмуркането на ястреба на Ода. Ода беше бърз, а лунната светлина едва стигаше, за да се вижда добре в тъмното. Но Ичиро майсторски отрази удара и отвърна със замах, който преряза ръкава на Ода, но не и ръката му. Дайгоро се изненада: по-дългото острие на Иназума би трябвало да пусне кръв при подобен удар. Ала след това видя, че стойката на Ичиро беше твърде разкратена: тежестта на меча го бе накарала да изгуби равновесие и целта му беше останала извън обхвата му.

Следващият сблъсък протече почти по същия начин. Ичиро отрази заслепяващо бързото нападение, след което изгуби равновесие точно преди да посече противника си.

Последва отново Гмуркането на ястреба. Ода мушна напред, отстъпи в страни, замахна към шията на Ичиро. Той очакваше удара и го отрази, също както преди. Ода удължи замахта си, като внезапно се отпусна на едно коляно. Движението изненада Ичиро, но само за миг; той се приготви да нанесе смъртоносен удар.

Мечът на Ода го прониза под ребрата. Първо премина през диафрагмата, след това през сърцето и дробовете и върхът му се появи до раменната лопатка. Окървавената стомана проблесна под мъглявата лунна светлина. След кратък вик от болка Ичиро беше мъртъв.

Мечът на Иназума падна с глух плясък в кишата.

— Това — изрече Ода над трупа — беше Издигането на феникса. — Гласът му се понесе над пътя. Първоначално Дайгоро си помисли, че нощта е неестествено тиха. След това осъзна, че Ода говори по-силно, за да бъде чуто от всички в тълпата. — Ако някога пропусна да

убия с Гмуркането на ястреба — каза той, — Издигането на феникса взема жертвата.

Опитва се да възстанови репутацията си, помисли си Дайгоро. Беше доволен, че Ичиро се е бил с него пред толкова много хора.

След един продължителен миг Ода се изправи и отпусна тялото на Ичиро на земята. Не му беше лесно да издърпа *катаната* си, защото вътрешностите на трупа като че ли се бяха вкопчили в острието с нечовешка сила. Докато Ода се бореше с меча си, Дайгоро изкуцука напред и се наведе, за да вземе Славна победа нетърсена.

— Предизвиквам те, Йошитомо Ода. — Дайгоро сви здраво пръстите си около дръжката на Иназума, която все още беше топла от ръцете на брат му.

Ода вдигна поглед, в очите му проблесна изненада, но устните му бяха разтеглени в усмивка.

— Ти? Ти си просто едно пале. Искаш да се изправиш срещу мен!

— Дали искам? Не. Но ти стоиш там и злорадстваш над трупа на мъртвия ми брат. Обиди го и така обиди цялото ми семейство. Какъв избор ми оставяш?

Ода погледна към меча на Дайгоро, после към своето оръжие, което все още бе затъкнато в тялото на Ичиро.

— Мечът е висок почти колкото теб. Защо не си отидеш у дома, малко пале? И се върни, когато пораснеш.

Дайгоро не отстъпи от мястото си.

— Няма да се бия с теб, докато си невъоръжен — заяви той.

— Значи си глупак. Позволиш ли ми да изтегля меча си, нещата няма да се развият добре за теб. По-добре ме убий още сега.

Дайгоро отстъпи две крачки назад, тътрейки краката си в кишата.

— Ако умреш тази вечер, поне ще държиш меч в ръцете си. Вземи го.

Ода изгледа Дайгоро, след което отново стисна здраво дръжката на оръжието си. Най-накрая успя да надделее над вакуума в тялото и да изтегли окървавения си меч. Над раната и острието се кълбеше зловонна пара.

Дайгоро застана в средата на пътя, тълпата наоколо се разпръсна встрани. Ода се изправи срещу него на разстояние три или четири крачки.

— Не ти трябваше да се захващаш с това, момче.

— Не се захванах аз. Брат ми го започна. Ти влоши нещата. Аз просто извървах пътя, който бе постлан пред мен.

Дайгоро усещаше пулсиращите вени на врата си. Кожата му беше студена, повече от прилива на адреналин, отколкото от зимния въздух. Докато двамата с Ода се обикаляха, той се приближи до трупа на брат си. Лицето на Ичиро беше отпуснато и вече бе придобило спокойствието, което бе носило лицето на баща им в смъртта си. „Ах, Ичиро — помисли си той, — ти вървя твърде дълго по своя път, за да избегнеш края му“.

Цялото военно дело се основава на заблудата. Фразата се появи в съзнанието на Дайгоро, докато куцукаше надясно, правейки две стъпки за едната на Ода. Той беше смел боец, Ода; несъмнено мисълта на Сун Дзъ му бе известна. Опитваше се да заблуди Дайгоро от мига, в който бе чул предизвикателството му. Въпреки цялото си перчене Ода се страхуваше и Дайгоро го знаеше много добре. Ода имаше два убийствени удара, неговия Ястреб и неговия Феникс, а Дайгоро ги беше виждал и двата. Гмуркането на ястреба не бе успяло да мине втори път при Ичиро — един път беше достатъчен, за да се научи да го избягва. Издигането на феникса нямаше да е по-различен. Ода фучеше и заплашваше, защото тайните му бяха разкрити. Твърде дълго бе разчитал на тях и сега не разполагаше с нищо.

Затова Дайгоро се престори, че все още го е страх от тях. Той дишаше по-бързо и по-повърхностно, отколкото бе нужно. Отпусна раменете си, позволи на китките си да потреперват леко. Най-добрата тактика беше да насочи острието на меча си към гърлото на врага, за да попречи на внезапния му скок напред. Дайгоро отпусна дългото си острие и го насочи към бедрото на Ода.

Всички, които го гледаха, виждаха едно дребно, сакато момче, чийто меч е твърде тежък за него. Когато Ода замахна за пръв път, Дайгоро се премери в ръцете.

Острието на Иназума отсече дясната ръка на Ода при китката. Дайгоро позволи на тежкия меч да го повлече напред. Ода залитна покрай него, кървейки ужасно. Той се завъртя и се опита да нанесе удар с лявата си ръка.

Дайгоро парира удара, звънна стомана. Мечът на Ода профуча пред носа на Дайгоро. Славна победа прониза лявата ключица на Ода.

Ода изпусна оръжието си, а лявата му ръка увисна като мокър парцал.

— Коленичи — нареди Дайгоро. — Бързо. Повече няма да можеш да извършиш сепуку. Нека ти окажа честта да те обезглавя.

— Как? — промърмори Ода. Лицето му беше бяло като снега по покривите, а кръвотечението бе започнало да намалява. — Как можах да изгубя от теб?

— „Цялото военно дело се основава на заблудата“ — цитира Дайгоро. Той застана зад Ода, запазвайки един меч разстояние между тях. — „Следователно, когато можеш да нападнеш, трябва да изглежда, че не можеш. Когато се впускаш в начинание, трябва да изглеждаш бездействен. Когато си близо, трябва да внушиш на врага, че си далеч. А когато си далеч — да му внушиш, че си близо. Преструвай се на слаб, така че той да стане надменен.“ Познат ли ти е този пасаж?

Ода се отпусна на колене.

— Знам го.

Главата му клюмна напред. Дайгоро се зачуди дали е коленичил по собствено желание, или тялото му просто нямаше достатъчно кръв, за да поддържа мускулите на краката му.

— Твоята надменност те уби — каза му Дайгоро толкова тихо, че да може да го чуе единствено Ода. — Със съжаление ще добавя, че същото се отнасяше и до моя брат. Ако някой от двама ви имаше подобър самоконтрол, тази вечер нямаше да станем свидетели на такова кръвопролитие. Сега тук ще умрат двама самохвалковци, които имаха нужда някой да им посочи правилния път.

Ударът на Дайгоро беше бърз и чист. Главата на Ода падна в скута му.

Дайгоро нае паланкин, за да откара тялото на Ичиро у дома. Заради затрудненията, причинени от натрупания сняг, на носачите им бяха необходими три дни да стигнат Шимода, но за щастие времето остана студено и трупът не започна да се разлага.

Докато групичката се приближаваше към имението Окума, зад нея се подредиха въоръжени отряди като почетна стража. Родовете Нагатомо и Ушида, Сора и Иноу изпратиха поне по дузина самураи към увеличаващата се колона. Накрая, когато Дайгоро влезе в Шимода, родът Ясуда добави петдесет мъже и двацет коня, които вървяха под зелени знамена. С тях яздеше и Джинбей Ясуда, също както господарите на всички останали домове предвождаха собствените си хора. Господарят Ясуда дори бе изпратил един конен самурай, който да събере още от бойците на Окума, за да не се окаже собственото семейство на Ичиро надвишено по брой от някои от присъстващите кланове. Накрая около двеста самураи и петдесет конници придружаваха Ичиро по пътя към родния му дом.

Погребението щеше да се състои на сутринта, след като Дайгоро и тялото пристигнеха в имението. Един пощенски гълъб, изпратен от Ясуда, отнесе посланието предварително, за да може феодалното владение Окума да се подготви да посрещне падналия си син. Докато минаваше през портата, Дайгоро видя погребалната клада и в този момент нещо в гърдите му се скъса и пусна на свобода мъката му. Натрупаните дърва съдържаха в себе си предсказание за завършек и видът на кладата скъса и последната връзка на Дайгоро с брат му. През трите дни езда го бяха оставяли сам и през цялото време той не можа да заплаче. Сега, в присъствието на семейството и всичките му съюзници, сълзите пробиха пътя си навън и единственото, което успя да направи, бе да запази самообладание достатъчно дълго, че да докуцука до стаята си и да плъзне вратата зад гърба си.

Плака не само заради Ичиро, а и заради баща си. Бе сдържал мъката си твърде дълго време и сега тя изригна от него като буйна река през срутената стена на бент. Когато най-послед успя да се съвземе,

Дайгоро потъна в размисли за привързаността. Отчуждаването от брат му не беше трудно; той се бе дистанцирал от проблемите на Ичиро месеци преди Ода да го посече. Освобождаването от лозите, с които го бе обвинил баща му, беше съвсем различен въпрос. Нараняването на Ичиро — и проблемът с дуелите, които го бяха предшествовали — бе отвлякло вниманието на Дайгоро от всякакво преднамерено усилие да се опита да се справи емоционално със загубата на баща си. Но в случая с Ичиро Дайгоро откри, че е научил нещо за привързаността и отчуждението. Беше се научил как да обича и уважава семейството си, без да се обвива с него, и сега, докато оплакваше брат си, той най-после бе способен да скърби и за баща си.

По случайно стечение на обстоятелствата денят на погребението съвпадна с шестнайсетия рожден ден на Дайгоро. Обикновено достигането на пълнолетие щеше да е съпровождано от пищни празненства, но сега погребението не го позволяваше. Ала дори и така погребението на Ичиро потвърждаваше встъпването в епохата на зрелостта на брат му, защото сега Дайгоро бе останал единственият син, който да оглави семейството. Беше се превърнал в неоспоримия водач на клана Окума и едва на шестнайсет години — в най-могъщия даймьо на полуостров Изу.

Дайгоро наблюдаваше как пламъците обгръщат тялото на Ичиро. Гледаше как ужасната горещина на кладата топи падащите над нея снежинки, как тъмната сивкава колона от дим се вие над покривите, устремена към белите облаци. Внезапен порив на вятъра раздели колоната на две и разкри пред Дайгоро една позната фигура, която не бе очаквал да види тук.

Гоемон Кацушима все още носеше големите рошави бакенбарди, но днес ръкавите му и крачолите на панталоните не бяха привързани отзад за битка. Дайгоро си го спомняше добре — не бяха минали и шест месеца, откакто Ичиро го бе победил — и двамата с Кацушима заобиколиха излъчващата унищожителна горещина клада, за да се поздравят.

— Надявам се, че присъствието ми не ви обижда — каза Кацушима. — Брат ви беше свиреп боец, Окума-сама. Заслужава да бъде запомнен като такъв.

— Ще бъде, макар да се боя, че свирепостта му ще бъде единственото нещо, с което ще го запомнят.

— Не. Ще го запомнят и заради брат му. В историите от пътя се разказва, че вие сте се изправили над тялото му и сте го защитавали като мечка. Мечето от Изу — така ви наричат сега.

Горещината от кладата, която вятърът навяваше към лицата им, беше достатъчна, за да ги зачерви. Но Дайгоро се страхуваше, че и без това бузите му щяха да пламнат.

— Благодаря ви, че дойдохте, Кацушима-сан. Надявам се, че тази вечер ще ни окажете честта да останете в дома ни като наш гост.

— А аз се надявам да ми окажете честта да се изправите срещу мен на дуел, Окума-сама.

Дайгоро беше изненадан.

— Как мога да се изправя срещу вас, Кацушима-сан? Вие сте поне три пъти по-възрастен от мен, освен ако не съм преценил правилно. Малкото знания, които съм успял да натрупам за боя с мечове, не могат да се сравняват с вашите.

Кацушима се поклони. Снежинките се събираха върху рошовата му коса, подчертавайки белите, сивеещите и черните кичури.

— Имате предимството на младостта. Годините са забавили реакциите ми.

— Дори да е така, смея да заявя, че надминавате дори най-бързите ми движения. Сигурно сте изминали поне сто *ри*, за да дойдете тук. За мен представлява огромно усилие да доуцукам от двора до собственото си легло.

— Истината е, че взех назаем кон, за да дойда днес дотук. — Кацушима си позволи една лека, смутена усмивка. — Не исках да пристигна твърде късно.

— Тогава ще изпълня молбата ви — каза Дайгоро, — но само, при условие че приемете да останете през нощта и да споделите трапезата ни. Искам да обсъдя с вас изкуството на боя с мечове, както и Бушидо.

— Приемам — отвърна Кацушима. — Очаквам и двамата да научим много един от друг.

Това бе най-искреният комплимент, който възрастен мъж можеше да направи на шестнайсетгодишно момче. В този момент Дайгоро разбра, че дуелът им ще бъде просто една формалност, разговор, приключил с остриета вместо с думи. Поклонът на Дайгоро пред Кацушима беше по-дълбок от приетото — това бе единственият начин,

с който да се отблагодари за толкова силен комплимент. Когато се отдалечиха един от друг, Дайгоро се изпълни с благодарност към Кацушима за подаръка, който му беше дал: не само комплимент, но и краткото откъсване от мъката и болката.

Тялото стана на пепел с поразяваща бързина. Дайгоро го наблюдаваше застанал редом с майка си, чиито рамене потрепваха под ръката му, докато тя плачеше. Той не можеше да покаже сълзите си пред своите знаменосци и техните самураи, затова просто стисна рамото ѝ и потъна в размисли за мимолетността. Струваше му се невъзможно един толкова жизнен човек като Ичиро просто да прекрати живота си, но същевременно му се струваше, че само при едно мигване на очите на мястото на тялото вече догаря дърво и нищо друго.

Когато всичко приключи, пепелта на Ичиро бе прибрана в гробницата, построена в памет на баща им само няколко месеца по-рано. Дайгоро се отдалечи от нея и видя, че Джинбей Ясуда го чака. Самурайската му прическа имаше същия цвят, като снега на двора.

— Господарю Ясуда — поклони се той на дребничкия мъж, — забелязах внука на вашия брат Ейджун сред телохранителите ви. С появата си той оказа голяма чест на моя брат.

— Той дойде да почете вас, Окума-доно.

— Почете и двамата ни — както и самият вие, Ясуда-сан. Семейството ви постъпи много благородно, като прости на брат ми грубостта, проявена в дуела му с Ейджун-сан. Благодаря ви за това.

Ясуда наведе глава.

— Няма какво друго да се прощава, господарю. Вашият брат вече плати цената за грубостта си, ако мога така да се изразя. Обикновено не вярвам на слухове, но чух, че поведението му по време на дуела с младия Ейджун не е било изключение.

— Откровен както винаги, Ясуда-сан — рече Дайгоро.

— Един старец не може да си позволи да губи време в увъртания. — Ясуда се поклони. — Освен това разбрах, че сте се били смело и сръчно, за да защитите честта на семейството си. Казват, че уменията на баща ви са се предали на вас.

— Съмнявам се. Той се сражава в много войни, а аз имам само един дуел на мое име.

— Имам предвид уменията му като дипломат в допълнение към уменията му с меч. Ако мога да попитам, какво се случи с мъжа, когото убихте, господарю?

— Наредих да го кремират и да върнат праха му в дома Ода. Освен това разпоредих малка част от нея да остане в Ашикага и да бъде погребана на лобното му място. Утре ще изпратя там и част от праха на Ичиро, за да бъде положена в същия гроб.

Ясуда се усмихна.

— Жест, достоен за баща ви — отбеляза той.

— Това е нещо повече от жест. Нямах време да съчиня посмъртно стихотворение за Ода, затова двамата с брат ми ще споделят едно. Ще се наложи да го гравирам върху плочата, отбелязваща мястото, където лежат останките им.

— Мога ли да ви помоля да ми кажете стихотворението, господарю?

Дайгоро почувства как бузите му пламват. Беше прекарал повече време от останалите в учене — кракът не му оставяше кой знае какъв избор — но никога не се бе смятал за поет. Ала въпреки това той извади сгънатия бял лист от връхното си кимоно и го подаде на господаря Ясуда. На него пишеше:

Камъните не могат да се изкачват.

Глиганът никога не отстъпва.

Някои могат само да паднат.

— Боя се, че не съм кой знае какъв поет — каза Дайгоро.

Ясуда се поклони ниско.

— Напротив, господарю. Свидетелството за безумието на гордостта се отнася и до двамата — и все пак, както сте го показали, те също са имали своите заслуги. Глиганите са безстрашни, камъните са твърди. Вие сте оказали чест и на двамата, Окума-доно.

Дайгоро и Ясуда бавно тръгнаха през двора, а снегът хрущеше под краката им. Те вървяха мълчаливо, отдалечавайки се от голямата зала, където се бяха събрали останалите гости. Изправени под стряхата на хранилището, двамата мъже, господари на домовете си, наблюдаваха трупащия се по покривите сняг.

КНИГА СЕДМА
ПЕРИОД ХЕЙСЕЙ, ГОДИНА 22 (2010
ГОДИНА ОТ Н.Е.)

51.

На излизане от участъка Марико подмина някакво момче с боядисана в оранжево коса и кожени апрески, което раздаваше пакетчета с книжни кърпички на минаващите край него хора. В пакетчетата беше пъхната по една реклама на Мицуй Сумитомо Банк. Марико също си взе едно, не защото имаше нужда, а защото се движеше на автопилот, потънала в размисли.

Тази вечер тренировката по *кенджуцу* щеше да ѝ се отрази добре. Имаше нужда да се откъсне от живота си, който във всяко едно отношение беше белязан от провали. Вдигането на меча със сигурност щеше да ѝ донесе още провали, но те някак си ѝ изглеждаха твърде дребни и преходни в сравнение с всичко останало. Все още нямаше никакъв знак от Саори, нямаше и следа от Фучида, нямаше никаква надежда да успее да успокои майка си, никаква надежда, че Ко ще може да бъде нещо друго, освен непоносим задник.

Марико си проправяше път между купувачите, които се трупаха пред витрините на малките магазинчета покрай тротоара: книжарници, бакалии, магазини за смартфони, ориз, пънкарски дрехи втора употреба. Докато минаваше край един рибарски магазин, в носа я удари миризмата на риба и солена вода от малкия му аквариум с живи раци. Червени берикси, подредени като карти за игра върху леглата си от натрошен лед, я гледаха втренчено с безжизнените си стъклени очи, зейнали с уста. Облечени в черните си брони крабове препускаха из аквариумите от гладко стъкло и се опитваха да се изкатерят по стените и да се измъкнат от затвора си. Въпреки мъничките си рачешки мозъчета сигурно разбираха, че усилията им са безнадеждни. Марико им съчувстваше. Безнадеждността беше твърде познато чувство.

Чудеше се къде ли е Саори и дали е чиста, и защо изобщо таи никакви надежди, че Саори може да остане чиста по време на някое от нейните изчезвания. Чудеше се дали Фучида изпитваше нужда да убива, както Саори изпитваше нужда от дрогата. По някакъв извратен начин Марико разбираше поведението на Фучида по-добре, отколкото това на Саори. Да се вбесиш дотолкова, че да убиеш някого, или да си

толкова алчен, или ревнив, или изпълнен с желание за отмъщение — не й беше трудно да си го представи. Но да знаеш, че нещо е отровно, по-отровно за теб, отколкото за останалите, и въпреки това да изпитваш нуждата да намериш това нещо и да го пушиш или да го смъркаш, или да си го биеш във вените — това Марико просто не можеше да го проумее.

Ала всички тези мисли се изпариха от главата ѝ в момента, в който огромният меч Иназума се озова в ръцете ѝ. Чувството за безнадеждност и неувереност също изчезна. Място за тях нямаше. Ямада стоеше пред нея, стиснал в ръката си дълго един метър, остро като бръснач острие и тя не можеше да си позволи да се разсее дори за миг.

Тази вечер упражнението беше особено опасно — адски по-опасно от курса по айкидо на Токийското полицейско управление, а там хората непрекъснато си чупеха китките и лактите.

— Сенсей — Марико нервно въртеше ръцете си върху дръжката на оръжието си, — сигурен ли сте, че трябва да правим това?

— Нищо не изостря ума повече от голата стомана.

— Знам, но... не ми ли казахте веднъж, че само експертите се обучават с истински мечове? Ще се чувствам много по-уверена, ако използваме някой от онези дървени бокени, за които говорехте.

Той цъкна с език.

— Целта на бокена е да симулира истинска стомана. Нищо не може да симулира Славна победа нетърсена. Никога недейте да забравяте: този меч не може да се сравнява с останалите. Единственият начин да се научите да се биете с него, е да се упражнявате с него.

Марико го разбираше напълно. Същото се отнасяше и до айкидото и джудото, които бе тренирала в академията: тренировките бяха добри, но единственият начин да научиш нещо беше да правиш всичко наистина. Ала едно бе да рискуваш да си счупиш китката; при тренировките с Ямада тя имаше чувството, че рискува живота си.

Двамата започнаха да разменят удари, като при всеки замах острието спираше на една ръка разстояние от главата на другия. Славна победа нетърсена тежеше твърде много, затова Марико спираше замаха си по-рано, но неведнъж усещаше как острието на Ямада разделя косата ѝ и спира на милиметри от кожата ѝ.

Това беше просто загрявка, упражняване на нападенията, което да я подготви за изучаване на защитата срещу тях. Ямада все още не я бе научил как да блокира или отбягва удари. За него защитата означаваше да отреже ръцете на противника си, преди той да е успял да нанесе удар. В момента упражняваха точно това. Единият нанасяше удар към главата, другият предусещаше движението му и удряше през китките. Както и преди, Марико се опитваше да спре контраударите си на десетина-петнайсет сантиметра от целта си, но въпреки това смяташе тренировката за ужасяваща — и същевременно вълнуваща. Тя знаеше, че твърде лесно се отегчава — това бе основната причина да започне работа в Токийското столично управление на полицията — но този път се зачуди дали изобщо съществува такова нещо като прекалено силно усещане.

Двамата започнаха с бавни движения, но скоро Ямада я принуди да напада и да се защитава почти с пълна скорост. Марико се чудеше как очите му успяват да я открият. Беше тъмно и съвсем малка част от лунната светлина стигаше до задния двор. Ако не бе така крайно прецизен, той можеше да отреже и двете ѝ ръце или просто да разцепи черепа ѝ право през средата. Какво ли е усещането, помисли си тя, да си практикувал нещо десет хиляди пъти? Точно това число използваше Ямада всеки път, когато Марико се оплакваше, че нещо е твърде трудно: „Направи го десет хиляди пъти и вече няма да ти изглежда трудно“. Американците имаха поговорка за хората като Ямада, такива, чиито умения бяха достигнали този връх: „Може да се справи и с вързани очи“. По отношение на Ямада това може би си беше чистата истина. Но японците имаха друга поговорка: „Дори маймуните падат от дърветата“.

Марико установи, че упражненията подлагаха на изпитание както мускулите, така и концентрацията ѝ. След продължилата два часа тренировка тялото и умът ѝ бяха еднакво изтощени. Остана ѝ достатъчно енергия, колкото да прибере меча в ножницата му и да го остави почтително на земята, след това се строполи на тревата.

— Хубава тренировка, сенсей.

— Да. Ударите ви *шомен* се получават доста добре.

Той седна на пейката си, а Марико се изправи на колене. Беше установила, че колениченето не натоварва толкова ребрата ѝ, чиято силна болка бе преминала в постоянно тъпо пулсиране. Предишния

ден най-после беше намерила време, за да отиде на рентген, и той бе показал две тънки пукнатини. От болницата ѝ бяха дали да носи ластичен корсет, но тя установи, че ѝ пречи при тренировките, затова го беше оставила навит на руло до чантата ѝ в къщата. И сега, пренебрегвайки тъпата болка отстрани, Марико внимателно почисти тревичките от оръжието си, точно както ѝ бе показал Ямада, след което направи упражненията си по разтягане на китките, на които я беше научил. Удовлетворяваща вълна от болка премина от дланите до лактите ѝ.

— Ще ми разкажете ли за Славна победа нетърсена?

— Хм. Чудех се кога ще ме попитате отново.

— И така?

Ямада остави меча си настрана, след което взе оръжието на Марико.

— Това е последното творение на майстор Иназума. Говори се, че е най-великото. Казват, че накрая му се искало да е станал грънчар вместо ковач. Не можел да понесе мисълта, че изделията, излезли изпод ръцете му, са отнели толкова много животи. Но все пак той е живял в епоха, в която светът се оформял от мечове. Сраженията са били необходимост, разбирате ли? Не е бил като сегашния, когато обикновените мъже и жени могат да очакват да не видят война през живота си. Вие сте ставали свидетел на насилие, Оширо-сан, но не сте виждали война. Повярвайте ми, когато ви казвам, че вашето поколение е облагодетелствано.

В гласа му прозвуча печална нотка, каквато тя не бе долавяла досега. Погледът му сякаш преминаваше през нея и потъваше в миналото, а онова, което виждаше там, му носеше ужасна тъга.

Очевидно той беше достатъчно възрастен, за да е участвал във Втората световна война. Какво ли бе преживял в онези години? Марико не можеше да повярва, че не го е попитала досега. Вече го приемаше като приятел, като ментор, като дядо дори. Тя толкова силно ценеше времето, прекарвано в тренировки, че двамата никога не бяха разговаряли за лични неща. Разбира се, личните разговори бяха нещо, което Марико и без това беше склонна да избягва, но с Ямада се чувстваше достатъчно сигурна, за да свали гарда си. Реши, че трябва да го изведе на вечеря някой път, може би веднага след като разреши

случая, за да могат да споделят разни неща, каквито обикновено споделяха помежду си дядовците и внучките.

Ямада помълча известно време, преди да продължи:

— Господарят Иназума разбирал неизбежността на войната, но в сърцето му нямало любов към нея. Славна победа е изкована от това противоречие. Тя носи слава и победа, да, но само на воина, който не ги търси. Колко самохвалковци и наемници са се опитвали да си осигурят място в историята с помощта на този меч? Никога няма да узнаем. Всеки един от тях лежи в земята, предаден от собственото си оръжие.

— Също като Красивата певица на Фучида — рече замислено Марико.

— Не също като нея. Красивата певица е ревниво оръжие. Тя не позволява на своя повелител да обича друг, освен нея и ще съсипе всеки мъж, който твърди, че я притежава. Славна победа заплашва само онези, които обичат битките повече от мира.

Думите му накараха Марико да се намръщи. Тя не беше сигурна, че отговаря на тези условия. Защо ще избира полицейската работа, ако предпочита да живее в мир? Защо ѝ е да избира работа в Япония, след като знае колко по-лесен е животът на жените полицаи в Щатите? И защо точно в Токийското столично управление, най-елитния отдел в страната, с най-голяма конкуренция? Марико винаги си казваше, че го е направила, за да накара баща си да се гордее, но всъщност съществуваше един лесен отговор на всички въпроси: тя чисто и просто си търсеше повод за бой и винаги откриваше най-доброто място, където да го намери.

Това я правеше не по-различна от Саори. Самобичуването приемаше различни форми. Постъпването в Токийското управление не беше като пушенето на метамфетамин, но и двете криеха своите рискове и всяко от момичетата Оширо бе избрало своя начин.

Внезапно в съзнанието ѝ мислите за отровата и за Саори направиха връзка с Фучида. Саори се тровеше, като знаеше, че това не е добре за нея. Дали Фучида не правеше същото?

— Сенсей, вие разказвали ли сте някога вашите истории за тези мечове на Фучида?

— Разбира се. Той беше мое протеже.

— Той вярва ли в прокълнатите мечове?

Ямада изсумтя.

— Пак ли това презрение, инспекторе? Казвате го така, сякаш разговаряме за призраци или *каппа*, или разни подобни неща. За да повярваш в проклятието на Красивата певица, се изисква не повече вяра, отколкото да повярваш в звездите. Аз вече не мога да ги виждам, но за тях е изписано повече от достатъчно, за да ме накара да повярвам.

— Не че не ви вярвам, сенсей... — Марико го каза само за да го успокои, но още щом изрече думите, осъзна, че е така: наистина бе започнала да вярва в неща, към които не беше очаквала, че ще има търпимост дори за миг. Но това трябваше да почака, сега бе попаднала на нещо, свързано със случая Фучида. — Онова, което искам да разбера, е, ако той вярва в проклятието, защо са му два Иназума?

Устните на Ямада се изкривиха в мрачна усмивка.

— Ами да видим. Това е добър въпрос. Аз лично нямам никакви съмнения, че Фучида-сан вярва, че може да сломи волята на мечовете. И е доказал способността си да го направи. Красивата певица е унищожила безброй семейства, а Фучида-сан я притежава от двайсет години. Тя все още не го е унищожила.

— Но не изкушава ли той съдбата, като се опитва да се сдобие с втори Иназума?

— Трябва да разберете две неща, инспекторе. Първо, Славна победа нетърсена не е прокълнат. Той вреди само на онези, които търсят слава. Второ, в лицето на Фучида-сан ние срещаме човек с изключителен самоконтрол. Би ли могъл някой друг да татуира устните си само за да провери издръжливостта си на болка? Щом е успял да покори дори Красивата певица на волята си, защо да не вярва, че Славна победа ще му донесе точно онова, което подсказва името ѝ?

Марико не беше напълно убедена. Онзи Фучида, когото познаваше тя, бе предпазлив. Последните му убийства бяха безразсъдни, но въпреки това той бе успял да избегне залавянето — дори не го бяха виждали, по дяволите. Иначе хронологията на престъпленията му описваше човек, който поема само премерени рискове. А рискът от притежаването на втори Иназума не можеше лесно да се прецени. И как би могъл? Тук ставаше дума за магия, не за разум. Марико нямаше да си позволи да повярва в съществуването на магията, но не се и налагаше. Единственото, което имаше значение, бе,

че Фучида вярва в нея. И като се има предвид тази вяра, защо му беше да иска втори меч?

Отговорът се появи веднага: не го искаше. Не и за себе си. Възнамеряваше да го продаде или да го изтъргува за нещо друго, или да направи нещо с него. Най-после Марико разполагаше със следа. Вече не бе необходимо Фучида сам да попадне в капана ѝ. Тя и без това не се беше надявала особено, познавайки предпазливостта му. А сега дори не се нуждаеше от него. Трябваше просто да открие неговия бизнес партньор.

— Сенсей, моля да ме извините. — Марико отиде в къщата, за да вземе чантата си и намиращия се в нея мобилен телефон. Беше вкарала на бързо избиране горещата линия с екипа си, на трето място след номерата на майка си и на сестра си.

— Обажда се Оширо — каза тя по хлъзгавия от потта ѝ телефон. — Искам да проучите средновековните мечове. Само скъпите — нищо по-евтино от сто милиона йени. Открийте кой притежава и кой продава такъв меч. След това се свържете с тези хора. Намерете кой е купувал, кой е участвал в наддаванията, кой е правил запитване, но не е купувал. Трябва ми списък с всички играчи на пазара.

Дежурният в другия край на линията се казваше Ибе. Той бе един от най-новите служители в участъка. Лейтенант Ко ѝ беше сформирал пълен наблюдателен екип, но не от най-добрите си хора.

— Сто милиона? — възкликна Ибе. — Дори не знам откъде да започна.

— От аукционните къщи. Най-елитните търговци на антики. Порови се в мрежата, открий къде общуват колекционерите, събери имена. Провери какви други сайтове посещават. Не се ограничавай само в Япония, нашият купувач може да е от друга държава.

Ибе отново се нареди да възрази, но Марико го прекъсна:

— Ще те свържа с доктор Ясуо Ямада — каза тя, тичайки към отворената задна врата, без да спира да говори: — Да, той се намира в къщата, която наблюдаваме. Той ще ти даде няколко имена, с които да започнеш. Не приемай „не“ за отговор, Ибе. Давам ти доктор Ямада.

Ямада притежаваше почти фотографска памет по отношение на детайлите. Марико не беше изненадана. Човек трябва да помни добре фактите, за да напише всички онези книги. Ибе сигурно дращеше яростно по листа, за да успее да запише всичко — не само имената на

самите колекционери на мечове, но и кой майстор на мечове предпочитат, имената на отделните оръжия и аукционните къщи или галерии, в които се намират. Ямада не знаеше телефонни номера, но паметта му за адреси бе свръхестествена. Не за пръв път в съзнанието на Марико се появи образът на остров сред потока от време: реката на годините се носи покрай Ямада, без да успее да го помръдне от мястото му. Той беше реликва, последният джентълмен воин от древните дни.

Във всеки случай не бе единственият, който помнеше добре фактите. Марико забеляза, че Ямада пропусна да съобщи на Ибе информацията за един меч и когато разговорът им приключи, тя го попита за него.

— Ами третият Иназума? Вие казахте, че мечовете са три: Красивата певица, Славна победа нетърсена и онзи, който има връзка с единствената останала къща след цунами и земетресения. Как се наричаше той?

Ямада поклати глава, а лицето му внезапно придоби студено изражение.

— Планински тигър.

— Точно така. Ако не кажете на Ибе кой го притежава, ще ни бъде трудно да открием кой може да се опитва да го купи.

— Никой не може да купи този меч. Малцина знаят за съществуването му. Повярвайте ми, там няма да намерите никакви улики.

— Предпочитам сама да си правя изводите.

— И аз така предположих. Той трябва да остане недостъпен — за вас и за когото и да било друг, с изключение на собственика му и неговото семейство.

Марико се намръщи. Тя беше чувала този тон и преди. Сигурно щеше да ѝ каже истината рано или късно, така както ѝ бе разказал всичко за Фучида.

— Сенсей, това е първата истинска следа, която ми попада в този случай. Трябва да събера цялата информация за мечовете Иназума, и то още сега. Вие би трябвало най-добре да знаете на какво е способен Фучида, ако ние просто седим и чакаме.

— Знам. Но освен това знам, че няма връзка между Фучида и Планински тигър. По-добре просто забравете за него.

Марико въздъхна. Той казваше истината — или поне по-голямата част от нея. Беше убедена, че старецът знае повече, но също така бе сигурна, че няма да ѝ го каже, колкото и да го притиска. От устата ѝ се отрони горчив смях.

— Добре, предавам се. Но наистина ще направите живота ми много по-лесен, ако ми кажете какво знаете.

Ямада се прокашля и без опит да се прикрива, смени темата.

— Инспекторе, може би ще ми окажете честта да ме придружите утре вечер. Какво е отношението ви към Дворжак?

Марико навлече през глава черно-бялата си раирана блуза. Тя прилепна към мократа ѝ от потта тениска и я накара да се чувства абсолютно неподходящо облечена за разговор на тема класическа музика.

— Дворжак — повтори тя. — Предполагам, че ми харесва.

— При Дворжак не може да става дума за предположения. Наистина трябва да дойдете с мен. Двамата със съпругата ми бяхме дългогодишни членове на симфоничния оркестър. След всичките тези години те продължават да ми изпращат билети за двама.

За миг Ямада придоби уязвим вид, напълно безобиден въпреки дългата *катана*, която висеше от отпуснатата му дясна ръка. Марико за пръв път чуваше за жена му. Чудеше се как ли е името ѝ, как са се срещнали, преди колко време е починала. Тя постепенно осъзна, че знае твърде малко за този човек. Той знаеше за Саори, за Ко, а единственото, което Марико знаеше за Ямада, беше, че старецът приема градинската работа също толкова сериозно, колкото и фехтовката.

Не, помисли си тя. Това не беше вярно. Знаеше много за личността му. Той бе най-плодовитият автор, който може би щеше да срещне в живота си. И също толкова ненаситен читател. Котвена верига, която гарантираше, че настоящето никога няма да скъса с миналото. Домът му беше като негово продължение, остров в реката на времето, недокоснат от прогреса през последните шейсет години. Наслаждаваше се на начина, по който ароматът на хризантемата се слива с този на зеления чай. Беше силен за възрастта си и енергичен, и никога през живота си не се бе уморявал лесно. Марико знаеше много за него; онова, което ѝ беше неизвестно, в което за пръв път бе получила шанса да надзърне тази вечер, бе неговото минало.

— Дворжак — каза тя. — Утре вечер?
— Седем часа. „Сантори хол“. Знаете ли къде се намира?
Младите продължават ли да ходят там?
— Мога да го намеря.
Ямада се усмихна.
— Ще ви хареса. Свирят Малер, както и други композитори, но... е, човек никога не може да се насити на Малер, *нее*?
— Аз си падам повече по „Уайт Страйпс“.
— Пфу! Трябва да чуете нещо японско.
Марико се засмя.
— А вие? Последния път, когато проверих, Дворжак не беше японско име.
— Хм. Ето какво получавам, когато общувам с полицейски детектив. Тази тук не пропуска нито една подробност.
Младата жена отново се засмя и Ямада се присъедини към нея.
— Трябва да сте доволен, че не пропускам много — заяви тя. — В противен случай може да се окаже, че няма да ви чака кола, която да ви откара на мястото, където искате да отидете.
— О, стига. Не съм инвалид. Ще взема метрото.
— Не е безопасно — цъкна с език Марико. Влезе заедно с него в къщата, където намери химикал и лист хартия. — Обадете се на този номер — поръча, докато пишеше. После се поколеба, обърна листа от другата страна и написа отново номера с по-големи букви, които удебели, за да може той да ги прочете, поднасяйки ги към очите си. — Ще се свържете с някой от полицаите в къщата отсреща. Той ще дойде с такси и ще натисне клаксона четири пъти. На два пъти по две кратки изсвирвания.
Ямада повдигна побелелите си вежди.
— Хитро. Ваша ли е идеята?
— Всъщност да. Не че лейтенантът ми ще го забележи. Както и да е, ако имате нужда да отидете някъде, където и да е, просто се обадете на този номер, *нее*!
— Чувствам се в същата безопасност като бебе в пелени. — Ямада изсумтя, гласът му прозвуча едновременно раздражено и развеселено. — Добре се грижете за мен, нали, инспекторе?
— Разбира се. Не разполагам с друг човек, който може да разпознае визуално Фучида.

Ямада се засмя и лицето му се покри с дълбоки бръчки.

— Тогава никак не е добре, че не мога да виждам.

Марико също се засмя и го потупа по рамото.

— Обадете ми се, ако имате нужда от нещо. А ако не, ще се видим утре в седем.

— До утре, инспекторе.

Този път Фучида си обеща, че ще внимава повече. Последните три пъти бе наблегнал предимно на удоволствието. Бяха доста немарливи убийства. Може би чувството на безсилие му беше повлияло. А сега, когато американецът му дишаше във врата, то го бе завладяло отново. Оставаше му да се разправи с още един и едно хубаво убийство щеше да го накара да се поуспокои. Но не, каза си той. Този път щеше да прояви по-голяма дискретност.

„Но защо?“ — питаше се част от него. Страшните убийства изпращаха послание. Научеха ли за тях, пласъорите щяха да внимават повече пред кого си отварят устата.

Напоследък Фучида често чуваше този глас. Дори му беше придал физически характеристики: това бе един висок, мелодичен глас, красив и хипнотичен, на който не можеше да се вярва. Но в този случай беше доста убедителен. Докато паркираше под светещата улична лампа, той се чудеше как да разреши дилемата си.

Слезе от колата, стиснал в ръка красивата си певица, и огледа улицата. Кварталът беше доста богат. Не от онези, в които хората притежаваха къщите си, но достатъчно богат, за да могат жителите му да си купят място за паркиране близо до дома. В квартала, където напоследък се криеше Фучида, наемателите плащаха по шейсет хиляди йени на месец за паркинг и пътуваха по един час с метрото, за да го достигнат. С още шейсет хиляди месечно можеше да се наеме апартамент, три пъти по-голям от леглото, на което спяха онези хора, апартамент с размерите на всекидневните в този квартал.

Всичко — асфалтът, паркираните коли, бетонът и стъклото — беше озарено от светлината на уличните лампи, които жужаха като цикади. Тук най-ниската сграда бе на дванайсет етажа. Може би хиляда прозореца гледаха към него, докато прибираше меча под палтото си.

Фучида взе решение. Щеше да се разправи по-предпазливо с Буцата, но нямаше да съжалява за убийствата на останалите. Рюсуке

Камагучи беше казал, че не иска да чува повече слухове за Фучида и наркотиците. Със сигурност нямаше да чуе нищо от тези тримата.

Ами ако научеше за смъртта им? Този път въпросите задаваше най-спокойната, най-рационалната част от ума на Фучида. Обикновено вторият човек в Камагучи-гуми нямаше да обърне внимание на думите на някакъв си вестникарски репортер, записани в полицейския бележник, но имаше официална забрана за всякакви насилствени изпълнения. Ако Рюсуке Камагучи научеше за мъртвите пласъори, току-виж решил, че му пука. Ако го хванеха в подходящо настроение, току-виж дори решил да проведе разследване. Точно сега Фучида нямаше желание да се сблъсква с пълната мощ на Камагучи-гуми, не и когато нещата с американеца бяха толкова напечени и въпреки това толкова близо до приключването им.

Майната им на Камагучи-гуми, обади се другата част от ума му. Никой не е толкова могъщ, че да си направи оглушки за посланието, което изпращаш. Онези пласъори умряха като псета. Не, умряха, както псетата са умирали преди хиляда години. В убийството с меч имаше нещо, което събуждаше древни страхове. Втори в йерархията или не, Рюсуке Камагучи щеше да се замисли дали да говори със заповеднически тон, когато види стоманата на Иназума в ръката на Фучида.

Тръгна на запад по улицата, която бе толкова тясна, че трафикът протичаше само в едната посока. Тротоарът също беше много тесен, едва надхвърляше ширината на раменете му.

Фучида се замисли за древните времена, когато обикновените хора биха предпочели да се тълпят на тесния път, вместо да вървят по същата пътека като самурая, камо ли да се блъскат в ножницата му с мръсните си тела и да го принуждават да ги посича на място. Той знаеше, че името Фучида няма такова потекло, но се чудеше какво ли би било да си роден в каста, където заплащането на дълговете с кръв е твое рождено право.

В края на тясната уличка се озова пред оживен булевард с шест платна. Фарове проблясваха и в двете посоки. Целият град бе такъв: тихите квартали граничеха с оживени пътни артерии, миниатюрни магистрали с компютърно контролирани светофари пресичаха криволичеши, клаустрофобични улици, чиито имена идваха от дълбока древност, още когато Токио е било някакво незначително рибарско

селце. Противоречията се трупаха едно върху друго. Зони, квартали, филиали: всички те представляваха опит за въздържание. Покъртително, помисли си Фучида. Тези хора смятат, че след като светът им се намира под контрол, значи те са в безопасност. Но тази илюзия само помагаше на хищниците да се приближат по-лесно до жертвата си.

Фучида се обърна, отиде до най-близката пешеходна пътека и премина до отсрещния тротоар. Това бе търговски район. Всички домакини от другата страна на тези шест платна прекарваха времето си тук, харчейки парите на съпрузите си за дреболийки, кухненски уреди и любовни романчета, чиито главни герои можеха да ги отведат в един друг живот, който би могъл да има някакъв смисъл. Беше малко след шест часа. Оставаха им още три часа пазаруване и допълнителни четири или пет часа, преди съпрузите им *сарариман* да се приберат у дома, вонящи може би на цигари и уиски или очакващи задължителното седмично разгонване. Фучида не можеше да си представи да живее така дори за седмица, преди да си разпори корема с меч.

Той влезе в „Токио Хендс“ и стъпи на стръмния тесен ескалатор. Започна да се издига над рамките за картини и албумите за залепване на изрезки, калиграфската хартия и инструментите за аранжировка на цветя, цветните моливи и пластилина, цели седем етажа избавление под формата на развлечение. Когато доближи осмия етаж, вече усети миризмата на кафе и стари пасти. Гладко плъзгащият се ескалатор го отнесе до закусвалнята, пълна с бъбреци жени и някоя друга маса с ученички. Тълпата с нищо не подобри общото впечатление на Фучида от жените. Едва ли и една на двайсет би заслужавала дори петминутен разговор, а по-малко и от половината от тях заслужаваха да бъдат видени разсъблечени.

Единствените мъже, които се виждаха наоколо, носеха бели шапки и бели плътно закопчани сака и работеха зад щандовете — с едно изключение. Рошавата изрусена коса и намачканото сиво яке удостоверяваха самоличността на Буцата Рьота дори когато бе обърнат с гръб и се намираше сред събралата се в закусвалнята тълпа.

Фучида си проправи път до Буцата, който седеше заедно с плашещо слаба жена със симпатична прическа, но лоши зъби.

— Хайде де, една дозичка — казваше му тя. — Само една. Защо не?

— Виждаш ли онзи сандвич-тостер ей там? — Буцата посочи с пръст. Момичето се обърна, за да погледне. — Сестра ти ще ми опече топките на него, ако ти продам нещо. Освен това вече съм минал на Е. Дори не разполагам с онова, което търсиш.

— Но познаваш хората, които имат — настоя младата жена. Тя не беше забелязала застаналия до дясното рамо на Буцата Фучида. Същото се отнасяше и до Буцата, но фактът, че момичето не го бе видяло, говореше за разфокусираност, характерна само за пристрастените към наркотиците.

И за бойците с хладно оръжие, осъзна Фучида. Със своята Красива певица в ръка той можеше лесно да изгуби себе си. Дори застанал наред гората, щеше да е сляп за листата ѝ, щеше да има очи само за сабята и жертвата си.

— Не — отвърна Буцата. — Ако ти дам име, яко ще загазя. Не само заради ченгетата. Сестра ти ще разговаря и с *моите* хора. Не мога да ти помогна.

— Чу го — обади се Фучида. — Разкарай се.

Буцата подскочи. Кльощавата жена стрелна Фучида с поглед, който можеше да се очаква от заклещен в ъгъла плъх, изпълнен с гняв и уязвимост. Той ѝ отвърна с по-различен поглед: на осемдесеткилограмова акита, която е сгатила плъха в ъгъла.

Странно, помисли си Фучида, когато тя се надигна от стола си. Толкова дълго беше успял да остане извън полезрението на полицията, при положение че даже обикновените хора инстинктивно разпознаваха в него убиец.

— Добро момиче — похвали я той и не свали погледа си от нея, докато тя вървеше с олюляване към ескалатора. — Буца — рече после и се настани в стола от хром и изкуствена кожа. Мястото беше все още топло. Момичето сигурно изгаряше в треска, щом топлината ѝ бе успяла да проникне през дрехите.

Фучида сложи в скута си прибория в ножницата меч. Буцата го изгледа нервно. Още неколцина клиенти го забелязаха, но това бе едно от малкото места в Йокохама, където носенето на меч можеше да бъде оправдано. В подобни магазини все още продаваха шнуrowe, хартия *ваши* и лак за дърво, необходими за традиционните изложби на мечове.

Полицията нямаше да разреши носенето на оръжие, разбира се, но в квартали като този патрули не се срещаха често.

— 3-здрости — каза най-накрая Буцата.

— Изненадан ли си да ме видиш?

Устните на Буцата потрепнаха в нервна усмивка. Фучида намираше сивеещите зъби на мъжа за отвратителни.

— Продължаваш да продаваш на домакините, а, Буца?

— Бизнесът е добър. Те имат много пари и никой не иска да изгуби положението си, като бъде заловен. Няма риск от съпрузи, които да повдигнат обвинения.

— Чудничко. Продаваш ли много Е на тези кокошки?

Буцата преглътна. Фучида не биваше да научава за това и до този момент Буцата не знаеше какво е дочул. Но сега вече беше сигурен. Фучида видя как кръвта се отдръпна от лицето му.

— Малко — отвърна Буцата със заекване. — Техните, хм, дъщери. Те също купуват.

— О. Добре. — Фучида се усмихна. — А ченгетата? Полезни ли са?

Слабите пръсти на Буцата се вкопчиха в ръба на масата.

— Хм — всъщност не знам, Фучида-сан.

— Мисля, че би трябвало. Струва ми се, че доста общуваш с тях, *нее?*

— Онова момиче, което допреди малко беше тук, тя е страшна досада. Казах й тези неща, само за да се отърва от нея.

— Наистина ли? На мен ми се стори, че ги каза, защото сестра й е ченге. *Нее!* Това успях да разбера от интересния ви разговор. Но ти сигурно изигра семейната карта, само за да се отървеш от нея, а?

— Ъм... да.

— Да не би случайно семейството им да се казва Оширо?

— Аз... — заекна Буцата. — Аз, въъ, не знам, Фучида-сан. — Кокалчетата на впитите в масата пръсти побеляха.

— Причината да те питам — Фучида се облегна с лакти върху масата — е, че в Токио има една жена полицаи на име Оширо. Жените ченгета не се срещат често, *нее!*

Буцата сви рамене. Миризмата му на непрани дрехи се долавяше въпреки ароматите откъм кухнята.

— Не знам, Фучида-сан.

— Лоша работа. Надявах се, че ще ми помогнеш. Разбираш ли, тази жена полицай ми диша във врата. Оширо. Тъй ми се е лепнала за задника, че се улавям как мисля за нея всеки път, когато сера. И когато се сещам за нея, знаеш ли какво си мисля, Буца?

— Н-не.

— Мисля си, как изобщо, по дяволите, тая жена е успяла да стигне до мен? Затова се обадох на моя човек в ТСУП и попитах него. И знаеш ли какво ми каза той? Каза, че тая Оширо, която ми се е лепнала за задника, е същата Оширо, която преди две седмици те е опандизила за притежание на дрога.

— А, да. — Буцата се изсмя нервно и разкри почернелите си зъби. Изглежда не можеше да реши дали да гледа Фучида в очите, или да продължи да съзерцава меч в скута му. — Тъ, да, спомням си я. Голяма кучка, *нее*?

Фучида се засмя. Буцата произнесе думите така, сякаш се страхуваше от нея. Фучида не можеше да си представи да живее такъв живот, да се страхува от хора, които дори не се намираха в стаята.

Смехът му премина в тъничка, учтива усмивчица, но дори тя караше Буцата да потрепва от страх. Фучида се наслаждаваше на момента. Хората знаеха какво да правят при вида на маниак, размахващ меч. Не бе необходимо да се опитват да потиснат страха си, достатъчно бе да се разбягат с писъци. Но джентълмен с меч — това беше загадка. Човек трудно можеше да разбере дали трябва да се опита да го успокои, или трябва по най-бързия начин да се изнесе към вратата. Фучида с наслада наблюдаваше нерешителността по бледото лице на Буцата.

Най-накрая наруши мълчанието.

— Кучка ли е? Не съм имал възможността да я опозная. Но предполагам, че сигурно е такава, щом смята да ти опече топките на сандвич-тостер. Нали за *тази* Оширо говореше преди малко? За сестрата на наркоманката?

Буцата поклати глава. Вонята на нещата коса се смеси с миризмата му на непрани дрехи.

— Фучида-сан, нямам представа...

— Всичко е наред. Мога просто да сляза долу и да попитам приятелката ти, наркоманката. По дяволите, дори мога да я подкупя с малко „мет“, след като ѝ е толкова трудно да ги получи от теб. Тогава

сигурно с кеф ще поговори с мен. Но ето каква е работата, Буца. Реших да те оставя да минеш метър. Напоследък пласьорите в тоя град мрат като мухи. Някакъв ненормалник с меч ги избива. Сигурно си чул за това.

— Мм, да. Чух. — Погледът на Буцата се стрелна към меча в скута на Фучида.

— Оказва се, че са дрънкали твърде много. И думите им са стигнали до погрешните уши. Също като теб, *нее*? Но ти ще извадиш късмет. Реших, че с теб ще я карам по-спокойно. Ще действам любезно и дискретно. А сега разбирам, че си говорил с ченгетата.

Очите на Буцата зашариха като топче за *пачинко*. Те преценяваха ширината на масата и разстоянието до ескалатора, и може би ги сравняваха с обхвата на меча на Фучида.

— Фучида-сан...

— Храната тук добра ли е, Буца? — Фучида се облегна назад. — Тия приказки за сандвич-тостери ме накараха да огладнея.

Буцата скочи от стола си, събаряйки го на покрития с балатум под. Хукна с писък към ескалатора, като се блъскаше в купувачите по пътя си. Отскочи встрани от изпречилата се на пътя му кофа за боклук, добра се до ескалатора и хукна като побъркан надолу, по изкачващите се нагоре стъпала.

Фучида отиде до асансьора и натисна бутона с кокалчето на свития си показалец. Когато хората, които се хранеха, го погледнаха, той сви рамене, сякаш не държеше в ръката си меч. Изгуби от погледа си смачканото яке на Буцата, когато пласьорът прескочи гумения парапет на движещия се нагоре ескалатор, и се приземи тромаво върху металните стъпала на съседния, който се спускаше надолу.

Асансьорът звънна и вратата му се отвори. Глупаво, помисли си Фучида. Буцата беше в много по-голяма безопасност сред хора. Но преценката му бе абсолютно замъглена. Той страдаше от порок, който се срещаше твърде често сред пласьорите: опитваше от собствения си продукт. Глупак.

Бутонът за приземния етаж светна под пръста на Фучида и лъскавите стоманени врати се затвориха. Той леко измъкна красивата си певица от ножницата ѝ, след което отново я плъзна вътре, изтегли я и отново я прибра, наслаждавайки се на звънтенето на стоманата. По-скоро чувстваше, отколкото чуваше песента ѝ, долавяше вибрациите ѝ

с дланта си, когато стоманата се търкаше в дървото. Вадеше я от ножницата и я прибираше вътре, само по няколко инча, достатъчно, за да почувства песента ѝ с костите на пръстите си.

Вратата на асансьора се отвори пред тълпа безгрижни купувачи. Буцата все още не беше слязъл. Може би най-послед се бе усетил. Може би беше побягнал към противопожарния изход. Или се криеше някъде по горните етажи, затиснат от усилените си от дрогата страхове, без да разбира безполезността от укриването си в магазин, който скоро щеше да затвори. Но това нямаше никакво значение. И без това Буцата вече не бе основната мишена на Фучида.

Той я зърна на половин пресечка по-нататък, обгърнала тялото си с ръце, стиснала в дясната запалена цигара. Докато се приближаваше към нея, видя изпъкналите ѝ ключици и кокалите на хълбоците. Познаваше хората като нея. Съществуваше мършавост, но съществуваше и наркоманска мършавост. Много от неговите момичета преминаваха от първата към втората, макар той да не спираше да им повтаря, че няма да търпи такива танцьорки в клуба си. Това не беше морален принцип. Просто предпочиташе жената да има какво да подрусне, а на всичкото отгоре метамфетамините ги караха да дрънкат твърде много пред клиентите.

— Как се казваш? — попита я, когато се приближи достатъчно.

— Разкарай се — каза тя, без да си прави труда да вдигне поглед от земята.

— Усещам борбеността ти. Това ми харесва.

Думите му я накараха да вдигне глава и когато видя на кого е казала току-що да се разкара, пребледня.

— Ти.

— Аз. — Фучида се поклони.

— Какво искаш?

— Познавам няколко момичета, които обичат да купонясват. Те имат от онова, което търсиш.

— Не. — Жената отстъпи назад, стиснала цигарата пред себе си; най-неефективното оръжие за самозащита. — Трябва да се прибера у дома.

— Кого заблуждаваш? Ти си развалина, скъпа. От колко време носиш тези дрехи?

— Млъкни. Махай се.

Фучида се усмихна и направи каквото му беше казано. На четвъртата стъпка подхвърли, без да си прави труда да се обръща:

— Не си ме разбрала правилно. Момичетата, които познавам, имат горещ душ. Пералня. Но ти не се нуждаеш от това, нали?

Направи още четири крачки, преди тя да се обади:

— И защо да ти вярвам?

— Недей — сви рамене той. — Не ми пука. — Но се спря на място. Извади малко сребристо калъфче от джоба си и измъкна от него една визитка. — Моят клуб — каза. — Ако искаш да поговориш с познатите ми момичета, намини през него. Те ще се погрижат за теб.

Слабата жена се приближи до него, излъчвайки фалшива самоувереност, сякаш беше на десет години, а той бе умрялото животно, което приятелките ѝ от училище я бяха предизвикали да докосне. Дръпна визитната картичка от ръката му с превзета чупка на китката.

— Това е чак в Акихабара.

— Сега отивам там — заяви Фучида и посочи към другия край на булеварда. — Колата ми е паркирана от онази страна.

Тя размишлява в продължение на три секунди. След това кимна.

— Добре. Но не опитвай нищо. Сестра ми е ченге. Тя ме научи на разни неща, които няма да ти харесат.

— Ще се държа на разстояние — отвърна с усмивка Фучида. — Как се казваш?

— Саори.

Марико беше в апартамента на майка си, когато телефонът в чантата ѝ иззвъня. Пръстите ѝ прехвърлиха електрошоковата палка и връзката ключове, преди да го открият.

— Оширо?

— Да — отвърна Марико, след което извика, притиснала палец към говорителя: — Само секунда, мамо.

— Извинете, че ви безпокоя извън работно време — заговори гласът от другия край на линията. Беше мъжки плътен глас, смътно познат, но Марико не можеше да направи връзка с ничия физиономия. — Имаме един петдесет и две, който не спира да повтаря името ви.

Петдесет и две. 10-52 беше кодът на ТСУП за повикване на линейка.

Саори.

— Как е тя? — попита Марико. Сърцето ѝ биеше толкова бързо, че думите потрепериха в гърлото ѝ. — Жива ли е?

— Става дума за мъж — отвърна полицаят. Със сигурност беше ченге; никой друг не би използвал термина *петдесет и две*. — Слаб, среден на ръст. Няма лична карта, но твърди, че името му е Рьотаро Кавамура. Познавате ли го?

— Не — каза Марико. Секунда по-късно добави: — Всъщност може би. Коя болница?

— Токай. Побързайте, Оширо. Кърви лошо.

Веднага щом Марико затвори телефона си, майка ѝ увисна на ръката ѝ, забила в нея нокти като котешка лапа.

— Кой беше? — попита. — Тя ли беше? Добре ли е?

— Не знам, мамо. Не беше Саори. Но може да е някой, който знае нещо. Трябва да вървя, мамо.

Цели пет минути ѝ бяха необходими, за да се откопчи от майка си, още петнайсет, докато стигне до болницата. Забързано се приближи до регистратурата и за момент не можа да се сети за името, което ченгето ѝ бе казало по телефона. Най-накрая изплува.

— Кавамура. Рьотаро Кавамура.

Служителката на рецепцията погледна значката на Марико и я упъти към чакалнята на спешното отделение. Точно тогава големите му бели врати се отвориха с трясък, бутнати първо от долния край на една болнична количка с носилка, а след това бяха придърпани към стената от невидимите ръце на автоматизираните панти. На количката лежеше Буцата — Рьота Кавамура.

Едната му буза имаше морав цвят, веждата му от същата страна също беше морава, а върху корема му бяха струпани дебел слой пакетчета лед, увити с поне половин километър марля. На висока хромирана стойка висеше система, чийто найлонов маркуч се спускаше надолу и влизаше в лявата ръка на Буцата. Той лежеше върху чисти бели чаршафи, но униформата на парамедика, който буташе количката, бе опръскана с кръв. Отзад вървеше полицай, а в слънчевите очила, вдигнати на главата му, се отразяваха правоъгълните коридорни лампи.

— Полицай Тойода — кимна Марико на ченгето. Не го беше виждала, откакто Тойода позволи на Буцата да му се изплъзне по време на засадата в мола. Той я погледна с безизразно лице и навъсен поглед, оставяйки на нея да размишлява дали все още ѝ е ядосан заради порицанието, или е смутен от факта, че го бе намерила на новата му работа — да разпитва пациенти в спешното. Марико нямаше сили за това. Тя каза на парамедика:

— Трябва да поговоря с пациента ви.

— Той е изгубил много кръв — обясни мъжът. — Карам го в хирургията.

— Опитах се да ѝ помогна — рече Буцата със слаб глас. Последва несвързано мърморене, което постепенно утихна.

Марико вървеше заедно с количката, която парамедикът буташе към лъскавите стоманени врати на асансьора в дъното на фойето.

— Имал си и по-добри дни, Буца.

Тя видя как Тойода се сепна, погледна Буцата с присвити очи и изпъшка.

— Това онзи същият Буца ли е, когото арестувахме?

— Не, един от стотината други типове с прякор Буцата, които се мотаят наоколо. Много добре се справяш.

Тойода отново изпъшка и завъртя очи. Марико се опита да потисне задоволството си. Всъщност можеше да му прости, че не е

разпознал Буцата в сегашното му състояние. Но с подпухнало лице или не, Марико никога не би забравила лицето на мъж, който е успял да я прекара и да избяга от нея пред цяла група други ченгета.

Искаше ѝ се да разполага с повече време, за да се наслади на мига.

— Какво се случи, Буца? Като че ли някой те е изритал в лицето.

— Паднах. След като той ме промуши. — Буцата плъзна бледата си дясна ръка към превързания си корем.

Тя погледна към планината от марля, която го увиваше като пашкул. Виждаше само една причина да има толкова много превързочен материал на гърба: раната от промушване преминаваше през цялото му тяло. Най-големият нож в Токио не беше достатъчно голям, за да направи такава дупка. Което означаваше, че Буцата е бил нападнат едновременно отпред и отзад или...

— С меч ли те промуши, Буца?

Тойода и парамедикът се сепнаха и спряха на място. Не ѝ беше трудно да се сети защо. И двамата знаеха, че раната на Буцата преминава през цялото му тяло, но никой от тях не можеше да предположи откъде Марико знае за това. Неспособен да се въздържа, Тойода изгърси:

— Нищо чудно, че сте станали детектив.

От своя страна Буцата успя само да промълви:

— Ъхъ. Опитях се да ѝ помогна.

— Знаеш името му, нали, Буца? Фучида ли е?

— Ъхъ. Опитях... опитях...

— Мама му стара — възкликна Тойода. Той я зяпаше така, както тя бе гледала ветераните с двайсетгодишен стаж по време на първия си месец в полицията. В погледа му имаше възхищение и срам, и може би мъничко страх, че никога няма да достигне нейното ниво. Но той, разбира се, не знаеше по какъв случай работи тя. Нямахме как да знае и за убийствата с меч. Сигурно бе чувал за скорошната поредица от убийства, но Ко беше забранил строго всякакви разговори за мечове. Според него тази страна от случая си оставаше в сферата на фантазиите на Марико. А от гледна точка на полицаи Тойода Марико бе отишла при жертвата, беше я огледала и на мига бе идентифицирала убиеца и оръжието му.

Тя нямаше време да внася разяснения по въпроса. Мислите препускаха в главата ѝ. Най-накрая бе намерила връзката между Фучида и вълната от убийства на наркопласьори.

— За Фучида ми говореше тогава, нали? Онзи, който иска да насити пазара с кокаин? Какво се случи, Буца? Да не би да те е погнал, защото разговаря с мен?

— Не с вас. С Камагучи.

— Трябваше да го предвидя — изпъшка Марико. — Искал е да набере хора, които да пласират стоката му, но някой се е разприказвал, *нее*? Камагучи-гуми са разбрали за кокаиновите му планове и Фучида е трябвало да затвори устата на всички, които са можели да го издадат. По дяволите, трябваше да се досетя. Защо иначе ще се цели в пласьорите? — Препускащите в главата ѝ мисли удвоиха скоростта си. — Толкова много пласьори могат да разпространят доста дрога, *нее*? Сигурно очаква безумна доставка. А *това* обяснява защо му трябва вторият меч...

Тя измъкна телефона си от чантата и даде знак на парамедика да продължи да бута количката с Буцата. Притиснала телефона към едното си ухо и запушила с пръст другото, тръгна бързо към вратата. Токчетата ѝ звучно потракваха по мраморния под, а навън се чу сирената на линейка, но Марико не можеше да мисли за нищо друго, освен за звънящия телефон.

— Обажда се Оширо — каза тя, веднага щом някой вдигна от другата страна. — Потърси връзка между имената на мечовете и осъдените за наркотици. Провери в Националната агенция на полицията, Интерпол, навсякъде.

— Сигурна ли сте, сержант? Фучида е *борьокудан*. По-вероятно е да убият някой дилър на кокаин, отколкото сами да го разпространяват, *нее*!

— Фучида иска да промени правилата на играта. Той ще замени меч за кокаин, сигурна съм. Според мен е решил, че босовете ще забележат, ако плати в брой, затова се е опитал да ги заобиколи. Не се е получило, Камагучи-гуми са по петите му и скоро ще полетят куршуми, ако вече не са започнали. Трябва да го хванем преди тях, ясно ли е? Този път *няма* да спечелят.

— Да, госпожо.

„Най-после“, помисли си Марико. Най-после имаше ясна представа за плана на врага си. Дори разбираше защо откриването му беше толкова трудно. Криенето от полицията бе едно; укриването от якудза беше далеч по-сложно. Най-после парчетата от пъзела си идваха по местата.

Ямада се бе оказал прав от самото начало, колкото и да не ѝ се искаше да го признае. Силите на съдбата се стичаха, бучаха като водопад в ушите ѝ. Информацията за кокаина, случаят Ямада, убийството на Курихара — накрая всичките се бяха оказали различните страни на един и същ диамант. Не можеха да се нарекат просто съвпадения. Ямада-сенсей щеше да е възхитен.

Тя погледна към екрана на телефона си. Седем часът и две минути. Беше закъсняла за Дворжак, бе закъсняла за срещата с Ямада. Какво да се прави, помисли си Марико. Щеше да го намери в антракта. И този път имаше интересна тема за разговор.

Три етажа по-нагоре Буцата Рьота лежеше в анестетична мъгла. Ефектът от последната му инжекция „мет“ беше отшумял, перфектната еуфория бе съсипана от онзи маниак и неговия меч, но оксикодонът, който течеше по системата, му идваше добре. Барьерата от болка пресичаше лявата част на корема му — в съзнанието си той я виждаше като дълго парче плат, усуквано толкова много пъти, че конците му бяха започнали да се късат — но останалата част от тялото му представляваше гъст сив облак, хладен и безплътен.

Направо не можеше да разбере какво го бе обсебило така, че да тръгне след Фучида и момичето. Хубаво беше решил да помогне, но Фучида носеше проклетия меч. Все още имаше усещането, че острието е вътре в него, пронизало мъглата.

След като беше прободен, той падна по лице и при падането си прехапа езика. *Силно*. Комбинацията от оксикодон, отекла буза и прехапан език го караше да се бои, че никой няма да го разбере. Този страх непрекъснато му се изплъзваше и трудно се проследяваше в мъглата, но от него се излъчваше огромна настойчивост и затова, когато го откри, той започна да говори колкото се може по-ясно.

— Забравих да ѝ кажа най-важното — не спираше да повтаря. — Опитах се да ѝ помогна. Сестра ѝ. Той държи сестра ѝ.

Докато се спускаше по обраслите с шубраци стълби към Сантори Хол Плаца, Марико веднага разбра, че е настъпил антрактът. Струваше й се твърде рано — още нямаше осем часа — но вратите от черна стомана и стъкло на фоайето бяха широко разтворени въпреки вечерния хлад. Около тях се бе събрала тълпа от добре облечени хора. Но в тази тълпа имаше нещо странно. Марико не можеше веднага да разбере какво е то, но накрая го осъзна: никой от хората не пушеше. Над главите им не се виждаше кълба от дим, сивкавите лентички не се носеха по вятъра.

Стомахът й се сви на камък. Тя се затича към тълпата, студеният въздух пареше дробовете й и придаваше на дъха й вкус на кръв. Нещо се беше объркало ужасно.

Марико стигна до хората, без да забавя ход, и разбута първите редици от струпани почитатели на симфонията, както боен кон разблъсква безпомощната пехота. Проправи си път напред с помощта на острите си лакти и още по-остър език, като използваше мъжки думи — думи, от които бабите й сигурно щяха да се изчервят.

Проби си път до фоайето. Накрая се озова в кръга от студен въздух в центъра на събралата се тълпа и видя окървавената фигура на Ясуо Ямада. Той лежеше на медицинска количка, устата и носът му бяха скрити под маска от светлосиня пластмаса, пластове окървавена марля увиваха корема му чак до гърдите. Парамедиците дори не си правеха труда да притискат раната. Ямада-сенсей беше...

Не. Марико не можеше да го приеме. Падна на колене пред тялото му и пръстите й потънаха в кръв, когато притисна марлята към гърдите му. Но там нямаше пулсираща рана, която да затвори, нямаше кръвене, което да спре. Тя погледна лицето му с надеждата да зърне някаква реакция. Невиждащите му очи я накараха да потрепне и да се отдръпне.

В някакво скрито ъгълче на съзнанието си се запита защо парамедиците не я бяха възпрели. Досега би трябвало да са я издърпали от пациента си. Вдигна глава и видя двама от тях, с

опръскани в кръв сини униформи, задържани от трима цивилни полицаи от нейната част. Четвърти полицаи, който също като останалите се бе опитвал да успокои тълпата, докато Марико не нахлу в нея, отпусна ръката си с дълги пръсти на рамото ѝ.

— Сержант — каза той. И това беше всичко.

По-късно, когато и последните парамедици си бяха тръгнали, когато Марико се бе отдръпнала от пациента им, за да могат да си свършат работата, когато тълпата се беше разпръснала, когато мъжете от нейната част бяха реквизирали цяла купчина салфетки от снекбара и полупразна бутилка „Сани Клийн“ от линейката, за да може тя да почисти кръвта от ръцете, дрехите и лицето си, Марико успя да си върне дар словото. Седнала с кръстосани крака на студените каменни плочи на площада, загледана в кръвта по обувките си, тя попита:

— Какво се случи?

Ино — мъжът, който бе сложил ръка на рамото ѝ, същият висок полицаи, който беше разпитвал Ямада няколко дни по-рано в участъка — се прокашля.

— Изобщо не видяхме откъде се появи. Аз наблюдавах фоайето откъм стълбището. Мишима и Такеда наглеждаха входните врати. Мислехме, че ще дойдете заедно с Ямада. Забелязах го и после огледах тълпата, за да потърся вас. И изведнъж хората се разkreсяха.

Мишима, пълничкото ченге, което бе участвало в операцията в търговския център, ѝ разказа съвсем различна история.

— Наблюдавах Ямада от момента, в който слезе от таксито — заговори той. Дъхът му миришеше на застояло кафе. — Беше сам, което ме изненада. Но той се забелязва лесно в тълпата, трябваше просто да следя сребристата коса. Та гледам го аз и изведнъж тази малка глава със сребриста коса изчезва от погледа ми. Когато стигнах до него, на пода вече имаше достатъчно кръв да напълни една вана. Нападателят не се виждаше.

— Аз го видях — заяви Такеда, нисък полицаи и единственият друг детектив в екипа на Марико. — Мина точно покрай мен. Странен тип: бледо лице, но тъмни очи, тъмна уста. Дълга коса, вързана на опашка и дълго черно манто. Вървеше бързо, *нее*, и тълпата се разстъпваше пред него, но аз си помислих, че го правят, защото приличаше на мъртвец. Все още не знаех какво се е случило, *нее*? Все още никой не се бе разпищял, защото не бяха видели кръвта. Нашият

заподозрян, той сигурно го е убил много бързо, много тихо, *нее*, защото, когато мина край мен, се беше отдалечил на десетина крачки от трупа, а още никой не се бе развикал.

Тримата продължиха да говорят, но Марико ги слушаше с половин ухо. Те дори не бяха на едно мнение за това колко е висок Фучида, макар че след като Такеда спомена опашката, и тримата си спомниха, че са го видели. Искаше ѝ се да им се разкрещи за глупостта им, за некомпетентността им. Следващия път, когато разположите наблюдатели във фоайе, изкрещя глас в главата ѝ, няма да сложите високия мъж на стълбите, а ниския долу, на площадката. И може би ще се постараете да не изпускате от очи мъжа, който прилича на мъртвец, онзи, който носи дълго манто, под което може да се скрие меч. Искаше ѝ се да събере отново тълпата, за да може да се разкрещи на това стадо от овце, погълнато дотолкова от блеещите си разговори, че на път към седалките си спокойно би могло да мине и покрай атомна бомба, без да я забележи.

Гневът ѝ не беше насочен в правилната посока обаче. Тримата полицаи и тристата души не бяха забелязали мъжа, който се бе приближил до Ямада и го бе пронизал с огромно острие, но Марико щеше да го забележи, защото би трябвало да стои точно там. Щеше да забележи Фучида през рамо. Щеше да го зашемети с електрошоковата палка и да му щракне белезниците. Или да изпразни в него пистолета си преди още да е успял да се приближи. Поне би могла да застане между Ямада и острието. Тя беше млада; може би щеше да оцелее след промушването. Сега в линейката би трябвало да лежи тя, кървяща, но жива, и да се извинява на Ямада за това, че е провалила концерта. Бе получила възможността да се прояви като герой, а не се беше появила на мястото.

Опита се да възстанови случилото се. Ямада бе влязъл през намиращата се вдясно врата; Фучида бе излязъл през лявата. Според парамедиците острието е преминало през тънките черва, далака и левия бял дроб. Значи Ямада се беше обърнал с лице към него. Може би е чул звука от излизането на меч от ножницата. Обърнал се е и се е намирал лице в лице с Фучида, когато острието го е пронизало. От такова разстояние той сигурно е успял да различи чертите на убиеца си.

Кървавите отпечатьци от стъпки по червения килим предполагаха, че Фучида е отвел Ямада до стената на кабинката за продажба на билети и тогава е изтеглил меча.

— Той беше як старец — отбеляза Ино. — Успя да направи няколко крачки, преди да падне.

„Какво значение има това?“ — искаше да каже Марико. Няма да е никакъв шанс. Осемдесет и седем годишен, с пробит далак, който е пръскал токсините си из раната, усложнявайки всякакви опити за хирургическа намеса. Ямада бе обучил твърде добре протежето си.

Телефонът й извъня. Марико инстинктивно го сграбчи, но размисли и без малко да го пусне обратно в чантата си. В момента нямаше желание да разговаря с никого. Но това не беше съвсем вярно. Имаше един такъв човек и името му в момента се бе изписало на екрана.

— О, боже, Саори, кажи ми, че си добре — произнесе тя с треперещ глас. — Просто... просто ми кажи, че си добре и къде мога да те намеря. Това е единственото, което мога да понеса в момента.

— Сестра ви е при мен — отвърна дълбок мъжки глас — и ще ви я върна в замяна на меча.

— Как ли пък не — реагира Марико и мъглата от печал и шок внезапно се изпари. Искеше й се да може да каже, че това се дължи на тренировките й, но всъщност омразата и гневът бяха прочистили съзнанието й. Тя щракна с пръсти на Такеда и му показа, че иска химикал. Другата й ръка вече ровеше в чантата, търсейки бележника й. — Напоследък убивате всяка седмица. Как да съм сигурна, че вече не сте я убили?

Разнесе се тракащ звук — може би беше оставил телефона на някаква твърда повърхност. Звук от стъпки. Глух удар, писък и отново мъжкият глас:

— Кажи името й.

— Марико!

Нов писък, този път приглушен и ужасяващият хлад в гърдите на Марико я обгърна в заслепяваща ярост. Колкото и да се страхуваше за Саори, мъничкото гласче в главата й се радваше да чуе този писък. Точно сега гневът не можеше да помогне на сестра й.

Докато стъпките се приближаваха към телефона, Марико надраска на листа „ФУЧИДА“.

— Мечът Иназума — каза той. — Ще ми го донесете утре.

„ОБАДЕТЕ СЕ В ЩАБА — написа тя. — ЗАСЕЧЕТЕ ТЕЛЕФОНА, ОТ КОЙТО СЕ ОБАЖДА.“

— Не мога — отвърна Марико, докато пишеше на листа номера на Саори. — Благодарение на вас сега никой не може да се приближи до това оръжие.

— Вече не е необходимо да наблюдавате къщата на Ямада. Отзовете полицаите си в района и вземете меча.

— Току-що прецакахте всяка възможност за това. Какъв ви беше планът? Да убиете Ямада, за да вдигнем наблюдението?

— Там повече няма кого да защитавате. Къщата е безполезна, с изключение на меча.

— Не разбирате ли какво направихте току-що? Досега търсехме крадец на антики. Сега имаме случай на убийство. Началникът ми в никакъв случай няма да позволи да вдигна наблюдението. Вече не.

От телефона струеше раздразнение.

— Намерете начин — нареди Фучида. — Или ще убия сестра ви.

— Казвам ви, че няма как да стане. Поне не за утре. Аз съм сержант, Фучида-сан. Дребна риба. Ако искате нещата да бъдат свършени бързо, отвлечете сестрата на премиера, а моята пуснете.

— Не — процеди Фучида през стиснати зъби. — Ще я убия. Ще я разпръсна на парчета из целия град.

— Добре, добре. — Сърцето на Марико биеше ускорено. Тя си играеше с чувствата му с надеждата, че в раздразнението си той може да разкрие местонахождението си. Но никога не се бе обучавала да преговаря с похитител и сега природата ѝ беше взела връх. Опитала се бе да обърка мъж, който и без това беше на ръба да избухне. Искаше ѝ се Ямада да се намира до нея, за да я напътства. Искаше ѝ се да не се бе издънила толкова яко, че това да доведе до смъртта на нейния сенсей.

Ала той беше мъртъв и Марико бе сама, а сега и Саори разчиташе на нея.

— Моля ви, Фучида-сан — рече тя, — успокойте се. Просто нямам голямо поле за действие. Поставете се на мое място. Моят лейтенант ще поиска уверения, че ще успеем да върнем Саори жива. А фактите сочат, че вие сте убивали и преди. Трябва да имаме това предвид. Страхуваме се, че може да го направите отново.

— Адски сте права.

Добре, помисли си Марико. Продължавай да го успокояваш.

— Дайте ми малко повече време, за да поговоря с моя лейтенант. Моля ви. Оставете ме да го убедя, че сте човек, с когото шега не бива. И моля ви, Фучида-сан, не заплашвайте повече, че ще нараните Саори, защото така няма да успея да го убедя, че всичко ще свърши добре.

Фучида изсумтя. Тя чуваше бързото му и шумно дишане.

— Добре — каза най-накрая той.

— Добре. Чудесно. Благодаря ви, Фучида-сан. — Гласът ѝ нагарчаше от сладост. — Моят лейтенант ще иска да разговарям с вас. Ще мога да ви се обадя по-късно на този телефон, *нее*?

— Добре. — И линията заглъхна.

Марико въздъхна и се облегна на студената бяла стена на концертната зала. Искаше ѝ се да заплаче. Искаше ѝ се да захвърли телефона си в двора. Напрежението се натрупваше във врата и раменете ѝ; пронизващо главоболие пулсираше в основата на черепа ѝ. Тя затвори очи и притисна главата си назад, към студените твърди тухли.

— Оширо? — прошепна едно от ченгетата. Тя дори не отвори очи, за да види кой говори. — Добре ли си?

Това беше най-идиотският въпрос, който бе чувала. Сестра ѝ беше отвлечена, а сенсейт ѝ бе убит. На всичкото отгоре беше заобиколена от ченгета, които бяха твърде глупави, за да предприемат каквато и да е инициатива, освен да задават идиотски въпроси. Защо, по дяволите, да е добре?

Но не можеше да изрече нищо от това на глас, а дори и да можеше, не го мислеше наистина. Те не бяха глупави, просто чакаха техният сержант да им даде заповеди. Тя беше глупавата. Тя трябваше да се намира тук. Тя трябваше да запази живота на Ямада-сенсей. Сега искаше само да намери някое тъмно място, където да поплаче за него. Искаше само малко уединение и тишина, за да се вземе в ръце. Точно сега мъката ѝ бе достатъчна, за да я събори, ако се опита да стане.

— Локализирайте този телефон — каза тя, без да отваря очи, а пулсът ѝ барабанеше в ушите като тъпан *тайко*. — Обадете се на спецчастите. Искам отряд в готовност, който да тръгне в мига щом засечем телефона. След това се обадете на наблюдателния екип. Кажете им, че искам тактическа група в къщата на Ямада, въоръжена и

бронирана, в случай че Фучида изгуби търпение и реши да действа. Свързахте ли се с наследниците на доктор Ямада?

— Още не.

— Направете го. Кажете им къде могат да го намерят. А някой от вас да ми вземе шишенце тилебол. И бутилка „Джак Даниълс“, след като така и така е тръгнал.

Ино, Мишима и Такеда се засмяха и Марико се насили да се засмее с тях. Всъщност единственото, което искаше, бе да спи цяла седмица. Загубата на Ямада и воденето на преговори с похитителя на собствената ѝ сестра ѝ идваше твърде много за една нощ. Беше си твърде много и за цяла година, а сега трябваше да е нащрек. Скоро щяха да открият Фучида. Спецчастите щяха да проведат операцията, но тя трябваше да е там. Все пак ставаше дума за Саори.

Всеки от тримата ѝ полицаи имаше да провежда телефонни разговори. Марико прецени, че едва ли разполага с повече от две минути за отдых. Две минути, преди някой от тях да се появи, за да я пита нещо. Две минути, преди отново да си върне каменното изражение, за да не видят останалите слабостта ѝ и да я изтълкуват като женска слабост.

КНИГА ОСМА
ПЕРИОД ШЬОВА, ГОДИНА 17 (1942 ГОДИНА
ОТ Н.Е.)

Кейджи Кияма закъсняваше.

Ако имаше четири ръце, сигурно щеше да успее едновременно да си обуе ботушите, да отвори вратата и да закачи своя *тачи* на колана на елегантната си жълто-кафява униформа. Но сега не можеше да се справи дори с ботушите и меча и когато изпусна оръжието, дръжката му проби дупка в хартиената *шоджи* врата.

— Кей-кун — извика баща му от задната стая. — Добре ли си?

Кейджи едва успя да чуе гласа му през тропота на падащите на земята ботуши. Напразно опита да вдигне меча си. Той отскочи и преди да издрънчи отново на пода, разкъса още един панел на вратата.

— Добре съм — извика той, тръшна се на пода и напъха левия си крак в ботуша. Нямаше време за продължителни спорове, а баща му много го биваше в тях.

Майка му естествено спеше като труп и пропусна цялата суматоха.

Той обу и другия си ботуш, завърза и двата и окачи пращната ножница на колана над левия си хълбок.

— Ще поправа вратата, като се прибера — провикна се и побърза да я затвори зад гърба си, преди да чуе отговора.

Изглежда, той не беше единственият, който тази сутрин бързаше за някъде. Утринта на пети април беше мрачновата и тесният път бе препълнен с хора и ръчни колички, които се опитваха да стигнат целта си между кратковременните дъждове. Кейджи тичешком си проправяше път между тях, като същевременно почистваше калта от ножницата си.

Разстоянието от улицата, където се намираше къщата на Кияма, до булеварда, откъдето започваше кварталът Тора-но-мон, беше два километра, а оттам оставаше малко повече от километър до новото му работно място. Когато зави зад ъгъла и навлезе в Тора-но-мон, Кейджи беше плувнал в пот. Благодарен бе, че дъждът отново е започнал да вали; може би щеше да успее да прикрие петната от пот, които знаеше, че ще се появят. Чудейки се за колко време е успял да измине

разстоянието, той бръкна в джоба си и откри, че е забравил часовника си у дома.

Моментното му разсейване доведе до сблъсък с друга пешеходка, която бе скрила главата си под широка *сугегаса* и не беше забелязала приближаването му. И двамата се строполеха на земята, а Кейджи удари рамото си при падането.

— Ужасно съжалявам — извини се той, като се опитваше да се надигне на едно коляно под натиска на тълпата.

— Внимавайте къде вървите — смъмри го жената. След това, забелязвайки униформата му, продължи: — Нима нямаме достатъчно врагове отвъд морето? Какъв е смисълът да събаряте на земята стара жена като мен? Трябва да изливате агресията си срещу американците или китайците.

— Ужасно, ужасно съжалявам. — Той й протегна ръка, за да ѝ помогне да се изправи.

Тя беше невъзпитана стара коза — всъщност не по-стара от майка му, разбра той, след като успя да я огледа по-добре. Самият Кейджи бе на двайсет и една години; жената не беше по-възрастна от петдесет. Все пак ѝ помогна да се изправи, изтърпя обидите ѝ и продължи забързано към поста си.

След една пресечка се блъсна в количката на някакъв бакалин — като че ли Кейджи бе единственият, който гледаше къде върви в този дъжд — и докато минаваше покрай часовникарската работилница, видя, че часът е осем и десет. Ако избегнеше нови сблъсъци, щеше да успее да стигне навреме.

Когато пред погледа му се появи бежовата сграда на Разузнаването, той забави крачка с надеждата да се поуспокои, преди да влезе в нея. Едва не се спъна в едно улично хлапе, малко момиче с мръсна превръзка през очите. То вдигна глава, сякаш да го погледне, и заяви:

— Виждам тигъра! Виждам планинския тигър!

Кейджи едва не падна по лице, толкова рязко се спря.

— Какво каза?

— Виждам планинския тигър — повтори сляпото момиче. — До планината има жена и тигърът я преследва.

— Как? — попита Кейджи, който бе толкова зашеметен, че едва успя да произнесе думата. Приклекна пред момичето, което не

спираше да върти малка бамбукова *шакухачи* в ръцете си. Трудно бе да се определи възрастта му, защото половината му лице бе скрито зад превръзките, увити около главата му. Кичур несресана коса висеше до слабиците му рамене и закриваше част от превръзката. Имаше телосложението на осем или деветгодишно, но Кейджи предположи, че може да е по-голямо, защото уличните деца оставаха по-дребнички заради недохранването. Не можеше да си представи откъде момичето знаеше точното име на неговия *тачи*.

— Тигърът остава с теб — отбеляза то. — Това е много хубаво.

— Кой се грижи за теб?

— Мама.

— Къде е твоята майка?

— Не знам. — Устата под изцапаната е кафяво превръзка се разтегна в обнадяваща усмивка. — Знаеш ли къде е тя?

— Не.

Усмивката на детето посърна и раменете му увиснаха. Опитай отново, рече си той.

— Искам да кажа, че ще ти помогна да я намериш.

Момичето се беше разположило под стряхата на една кланица и Кейджи привика месаря с махване на ръката.

— Господине — попита го, — знаете ли къде е майката на това момиче?

— Не — отвърна възрастният мъж. Начинът, по който се намръщи и поклати глава, разкри много повече на Кейджи. Момичето бе идвало често тук и винаги само.

— Ще я наглеждате ли до края на деня? Аз съм разпределен ей там — той посочи към сградата на Разузнаването — и между пет и шест часа довечера ще се върна, за да я прибера. Ще се погрижите ли да хапне нещо?

— И с какво да я храня, със сурово месо? Това не е ресторант.

Кейджи бръкна в джоба си, за да извади портфейла си.

— Вървете й купете малко...

Млъкна изведнъж. Портфейлът му липсваше, заедно с всичките му пари. Личната карта също. Дали не го бе забравил заедно с часовника? Не. Беше напипал кожения му ръб, когато откри, че часовника му го няма.

Възрастната жена.

— Мама му стара — промърмори Кейджи. Какъв ден да бъдеш преджобен. — Чуйте, господине, казвам се лейтенант Кияма от Военното разузнаване. Работя в онази сграда ей там. Обещавам, че ще се върна довечера и ще ви възстановя сумата за всичко, което ѝ купите да яде. Моля ви!

Макар да тичаше презглава, Кейджи пак закъсня с три минути за работа.

Японското военно разузнаване беше навлязло в своя разцвет след победата над руснаците, седемнайсет години преди раждането на Кейджи. Дотогава никоя толкова малка нация не бе успявала да победи друга толкова голяма. Никога в съвременния свят една азиатска сила не беше побеждавала европейска. И никога преди към победителя не се бяха отнасяли с такова презрение. Точно военното разузнаване бе победило руснаците — или поне така учеха Кейджи в офицерското училище — и заради тази победа разузнавателната дивизия се ползваше с почти безкрайното благоразположение на онези, които контролираха финансовите средства.

Сградата на военното разузнаване в Шова-ку беше един от продуктите на това благоразположение. Западняшка във всяко отношение, тя бе една от първите сгради в Токио, чиито оригинални спецификации включваха кабели за телефон. Издигаше се като остров, като атол в стил баухаус, извисяващ се над морето от керемидени покриви.

На четвъртия етаж, в стая с високи прозорци, генерал Мацумори крачеше напред-назад. Токовете на обувките му отекваха глухо върху бетонения под.

— Значи това е младият лейтенант Кияма — заговори Мацумори. — Закъснял, вир-вода, смърдящ на пот. Това по ботушите ти кал ли е, момче?

Погледът на Кейджи оставаше забит в отсрещната стена. Той не смееше да помръдне от стойката мирно, не се осмеляваше дори да раздвижи очните си ябълки.

Беше изненадан, че Мацумори е толкова загрижен за състоянието на униформата му. Генералът не носеше нито пистолета, нито меча си. Куртката му, обсипана с отличителните знаци на ранга му и бойни ордени, беше наметната около облегалката на стола му, а фуражката му лежеше на бюрото. Той крачеше напред-назад само по риза, със следи от бяло по мустаците и с множество ситни бръчици край очите, които разкриваха кариера, прекарана във взирание в карти и надничане през

далекогледни. Имаше голям закръглен корем и ръце като буксирни въжета.

— Генерал Ито ми е стар приятел — каза Мацумори. Кейджи забеляза, че двамата бяха почти равни по ръст, макар генералът да беше по-едър, по-закръглен, по-мускулест. — Мой наставник всъщност. Той те препоръча, Кияма. Не проумявам защо.

— Моля да ме извините, генерал Мацумори. Повече няма да се повтори.

— Няма, не и в моята база. Ако не се появяваш тук десет минути по-рано, ще те пратя на въоръжен патрул в Югоизточна Азия, да се бориш с дизентерията.

— Да, сър.

Кейджи прекара първия ден от кариерата си във военното разузнаване, чистейки тоалетни.

— Тя е добре — каза старият месар с усмивка. — Има *много* въпроси за това как се коли прасе. Двамата обядвахме заедно *нигири* и когато се появихте, тъкмо се канех да я заведа да хапне малко пилешки шишчета.

— Благодаря ви — кимна Кейджи. — Много благодаря. Аз... боя се, че не нося никакви пари. Портфейлът ми беше откраднат тази... изгубих го сутринта. Чудя се дали мога утре да се отблагодаря за добрината ви?

Старецът стисна зъби са миг.

— Ако не беше униформата ти, синко, щях да си помисля, че ме будалкаш.

— Напълно разбираемо, сър. Ужасно съжалявам.

— Отивай си вкъщи. Ще я вземеш със себе си, *нее*? Нямам нищо против да я наглеждам, но у нас вече имам достатъчно внучета.

— Благодаря ви, господине. Много ви благодаря.

Кейджи приклепна и докосна ръката на малкото момиче.

— Искаш ли да дойдеш у дома с мен?

— Да знаеш, че мога да чувам. Не съм глуха.

— О, знам. Просто... Как ти е името всъщност?

— Хаяно Шоджи.

— Така, Хаяно, какво ще кажеш да вечеряш в моята къща?

Тя скръсти ръце и погледна към земята — всъщност щеше да погледне, ако очите ѝ бяха здрави. Това беше жест, който можеше да направи само зрящо дете. Кейджи предположи, че сигурно е изгубила зрението си в по-зряла възраст.

Най-накрая момичето попита:

— Може ли да се върнем утре?

— Стига да искаш.

— Добре тогава. Не искам да изпусна мама, когато се върне.

Двамата тръгнаха заедно, ръка за ръка. Улицата беше почти празна, влажният въздух носеше мириса на дъждовни изпарения.

— Хаяно, можеш ли да повториш онова, което каза тази сутрин за тигъра?

— Аха. Тигърът гони една жена. Иска да я убие. Но ако напусне дома си, за да я търси, къщата му ще бъде отнесена.

— Тази сутрин ми каза нещо друго.

Хаяно сви устни.

— Същото беше.

— Не. Каза... Няма значение. Хаяно-чан, къде е тигърът?

— С теб, глупчо.

— Не. Тази сутрин спомена нещо за планина.

— Да. Тигърът живее в планината. Но той трябва да я напусне, за да хване жената, а ако го направи, планината ще изчезне.

Кейджи се спря и коленичи до момичето.

— Какво означава това, Хаяно?

Тя се изкиска.

— Глупчо! Означава каквото означава.

Той чу как стомахът ѝ изкъркори.

— Хаяно, къде е тигърът? С мен ли е, или е в планината?

— Не! — Тя отново се засмя. — Той *живее* в планината, но *стои* при теб.

Кейджи улови ръката ѝ и постави мъничките ѝ мръсни пръстчета на помела на своя *тачи*.

— Това е най-ценното ми притежание, Хаяно. Името му е Планински тигър. Знаеш ли какво е?

— Меч, глупчо. Всеки може да го види.

— Откъде знаеше името му тази сутрин?

Тя сви устни.

— Тази игра е скучна. Можем ли вече да отиваме у вас?

— Моля те, Хаяно. Моля те?

— Скуч-на.

И това беше всичко.

— Кей-кун — каза баща му, когато Кейджи плъзна *шоджито* настрани. — Радвам се, че се прибра. Вечерята тъкмо стана готова.

— Казах ти, че ще работя до шест — извика той към всекидневната. — Освен това ти казах, че ще поправа вратата, като се

прибера. Не беше нужно ти да се заемаш с това.

Кейджи чу подрънкването на чиниите върху масата, заедно с продължително обяснение за напасването на шоджи панелите и как майката на Кейджи няма как да я поправи, и как той, разбира се, ще е на работа цял ден. Младежът го слуша, докато си събуваше ботушите и чорапите, след което го прекъсна.

— Татко, искам да поговоря с теб за един гост, когото поканих на вечеря.

— О! Чудесно. Момиче, надявам се.

— Ами да. Може да се каже.

Той чу шумоленето на чорапи по пода и баща му забърза към коридора.

— Чудесно! Не отива на мъж на твоята възраст да остава неженен, особено след като те повишиха и... О!

— Татко, това е Хаяно Шоджи. Тя е изгубила майка си. Очевидно е била ранена. Помислих си, че може да хапне с нас. И да прекара нощта тук, може би.

— Аха. Ами да, разбира се. Здравей, Хаяно-чан. Аз съм Рьоичи Кияма. Моля, заповядай.

За вечеря имаше бяла риба тон с ориз и темпура с тиква и патладжан. Хаяно обяви, че е невероятно вкусна.

— Къде е майка ти, Кейджи-сан? Тя не обича ли патладжан?

Рьоичи се засмя.

— Майката на Кейджи е много болна, скъпа. Тя не се храни на масата. Ще ѝ занеса храна, след като приключим.

— О! — Момичето лапна още едно залъче и бавно задъвка. — Защо е болна?

— Има нещо, което се нарича инфекция — отвърна Рьоичи. — Направиха ѝ операция и разрезът се инфектира, затова сега трябва да стои далеч от всичко, което може да го замърси. Дори не трябва да диша нищо, което може да е мръсно. Затова стои в стаята си. Пушекът от печката може да я разболее още повече.

— О. И на мен ми правиха операция. На очите. — Тя лапна нова хапка от рибата.

— Така ли? — Бащата на Кейджи кимна замислено. — И ти ли получи инфекция?

— Не.

— Много добре. — Той изяде последното си тънко парче тиква, след което започна да пълни чинията на съпругата си. — Кей-кун, когато тя се нахрани, напълни ѝ ваната, *нее*? Бузките на горкото дете са мръсни.

58.

Къщата на родителите на Кейджи беше малка, без стая за гости, затова той разположи футона на Хаяно до долния край на своя. Потрепери при мисълта какво биха казали съседите — та двамата с Хаяно не бяха кръвни роднини — но според него непристойността трябваше да отстъпи пред необходимостта.

На следващата сутрин той се събуди един час по-рано, за да не повтори случилото се от предишния ден. Излезе през вратата за рекордно време, следван по петите от Хаяно, която имаше нова чиста превръзка на очите. Двамата тръгнаха по пътя под ясното небе; оранжевите облаци на източния хоризонт навеждаха на мисълта за скорошни дъждове.

Докато вървяха, Хаяно не спираше да бърбори, прескачайки своенравно от тема на тема като куче, което преследва катерица. Кейджи се надяваше, че ще успее да насочи разговора към Планински тигър, но когато на малката ѝ хрумнеше нещо, тя проявяваше забележителна настойчивост в обсъждането му, докато не се сетеше за нещо друго.

Най-накрая, вече пред магазина на месаря и съвсем близо до работното му място, той попита:

— Хаяно, можеш ли да ми кажеш какво виждаш, когато виждаш тигъра в планината?

Тя се усмихна.

— Вече ти казах.

— Моля те?

Внезапно лицето ѝ се намръщи.

— Ох-ох — изпъшка.

— Какво има?

— Земетресение. Скоро. По-добре да се скрием.

Кейджи се огледа. Никой на улицата не беше изпаднал в паника. Дори билетата в клетките на месаря бяха спокойни.

— Сигурна ли си?

— Аха. — Тя го хвана за ръката и го задърпа към магазина на месаря. — Хайде! Трябва да побързае!

— Хаяно, този магазин е твърде малък. Такива малки сгради се срутваат при земетресение. Хайде да отидем в сградата на Разузнаването. Тя е голяма и е направена от...

Ръката ѝ се изплъзна от неговата и тя се затича право към месарницата.

Кейджи хукна след нея и потрепна, когато я видя да се блъска в щанда на месаря. Хаяно отскочи назад, както могат само децата, без дори да се спре. Точно когато Кейджи влезе в магазина, земята се разтресе.

Въпреки че бе преживял много земетресения, той винаги ги намираше за смущаващи. Сякаш хем продължаваха вечно, хем спираха за миг. Земята не биваше да издава звуци. Нито пък да се движи. Нищо не беше такова, каквото трябва.

Пилетата се разписукаха, ножовете задрънчаха по щанда, а хората по улицата се разпищяха и трескаво започнаха да дирят укритие. Силната ударна вълна подсказа на Кейджи, че нещата ще се влошат.

— Хаяно! — извиси се гласът му над врявата. — Ела! Качи се на гърба ми! Ще се опитам да те отнеса в сградата на Разузнаването! Тя е голяма и е направена от бетон. Ще ни...

— Това място е добро. Нищо лошо няма да ни се случи тук.

— Това място е просто една колиба! Трябва да...

— Не. Тигърът е тук. Всичко ще бъде наред.

Разнесе се силно изпрацяване и един стълб на улична лампа падна пред входа на сградата на Разузнаването. По земята започнаха да се сипят цигли и да се пръскат на парчета. После всичко свърши.

От другата страна на пътя водата се плискаше в големите резервоари на продавача на риба. Аквариумът му беше непокътнат, но магазинът му бе в руини. Намиращата се до него бакалия се беше срутила навътре, като къщичка от карти. Ресторантът до нея гореше и хората вече тичаха натам, носейки кофи с вода.

С изключение на няколкото уплашени пилета, месарницата беше непокътната.

Кейджи зяпна изненадано. Сърцето му блъскаше в гърдите, а лицето на Хаяно изразяваше пълно спокойствие.

— Как... — Беше му нужна близо минута, за да се съвземе и да успее да изрече нещо по-свързано. — Ти знаеше, че тук ще сме в безопасност — успя да каже най-после той. — Как?

— Нали ти казах? Тигърът е тук. Нищо лошо не може да се случи там, където е тигърът.

— Хаяно, огледай се. Целият квартал е в руини.

Думите му я накараха да се намръщи. Тя скръсти ръце в сприхав жест, сбърчи нос и сви устните си в тънка линия.

— *Не мога да се огледам, Кейджи-сан. Ти си лош.*

Кейджи зяпна глупаво ръката си, чийто пръст сочеше към горящия ресторант. Главата му клюмна и той се плесна с длан по челото.

— Съжалявам. Глупаво беше да го казвам. Не се замислих. Земетресението ме разтърси.

— Ами трябваше да ме послушаш — му се сопна Хаяно, все още сърдита. — Нали ти казах, че тук сме в безопасност.

Кейджи отново наведе глава.

— Права си. Каза ми. Можеш ли да ми обясниш как разбра, че тази сграда няма да се срути? Този път ще слушам внимателно.

— Не. Питай ме по-късно. Точно сега не те харесвам.

Мамка му, помисли си Кейджи. Не я познаваше особено добре, но дори и напълно непознат човек можеше да разбере, че тя няма да промени скоро мнението си. „Какво знаеш ти за децата?“ — запита се той. Сигурно щеше да е по-правилно да я отведе в полицията и да ги остави те да се оправят. По-правилно, може би, и определено по-лесно, но това малко момиче току-що му беше спасило живота. Дължеше й по-добро отношение от това просто да я предаде на някакъв непознат, който ще я захвърли в някое сиропиталище. Освен това, ако я оставеше да си отиде, хилядите въпроси, които искаше да й зададе, никога нямаше да получат своите отговори.

— Чуй ме — рече той. — Сега трябва да отида на работа. Но по-късно ще се върна и обещавам, че този път ще се държа добре. Остани тук при месаря и се погрижи да те нахрани. Предай му, че съм казал да хапнете нещо за десерт след обяда.

— Сега пък се опитваш да ме подкупиш — каза Хаяно.

Точно така, помисли си Кейджи. Проклет да съм, ако знам какво друго да направя. Как ли успяват родителите всекидневно да се

справят с това?

— Ще се върна по-късно — повтори той и приклекна, за да сложи ръцете си на слабите ѝ раменца. — Ще вечеряме заедно и може би по-късно ще ми разкажеш каквото пожелаеш. А аз обещавам, че ще слушам.

— Може би — отвърна Хаяно.

Едва ли щеше да успее да постигне повече в този момент. Кейджи излезе от магазина, чудейки се дали се е отказал, след като е спечелил преднина, или е потънал до раменете в дупка и просто е спрял да копае за момент.

59.

— Не е зле — отбеляза генерал Мацумори, когато Кейджи прескочи падналия стълб на уличната лампа. — Въпреки земетресението подрани с четирийсет и пет минути.

Генералът отново беше по риза и оглеждаше пораженията с ръце зад гърба.

— Самият вие сте дошли рано, сър — каза Кейджи.

— Аз не спя. Ела. Да отидем в кабинета ми.

Двамата мълчаливо изкачиха стълбите, като Мацумори леко накуцваше. Във въздуха се носеше фин прах, попадал вероятно от покривните греди. Иначе сградата беше здрава, макар Кейджи да се чудеше колко ли книги са нападали от рафтовете и са се пръснали по пода. Дори празна, сградата бе странно тиха, потънала в зашеметено, следземетръсно мълчание.

— Добре ли си, Кияма? Не си от хората, които се страхуват от земетресенията, нали?

— Не, сър. Заради друго е. Едно малко, сляпо момиче... ами тя ми каза за земетресението още преди да се случи, сър. Придърпа ме в единствения магазин, който оцеля след трусовете.

— Аха. Голям късмет е това. Добре е, че е сляпа. Сигурно го е чула отрано. Казват, че имали слух като на кучетата.

— Може би, сър. Но нямам чувството, че е това. Тя сякаш знаеше, че ще се случи.

— Ха! Може би трябва да я зачислим към разузнаването.

Двамата стигнаха кабинета на генерала. През прозорците му се виждаше пушекът от близките пожари, който се издигаше към небето. Мацумори затвори вратата.

— Генерал Ито ми каза, че имаш заложи за добър стратег, Кияма. Твърди, че си далновиден. Така ли е?

— Генералът е много щедър, сър. Аз...

— Докажи го тогава. Какво ще кажеш за Югоизточна Азия? Ако беше на мое място, как щеше да процедираш?

— На ваше място ли, сър?

— Да. Ако те бяха натоварили с тиловото управление на бойните действия в Тихоокеанската война, какво щеше да направиш в Югоизточна Азия?

Кейджи преглътна. Усети, че се изчервява.

— Сър, не съм чел всекидневните ви доклади. Без тях не съм сигурен, че ще мога...

— Ха! Покажи малко характер, лейтенант. Опитай се да налучкаш.

— Предвид онова, което знам, сър, а то е прочетено във вестниците... ами, с цялото ми уважение, сър, но аз бих изоставил Югоизточна Азия.

Мацумори седна зад бюрото си със смаяна усмивка на лицето. Бюрото беше в западен стил, квадратна мебел от яворово дърво, в тон с останалата част от стаята.

— Нима? И мога ли да попитам защо?

— Защото холандците не са проблем. Би трябвало да се притесняваме повече от британците и американците.

— Всеки, който разполага с карта, може да каже същото. Холандците не са по-големи от зрънце ориз. А какво тогава? Ако не Югоизточна Азия, то къде?

— Цейлон, сър. Колкото се може по-скоро.

Усмивката на Мацумори се разшири.

— Да нападнем директно британските интереси? Смяташ ли, че е мъдро, лейтенант?

— Необходимо е, сър. Това го прави мъдро.

— Много добре, Кияма. Напи разбираш, че нищо от онова, което е казано тук, не трябва да напуска тази сграда?

— Да, сър. Разбира се, сър.

— Добре. Нападението над Цейлон започна вчера сутринта. Къде според теб трябва да нападна след това?

Езикът на Кейджи натежа като олово. Три дни по-рано той бе отпразнувал дипломирането си в офицерското училище заедно със своите съученици. Сега един генерал му доверяваше бойните си стратегии. Беше ли безразсъден Мацумори? Или още по-лошо, отчаян? Според всички вестници и кинохроники войната се развиваше добре. Така ли беше? Дали хората от калибъра на Мацумори се нуждаеха

толкова силно от нови офицери, че бяха готови да споделят държавни тайни още на втория ден? Или Мацумори просто бе непредпазлив?

— Хайде, Кияма. Нямам цял ден на разположение. Натовариха ни с планирането на стратегията и логистиката на тихоокеанската арена на военни действия. Наш дълг е да поведем Империята към победа. Недей да ми мълчиш. Кажи ми какво би направил, за да защитиш интересите на Негово величество в Тихия океан.

— Гуадалканал.

— Говори, синко. Не се намираш в училище.

— Гуадалканал — повтори Кейджи, опитвайки се гласът му да прозвучи по-звучно и плътно от предишното му пискливо лomotене. — И Тулаги, и Флорида. Всичките Соломонови острови всъщност. На ваше място, сър, щях да подготвя планове за превземането им.

Генерал Мацумори се размърда в стола и облегна лакти върху коленете си.

— И защо там?

— Заради линиите на доставки, сър. След Хаваите Гуадалканал е най-големият остров между Калифорния и Австралия. Американците имат нужда от пристан. Не можем да им позволим да го получат, сър. Ако завземем Соломоновите острови...

— Ще отрежем и британците от Австралия — кимна Мацумори. — По дяволите, ако имаме временно летище там, можем да нападаме всяка доставка в южния Пасифик.

Той се изправи и разкърши ханша и гърба си, сложил ръце на кръста си. Кейджи се зачуди дали генералът не е получил някакво тазово нараняване. След това Мацумори внезапно изсумтя.

— Не е зле, лейтенант. Никак не е зле. Добра възможност да покажем на *гайджин* какво можем. — Той изпъна рамене и отново разкърши хълбоците и гърба си. — Хайде тогава. Да се залавяме за работа.

Кейджи прекара остатъка от деня в чертаене на планове за отстъпление на логистичните вериги към Филипините в случай на сложни метеорологични условия. Генерал Мацумори познаваше историята; ако някой тайфун потопеше всичките им дажби, дори армиите на Чингис хан нямаше да имат друг избор, освен да гледат как победата им се превръща в поражение.

След като в продължение на девет часа разсъждава над прегрупирането, в ума на Кейджи започнаха да се формират схеми. Американците се бяха вкопчили здраво в планините на полуостров Батаан. Броят на армейските им единици в региона беше приблизително шейсет хиляди, а с тях се сражаваха още десетина или дванайсет хиляди филипинци. Като се имаше предвид и благоприятният терен, отбранителните им сили можеха да издържат безкрайно срещу директно нападение.

Кейджи осъзна, че единственото, което накрая би могло да ги победи, бяха гладът или болестите. Те бяха отрязани. Никой приятелски кораб не можеше да им достави храна или лекарства. А пред лицето на болестите всичките им десетки хиляди войници щяха да се окажат просто пречка; всяка зараза се разпространяваше като опустошителен огън.

Връзките в съзнанието на Кейджи продължиха да се оформят още по-бързо. Ако американската отбрана се сринеше по-бързо от очакваното, японските канали за доставки нямаше да осигуряват само храна, а и допълнителен персонал, който да се оправя с военнопленниците. Повече нямаше да има война на изтощение; тези десетки хиляди щяха да се предадат наведнъж. От японските войници можеше да се очаква да се бият до последния човек, но според докладите американците нямаха такава дисциплина. Те нямаха воински кодекс, който да служи като опора на цялата им система. Веднага щом се окажеха в затруднено положение — след появата на бери-бери или нещо по-лошо — те щяха да капитулират.

Кейджи написа бележка, в която отбеляза необходимостта от допълнителни офицери и помощен персонал, и я изпрати на генерал Мацумори. Откри, че е приятно да служи на командващ офицер, който приема приноса му сериозно. Командирското училище го бе накарало да вярва, че това не се случва често, но Кейджи си помисли, че тук е мястото, където генералът може би чете препоръките на своите подчинени.

Докато вървеше към дома си, той се наслаждаваше на мириса на дъжда, паднал преди не повече от час. Забеляза млечнобелите ручейчета, които се стичаха в канавките, родени от срещата на дъждовните капки с хоросановия прах, останал след земетресението. Птичките пееха весело и необичайно звучно, защото земетресението бе усмирило голяма част от обичайните вечерни човешки дейности. Скоро Кейджи долови миризмата на закланите прасета, които висяха на куките в месарския магазин.

Мисълта за месаря го подсети отново за момичето. Денят му беше толкова зает, че напълно бе забравил за Хаяно. Но ето че тя беше там, седнала в единствената оцеляла сграда в разстояние от петдесет метра, и бърбореше с всички и е никой.

Двамата извървяха трите километра до къщата и по пътя разбраха, че вероятно са се намирали в самия епицентър на земетресението. Множеството препятствия по улиците принуждаваха Кейджи да вдига Хаяно на ръце и да я пренася през тях, но е отдалечаването им от месарницата броят им ставаше все по-малък.

Бащата на Кейджи бе успял навреме да оправи къщата след земетресението. Самата постройка не беше повредена, но всички рафтчета и шкафчета бяха изсипали съдържанието си, а обрамчените в черно дупки по татамито в кухнята подсказваха, че там са падали искри от огъня.

— Майката на Кейджи-сан няма ли да вечеря с нас тази вечер?
— попита Хаяно между две хапки ориз.

— Не, още е болна — отвърна бащата на Кейджи.

— О! Ами ако е гладна сега!

— Какво грижливо малко момиче — възхити се баща му. — Може би трябва веднага да ѝ занесем вечеря. Искаш ли да ми помогнеш?

Рьоичи Кияма носеше подноса с храната, Кейджи носеше чайника, а на Хаяно бяха поверили чаената чашка и чифт пръчици за хранене. Те вървяха по тесния коридор, дъските скърцаха под краката им и Кейджи плъзна настрани вратата към тъмната дезинфекцирана спалня.

Майка му Ясу погледна изпод дебелото си одеяло и първата мисъл на Кейджи беше, че състоянието ѝ сигурно се влошава, щом трепери в толкова топла стая. Косата ѝ висеше на хилави кичури, а лицето ѝ пламтеше.

— Здравей, Кейджи — усмихна се тя. — Коя е приятелката ти?

— Това е Хаяно Шоджи — отвърна Кейджи. — Хаяно, това е моята майка.

— Здравей — каза Хаяно и гласчето ѝ прозвуча сладко като птича песен в тъмната стая. — Коремчето ти е болно, а?

— Да, така е — кимна Ясу и се усмихна на съпруга си, който мина предпазливо по татамито и остави подноса с храната до нея. — Сигурно синът ми ти е казал.

— Не съм — поклати глава Кейджи. — Татко и аз споменахме за операцията, но не... Хаяно, как разбра за стомаха на мама?

— Мога да го видя — обясни Хаяно. Тя посочи одеялото. — В коремчето ѝ има нещо голямо, което не трябва да е там. Изглежда боли.

Рьоичи погледна към сина си.

— Какво става тук?

— Не знам, татко. Кълна се, че не съм казвал и дума за рака. Мамо, съжалявам.

Той обхвана раменете на Хаяно и я обърна, за да я изведе от стаята. Зад гърба му произнесената от майка му дума премина в мокра, раздираща кашлица. Но Кейджи успя да долови думата. Тя беше „почакай“.

— Мамо? Добре ли си?

— Не — отвърна тя между пристъпите от кашлица. — Болна съм, синко. И това малко момиче го видя. Ти гозе ли си, скъпа?

— Не. Аз съм Хаяно.

— Такава си, *нее*? Ти си съвременна гозе. Кой би си помислил?

Кейджи коленичи на пода между майка си и Хаяно.

— Мамо, за какво говориш?

— Би трябвало да знаеш — обади се Ръоици и коленичи до тях.
— Нима си забравил приказките си за лека нощ? Ах, сигурно си предпочитал самурайските истории, нали? Хаяно-чан, чувала ли си някога за *гозе*!

— Не.

— *Гозе* са били слепи жени — каза майката на Кейджи — отпреди много, много години. Те свирели на инструменти и вървели по древните пътища, просейки подаяния.

— Какво е подаяния?

— Пари, миличка. Също като монасите, които стоят пред храмовете с купички в ръка.

— Аха.

— *Гозе* не били красиви жени и, разбира се, всички ги смятали за сакати, но те свирели великолепно на *шамисен* и *шакухачи* и виждали неща, които останалите не могли да виждат.

— Какви неща? — Хаяно се наведе напред в очакване.

— Бъдещето, малка моя.

По начина, по който се размърда косата на Хаяно, Кейджи се досети, че веждите ѝ сигурно са се вдигнали към челото. Устните ѝ се окръглиха във формата на яйце, черна дупка на светлото ѝ лице в тъмната стая.

— Хаяно-чан — усмихна ѝ се Ясу, — трябва да довършиш вечерята си и да се изкъпеш. Бузите ти са мръсни.

Луната беше изгряла, една мяукаща котка се дереше отвън, а двамата Кияма бяха успели да измият малката Хаяно. Превръзките ѝ бяха сменени и бащата на Кейджи бе подстригал косата ѝ. Беше се опитал да направи същото и за Ясу преди няколко седмици и резултатът при Хаяно бе горе-долу същият: нелоша работа, но тъй като единствената прическа, която знаеше Ръоици, беше тази на съпругата му, накрая Хаяно заприлича на елегантно джудже. Ако само разполагаха с дрехи за петдесетгодишни дами, но с размерите на деветгодишно дете, тя можеше да мине за голяма жива кукла, макар и доста зловеща заради белите превръзки на очите ѝ.

Белезите бяха ужасни. Кейджи подозираше, че причината е експлозия, макар да не можеше да си представи къде ли се е случила.

Войната се водеше в Тихия океан и на китайска земя, а не близо до родината. Но след това се укори. Ама че новобрански приказки — експлозии се случваха и в цивилния живот. Той започна да изрежда наум нещата, които можеха да се взривят — двигатели, бойлери и други такива, и скоро се улови да си мисли колко бързо бе успял да промени ценностната си система. Сега той беше войник, в категория, различна от тази на родителите му или на това малко момиче. Цивилният живот му изглеждаше толкова далечен, сякаш се намираще в друга държава, до която би могъл да отпътува едва след като войната свърши.

— Хаяно-чан, ти каза, че си видяла как нещо расте в корема на мама, *нее*?

— Да. — Гласът ѝ бе сънен.

— Колко голямо беше то?

Видя я как се размърда под завивките.

— Може би колкото кълбо прежда.

Кейджи преглътна. Колко време бе минало от операцията на майка му? Две седмици? Три? И тогава лекарите бяха премахнали тумор с размери на яйце.

— Ти можеш да виждаш бъдещето, нали?

— Не знам.

— Можеш. — Той не успя да произнесе на глас останалото. Ракът се завръща. Тумор с размера на кълбо прежда. Поглъща околните органи. Убива я. Може би още преди края на войната. Може би докато Кейджи е на работа. Толкова близо до дома и въпреки това толкова далеч. Не заедно е родителите си, където е мястото на един син. Не до нея, за да се сбогува.

Той плака, докато сълзите му пресъхнаха. След това заспа.

61.

Малкото месингово чукче започна да бие по камбанката на будилника и изтръгна Кейджи от съня. Баща му можеше да се събужда по всяко време, което пожелае, но Кейджи не бе наследил дарбата му, а събуждането през зимата и пролетта беше особено трудно. Измъкването от топлите завивки на футона и стъпването на студения под бе най-трудното нещо, което трябваше да прави всеки ден — или поне той се чувстваше така в момента, когато ръката му опипваше на сяло часовника, за да накара проклетата аларма да замлъкне.

Тази сутрин, както и предишната, тя беше настроена да звъни рано. Кейджи не можеше да си позволи отново да закъснее за Мацумори. Той се облече, облече и нахрани Хаяно и двамата излязоха от къщата още преди родителите на Кейджи да станат от постелята. Докато Кейджи и Хаяно вървяха към Тора-но-мон, той я попита:

— Сега ще ми обясниш ли онова, което щеше да ми казваш вчера? За тигъра и как разбра, че месарницата няма да се срути, помниш ли?

— Добре. — Тя извърна главата си така, сякаш за да погледне право в мечата. — Тигърът защитава планината. Той живее там. Има една красива жена и когато тя се приближи до тигъра, той трябва да я убие. Но ако тигърът напусне дома си, къщата може да се срути. Горският дух ще я събори, ако тигърът се отдалечи от нея.

— Кой е горският дух?

— Горският дух е защитникът на дърветата. Той притежава огромна сила, може да унищожава неща. Унищожава враговете си, но в някои истории унищожава и приятелите си.

Кейджи не намираше никакъв смисъл в приказките ѝ, но самият факт, че тя знаеше името на мечата му и бе видяла рака на майка му, беше достатъчен поне да се опита да ги разгадае. Също както при войната, неудовлетворението трябваше да отстъпи пред неизбежността.

Когато двамата стигнаха до сградата на Разузнаването, той все още не бе успял да измъкне точен отговор от момичето за

самоличността на красивата жена, нито за това кой трябва да е този защитник на дърветата. Кейджи нямаше друг избор, освен да повери Хаяно на зоркото око на месаря, на когото даде десет йени, които бе взел назаем от баща си, преди да излезе от вкъщи.

— За вчера и за онзи ден — каза той на възрастния мъж, — както и за днес и до края на седмицата, ако нямате нищо против. Ще се връщам всеки ден след шест часа.

Кейджи пристигна в сградата на Разузнаването трийсет минути по-рано, сложи да заври вода за чай още преди да пристигнат секретарките, и започна да анализира докладите от Соломоновите острови. Доколкото можеше да прецени, островите бяха напълно незащитени. Нямаше да им е лесно да ги защитят от американците, но самото им завземане щеше да е елементарно. Той се зачуди колко бойни групи вече се намират в обсег за военен удар и кога ще започне анализът на нахлуването.

— Кияма — каза генерал Мацумори. — Подранил си. Добре. Разбираш от намеци.

— Да, сър.

— Добре се справи с вчерашния доклад за Филипините. Назначавам те за ръководител на екипа по промяна на снабдителните линии. Ще определиш и местата, където да държим военнопленниците, разбира се. Залавяй се за работа.

— Ами Гуадалканал, сър?

Мацумори му махна с ръка.

— Ще получиш своя дял от славата. Всички ще получим. Но първо трябва да свършим днешната работа, преди да се тревожим за утрешната. Става ли?

— Да, сър. Разбира се, сър.

— Радвам се.

Генералът отиде в кабинета си, а Кейджи смени картите на Соломоновите острови с карта на Филипините. Останалите офицери от разузнаването също започнаха да пристигат и да се заемат със задълженията си. Стаята се изпълни с аромат на кафе, чай и стара хартия, жуженето на таванския вентилатор и редки покашляния или подсмърчания.

По някакъв начин това бе идеалната обстановка за разузнаваческа работа. Всеки си имаше задача и тъй като не беше

необходимо да разговарят, единственото нещо, което отвличаше вниманието му, бе, когато някой от колегите му поискаше картите на Кейджи. Даваше им ги, когато се наложеше, връщаше си ги, когато имаше възможност, а през останалото време разчиташе на докладите от бойното поле.

Към шест часа беше готов с предварителната оценка. На осем страници бе изчислил колко офицери са нужни за пет хиляди военнопленници, кои офицери бяха подходящи за задачата и същевременно бяха на разположение, какъв поддържащ персонал щеше да им е необходим и кои морски и въздушни съдове щяха да извършат пребазирането по възможно най-ефективния начин. Всяка една от дузината хипотези можеше да е зле обоснована — той нямаше представа за точния брой на военнопленниците, нито колко от избраните от него офицери вече бяха загинали в битка, нито колко от избраните съдове бяха свалени или потопени — но реши, че за първоначална оценка не беше зле.

Вечеря отново с Хаяно и родителите си и на следващата сутрин пак отведе момичето в месарницата на път за работа. Тя беше мило дете. Не заслужаваше да бъде изоставена от майка си. Но се водеше война и хората ставаха непредсказуеми. Може би намалените дажби ги правеха такива, мислеше си Кейджи, но какво можеше да се направи по въпроса? Захар, хартия, бензин — всичко това не достигаше, а беше жизненоважно за военните действия. Къде се бе изпарил самурайският дух? Къде отиде самоотвержеността, саможертвата за императора, благонадеждността в тези смутни времена? Ако кинохрониките показваха как американците изоставят дъщерите си или позволяват на порасналите си момичета да стават джебчийки на улиците, щеше да го разбере, но това да се случва в Токио?

При пристигането си той установи, че предварителната му оценка за разгръщането на Филипините липсва от бюрото му. Докато я търсеше сред останалите документи, чу приближаващото се потракване на ботушите на генерал Мацумори. Кейджи скочи в стойка мирно.

— Свободно. Това е добре, Кияма. Ито не е грешал за теб. — Генералът прекоси стаята и остави оценката му, върху листовете бяха писани коментари, на бюрото на Кейджи. — „Ошима“ се намира на ремонтен док в Нагасаки, между другото. Трябва да избереш друг

търговски кораб. А полковник Араи е безнравствен тип. Срещал ли си се някога с него?

— Не, сър.

— Щеше да е подходящ за сумист, ако не беше толкова стар. Не е добре да го изпращаме в тропиците, той просто ще умре от изпотяване.

— Ще го заменя, сър.

Мацумори махна с ръка.

— Вече го направих. Разполагам с точния човек. Името му е Ивазаки. Доста е воювал в Нанкин и знае как да накара враговете да изпитат страх. Точният човек, който да подчини онези американци и филипинци.

— Ще го открия, сър.

— Добре. Можеш ли да четеш на английски, Кияма?

— Само онова, което ни учеха в разузнавателното училище.

— Това е повече от мен. Изпращат ми един калифорнийски вестник и искам да знам какво се върти всекидневно в главите на онези хора. Отсега нататък, когато пристигнеш сутрин, идвай направо в кабинета ми и преглеждай заглавията. Ако откриеш нещо, което смяташ, че трябва да знам, давай ми превод на статията. Недей да прекарваш по цял ден с вестника, един час е достатъчен.

— Ще дам най-доброто от себе си, сър.

— Не се и съмнявам. — Генералът се обърна, за да си върви, но се поколеба. — Много хубав меч имаш, Кияма.

— Сър?

— Мечът ти. Веднага разпознавам качествената работа, щом я видя. Може ли?

Кейджи извади острието от ножницата и го подаде на генерала с поклон.

— Изключително — каза Мацумори. — Направо се носи във въздуха, нали? И въпреки това е здрав като сърцевината на дъбово дърво. Бих казал, че стоманата е много стара. Прав ли съм?

— Да, сър. Казвали са ми, че е дело на Иназума.

Веждите на Мацумори подскочиха.

— Нима? Невероятно. Знаеш ли, повечето хора днес не вярват, че Иназума е съществувал. Дори хора като генерал Ито, мъже, които са страстно увлечени по мечовете, се съмняват, че е истински. Но когато

държиш в ръцете си подобен меч, в теб не остава никакво съмнение, че създателят му е единствен по рода си.

Мацумори наклони острието, за да улови светлината.

— Ако щеш вярвай, Кияма, но това е вторият Иназума, който съм държал в ръцете си. Голям съм късметлия, *нее*? Два Иназума. Имам щастието да притежавам другия. Някой ден ще ти позволя да го видиш.

— С удоволствие, сър.

— Добре. Залавяй се за работа.

Кейджи се прибра вкъщи тъкмо навреме, за да чуе ужасната кашлица от задната стая.

— Всичко ще бъде наред — не спираше да повтаря тъничкото гласче на Хаяно. — Всичко ще бъде наред.

Във всеки друг ден той би попитал баща си как е майка му. Но сега, чувайки думите на Хаяно и знаейки кой ги произнася, си помисли, че те не са просто утешителни слова. Щом някой, който вижда бъдещето, каже: „Всичко ще бъде наред“, то Кейджи не виждаше причина да се тревожи.

Той намери баща си застанал до вратата на кухнята и наведен напред да гледа към стаята, откъдето се носеше кашлицата.

— Здравсти, татко — кимна му Кейджи. — Нека ти помогна с вечерята.

Семейството се нахрани заедно в задната стая — онкологът беше казал, че за Ясу е по-добре да стои далеч от пушек, тоест от кухнята и трапезарията — след което Хаяно посвири на своята *шакухачи*. Ясу ѝ ръкопляскаше, но се стараеше да не се напруга много; всеки път, когато се засмееше, тя се превиваше от ужасна кашлица.

Същата нощ, докато Кейджи лежеше на възглавницата си и се взираше в тавана, той чу хълцащи звуци откъм краката си. Надигна се и видя, че Хаяно плаче.

— Какво има?

— Аз *гозе* ли съм, Кейджи-сан?

— Не знам. Така мисля.

— Не мога да видя мама.

— Знам, милинка.

— Не, не знаеш! — Хаяно удари с мъничкото си юмруче по татамито. — Ако *ти* не можеш да видиш майка си, значи тя не е тук. Ако аз не мога да видя моята, това означава, че тя няма да дойде. Защото аз виждам бъдещето, нали?

Тя избухна в плач. Плачеше във възглавницата си, после в ръцете си, след това на рамото на Кейджи. Той я притискаше към гърдите си и

я полюляваше, докато сълзите ѝ не се просмукаха в неговата *юката* и тя прекрати опитите си да се освободи. Най-накрая спря да плаче и използва ръкава на *юкатата*, за да си избърше носа. Не му пукаше. Държа я в прегръдките си, докато заспа и тъй като не можеше да понесе мисълта да я събуди, просто легна и я настани до себе си. Сгуши се до нея, сякаш тя бе собствената му дъщеря, и двамата спаха като умрели, спокойни, затоплени и без сънища.

Калифорнийският вестник изобщо не приличаше на прихванатите информационни писма, които беше анализирал в училище. Изреченията бяха по-дълги, много от глаголите бяха непознати. Журналистиката не оставяше много място за художествен талант, но в сравнение с военните записки преводът на статиите бе като превеждането на поезия.

Кейджи избра само една статия, която се отнасяше до нещо, наречено Административна заповед 9066 и беше свързана с японските граждани в западните Съединени щати. Изглежда, през последните шест седмици те бяха събирани на едно място, почти като евреите при Хитлер и Сталин. Кейджи си помисли, че генерал Мацумори ще прояви интерес към това.

Имаше още една статия, която прегледа, но не си направи труда да преведе. В нея се говореше за нови разкрития, че японските войници са извършили в Южен Китай, особено в Нанкин, ужасни зверства, сред които изнасилвания, палежи, мъчения и масови кланета.

Кейджи беше готов да я припише към пропагандата, ако не бяха детайлните описания. Бяха дадени дати, числото на жертвите, местоположения, причини за смъртта. Споменаваха се японските байонети, както и мечовете и пушките. Той не се и съмняваше: в онзи град се бе случило нещо ужасно. Възможно ли беше китайците да са го причинили на собствените си хора? Нямахме как да знае — но не можеше да заяви със сигурност, че собствените му сънародници не са замесени.

За един час той успя да преведе колкото можа от статията за заповед 9066 — приблизително описание на основните моменти в нея, което отнесе лично в кабинета на Мацумори веднага щом приключи. Генералът разговаряше с дългурест мъж, носещ полковнически нашивки.

— Кияма — каза Мацумори с усмивка, — искам да се запознаеш с един човек. Полковник Ивазаки, това е лейтенант Кияма. Той е нов в

нашият отдел, а вече създаде добро впечатление. *Нее*, Кияма? Заради него получихте новата си задача във Филипините, полковник.

— Нима? — отвърна Ивазаки. Той имаше добре поддържани, късо подстригани мустачки като на генерала и носеше отличията на дългогодишна военна служба. — Моите благодарности.

Както обикновено генералът беше по риза, без да обръща внимание на присъствието на героя от войната.

— Ивазаки ще загради онези военнопленници в Минданао — поясни Мацумори.

— А, добре — отвърна Кейджи. — Разбрах, че преди няколко години сте воювали в Китай, сър? В Нанкин?

— Точно така — рече Ивазаки. — Показах на копелетата кой управлява Азия.

Каза го достатъчно спокойно, но в гласа му имаше нещо, което накара Кейджи да потрепери. Всъщност причината се криеше точно в спокойствието му. Това беше човек, който бе видял ужасите на войната и те не го бяха притеснили ни най-малко. Дори един училищен побойник щеше да изпита някакви емоции при проявите си на насилие. Но този човек не бе побойник. Той беше безстрастен, лишен от морал. Акула.

Мацумори плесна и двамата по гърбовете.

— Какво ще кажете да пийнем и да хапнем, господа? Мисля, че няма да ми откажете по чаша *саке*, нали? Или може би уиски?

Кейджи се сепна.

— В работно време ли, сър?

— Работа? Лейтенант, на път сме да превземем Филипините! Следващи са Соломоновите острови! Ако победата не е достатъчен повод за пиетие, то значи тази армия не заслужава да се бием в нея.

Стълбището на Разузнаването беше достатъчно широко, за да могат по него спокойно да вървят трима или четирима мъже, но генерал Мацумори изоставаше леко от другите двама заради накуцването си. Опрял едната си ръка на големия си корем, а другата на парапета, генералът възкликна:

— Я, Ивазаки, какво красиво оръжие носиш!

— Пистолетът ми, сър? Това е стандартен...

— Не, не, *мечът*, синко. Мога ли да го видя?

Оръжието на Ивазаки излетя от ножницата като светкавица. Кейджи не беше виждал никой да действа толкова бързо. Острието проблесна отново и преди да се усети, върхът му сочеше към собственото му гърло.

— Великолепен е, нали? Онези китайски копелета също не предусещаха появата му.

Кейджи стоеше неподвижно и гледаше сияещата стомана. Шарките покрай ръба напомняха тези на собствения му меч, малки вълнички в миниатюрно море.

— Хубаво оръжие — възхити се Мацумори. — И много старо, мисля.

— Няма как да знам, сър — отвърна Ивазаки. Той издигна оръжието си във въздуха и бързо го пхна в ножницата. — Някой казал на баща ми, че може да е Мурамаса, но баща ми се срещнал с един специалист по мечовете от музея Токугава, който е сигурен, че е по-стар.

— Има ли си име? — попита генералът.

— Може и да е имал едно време. Не знам. Аз го наричам Славно слънце. На империята, сър.

— Отлично! — Мацумори плесна с ръце. — Моето собствено оръжие се нарича Славна победа. Ще прием за двете в служба на империята, *нее*? Хайде, Кияма. Не изоставай.

Младежът последва двамата мъже извън сградата и надолу по главната улица, която разделяше на две квартала Тора-но-мон. Мацумори изброяваше най-хубавите места за хапване и пийване в района — което бе останало от тях всъщност, защото земетресението беше сринало повечето, а от малкото оцелели поне половината бяха опустошени от пожар. Кръчми с четири стени и здрав барман не бяха нещо рядко срещано в Токио, но след като обходиха няколко пресечки, генерал Мацумори се пошегува, че е трябвало да изпрати първо разузнавателен отряд.

— Сър — обади се Кейджи, — мисля, че знам едно място.

— Говори, Кияма. Да не би да имаш предвид, че можеш да ни намериш истинска пиячка някъде наблизо?

— Знаете ли малката месарница, която се намира до южната страна на сградата ни? Мисля, че суши ресторантът зад нея отново работи.

— Стига да имат и няколко здрави бутилки, аз съм навит. Водни, лейтенант.

Кейджи ги поведе, макар да се стараеше да спазва дистанция; нямаше желание да влиза в обсега на мечата на полковник Ивазаки. Край тях припкаха работници и собственици на магазини, заети като мравки. Виждаха се бригади край три или четири издигнати нови стени. Мъже и жени заменяха прозоречни панели или сглобяваха разбити мебели. Нямаше разделение на труда между половете, всеки чифт ръце беше необходим. Дори децата работеха, въоръжени с малки четчици, с които чистеха праха от ъглите и пукнатините. Въздухът миришеше силно на натрошена мазилка и тлеещо дърво.

Онези възрастни, които нямаша никакви полезни таланти, ринеха натрошените камъни по улицата и ги трупяха на купчини за събиране. Мъжете, които ги събираха, напредваха бавно, като хвърляха боклука в една теглена от кон каруца. В първия момент видът на конете изненада Кейджи, но причина за това беше отново войнишкото му мислене. Преди новобранския лагер Кейджи веднага би си помислил, че бензинът е твърде ценен ресурс, за да се използва от цивилни за такава дейност. Освен това, като се имаха предвид последиците от земетресението, конете щяха да се справят по-пъргаво от камионите.

— Ето я! — чу той нечий глас, който веднага го изтръгна от размишленията му. — Това е жената! Хвани я, тигре! Хвани я!

Беше Хаяно и въпреки превръзката на очите си, тя сочеше към Ивазаки.

— Затваряй си устата — сопна ѝ се Ивазаки — или аз ще ти я затворя завинаги.

— Убий я — извика Хаяно. — Убий я, Кейджи-сан!

Мацумори и Ивазаки погледнаха едновременно през рамо.

— Кияма — каза генералът, — познаваш ли това момиче?

— Не, сър. Просто съвпадение, сигурен съм. Може би ако продължим да вървим...

— Как ли пък не — възрази Ивазаки. — Това момиче продължава да ме нарича жена. Нима позволявате на цивилните да се отнасят така към вашите офицери, генерале?

— Разбира се, че не. — Мацумори се обърна към Хаяно. — Млъкни, малко момиче, или ще накарам да те набият с камшик, а родителите ти ще отидат в затвора.

— Не можете — отвърна Хаяно и се накани да каже още нещо, но Кейджи застана зад нея и я вдигна във въздуха. Притисна длан към устата ѝ и тя заби зъбите си в пръста му.

— Продължавайте напред, господа. Сигурен съм, че просто не е добре с главата. Ще се оправя с нея и ще ви настигна. Ох! Престани да ме хапеш!

— Кейджи-сан? — Хаяно плачеше и произнесе името му веднага щом той махна ръката си от устата ѝ.

— Съжалявам — въздъхна младежът и я остави на земята зад построената наполовина бакалия, която се намираше от другата страна на пътя срещу месарницата. — Добре ли си?

— Не! Ти каза, че не съм добре с главата, и дори се престори, че не ме познаваш. Мразя те.

— Ами ти ме ухапа и се разкрещя на един мъж, който дори няма да се замисли, преди да те разсече на две посред бял ден. Опитвах се да ти спася живота, Хаяно-чан.

— Въпреки това си лош. Не те харесвам.

Кейджи изстена и засмука пулсиращия си пръст, върху който личаха следите от зъби.

— Виж какво, не можеш да ми викаш да убия някого насред улицата. Човекът, когото сочеше, е опасен.

— *Знам.* Затова трябва да я убиеш.

— Хаяно, човекът, когото сочеше, не е жена. Беше мъж — и мисля, че и преди е убивал жени и деца. Не тук, не скоро, но няма да се изненадам, ако е готов отново да го направи.

— Не е той — поклати глава Хаяно. — А тя. Тя го кара да прави такива неща. И ще продължи да го кара, освен ако не ги убиеш.

— Кого?

— Жената. Само тигърът или горският дух могат да я спрат. А горският дух няма да го направи. Знам, че няма. Ти трябва да го направиш, Кейджи-сан.

— Хаяно, нямам време да се опитвам да разбера приказките ти.

— *Трябва.* Трябва да убиеш нея и мъжа, който я носи. Просто *трябва* да го направиш.

Горският дух. Невидимата жена, която е обсебила полковник Ивазаки и го кара да напада деца. Очевидно тигърът беше мечът на Кейджи, но нищо от останалите ѝ приказки нямаше смисъл.

— Хаяно-чан, наистина съжалявам, че нараних чувствата ти, но сега трябва да намеря онези мъже, преди Ивазаки да създаде нови проблеми. Ти се скрий тук за малко, става ли? Не се връщай обратно в месарницата, докато не стане безопасно.

— Добре. Но въпреки това още съм ти ядосана.

— Можеш да ми се ядосваш. Само че се ядосвай тук, а не на улицата.

Кейджи бързо си тръгна, потънал в мисли, докато се опитваше да настигне генерала и полковника. Просто не можеше да разбере как хората успяват да отглеждат децата си. Далеч по-лесно бе да организираш война, отколкото да накараш едно малко момиче да се държи прилично.

64.

— Развеселете се, лейтенант. Печелим войната.

— Да, сър — каза Кейджи на генерал Мацумори. — Просто никога не съм бил голям пияч, това е всичко.

Той бе намерил двамата офицери не в суши ресторанта, който беше предложил, а в една кръчма от другата страна на улицата. Няколко разнебитени маси и столове лежаха на купчина край вратата, но въпреки повредите в заведението му собственикът вече бе окачил фенера си. Мацумори и Ивазаки бяха успели да натрупат впечатляваща сметка още преди Кейджи да пристигне. Генералът пиеше уиски, Ивазаки — топло саке, а Кейджи — вода.

— Не си пияч? Пфу! — Мацумори удари по масата. — Момче на твоята възраст трябва да се къпе в пиене. Да се къпе в алкохол и жени. Женен ли си, Кияма?

— Не, сър.

— Защо не? Няма нищо по-добро за един млад офицер. Има с кого да си лягаш всяка седмица и има кой да ти глади униформата.

— Майка ми е болна. Не мога да си представя коя жена ще се съгласи да се омъжи в домакинство с болна свекърва.

— Почакай да завземем Гуадалканал. — Мацумори удари силно с юмрук по ръката на полковник Ивазаки. — Умно момче е този Кияма. Големи планове има, как да им го върнем на *гайджин*. Когато всичко свърши, ще има медали за всички ни. Сложиш ли два медала на тия гърди, само почакай и ще видиш как момичетата ще доприпкат при теб. — Мацумори отпи от уискито. — Съжалявам да чуя за майка ти, Кияма.

— Да, сър.

Обядът премина в същия тон — кратки речи на Мацумори, някоя друга дума от Кейджи, нито дума от Ивазаки — докато не изпиха по половин дузина питиета и не изядоха последното парче от печеното пиле. Генерал Мацумори порови в джоба си и извади часовника си.

— По дяволите. Почти пет часът. Уредих една машина да те откара до въздушната база, Ивазаки. Хайде, още по едно преди

тръгване.

Докато се връщаха към сградата на Разузнаването, полковник Ивазаки леко залиташе по улицата, но накуцващата походка на Мацумори беше уверена както винаги. Кейджи, който бе пил само вода, се движеше на две крачки зад тях, пазейки се от Ивазаки и безизразния му поглед.

Когато наближиха месарницата, Кейджи замръзна. Хаяно беше там и по всичко личеше, че гледа право в Ивазаки.

— Ето я — чу той вика й. — Кейджи, убий я!

Ивазаки се хвърли напред. Тялото на Кейджи се раздвижи като във вода — твърде бавно, твърде късно. Генерал Мацумори се опита да сграбчи ръкава на полковника; пропусна. Мечът на Ивазаки излетя от ножницата. Той замахна към гърлото на Хаяно.

Кейджи зяпна изненадано, когато малкото сляпо момиче се наведе и избягна удара. Мечът остави след себе си черни кичури коса. Ивазаки стоеше неподвижно, изпънал ръката си, в която стискаше оръжието.

Едва тогава Кейджи успя да възстанови контрола над тялото си. Двата с Мацумори се хвърлиха към ръцете на Ивазаки и се вкопчиха в тях, предотвратявайки повторно нападение. Отвсякъде се чуваха писъци на жени. Хаяно отстъпи назад, без да сваля превързаните си очи от меча в ръката на Ивазаки.

— Чувате ли я? — попита полковникът. Разширените му черни очи се бяха вперили в лицето на Кейджи. Младежът усещаше дясната му ръка като железен прът в своята. — Чувате ли песента й?

— Дайте ми меча, полковник.

За пръв път в очите на Ивазаки проблесна някакво чувство. Ярост. Искрена бясна ярост. Която изчезна само след миг, просто ей така.

— Никой, освен мен, не може да я докосва — заяви той.

— Приберете меча си в ножницата, господине — каза Кейджи и двамата с Мацумори го принудиха да прибере оръжието, като генералът продължаваше да стиска здраво врата и лявата ръка на Ивазаки.

— Вашият Черен медал е тук — съобщи генерал Мацумори. — Мисля, че е време да тръгвате.

И наистина, към тях се приближаваше един пращен Т95, чиито амортизори изскърцаха, когато мина през някаква дупка на пътя. Кейджи винаги се бе чудил как бронетранспортърът „Т95 Скаут кар“ беше получил прякора си „Черен медал“ и сега остана поразен, че го занимават подобни размисли, вместо да се съсредоточи изцяло върху удържането на размахващия меч си маниак.

— Чувате ли песента й? — пак попита Ивазаки. Кейджи усещаше мириса на *саке* в дъха му. Бронетранспортърът изскърца и спря точно пред ботушите на Мацумори, но изцъклените очи на Ивазаки като че ли изобщо не го виждаха. Шофьорът слезе на пътя, заобиколи колата, за да отвори пътническата врата, поклони се и рече:

— Господине.

Под напрегнатите погледи на стотина души Мацумори и Кейджи откопчаха пръстите на Ивазаки от дръжката на меча му, след това поведоха полковника край бронетранспортъра и го настаниха на пътническата седалка. Кейджи не го пусна, докато не сложи ръката си върху дръжката на вратата, която след това бързо затвори. Стотината души наблюдаваха как Т95 изригна облак тъмен дим и се отдалечи.

Генерал Мацумори се изсмя гърлено, изпращайки с поглед Черния медал.

— Проклятие, никак няма да ти се иска да се изправиш срещу такъв човек на бойното поле, нали? Онези филипински *гайджин* ги чакат адски времена с този мъж.

Кейджи потрепери.

— Щ-ще ме извините ли, господине? Искам да се убедя, че малкото сляпо момиче е добре, преди, въъ, да се върна на поста си.

— Давай.

Кейджи изтича обратно до месарницата и намери Хаяно изправена на пътя, сякаш също като генерала бе наблюдавала отдалечаването на колата на Ивазаки.

— Тигърът трябваше да я убие, Кейджи-сан.

— За кого говориш?

— Жената. Онази, която пее. Хората умират, когато тя пее, Кейджи-сан. Сега не мога да видя как тигърът ще я хване.

Кейджи положи всички усилия да не се строполи до нея на улицата. Адреналинът като че ли се изпари изведнъж и на негово място се настани изтощението. Единственото, което искаше младежът,

бе да легне и да заспи. Проклето да е благоприличието, помисли си той и седна направо на тротоара.

— Хаяно, за какво, по дяволите...?

Прозрението го връхлетя внезапно, както обикновено се случва, когато човек е на ръба на пълно изтощение.

— Да не би да говориш за меча му?

— Да — отвърна Хаяно. — Ти я остави да си отиде, Кейджи.

— Оставих я да си отиде. — Сякаш обезоръжаването на висш офицер по средата на улицата изобщо беше възможно. Сякаш това нямаше да доведе до старомоден дуел с мечове наред пътя. Сякаш този маниак Ивазаки нямаше най-хладнокръвно да накълца Кейджи на парчета. — Оставих я да си отиде — повтори той — и сега тя ще убива хора?

— Аха.

— И ти го видя, така ли?

— Да. Не ме ли слушаш какво ти казвам?

Кейджи подпря уморената си глава с ръце.

— Хаяно, тя едва не те уби. Сигурна ли си, че не си видяла всъщност това?

— Тя ще убие много хора, Кейджи-сан. Повече, отколкото мога да видя. Много, много повече.

О, не, помисли си Кейджи. После погледна момичето.

— Къде, Хаяно? Тук ли?

— Нее.

— Батаан? Филипините?

— Не знам. Някъде далеч оттук. На острови.

— О, не. О, не, не, не. Остани тук. Трябва да вървя.

Два дни по-късно сияещият генерал Мацумори влезе в работната зала на своите разузнавателни аналитици. Кейджи и останалите застанаха мирно, докато генералът не им позволи с кимване да се отпуснат.

— Господа, утрото наистина е добро. Армията на Негово величество смаза напълно съпротивата на Филипините.

— *Банзай!* — извикаха всички. — *Банзай!*

Кейджи викаше силно както всички останали, но стомахът му се бе свил на топка. Причината не беше победата — напротив, новините го караха да се гордее, че носи униформата си, да се гордее със себе си и със страната си — а по-скоро бързината, с която бе постигната. Според неговите изчисления трябваше да мине поне още една седмица, преди планът да се осъществи.

— Господа — заяви генералът, — длъжен съм да привлека вниманието ви към усилията на нашия най-нов другар, лейтенант Кияма. Младият Кияма предвиди необходимостта от допълнителен персонал в случай на ранна капитулация и благодарение на него аз успях да подбера най-добрите офицери. Те започнаха да пристигат вчера и днес — в последната минута, *нее?*

Останалите аналитици поздравиха Кейджи и той отвърна със сконфузен поклон.

— Преди два дни — продължи генералът — имахме посещение от полковник Ивазаки, ветеран от китайския фронт. Той е разпределен за надзора на военнопленниците в Минданао, Югоизточни Филипини. Преди два дни нашият лейтенант Кияма ме помоли да пренасоча Ивазаки в Лузон, на север. А тази сутрин, точно когато самолетът на полковник Ивазаки докосна земята, падна и последната съпротива в Севера. Вие показахте забележителна предвидливост, лейтенант. Ще ви препоръчам за медал.

Офицерите отново нададоха одобрителни възгласи, изчервеният Кейджи пак се поклони.

— Седемдесет и пет хиляди мъже — продължи Мацумори със сияеща усмивка на лицето — и сред тях нито един истински воин! Знаете ли на кого се предадоха те? На дизентерията! — Той се изсмя. — Така се бият тези варвари, господа. Те не се поддържат чисти и не хранят задоволително хората си. Победата на империята в тази война е предопределена!

— *Банзай!*

Кейджи отново извика заедно с тях, а лицето му не спираше да пламти. Беше се надявал американците да издържат поне още една седмица. Нуждаеше се само от още няколко дни, за да се погрижи Ивазаки да бъде отстранен. Нападението над момиче инвалид посред бял ден бе достатъчно, за да бъде хвърлен дори един полковник в затвора, стига Кейджи да успее навреме да придвижи документацията. Разбира се, Мацумори щеше да подпише веднага, но Кейджи знаеше, че генералът никога нямаше да я придвижи нагоре. Затова бе свършил всичко сам, открадвайки ценни минути от работното си време, за да изпрати съответните молби и уведомления до друг генерал в Токио, а сега се оказваше, че всичко е било напразно. Вече никой не можеше да отстрани Ивазаки. Той беше изпратен, за да се оправя с двайсет и пет хиляди военнопленници, а сега бе получил три пъти повече. Обслужването на Батаан щеше да ангажира всички до един, че и повече. Кейджи можеше само да се надява, че малката Хаяно е сбъркала.

Но тя не беше. Той вече бе сигурен в това. Хаяно го бе защитила от земетресението. Беше видяла рака на майка му. Дори бе успяла да избегне смъртоносния удар на Ивазаки, а Кейджи просто не можеше да си обясни как едно обикновено сляпо момиче би могло да се справи с това.

Не, той беше повече от сигурен: на Батаанския полуостров щеше да има касапница и вината за това кръвопролитие щеше да е негова.

— Не си виновен ти — каза му Хаяно, докато се прибираха у дома. — Вината е на жената. Тя пее и ги убива.

— Ти ми каза да я спра. Аз не го направих.

Ситният дъждец леко боцкаше врата на Кейджи. Той не го забелязваше. Ботушите му се бяха изкаляли, а почистването им беше досадно и отнемаше време. Вредата бе сторена. Той стъпи в друга локва.

— Не я спрях — повтори.

Какво можеше да направи? Да отлети до Филипините? Нямаше заповед да бъде там, а без заповед не можеше да отиде никъде. Можеше ли да поиска Ивазаки да бъде хвърлен в затвора? По какви обвинения? Номерът със сляпото деветгодишно момиче нямаше да мине пред военен съд.

Мислите на Кейджи препускаха в кръг, едни и същи идеи се появяваха с все по-малка яснота. Той беше офицер от разузнаването. Теоретически някой бомбардировач можеше да удари местоположението на Ивазаки заради неверни сведения. Но подобен план граничеше с измяна и дори да не го хванеха, откриването на точното местонахождение на Ивазаки бе невъзможно да се направи от Токио. Той трябваше да отлети до Батаан и лично да намери полковника.

Това беше. Трябваше лично да отлети дотам. Щеше да премахне Ивазаки. И за това щяха да се погрижат грешните разузнавателни данни.

— Хаяно-чан — заговори той, когато приближиха дома на родителите му. — Ще трябва да те оставя тук за известно време. Утре, на работа, ще се погрижа да ме изпратят в Батаан. Всички ще решат, че е станала грешка и веднага ще ме върнат обратно, но аз трябва да намеря жената, която виждаш — онази, пеещата — и трябва да се погрижа да не убие онези хора.

— Не, не можеш да го направиш, Кейджи-сан.

— Трябва. Онези хора могат да умрат заради мен.

— Те няма да умрат заради теб, Кейджи-сан. Те ще умрат заради лошите хора, които вършат лоши неща. И ако заминеш, тигърът няма да остане в дома си и този дом ще бъде унищожен.

Кейджи плъзна вратата настрани и двамата с Хаяно се скриха от дъжда.

— За какво говориш?

Тя започна да си събува обувките, докато отговаряше:

— Това е силата на тигъра. Където се намира той, мястото не може да се срути. Също като месарницата по време на земетресението, помниш ли? Но ако отнесеш тигъра някъде другаде, мястото, на което трябва да се намира той, ще бъде съборено. И когато това се случи, ще бъде много зле, Кейджи-сан. Зле за всички.

Младежът въздъхна и започна да събува ботушите си.

— Хаяно, понякога наистина ми се иска да разбирам за какво говориш.

— А?

— Нищо. Сега ми го обясни отново, ако обичаш. Твърдиш, че причината месарницата да не се срути, е, че по това време мечът ми беше в къщата?

— Аха.

— И това се отнася за всяко място, където се намира мечът?

— Разбира се. Тигърът защитава нещата. Нищо не може да накара планината да се помръдне, докато тигърът е стъпил на нея.

— Добре. Сега ми обясни и последната част. Смяташ, че има едно определено място, което трябва да защитавам? Място, където тигърът трябва да стои?

— Аха.

Кейджи си пое дълбоко дъх. Чорапите му бяха подгизнали. Униформата му беше вир-вода — утре щеше да мирише.

— Хаяно-чан, кое място трябва да защитавам?

Малката се изкиска.

— Където *работиш*, глупчо.

— Кое, сградата на Разузнаването?

— Да. Нищо ли не знаеш? — Тя отново се изкиска.

— Като че ли някой се е върнал за вечеря — разнесе се глас откъм кухнята. Стомахът на Кейджи се сви. Това беше лекарят на майка му. — Аз ще си тръгвам — обърна се той към бащата на

Кейджи. — Погрижете се Ясу-сан да си почива добре, *нее*? — Когато се размина с Кейджи на прага, каза: — Майка ви се справя доста добре, синко. Лека вечер.

Кейджи поведе Хаяно към кухнята, където с изненада видя майка си да седи до баща му край масата.

— Добре дошли — поздрави тя с тънък гласец. — Как мина денят ви?

— Не обичам доктори — заяви Хаяно. — Докторите лъжат. Те ти казват разни неща, които те карат да си мислиш, че си добре, когато всъщност не си.

— И аз така съм чувала — потвърди Ясу.

— Мисля, че това е тъпо — поклати глава Хаяно. — Те трябва да казват истината. Така веднага щях да разбера, че очите ми няма да се оправят.

— Ами предполагам, че не искат хората да се страхуват — отвърна Ясу.

Докато изричаше думите, тя леко стисна ръката на съпруга си и Кейджи веднага разбра, че положението ѝ се е влошило. Хаяно отново се оказа права. Лекарят бе излъгал.

— Кучи син — промърмори той.

— Не трябва да говориш така пред гостенката ни — смъмри го Рьоичи. — Хайде, Кей-кун. Помогни ми с вечерята.

Храниха се в мълчание. Кейджи имаше усещането, че собствените му мисли се споделят от всички около масата — лекарите лъжеха през цялото време, копелетата; всички го знаеха, подобни истории се срещаха навсякъде — но никой не смееше да говори на глас. Пет минути след като приключи с храненето, Кейджи осъзна, че не е усетил нищо. Дори не си спомняше какво беше ял. Ориз и какво? Майка му умираше. Какво значение имаше храната?

След като се изкъпа, той веднага си легна. Нямаше смисъл. Не можеше да заспи. Чувахе баща си и Хаяно, които бърбреха в банята, чу похъркването на майка си в съседната стая. Поне *тя* спеше добре.

След малко Хаяно влезе в стаята, като стъпваше на пръсти и се подпираше с една ръка на стената. Тя се пхна под завивките колкото се може по-тихо, което бе толкова мило, че той не можа да сдържи усмивката си.

— Хаяно.

— О! Съжалявам, Кейджи-сан.

— Не се притеснявай, не бях заспал. Хаяно, ела тук, моля те.

Тя пропълзя при него.

— Хаяно-чан, искам да ми кажеш какво ще стане, ако отнеса Планинския тигър далеч от сградата на Разузнаването.

— Тя ще се срути — каза момичето. — Ще се разпадне на парчета. И Япония ще изгуби войната.

Думите ѝ накараха Кейджи да се намръщи. Той дори не осъзнаваше, че дете на нейната възраст може да разбере концепцията на войната, особено такава, която се води на хиляди километри оттук, в която родната им земя изобщо не бе ставала свидетел на боеве. А и Хаяно нямаше как да чете вестниците.

Тя е гозе, напомни си той.

— Сигурна ли си? Япония губи войната?

— Съществуват много завършеци на тази война. Но ако твоята сграда се срути, всички печеливши завършеци изчезват.

Как беше възможно това? Имаше безброй разузнавателни постове, повече, отколкото Кейджи можеше да брои. Защо срутването на една сграда щеше да доведе до изгубването на войната?

— Сигурна ли си?

— Аха.

— Хаяно, трябва да тръгна след полковник Ивазаки. Това е човекът с меча, който пее.

— Знам кой е.

— Мисля да взема меча си с мен — продължи Кейджи. — Имам усещането, че Ивазаки ще се съгласи да се изправи срещу мен, ако му предложи да се бием с мечове. Можеш ли да видиш това, Хаяно? Можеш ли да видиш бъдеще, в което аз се бия с него?

— Не мисля, че хората все още се бият с мечове, Кейджи-сан.

— Знам. Просто смятам, че той е достатъчно луд, за да го направи. Той се мисли за съвременен самурай. По дяволите, май аз съм този, който се мисли за такъв. Вече не знам кой е лудият. — Кейджи разтърка очите си. — Знам само, че ти можеш да видиш как ще се развият нещата, ако взема меча си с мен и ако не го взема. Какво да направя, Хаяно? Какво виждаш?

Личицето на Хаяно се сбърчи.

— Само тигърът може да убие пеещата жена. Но ако тигърът си тръгне, домът му ще се срути и дървесният дух ще повлече всичко останало. Тигърът трябва да се бие или с дървесния дух, или с жената, повече не може да се бори и с двамата.

Кейджи затвори очи. *Повече не може да се бори и с двамата.* Не и след като Кейджи пренебрегна думите на своята малка гозе. Не и след като позволи на Ивазаки да се измъкне.

Но колелцата в ума му не спираха да се въртят. Той нямаше да позволи на Япония да изгуби честта си, нито щеше да я остави да изгуби войната. Имаше начин да спаси военнопленниците в Батаан и същевременно да използва своя Иназума, за да защити поста си. Не можеше да няма. Просто трябваше да го открие.

Времето във въздушната база в Окинава просто нямаше как да е по-хубаво. Априлско Токио представляваше сива, печална, дъждовита бъркотия, докато небето в Окинава беше ясно и синьо, слънцето напичаше, откъм океана повяваше свеж бриз. Листата на високите палми шепнеха на вятъра, а петролната миризма на горещи самолетни двигатели бе издухвана и заменяна от мириса на сол и морска пяна.

Кейджи бавно се разхождаше покрай високата стена на хангара и се наслаждаваше на слънчевите лъчи. Имаше много места, където можеше да седне, но скоро щеше да се наложи да поседи, и то за продължително време, затова той предпочиташе да крачи напред-назад. В хангара техниците и екипажите довършваха задължителните предполетни диагностики. Отвън униформени войници се бяха събрали на групички от по трима-четирима души. Бяха стотици, всичките на възрастта на Кейджи или по-млади. През рамо бяха праметнали раници и пушки, по лицата на мнозина играеха усмивки и те разговаряха, шегуваха се и си организираха импровизирани боксови мачове, за да изгорят натрупаната нервна енергия. Самолетът до Филипините щеше да излети след половин час и тези млади мъже отиваха на война.

— Лейтенант — разнесе се глас зад гърба му. Кейджи се обърна с очакването да види някой от войниците. Вместо това се озова пред един мъж от персонала на военната база. Жълто-кафявата униформа беше същата, но на гърба му нямаше раница. Мъжът се бе запъхтял, на челото му блестеше съзвездие от потни капчици.

— Да?

— Господине — каза мъжът, останал без дъх, — радвам се, че ви открих. Станала е грешка. Заповедите ви за преместване са сбъркани.

Кейджи издърпа сгънатия лист хартия от джоба на куртката си и го показва на мъжа.

— Тук пише, че трябва да летя за Батаан. По заповед на полковник Ивазаки.

— Точно това, сър. Получила се е чиновническа грешка. Полковник Ивазаки е бил изпратен в Батаан, заповедта му е била подписана от лейтенант Кияма от Разузнаването. Очевидно това не сте били вие, господине, защото сигурно сте щели да забележите грешката. Тук пише, че вие, Кияма, сте изпратени в Батаан от Ивазаки, а не обратното. Сигурно се е получила грешка при преписването.

— Аха — кимна Кейджи.

— Във всеки случай генерал Мацумори в Токио забеляза грешката и веднага ни изпрати предупреждение. Трябва да се върнете в Токио с най-скорошния полет.

Мъжът стоеше с очаквателна усмивка на лицето, като продължаваше да се поти от усиления си бяг. Кейджи се зачуди какви ли са били шансовете на този човек да го открие сред стотиците униформени младежи наоколо. Във всеки друг ден щеше да остане впечатлен от подвига му. Днес можа единствено да потисне стона си. Само още няколко минути и грешката нямаше да може да бъде поправена. Мъжете вече бяха започнали да се качват в самолета. Още няколко минути и той щеше да бъде във въздуха.

— Добри новини, нали, господине? Няма да пътувате за фронта.

— Тъъ — погледна към очаквателната усмивка Кейджи, — може би все пак трябва да отлетя? Изобщо няма да съм доволен, ако това се окаже поредната чиновническа грешка.

— Не, господине. Съобщението на генерала беше много точно. Вие сте лейтенант Кейджи Кияма от военното разузнаване, нали?

Да излъже означаваше да бъде изправен пред военен съд.

— Да — отвърна той.

Следващият полет за Токио бе след два дни. Кейджи беше на борда на самолета.

Кейджи се завърна вкъщи и бе посрещнат от притеснителна изненада. Хаяно изтича към вратата, за да го посрещне, пошляпвайки с мъничките си крачета по татамито. Тук нямаше нищо непредсказуемо; преди да уреди отпътуването си за Батаан, той беше помолил баща си да се погрижи за нея. Изненадата се появи, когато влезе в стаята на майка си.

До нея лежеше Планински тигър. Майка му се бе изпънала още по-неподвижно, лицето ѝ бе изпотено, но спокойно. Той коленичи до нея и докосна с длан челото ѝ.

— Кейджи — каза тя с по-силен глас, отколкото бе очаквал. После му се усмихна. — Защо не ми каза за този твой красив меч?

— Не е ставало дума. — Младежът намери ръката ѝ и стисна тънките ѝ пръсти. — Генерал Ито ми го подари, когато се дипломирах. Мисля, че той е колекционер. Казаха ми, че всяка година подарявал по един меч.

— Моят син. — Усмивката ѝ стана по-широка, очите ѝ се свиха до цепнатини. — Това е огромна чест. Трябваше да ми кажеш.

— Ти беше болна.

— Ами и сега съм болна, но въпреки това се гордея с теб. — Тя го потупа по бузата.

— Мамо, как се озова мечът тук? Оставих го в службата.

— Един мъж от твоята част го донесе. О, Кейджи, не забравяй повече нищо там. Двамата с баща ти се поболяхме от притеснение, когато видяхме този мъж с униформа да се приближава към къщата. Помислихме си, че се е случило нещо ужасно.

— Добре съм, мамо.

— Ами *сега* вече го знам, нали? О, Кей-кун, уплашихме се, че се е случило най-лошото.

— Съжалявам, мамо. — Той отново стисна ръката ѝ. — Мога ли да си взема меча? Трябва да отида да докладвам, че съм се върнал.

— Разбира се, скъпи. Красив е, нали? Напомня ми на дядовия ми меч.

Кейджи я целуна по челото и взе оръжието.

В същия момент звукът погълна света.

Експлозия разтърси земята като земетресение. Последва още една, и още една. Костите на Кейджи завибрираха в тялото му. Той се наведе над майка си, убеден, че таванът ще се срути всеки момент. Отвън се чуваше пропукване на огън, чупене на дърво и далечно бръмчене на самолетни перки.

Въздушен удар. Но как? Мислите препускаха в главата му със скоростта на тайфун. Американският флот се намираше твърде далеч, за да може да нанесе въздушен удар. Баща му и Хаяно бяха някъде в къщата. От тях не се долавяше нито звук. Живи ли бяха? Дали американците нямаха някакъв нов вид бомбардировач, за чието съществуване военното разузнаване все още не беше научило? Той трябваше да има немислимо широк обхват, за да може да нанесе удар по Токио. Писъците на улицата се смесиха с лая на кучета и внезапния силен трясък от срутване на сгради. Защо баща му и Хаяно не издаваха никакви звуци? Китай. Американските самолети можеха да се приземят там след нападението и тогава обратният полет нямаше да е дълъг. Защо не издаваха нито звук?

Бръмченето на самолетни перки утихна. Нямаше нови експлозии. Кейджи се изправи, осъзнавайки за пръв път, че майка му плаче, хвърли се към шоджито и бързо го плъзна встрани.

Къщата беше непокътната. Баща му седеше край ниската маса за хранене, до него се бе сгушила Хаяно и силно го прегръщаше. По начина, по който се бяха вкопчили ръцете им, беше ясно, че тя го успокоява, че той се е вкопчил в нея като удавник в плаващо гребло. Лицето ѝ бе спокойно, мускулите отпуснати и тя като че ли гледаше към прибрения в ножницата си меч, който държеше Кейджи.

Мечът. Той беше защитил къщата, точно както бе защитил и месарницата. Точно както би трябвало да постъпи и със сградата на Разузнаването, което бе основната причина да го остави там, когато тръгна да преследва Ивазаки. Вече нямаше смисъл да бърза. Много добре знаеше какво ще открие там.

Кейджи направи каквото може, за да потуши пожарите на улицата им и когато всичките угаснаха, тръгна към сградата на Разузнаването. По пътя се присъединяваше към различни бригади, които си подаваха пълни с вода кофи, отместваше покривни греди,

паднали върху наранени деца и притискаше с дланите си кървящи рани, докато хората с по-леки наранявания куцукаха наоколо в търсене на чисти парчета плат. Когато успя да стигне до поста си, слънцето отдавна беше залязло. Единствено светлината от околните пожарища озаряваше изтърбушената черупка на сградата на Разузнаването.

Всъщност постройката беше в доста по-добра форма, отколкото бе очаквал Кейджи. Почти половината от нея все още си беше на мястото. Източната половина — където някога се бе намирала стаята му — представляваше зейнал кратер, от който стърчаха начупените стени. Сградата вече не гореше, но отвесните черни линии показваха къде се беше издигал пушекът. Кейджи си помисли, че му приличат на военна боя.

Аналогията го накара да се изсмее на глас. Всичко бе толкова безнадеждно. Звездите сияеха както винаги и сякаш всичко си беше същото, а в същото време бе различно. Родният му град беше мишена. Родният му град бе бомбардиран. Той не можеше да преглътне мащабността на тази простичка мисъл. Днес в Токио бяха загинали много хора, помисли си той, и много други бяха загинали вчера, а още много ще загинат утре. Но днешният ден бе различен, защото вчера те бяха умрели от старост и болест, и пътни инциденти, а днес бяха умрели от вражеските бомби. Старостта, болестите и пътните инциденти бяха взели своето и днес, но вчера не бе имало бомби.

А Хаяно беше казала, че ако сградата на Разузнаването бъде разрушена, Япония ще изгуби войната. Ала постройката бе разрушена наполовина. Какво означаваше това? Дали империята щеше да изгуби наполовина? Дали половин сграда трябваше да се смята за унищожена или наполовина унищожена? Как трябваше да разбира той поредния си провал?

Кейджи не можеше да отговори на нито един от тези въпроси, затова просто се яви на работното си място. Не успя да открие генерал Мацумори, но капитанът, който се намираше там, смъмри Кейджи, че е закъснял, и го изпрати да помага на противопожарната бригада. Младежът се зачуди дали да не отговори, че е закъснял, защото е правил точно това, но размисли.

Той забеляза верига от хора, които подаваха кофи с вода към обвита в пушек сграда, и си проправи път между отломките, за да се присъедини към тях.

— Кияма — разнесе се груб глас зад гърба му. — Тъкмо навреме. Кейджи се обърна и видя Мацумори, който се беше изправил в един боботещ Т95.

— И така, лейтенант, хареса ли ви Окинава?

Кейджи се наклони да отговори, но генералът го прекъсна.

— Изпратил съм момчетата от разузнаването ей там. — Мацумори посочи една странноприемница от другата страна на осеяния с отломки път. — Побързайте.

Бронетранспортърът се отдалечи, а Кейджи хукна с всички сили към странноприемницата.

Когато се вмъкна през входната врата, генерал Мацумори вече беше започнал речта си.

— Разпратили сме хора навсякъде — казваше тъкмо той, — които ще положат всички усилия, за да намалят щетите от бомбардировката. Истината е, че това беше удар от отчаяние. Предполагам, че бе насочен повече към сърцата на народа ни, отколкото към военната кампания на нашия император.

Ала американците извадиха късмет. Нямало е как да знаят, че в нашата сграда се намират плановите на Негово величество за обезопасяването на Пасифика. Целта им сигурно е била промишлената зона от другата страна на реката. Но извадиха късмет, проклетите да са. Днес ние изгубихме двама добри мъже, само двама обаче. Истинската загуба бе информацията.

Мацумори затвори очи, въздъхна и отново ги отвори.

— Да си спомним за миг нашите загинали. Лейтенантите Окада и Саякава ще ни липсват. Но мисията е на първо място. Вие сте войници, дългът ви е да ги забравите, да забравите загубите, нанесени на нашия град, и да се концентрирате върху работата си. Успехът на нашата нация в тази война зависи от успехите ни в Тихия океан, господа, а точно сега плановите на Негово величество за обезопасяване на Южния пасифик са пръснати по улицата в хиляди малки кладички. Продължаваме към Тулаги. Продължаваме към Гуадалканал. От вас зависи да си припомните тези планове в колкото се може по-голям мащаб и да работите бързо, за да запълните оставените празноти. Разбирате ли ме?

— Да, господине! — извикаха хората от разузнаването в хор.

— Реквизирах тази странноприемница за нашите нужди. В съседната сграда се намира канцеларският склад, който не пострада твърде при бомбардировката. Реквизирах и него. Вземете колкото ви трябва суха хартия. Вземете писалки, мастило и всичко, което ви е необходимо. След това започвайте да записвате всичко — *всичко* — което си спомняте от работата ви през последните дни и седмици. Победата е на една ръка разстояние. Ако е необходимо, ще работим цялата нощ.

— Да, господине! — отвърнаха всички, включително Кейджи.

Генералът кимна и офицерите се разпръснаха. Мацумори фиксира Кейджи с поглед и каза:

— Не вие, лейтенант. Елате тук.

Кейджи се подчини.

— Няма да работя в цивилна сграда, при положение че голяма част от нашата все още е непокътната — заяви генералът. — Намерете ми стая в нашата сграда и я лъснете. До сутринта искам функциониращ кабинет. И първата ви работа утре е да се явите там.

— Не е зле — каза генерал Мацумори на следващата сутрин, оглеждайки стаята. Тя се намираше в югоизточния край на сградата, над атриума, високите ѝ прозорци бяха потрошени и през тях подухваше лек бриз. Крушките също бяха счупени, разбира се, но това едва ли имаше някакво значение, тъй като електроснабдяването беше унищожено при бомбардировката. Предишната нощ Кейджи бе измел всички начупени стъкла в коридора, където те продължаваха да стоят на сивкава прашна купчина в очакване някой да ги изхвърли в коша за отпадъци. Наложил се да работи до четири часа сутринта, след което се върнал на работа в шест и половина със зачервени очи.

Две малки маслени лампи осветяваха стаята, доколкото можеха. Бяха поставени на голямата стоманена маса, която за момента служеше като бюро на Мацумори. Генералът седеше на бюрото си и поклащаше крака, а шкембето му изпъкваше като корема на бременна жена над колана му. Почти бе разсъблякъл униформата си — куртката и мечът му бяха свалени, но шапката все още се мъдреше на остриганата му глава, а пистолетът висеше на кръста му.

— Щеше да ни свършиш добра работа миналата седмица, Кияма. Ти си човек с усет към детайлите. Каква беше тази глупост с разпределението на Филипините? Трябваше да се обадиш, синко.

— Да, господине.

— И така? Защо не се обади? Глупава работа, да летиш чак до Окинава само за да се върнеш после обратно. Завладяването на Соломоновите острови беше твоя идея, а после изчезваш за повече от седмица. Какво си мислеше?

Очите на Кейджи пареха. Сигурен бе, че са зачервени. Потисна една прозявка и заби нокти в дланите си, за да успее да остане буден. Дали да му кажа истината, мислеше си той, или да си измисля нещо? Твърде изморен си, за да лъжеш, появи се отговорът в съзнанието му. Последван от втори отговор: истината ще те отведе пред военния трибунал. Измисли нещо, глупако.

— Попитах какво си мислеше, лейтенант?

— Простете, господине. — Погледът на Кейджи се отклони към празните рамки от прозорци, после отново се върна на генерала. — Разрешавате ли да бъда откровен?

— Да разреши ли? Смятай го за заповед, по дяволите.

— Господине, помните ли онова сляпо момиче? Кое то полковник Ивазаки нападна? — После се хвърли с главата напред в историята.

Когато приключи, Мацумори седеше зад бюрото си, сплел пръсти на тила си.

— Кияма — каза генералът, — къде беше, когато бомбардировачите нанесоха удара?

— У дома, господине. В къщата на родителите ми всъщност.

— Как е къщата на вашите? Покривът падна ли? Нещо такова?

— Не, господине.

— И причината е този твой меч?

— Така смятам, господине.

Мацумори запали цигара.

— Лошо. Надявах се да ми кажеш, че някоя греда е паднала и те е ударила по главата. През цялото време се надявах да получа някаква причина — каквато и да е — за да реша, че трябва да те изпратя в болницата, вместо да те хвърля в карцера. Ти ми казваш, че си напуснал поста си — задраскай това: подправил си документи, след това си напуснал поста си — за да преследваш изтъкнат офицер от тази армия и да го убиеш? И всичко това заради някакво си сляпо улично момиче, което ти е разказало някаква приказка?

Кейджи преглътна и сви в юмруци прибраните зад гърба му ръце.

— Е? Отговаряй, лейтенант! Казваш ми, че си изоставил поста си преди десетина дни, защото си смятал, че това проклето сляпо момиче вижда бъдещето?

— Аз... Ами и така може да се каже, господине.

— Нима? Може би ще ми го представиш по друг начин? Така, че да изглежда в положителна светлина? Защото от моя гледна точка ти си или престъпно небрежен, или престъпно луд. Мислех, че те чака светло бъдеще, Кияма. Наставникът ти очевидно е смятал същото — но не мога да си представя, че генерал Ито е знаел, че ти дава магически меч, нали?

— Не, господине.

— Млъкни. Знаеш ли коя е любимата ми част от историята? Че ще се опиташ да убиеш полковник Ивазаки, защото той си върши работата. Той се намира на фронтовата линия в тази война, Кияма, а ти искаш да прелетиш над половината свят, за да го предизвикаш на дуел — *на дуел!* — за да му попречиш да убива враговете.

— Пленените врагове, господине. Войната си има закони.

— *Ти ли ще ми говориш за закони?* — Гласът на Мацумори гърмеше в стаята. Той запрати цигарата си по Кейджи, тя отскочи от гърдите на младежа и падна, димейки на пода. — Има закони срещу фалшифицирането, глупав кучи сине, и срещу дезертьорството. Трябва да си щастлив, че няма да те обеса на онова, което е останало от тази сграда. Бих те окачил на някоя греда, за да могат всичките ти приятели и роднини да те видят. По дяволите, ако не се нуждаех от всеки човек, с когото разполагам, бих довел дори твоето малко сляпо момиче, за да може да подуши гниещото ти тяло.

Мацумори се бе доближил на сантиметри от носа на Кейджи, младежът усещаше пръскането на слюнката от устата му.

— Изглежда имаш нещо да кажеш, Кияма. Искаш ли да го кажеш?

— Господине — рече Кейджи, — трябва да защита невинността си. Направих всичко това заради страната ми. Заради дълга ми, господине.

— Дълг — изръмжа Мацумори. — О, ти си истински самурай, нали, Кияма? Може би ти се иска да си разпориш корема на пода в моя кабинет, *нее?* Така са заявявали невинността си в миналото. Какво ще кажеш?

— Заявявали са го и като са предизвиквали обвинителите си на дуел, господине.

Мацумори измъкна пистолета от кобура му и тикна дулото му в брадичката на Кейджи.

— Аз съм *генерал*, Кияма. Не можеш да ме заплашваш с лека ръка. — Лицето му приличаше на муцуната на ръмжащо куче, намръщено и гневно. — Дай ми само една причина да не разпръсна мозъка ти из тази стая.

— Чест — отвърна Кейджи.

Очите на Мацумори се разшириха едва забележимо. Той върна пистолета в кобура. Лицето му все още се намираше близо до лицето

на Кейджи и младежът усещаше дъха му.

— Ти наистина вярваш в тия самурайски глупости, нали? Живееш в приказка. Първо спасяваш малкото сляпо момиче, после яхваш бойния си кон и предизвикваш големия лош Мацумори на дуел. Така ли беше? Това ли е бъдещето, което твоето момиче инвалид видя за теб?

Не, щеше да отвърне Кейджи, но в този миг всички парчета от пъзела застанаха по местата си. Мацумори. Името означаваше „борова гора“, но „гора“ не бе единственото значение на *мори*; написана с различно *канджи*, тя можеше да означава „пазя“ или „защитавам“. Тогава името Мацумори щеше да означава „защитник на борове“.

— Вие сте горският дух — прошепна Кейджи, без дори да се усеща, че говори на глас. — Тя ви видя още в началото. Вие сте онзи, който унищожава всичко.

— Какво?

— Нищо, господине.

— Не, кажи ми, Кияма. Целият съм в слух.

— Хаяно ми разказа за вас. Тя каза, че защитникът на дърветата може да унищожи всичките си приятели, заедно с враговете си. Вие сте защитникът на дърветата.

Мацумори дори не удостои Кейджи с отговор. Той му обърна гръб, отиде до бюрото си и седна зад него.

— Дадох ти всички възможности да спасиш кариерата си — заяви. — Знаеш ли какво ще направя сега? Ще изпълня желанието ти. — Генералът свали фуражката си и я хвърли на бюрото. — Искаш да си самурай? Искаш да отлетиш до някакъв проклет остров далеч от малкото сляпо момиче и болната си майка? Добре. Смятай се за разжалван, сержант Кияма. Ще те направя командир на взвод. Отиваш да превземеш Гуадалканал. После ще се прехвърляш на всеки следващ остров и на всеки от тях ще издигаш знамето ми. Ще те науча на значението на думата „дълг“, сержант. Ще те науча какво означават „чест“ и „слава“, и „победа“, дори ако се наложи да използвам американски куршуми за това. Сега се махай от очите ми.

70.

18 май, Шова 17

Скъпи татко,

Благодаря за последното ти писмо. Ужасно съжалявам за смъртта на мама и съжалявам, още повече че не съм си у дома, за да те подкрепям. Напоследък чувствам, че всяко решение, което вземам, ме отвежда все по-далеч, а този провал е най-болезненият от всички.

Радвам се да науча, че Хаяно-чан е твоя утеха в тези тъжни времена. Би трябвало да ти благодаря, че продължаваш да се грижиш за нея, но може би трябва да благодаря и на нея, че продължава да се грижи за теб. Вместо това ще кажа, че съм благодарен и на двамата ви, че се подкрепяте един друг, след като аз съм толкова далеч и не мога да изпълня синовния си дълг.

Сигурно ще се радвате да научите за единствения ми успех: превзехме Гуадалканал. Съседните острови се очаква да паднат в близките дни, но моят взвод е прехвърлен към строежа на самолетна писта, така че едва ли ме чакат нови сражения. Този път няма да пиша за боеве: бруталността им все още е близо, а у дома и без това има твърде много смърт.

Чух слухове, че бившият ми командир генерал Мацумори ще бъде повишен благодарение на победата ни. Казаха ми, че служи под командването на генерал Тоджо. Очевидно това е висша чест за него, но се страхувам, че поради тази причина нещата няма да се развият добре за родината ни. Хаяно-чан предвиди, че Мацумори или ще унищожи враговете си, или ще унищожи приятелите си, и сега се страхувам, че става дума за второто, тъй като тя също видя, че Япония няма да победи в тази война. Става ми лошо, като си помисля, че не успях да разгадая

посланието ѝ навреме; можех да променя бъдещето, ако бях видял по-скоро онова, което тя ми показваше.

Сега се страхувам, че нещата ще се влошат още повече. След разжалването ми аз вече не получавам всички разузнавателни данни, както преди, но ще се изненадам, ако американците не правят планове да ни изтикат от тези острови. Не знам какво ни чака. Ако разполагаме с достатъчно време, може би ще успеем да укрепим позициите си, но тяхната държава е толкова обширна, а народът им е толкова голям. Фабриките им ще произвеждат всекидневен оръжия. Докато служех под командването на генерал Мацумори, четях ужасни неща за това как се държат с японците, които се намират на тяхна територия. Страх ме е да не ме пленят.

Още по-плашеща е мисълта, че родината ще падне и императорът ще бъде свален. Оставих меча си у дома, за да може ти, мама и Хаяно да бъдете защитени. Сега ми се струва, че бомбардировката, която порази всичко около дома, наистина е била акт на отчаяние, който няма да бъде повторен скоро. (Колко време мина, откакто паднаха бомбите? Само месец? Възможно ли е? Струваше ми се толкова отдавна — толкова неща се случиха оттогава! — но календарът ми казва, че е така.) Двоумя се и тъй като напоследък всичките ми решения са погрешни, ви моля да изберете вместо мен.

Бих искал мечът ми да остане у дома, за да защити двама ви с Хаяно, както и всеки друг, който потърси убежище в него при евентуална бомбардировка. Сигурен съм, че ще запази целостта на всяка сграда, в която се намира.

Но същевременно ми се иска мечът да намери място в императорското домакинство. Ако Хаяно-чан е права и империята изгуби войната, ми се иска поне не американци, британци и руснаци да избират следващото правителство на Япония. Така постъпват из цяла Азия, а аз не искам Япония да поеме по пътя на останалите европейски и американски завоевания. Националният ни дух е духът на

самурая. Ако врагът свали императора, аз се страхувам, че духът на родината ни ще се пречупи, и вярвам, че силата на Планински тигър може да ни защити от този ужасен ден.

Не знам какво да те посъветвам. Синовният ми дълг ме задължава да те помоля да задържиш меч за своя собствена защита. Военният ми дълг ме принуждава да те помоля да намериш някакъв начин да го предадеш в императорския дворец. Чувствам се тънък като хартия и също така крехък. Чувствам, че се разкъсвам на две.

Мога единствено да ти предложа да обясниш дилемата ми на Хаяно-чан и да разчиташ на проникателността ѝ. Най-горчивото ми съжаление е, че самият аз не ѝ повярвах.

Моля те, предай ѝ любовта ми. Мисля за нея всеки ден и тя ми липсва ужасно. Разбира се, мама също ми липсва. Всеки път, когато си мисля за нея, се чувствам така, сякаш падам с главата напред в кладенец и трябва да си събера мислите, преди да стигна дъното. Ти също ми липсваш, татко, и ужасно съжалявам, че не мога да бъда до теб в тези трагични дни. Не мога да си представя по какъв начин бих могъл да се реванширам за грешките си, но се надявам да оцелея в тази война и да се върна у дома, за да се опитам с всички сили.

Искрено твой,
Кейджи.

**КНИГА ДЕВЕТА
ПЕРИОД ХЕЙСЕЙ, ГОДИНА 22 (2010
ГОДИНА ОТ Н.Е.)**

Телефонът на Саори не ги доведе доникъде. Ямада беше прав за протежето си — мечът не го бе обсебил дотолкова, че да изгуби здравия си разум. Фучида беше проявил съобразителност и спецчастите бяха открили телефона зарязан на задната седалка на таксито.

— Проверете за отпечатьци — каза Марико на водача на екипа по телефона.

Тя пътуваше към моргата, седнала до шофьора на една полицейска кола, която летеше с пълна скорост през каньона от асфалт, стомана и светлини. Фаровете и стоповете на останалите автомобили оставяха призрачни следи пред замъгленото ѝ зрение, уличните лампи прелитаха над главата ѝ, огромните светодиодни дисплеи проблясваха от двете страни на улицата, а бурканът на полицейската кола пръскаше стробоскопична светлина навсякъде.

— Знаем, че Фучида е нашият човек, но няма да е зле да представим на прокурора още доказателства. Разпитайте шофьора на таксито. Вижте дали си спомня нещо.

— Вече го направихме, сержант. Той каза, че някакъв дългокос тип го спрял и го питал колко ще му струва да го закара до Нарита. Предполагаме, че вашият заподозрян е хвърлил телефона отзад, докато вратата е била отворена.

— Вероятно.

— Вече разговарях с охраната на Нарита и изпращам хора...

— Не си правете труда. Той няма да лети никъде. Има заложничка, ще се старае да избягва обществените места. Освен това бърза да получи откупа си до утре, днес в никакъв случай няма да напусне страната.

— Права сте.

— Разберете къде се е намирал Фучида, когато е спрял таксито. Копелето сигурно се крие някъде наблизо. Трябва да е някое уединено място, където крещяща жена няма да бъде чула. Предполагам, че ще е в някое доста просторно помещение. След като остави телефона на

масата, го чух да прави три или четири крачки, преди да стигне до заложничката.

— Тъй вярно.

— Още нещо. Щом Фучида се е разбързал така, значи сигурно е накарал доставчика си да чака. Или може би доставчикът му пътува насам в момента и Фучида трябва да се срещне с него. Вземам си думите назад; свържете се с Нарита. И с властите на пристанището, тук и в Йокохама. Кажете им да затегнат проверките на товарите. Трябва да търсят кокаин. Съсредоточете се върху чуждестранните превозвачи и кораби, които пристигат от външни пристанища. Но екипът ви нека остане в района, може да извадим късмет и да открием къде се е сврял Фучида.

— Заемаме се, сержант.

Командирът на спецотряда прекъсна връзката точно когато колата с Марико навлезе в кръговото пред болницата. Тя благодари на шофьора, след което влезе в сградата и се спусна по стълбището към моргата.

Беше доста късно, едва ли някой от семейството щеше да се появи преди сутринта. Марико смяташе, че трябва да има кой да ги посрещне, някой, който да им разкаже какво се е случило с доктор Ямада. А моргата беше обикновено място за чакане, както всяко друго. Нямаше никакво желание да се прибира у дома. Колкото и да ѝ се спеше, точно сега нямаше нужда от кошмарите с окървавеното тяло на Ямада и писъците на Саори. По-добре да задреме на някое място, където знаеше, че няма да може да заспи дълбоко. Без сънища.

На долния етаж откри една облечена в бяло възрастна жена, която носеше огромни черни слънчеви очила на Шанел. Тя изглеждаше по-възрастна от бабата на Марико и стоеше с лице към прозореца, който Марико бе виждала и преди. От другата му страна трябваше да лежи тяло и Марико се зачуди чие ли е то. Трупът на Ямада нямаше да е единственият тук — в град с тринайсет милиона население всяка болница сигурно подслоняваше доста тела.

Но възрастната жена се обърна към Марико и отбеляза:

— И вие сте дошли заради него.

— Заради кого?

— Мисля, че го познавате под името Ясуо Ямада — каза възрастната жена. — Как се запознахте с него?

— Той беше мой сенсей... — отвърна Марико като замаяна. — Чакайте... коя сте вие? Как се озовахте тук? Той е мъртъв едва от час. Не може да са успели толкова бързо да се обалят на наследниците.

Марико говореше предимно на себе си, твърде тихо, за да може някоя жена на толкова напреднала възраст да я чуе. Но старицата обясни:

— Видях я. Смъртта му, имам предвид. Толкова ме натъжи. И да го убие собственият му ученик. Каква трагедия.

Марико се зачуди дали вече не е заспала.

— Сигурно сънувам — рече тя. — Това няма как да ви е известно. Тук още никой не го знае, а аз току-що дойдох.

Възрастната жена я погледна.

— Скъпа моя, звучите ужасно изтощена. Мисля, че един хубав сън ще ви се отрази добре.

Тя беше права. Но дори в изтощението си умът на Марико все още бе ум на детектив. Подробностите продължаваха да привличат вниманието ѝ, като например фактът, че жената гледаше право в нея и въпреки това каза, че Марико *звучи* ужасно изтощена. И големите черни слънчеви очила, които носеше през нощта в сутерена.

Жената беше сляпа. Марико едва не го произнесе на глас, но след това си спомни как Ямада-сенсей я бе сгълчал на верандата, когато му беше казала същото нещо. Вместо това попита:

— Коя сте вие?

— Името ми е Хаяно Шоджи. Двамата с Кейджи-сан сме приятели от много, много време. Още преди родителите ви да се родят, мисля.

— Защо го наричате Кейджи-сан?

— Ами това е името му. Кейджи Кияма. Той го промени на Ямада след войната. Човек не може да се запише в университет, след като е бил разжалван позорно. Не и в онези години. Нямахме друг избор, освен да го смени. И да, чувстваше се ужасно виновен заради това! Но според мен, оставяйки старото си име зад гърба си, той остави с него и част от вината си.

Марико все още се чувстваше потопена в нереалността. Тази жена говореше като герой на *аниме*. Със същия успех можеше да е вещица или дракон, седнал на гигантска гъба. Говореше така, сякаш

Марико през цялото време е участвала в това *аниме*, познава сюжета и затова може да разбира странния разговор във всичките му обрати.

Тя се стовари в най-близкия стол. Умът ѝ работеше с такава скорост, че не ѝ оставаше сила да стои права. И въпреки това не изпускаше от поглед детайлите. Столът беше тапициран със зелена изкуствена кожа и когато тежестта ѝ се стовари върху него, металният му крак, на който липсваше гумената тапа, заскърца по балатума. Хаяно Шоджи стоеше изправена, опряла леко два пръста върху тесния метален ръб, който ограждаше големия стъклен прозорец на стаята за оглед в моргата. Самата Марико все още не се бе приближавала до него, за да види тялото на своя сенсей. За секунда се замисли върху този факт, анализирайки мотивите си — но само за секунда.

— Вина. Вие казахте, че Ямада-сенсей е бил изпълнен с вина. За какво?

— Ами за това, че не успя да унищожи меча, когато имаше възможност, разбира се. И заради други неща. Той не беше при майка си, когато тя почина, но аз винаги съм му казвала, че не бива да се чувства виновен заради това. Не бива да изпитваме вина заради нещата, които не можем да контролираме, скъпа. Вие също трябва да научите този урок.

— Госпожо, вие не знаете нищо за мен.

Шоджи се усмихна със сладка усмивка.

— Дете, виждам много повече, отколкото предполагате.

— Да, и аз така започвам да си мисля — съгласи се Марико. Тя също можеше да забелязва доста подробности, но тази жена беше нещо друго. Тя говореше с изнервяща фамилиарност — същата, която Марико често бе откривала в тона на Ямада. Така говорят илюзионистите, когато знаят коя карта сте избрали, макар вие да сте сигурни, че никой друг не я е видял. — Ако нямате нищо против, смятам да постъпя твърде неуместно и да ви предложа да ви почерпя с чаша кафе. Знам, че току-що се запознахме, но съм изпълнена с усещането, че имаме за какво да си поговорим. Някъде на горните етажи има кафене. Искате ли да дойдете с мен?

— С удоволствие, скъпа.

Кафенето не беше нищо особено. Старо кафе и още по-стари кексчета, и онази типична болнична миризма на антисептици. След една чаша от застоялото горчиво кафе Марико премина на зелен чай, какъвто бе предпочела и Шоджи.

— Ученикът на Кейджи-сан ще ви се обади — каза Шоджи, чиито очила се бяха запотили от парата на чая. — Трябва да му предложите два пъти повече, отколкото иска.

— Откъде...? — Марико дори не знаеше как да завърши въпроса си. Откъде знаете, че Фучида ще се обади? Откъде знаете, че Фучида ще поиска откуп? Откъде ви хрумна, че ще му дам два пъти повече от онова, което иска, след като той не иска пари? Като откуп той желае само един меч, според вас как мога да удвоя това?

Никой от тези въпроси не заслужаваше да бъде зададен, защото никой от тях нямаше да получи отговор. Старата жена нямаше как да *знае* нещата, които би трябвало да знае, за да отговори на въпросите. Вместо това Марико попита:

— Права ли съм да смятам, че сте сляпа?

— Да, скъпа.

— Така ли се запознахте с Ямада-сенсей? Посещаваха сте един и същи лекар или нещо такова?

Шоджи се засмя и бузите ѝ се покриха с хиляди бръчици.

— О, не. Аз изгубих зрението си още когато бях малко момиче. Кейджи-сан изгуби своето едва когато и двамата бяхме вече стари и побелели.

Нещо в начина, по който произнесе думите, накара Марико да си мисли, че те са били нещо повече от приятели. И то не любовници, в това беше сигурна. Шоджи като че ли мислеше за него като за брат, и то такъв, който е едновременно много по-млад и много по-стар от нея. Понякога говореше за него с преклонение, така, както малките деца говорят за по-възрастните си братя и сестри. А друг път тонът ѝ бе покровителствен, почти майчински, сякаш нейната проникателност далеч превъзхожда неговата. Двамата с Ямада бяха много близки, но не

толкова, че Шоджи да знае името на Фучида; тя говореше за него единствено като за „ученика на Кейджи-сан“. Но Ямада и Фучида също бяха близки — поне в това Марико беше сигурна. Той винаги говореше за Фучида с дълбока загриженост — и ето че Ямада-сенсей отново се бе доказал като изключително загадъчна личност. Каква беше Шоджи за него? Дали означаваше много за него, така както той означаваше много за нея? И ако бе така, защо никога не беше чувала за нея?

Поредната загадка, която Марико нямаше време да разгадава. Можеше единствено да зададе най-належащия въпрос:

— Защо смятате, че ученикът на Ямада ще ми се обади?

— Трябва — отвърна Шоджи, свивайки рамене. — Вие можете да му дадете онова, което иска. И преди всичко да свърши, той *ще* го получи от вас.

— Това е лудост. Говорите за него така, сякаш всичко това вече се е...

Прекъсна я вибриране в чантата ѝ. Тя отвори капака на телефона си с късия подрязан нокът на палеца си.

— Детектив Оширо — разнесе се плътен глас. — Знаете кой се обажда.

— Да, знам.

— Не беше много мило от ваша страна да ме изиграете така с телефона на сестра ви. Едва успях да се отърва от него, преди полицаите ви да пристигнат.

— Съжалявам за това.

— Имате голям късмет, че сестра ви е все още жива. Трябваше да я убия заради онова, което направихте.

Той беше опасно ядосан, треперещият му глас предполагаше, че тялото му също се тресе. Шоджи протегна сбръчканата си ръка и докосна пръстите на Марико.

— Предложете му меча — прошепна тя.

— Ще получите меча — каза искрено Марико. — Само не я наранявайте.

— О, точно обратното — рече Фучида. — Тя се чувства толкова добре, колкото е възможно в нейното положение.

В първия момент Марико си помисли, че Фучида намеква за изнасилване. Фантазията за жертвата, която благодари на изнасилвана

си за разтърсващия оргазъм, присъстваше в сюжетите на милиони *манги*. Марико всеки ден виждаше книгите в метрото, стиснати в потните ръце на косвените изнасилвани. Но тя осъзна, че в тона му нямаше капчица похотливост. Злоба, да, но нищо сексуално. Внезапно направи връзката.

— Дрогирали сте я?

— Право в целта — отвърна Фучида. — В последните си ясни моменти тя не спираше да бърбори колко ще бъдете разочарована. Предполагам, че сте положили огромни усилия да я поддържате чиста.

Млъквай, искаше да каже Марико, но не успяваше да събере волята си. Чувстваше се така, сякаш сърцето ѝ потъваше в студен тъмен кладенец.

— И горката ви майка. Какво ще си помисли тя?

Студеното усещане за затъване се удвои. В несвързаните си приказки Саори сигурно бе споменала дома им. Сега майка им също беше мишена. Фучида вече бе доказал готовността си да изпраща убийци в дома на самотни жертви. Майката на Марико беше по-млада от Ямада, но бе далеч по-неспособна да се защити. Дали Фучида беше разположил вече хора пред дома ѝ? Самата мисъл за това парализира Марико.

Шоджи отново докосна пръстите ѝ.

— Мечът — прошепна тя. — Успокойте го.

— Ще ви дам меч — обеща Марико, произнасяйки думите с огромни усилия. — Кълна се.

— Ще направите нещо повече от това — каза Фучида. — Като за начало ще отзовете псетата си. Ако зърна дори един полицаи, ще прережа гърлото на сестра ви.

— Добре.

— После ще уличите някой друг в убийството на Ямада. Не ме интересува кой, само да не съм аз.

— Не мога. На мястото по време на убийството е имало трима полицаи, които са ви видели.

— Направете го или майка ви умира. Сестра ви твърди, че сте много добра в работата си, Мико-чан. Сигурен съм, че ще намерите начин.

— Добре.

— И последно, ще ми доставите Иназума до полунощ или ще получите сестра си на малки парчета.

Шоджи отново докосна ръката на Марико.

— Кажете му, че можете да му предложите два Иназума.

— Не мога — изпъшка Марико, прикривайки слушалката с ръка.

— Доверете ми се — прошепна Шоджи.

Марико си пое дълбоко дъх.

— Предлагам ви сделка. Позволете да отведе майка ми на сигурно място. В замяна на това ще получите два меча Иназума, не един.

Мълчание.

Сърцето на Марико замръзна. Дали смяташе, че го лъже? Ако решише, че Марико го е предала, Саори щеше да плати ужасна цена.

— Фучида-сан?

Никакъв отговор.

— Фучида-сан?

73.

Два, размишляваше Фучида. Старецът често бе говорил за друг, трети меч, но никога не бе разкривал местонахождението му. Как бе разбрала Оширо къде се намира?

— Фучида-сан? — гласът ѝ звучеше тънко и умолително по телефона.

— Лъжете — отсече той.

— Не лъжа — отвърна с въздишка Оширо. — Името му е Планински тигър.

Значи *наистина* знаеше за меча. Старецът сигурно ѝ беше разкрил местонахождението му, преди да умре. Какво копеле. Години наред бе обучавал Фучида и през цялото време не му беше разкрил нищо друго, освен едно име.

Американецът вече пътуваше насам. Фучида броеше часовете до срещата им. Дори да държеше Славна победа в ръцете си, той не би могъл да твърди, освен на себе си, че притежава два Иназума; беше просто доставчик, който взема меча от Ямада и го предава на американеца. Но трети меч — това вече променяше нещата. Фучида щеше да е първият човек в историята, който е притежавал едновременно три Иназума, и дори след предаването на Славна победа *пак* щеше да е първият в историята, притежавал две остриета на Иназума.

И въпреки това пускането на майката си беше рисковано. След това щеше да разполага само със сестрата, а тя бе ценна единствено, докато беше жива. Рано или късно трябваше да я убие. Тя не само бе видяла лицето му, но беше видяла и стриптийз клуба, а след като я бе отвел там, беше чула неща, които той не можеше да ѝ позволи да повтори. Имената на танцърките, на техния пласьор — хора, които полицията можеше да проследи и чрез тях да залови Фучида. Не, сестрата не биваше да остава жива достатъчно дълго, че да проговори. А без сестрата с какво преимущество щеше да разполага?

Но пък, запита се той, за какво му беше преимущество? Вземи меча на Ямада. Убий сестрата. Изчезни. Само това трябваше да

направи. Или да забрави за другите Иназума. Просто да изчезне.

Не. Това бяха най-великите мечове, изковани някога. Човек не може просто да ги забрави. А и трябваше да предаде Славна победа на американеца. Един Иназума в ръката му и още два на няколко крачки от него! Дори Ямада не би могъл да се похвали с това.

Пискливият, пронизителен глас не спираше да звучи в главата му. Един беше достатъчен. Неговата Красива певица. Сиянието ѝ надминаваше всички. Останалите два трябваше да бъдат забравени. Просто изчезни. Убий момичето и изчезни.

Не. Твърде рисковано беше. Трябваше да се оправи с американеца, а това означаваше, че трябва да се сдобие поне с меч на Ямада. А щом ще рискува за един меч, защо да не го направи и за два? Откажи се от майката. Вземи Планински тигър. После се оправи с американеца и спечели богатството си.

„И без това си достатъчно богат“ — не спираше да напява гласът. Имаш мен.

Да. Имаш нея. Но още колко много можеш да спечелиш? Три Иназума на една ръка разстояние. Само един човек в историята може да се похвали, че е държал в ръцете си и трите меча, и това беше самият майстор Иназума. „Трябва да го направя“ — помисли си Фучида. Дълга го на себе си. Дълга го на мечовете.

Настоятелният глас изкрещя: „Не и на мен!“

Дълга го на баща си. На семейното име. На всеки Фучида, който е прекарал живота си, изпълнявайки заповедите на Камагучи.

„Остави семейството си да изгори“ — извика настоятелният глас.

Щях да си спечеля място в историята. Все още мога да го направя. Трябват ми само мечовете.

Забрави мястото си в историята. Мястото ти е до мен.

Фучида стисна юмруци; пластмасата на телефона изскърца в ръката му. „Не — помисли си той. — Съдбата ми е в моите ръце. Трябва да ми позволиш да го постигна.“

„Аз ще се погрижа за теб — извика гласът. — Остави съдбата си на мен.“

И точно в този момент пронизителният пеещ глас отиде твърде далеч.

— Майка ви ще живее — заяви Фучида в телефона. — А вие ще ми донесете мечовете до полунощ.

Мълчание. После:

— Утре в полунощ — каза жената Оширо. — Трябва ми време, за да ги взема.

— Вземете ги до утре на обяд. Ще ви се обадя, за да ви дам място на срещата. Ако видя и едно ченге дотогава, сестра ви ще умре бавно.

Фучида прекъсна връзката и Марико изпусна дъха, който бе задържала досега. Струваше ѝ се, че беше минал цял час. Лицето ѝ бе изтръпнало и тя дишаше накъсано. Искаше да се разплаче, но потисна порива си: опасяваше се, че може напълно да рухне, ако си позволи дори миг слабост. Вместо да заплаче, тя притисна длани към уморените си, парещи очи и облегна лактите си на масата.

— Не мога да се справя с това — изпъшка.

— Разбира се, че можете — успокои я Шоджи. — Каквото и да ни е подготвила съдбата, ние трябва да го понесем, но вие сте силна. Добре се справяте, скъпа.

— Добре? — Марико дори не си направи труда да вдигне глава. — Уговорих един ненормалник да не убива майка ми. И той ще удържи на думата си, как ли пък не. А сестра ми? Загазила е още повече. Единственото добро нещо тук е, че още не е мъртва — но в замяна на това аз обещах два меча, когато всъщност разполагам само с един. И къде е тук доброто справяне?

Шоджи каза нещо, сигурно няколко окуражителни думи, но Марико не я слушаше. Тя още не беше отворила очи, но се бе облегнала назад, за да освободи ръцете си за действие. Когато притисна телефона към ухото си, един от хората в екипа ѝ вече беше вдигнал.

— Сержант?

Марико не си направи труда да пита кой е.

— Веднага изпрати две коли в къщата на майка ми. Вземете я заедно с един куфар дрехи и я откарайте в токийското управление. Не ѝ позволявайте да ви уговаря да вземате повече от един куфар, иначе ще се опита да помъкне целия апартамент със себе си.

— Сержант, можем да я отведем в защитена квартира. Да не би Фучида да я е заплашил?

— Никаква защитена квартира. Нещо не ми се струва наред. Не мога да кажа със сигурност какво... — Марико замълча и се смъмри наум: Много си уморена. Не можеш да гледаш ясно на нещата. — Не знам какво е — продължи тя, — но нещо не е наред. Фучида не трябваше да знае за наблюдението. Известни са му твърде много неща от това, което правим. Просто я оставете в участъка и не ѝ позволявайте да казва на никого къде отива.

Следващото обаждане беше до майка ѝ. То бе също така сбито:

— Събери един куфар с неща, върви при леля Юмико. Моля те, не задавай въпроси, мамо; просто го направи.

После затвори телефона и отново притисна длани към очите си. Мускулите на очните ѝ ябълки я боляха. Гърлото ѝ дращеше като шкурка, усещаше зъбите си като обвити в найлон. Нуждаеше се от горещ душ и двойна доза приспивателни. Последвани от една седмица на Хаваите. След това може би — *може би* — щеше да се чувства способна да се заеме със задачите си.

Сега вече ѝ беше почти невъзможно дори да се сдобие със Славна победа нетърсена. В момента мечът се наблюдаваше от собствения ѝ екип, който тя вече не можеше да отзове, след като Фучида бе добавил и последното убийство към бъркотията. Острието на Иназума беше единствената примамка за извършителя на кървавото публично убийство, с която разполагаше ТСУП; лейтенант Ко в никакъв случай нямаше да ѝ го даде. Всяка молба за отмяна на наблюдението щеше да мине през неговото бюро и той щеше да започне да задава въпроси, а Марико не му вярваше. Тук не ставаше дума за обичайния му сексизъм. Тя бе твърде изтощена, за да разбере точно какво, но някакво дразнещо усещане я караше да се съмнява в мотивите му.

А дори да успееше да отмени наблюдението, оставаше проблемът с Планински тигър. Ямада бе споменавал за този меч и преди, но това беше като че ли преди сто години, а и той не бе дал никаква следа към местонахождението му.

— И как, по дяволите, ще се сдобия с тези мечове?

Думите прозвучаха толкова тихо, че дори самата Марико не беше сигурна, че ги е изрекла на глас. Тя бе убедена, че Шоджи-сан не може да ги е чула, но след това си спомни: Шоджи притежаваше изострения слух на сляп човек.

— Струва ми се — каза жената, — че трябва просто да ги поискате.

— О, разбира се. Сигурна съм, че това...

Марико се сепна. Тази жена се беше оказала права за твърде много неща, за да пренебрегва просто така думите ѝ. Затова, вместо да завърши мисълта си, попита:

— Откъде знаехте, че като му предложи мечовете, ще го успокоя? Шоджи сви рамене.

— Това е в природата му. Силите на съдбата вече тътнат. Човек трябва просто да се вслуша по-внимателно, за да ги чуе.

— Аха. — Глътката хладък чай не направи почти нищо, за да прогони сухотата в гърлото на Марико. — Възнамерявах да говоря с Ямада-сенсей за това. Знаете ли, не исках да поема случая му. Искан да разследвам една сделка с кокаин. Искан да зарежа всичко, за да търся изчезналата ми сестра. Сега разбирам, че кокаиновият ми дилър е ученик на Ямада, той е и човекът, който убива с меч, и на всичкото отгоре е отвлякъл сестра ми. Това не може да бъде наречено съвпадение, нали?

— Да, скъпа.

— А вие — вие говорите такива неща, сякаш знаете как ще се развият събитията. Как е възможно това? Не, знаете ли какво? Дори не искам да научавам. Просто ми кажете какво ще стане.

— Виждам, че силите се сбират заедно, както не са го правили от много години. Виждам как тигърът дебне в своята планина, а пеещата жена се завръща на планината. На върха ѝ има замък, а на хоризонта се виждат вихрите на тайфун. Тайфунът е достатъчно силен, за да унищожи замъка и да убие пеещата жена. Дали тигърът може да защитава от тайфуна, не знам. Всичко зависи от начина, по който тайфунът ще врхлети.

Марико я погледна, доволна, че слепите очи на жената не могат да видят изражението на лицето ѝ.

— Твърде съм изморена, за да вникна в думите ви. Достатъчно съм умна, за да разбера, че Планински тигър има нещо общо с тях, както и Красивата певица. Просто не виждам как ще успее да се сдобия и с двата меча. Лейтенант Ко ще ме разкатае, ако разбере, че съм конфискувала Славна победа нетърсена от наблюдаваната къща. А Ямада-сенсей винаги ми е казвал, че Тигърът е на сигурно място.

Твърдеше, че никой не може да се добере до него. Как тогава ще успея да го вкарам в уравнението?

— Както вече споменах — пропя Шоджи, — трябва просто да отидем при собственика му и да го попитаме дали можем да го заемем за малко. Но не можем да го направим, преди да настъпи утрото, а и според мен вие имате нужда от сън. Апартаментът ми се намира наблизо. Не е твърде голям, но винаги можем да разпънем един футон за вас, ако желаете.

Наблизо. Чуждо място, където нямаше да може да заспи дълбоко. На Марико това й се стори като рай.

Марико изплакваше шампоана от късата си, щръкнала коса, когато внезапно ѝ хрумна план за отмъкването на Славна победа нетърсена. Дразнещото усещане от предишната вечер беше придобило форма. Откъде знаеше Фучида, че домът на Ямада се наблюдава? И как бе разбрал, че Марико води разследването? Тя не беше най-трудното за откриване ченге в света, тъй като бе единствената жена детектив в града и единствената жена сержант в ТСУП, но Фучида разполагаше с много повече информация за нея. Знаеше, че няма да успее да нападне Ямада у дома му, и знаеше, че ще го намери в концертната зала. Значи или някой от екипа на Марико му предаваше информация, или Фучида също беше организиран наблюдение на дома на Ямада — и в такъв случай знаеше точно къде да се спотаи, за да не бъде забелязан от екипа на Марико. Това също означаваше, че някой в полицията му подава информация.

Но Марико не можеше да докаже, че това е Ко. Вярно, че ѝ беше забранил да разследва евентуална намеса на *борьокудан* в случая ѝ и ако Фучида имаше свой човек в отдела, това бе точно намеса на *борьокудан*. И ако Ко беше вътрешният човек на Фучида, той се бе спасил от разследване чрез собствената си заповед — незаконна, както бе подчертала с огромно удоволствие Марико. Всичко изглеждаше подозрително, но не можеше да се приеме за солидно доказателство.

В този миг я връхлетя ново прозрение, което я накара да се разсмее толкова силно, че смехът ѝ отекна в банята. Дори не беше необходимо да търси кой е доносникът на Фучида. Тя разполагаше с нужното извинение да премести Славна победа на ново, тайно място.

За пръв път се обади с желание на лейтенант Ко. Дори не се облече, само звънна набързо на екипа си, след което — все още мокра и увита само с кърпа — набра номера на Ко.

— Обаждам се само за да ви съобщя, че премествам меча, сър.

— Как ли пък не — отвърна Ко. — Той е свързан с важно убийство и отвлечане.

За пръв път бе склонен да използва думата „важно“ във връзка с нейния случай. Това нямаше нищо общо с ръководната роля на Марико, разбира се; по-скоро с факта, че кървавите кадри от Сантори Хол се излъчваха по всички новинарски мрежи.

— Сър, имам основания да подозирам, че някой в нашия участък предава сведения на извършителя. Не знам кой, но сигурно ще се съгласите, че преместването на меча на пазено в тайна място ще гарантира сигурността му.

Ко нямаше как да възрази на това.

— И сигурно ще се съгласите с мен, сър, че ако някой се опита да попречи на преместването на меча или се опита да разкрие новото му местонахождение, ние ще трябва да го разпитаме за възможни връзки с извършителя на убийството.

— Убеден съм, че това няма да е необходимо, Оширо.

— О, за мен не представлява проблем, сър. Вече наредих на екипа си да извадят съдебни заповеди за изискването на телефонни разпечатки и други такива. — Тя му отпусна един миг, за да преглътне информацията, след което додаде: — О, но вие ми заповядахте да не разследвам връзките на *борьокудан* със случая, нали? Ако се окаже, че извършителят е якудза, ще трябва да наруша тази заповед. Искате ли да отзова хората си? Да отменя съдебните заповеди?

Беше го хванала в капан. Ако отговорише с „да“, значи ѝ заповядваше да прекрати не само свързаните с якудза заповеди, а всички заповеди — само един виновен човек би направил това. Ако отговорише с „не“, Марико получаваше онова, което искаше, и щеше да разполага със съдебни заповеди, които се отнасяха и до якудза.

Но също като всеки червей, Ко притежаваше таланта да се измъква през тесни дупки.

— Оширо, свалям те от този случай. Отвличането на сестра ти компрометира преценката ти. Ще прехвърля командването на спецотряда.

— Те ви изпревариха, сър. Спецчастите поеха случая с отвличането още снощи. — Тя не си направи труда да му спомене, че беше приела последното обаждане от Фучида, *след* като командирът на спецотряда бе поел случая. Сега, като се замислеше, дори не му беше споменала за обаждането на Фучида или за искането на откуп. Тогавя бе твърде изморена, за да мисли за това, а сега вътрешният инстинкт ѝ

подказваше, че трябва да продължи по същия курс. Или може би това беше съдбата? Марико вече не бе сигурна дали прави разлика между двете.

Тя уговори нещата с Ко, разочарована, че беше успял да се изплъзне от капана ѝ, но доволна, че той не можеше да възрази срещу преместването на меча, без да се появят съмнения, че е вътрешният човек на Фучида. В десет часа сутринта Марико настани Шоджи до себе си в реквизираната полицейска кола, а в багажника прибра Славна победа, увит в дълъг калъф от синя памучна тъкан и положен в кутия, предназначена за пушки.

— Така — рече тя. — Първата задача е приключена. А сега как, за бога, ще успеем да се сдобием с меч номер две?

— Нали ви казах вчера — отвърна Шоджи. Днес отново бе облечена в бяло, пак Коко Шанел, с различен чифт големи тъмни очила. — Сега отиваме в дома на собственика му и ще го помолим да ни го заеме.

— Аха.

— Ще помолим учтиво, разбира се.

— Аха.

— Сигурно се шегувате.

Марико спря полицейската кола с пуснат буркан до бариерата, която ограждаше императорския дворец. Тежка стоманена верига свързваше бетонните колони. Цялата ограда беше практична, но украсена с орнаменти, декоративна по един способен да спре движеща се с висока скорост бронирана кола начин. Зад оградения периметър се простираха няколкостотин метра бял чакъл, преградени от отсрещната страна със зелена метална ограда и ров. Полегатите основи на замъка се издигаха от водата и се извисяваха грациозно до височина, надвишаваща нивото на улицата, където бе паркирала Марико. От лявата ѝ страна преминаваше булевард, от дясната властваше шестнайсети век.

— Това? — Марико не положи никакви усилия да прикрие извителността в гласа си. — Тук ли искахте да ви докарам?

— Не ми звучи правилно. Има един по-тих вход, където колите могат...

— Какво могат колите? Просто да влязат? За да попитаме дали императорът е зает?

— Ами да.

— Ами мамка му. — Марико трябваше да се досети. Тази жена говореше налудничави работи още от самото начало. А сега, я виж ти, оказа се, че наистина е луда. — Знаете ли, когато ми казахте да поема към императорския дворец, аз реших, че просто отиваме към квартала. Нали се сещате: „Стигни до двореца, а после завий надясно към там където трябва, по дяволите“. Не ми е приятно да го призная, но наистина не очаквах да се случи точно това.

— Има какво да научите за начина, по който да се обръщате към по-възрастните — поклати глава Шоджи. — Особено след като ще влизаме вътре.

— Къде вътре? В двореца? Няма да влизаме там. Дори и с полицейската кола. Трябват ви десет вида разрешителни, за да влезете там. Дори да успея да ги взема, пак ще ви е нужен цял месец, за да получите аудиенция. — Марико удари с юмрук по волана. — Защо изобщо си позволих да повярвам на думите ви? Мамка му!

— Има един страничен вход. От северозападната страна, доколкото си спомням, но както казвате вие, може да се наложи да пообиколите малко, преди да го намерите. И по-добре внимавайте какво приказвате.

— Няма да влезем вътре.

— Имате ли по-добра идея?

Тук вече я хвана натясно. Накрая, след като преодоля трафика и поредица напomniaщи лабиринт улици, Марико се озова пред висока дървена врата, монтирана в още по-високи дървени стени, през чиито амбразури се виждаха подрязани дървета.

— Аз съм Хаяно Шоджи — каза възрастната жена, когато охраната се приближи до колата. — Може ли, ако обичате, да съобщите на Негово величество, че бих искала да говоря с него?

Пазачът я изгледа точно така, както бе предвидила Марико. Но вместо веднага да я разкара, той рече:

— Мога ли да попитам за какво става въпрос?

— За смъртта на приятел на семейството — отвърна Шоджи. — И за един стар подарък.

— Изчакайте тук.

Марико се зачуди каква ли изненада ги очакваше. Отряд за обезвреждане на взривни устройства и половин дузина мъже с автомати бяха минимумът. Търпението ѝ постепенно се изчерпваше. И тогава, просто ей така, един униформен мъж ѝ махна с ръка да се придвижи напред.

Тя бавно премина през границата на фамилия императорски имот. Жълтеникавокафяв чакъл захрущя под колелата на полицейския автомобил и сянката му затъмни ниско окосената ливада, обрасла с разлистени дървета. Пред нея спря черна лимузина, която след миг полека потегли, следвана от Марико. Пътят криволичеше под зеления балдахин и когато излезе на открито, пред очите ѝ се издигаше елегантна кафява сграда с широк покрив и дъждовни вериги, спускащи се от улуците. Не, не *сграда*. *Дворец*. Това бе домът на императора.

Марико беше претърсена за оръжие и забеляза, че Шоджи-сан не бе подложена на това. След това, когато влезе в огряното от топла светлина фоайе, Марико установи, че пръстите на краката ѝ са потънали в най-люксовия килим, който бе виждала някога.

— Чувствам се *толкова* неподходящо облечена — подхвърли тя.

Когато един мъж, облечен в черен костюм, с издайническа издуптина под лявата ръка, ги поведе по белия коридор, Марико хвана Шоджи под ръка. Ламперията беше от тиково дърво, бежовият килим бе невероятно мек. Те стигнаха до всекидневна с тикови мебели, бели стени и пухкав дебел килим, които бледнееха в сравнение с трите панорамни прозореца, гледащи към спокойната и зелена водна градина. Клоните на скални кленове бяха надвиснали над безмълвно езерце, чиято гладка повърхност бе смуцавана единствено от случайни паднали червени листа. Изведнъж Марико се отпусна, макар в същото време да не се осмеляваше дори да седне, за да не смути почти музейното спокойствие.

И тогава се появиха те. Император Акихито бе облечен в синкавосив костюм, а сребрилата му коса беше сресана в безупречна прическа. Императрица Мичико носеше рокля с цвят на маслен крем и се усмихваше приветливо. И двамата бяха по-ниски, отколкото бе очаквала Марико — не по-високи от нея всъщност — и въпреки това около тях витаеше атмосфера, която можеше да опише единствено като царствена. И защо не, помисли си тя; сред обичайните им посетители

бяха шейхове, крале и президенти, и дори *те* трябваше да се чувстват невероятни късметлии, че са били допуснати тук.

Марико и Шоджи се поклониха ниско — от всички поклони, които Марико бе направила през живота си, този беше най-искреният. Техни Величества приеха гостите си благосклонно, като ги поканиха да седнат на белите дивани, от които се виждаше водната градина. На ниската масичка вече ги очакваха димящи чаши чай, подредени в идеална симетрия.

— Моите съболезнования, Шоджи-сан — каза императорът. — Тази сутрин научихме новината за кончината на сержант Кияма.

— Ужасна загуба — тъжно кимна императрицата. — Как се чувствате, Хаяно-чан?

Откъде познаваха те Ямада? Говореха искрено — *наистина* им липсваше — но Марико не се осмели да попита защо. И императрицата — тя се обърна към Шоджи, както би направил само един приятел, използвайки първото ѝ име и интимното обръщение — *чан*. Откъде се познаваха тези двете?

— Аз... справям се — отвърна Шоджи с въздишка. — Мога ли да ви представя детектив сержант Марико Оширо? Тя беше ученичка на Кейджи-сан. Освен това разследва убийството му.

— Аха — рече императорът. — Изказваме ви огромна благодарност. Смя да заявя, че сме чували за вас. — Той погледна към съпругата си, сякаш търсеше потвърждение, както може би се случваше във всеки един дом в Токио. Близостта им се стори изключително привлекателна на Марико.

— Да — отвърна императрицата. — Във вестниците писаха за вас, *нее*? Преди около година. Вие сте първата ни жена, повишена до детектив, нали така?

— Да — отвърна Марико със запъване. — Да, госпожо.

— Чудесно — каза императорът. — Нашите съболезнования за загубата на учителя ви. Сержант Кияма беше приятел на този дом от... о, от колко време? Отпреди мен със сигурност.

Марико се чувстваше замаяна като от алкохол. Императорът и императрицата бяха чували за нея. Бяха чели за нея във вестниците. На всичкото отгоре бяха стари приятели с Ямада-сенсей. Как беше възможно това?

Опита се да свърже точките. Реши, че императорът и императрицата са на същата възраст като дядо ѝ и баба ѝ, съвсем малко по-млади от Ямада. Кейджи Кияма: така го наричаха Шоджи и Техни Величества. И сержант, също като Марико. Полицай ли е бил Ямада? В младостта си, преди да стане професор? Не. Войната. Ямада-сенсей бе участвал във войната.

Внезапно тя си спомни нещо, което ѝ беше казал Ямада: „Има една стара войнишка поговорка — изчерпят ли се всички алтернативи, не може винаги да се разчита, че командирът ще вземе очевидното решение“. Тогава я бе накарал да се засмее, сега също ѝ стана смешно, но прикри смеха си зад лека усмивка. После осъзна, че императрицата може да я приеме като усмивка на срамежлива женица, а не на жена, която е успяла да стане сержант и детектив.

— Мога ли да попитам — заговори Марико, опитвайки се да вложи в думите си цялата учтивост, на която беше способна, — откъде Ваши величества познават Ямада-сенсей?

Императорът я погледна с почти незабележима усмивка. Изящността, която Марико постигаше с огромни усилия, при него се получаваше естествено, красиво, вродено, също като багрите на перуниката.

— Някога вашият сенсей притежаваше един меч — отговори той. — По време на войната той служеше на страната си в Гуадалканал — което за него бе по-голяма саможертва, отколкото за останалите, тъй като в същото време майка му умираше от рак на стомаха. Преди изпращането му там той остави меча на баща си. По молба на сержант Кияма баща му отнесе меча на моя баща. Заедно с Шоджи-сан, която тогава е била малко момиче.

Той се наведе напред, взе чашата си с два пръста и я поднесе към устните си. Марико се зачуди дали Ямада също е пил чай с него. Искаше ѝ се да бе научила по-рано, че също като нея и Ямада е изгубил родител заради рака. Искаше ѝ се да ѝ беше разказал за своите родители, за войната, за това, което се бе случило след края ѝ, и защо е трябвало да си смени името.

Но сега нямаше време да мисли за това. Императорът остави чашката си на масата и думите му привлякоха цялото ѝ внимание:

— Детектив сержант Оширо, има хора, които твърдят, че нашият дом е оцелял след войната благодарение на този меч. Нямам предвид

двореца. Той беше унищожен. Изгоря до основи. Не, имам предвид самия Императорски дом. Вашият сенсей разказвал ли ви е някога за този меч?

— Да, сър. Планински тигър, нали? Той каза... Според легендите, ако този меч се намирал в някой замък, той никога нямало да падне.

— Точно така — отвърна императорът. Бледите му очи се впериха в нейните и тя инстинктивно сведе поглед. — А какво ви е известно за по-съвременната история? Знаете ли, че баща ми предложил условия за капитулация преди трагедията в Хирошима? Американците поискали безусловна капитулация, а генералите на баща ми предложили само едно условие: Императорският дом да остане начело на държавата. После дошла Хирошима, после Нагасаки. След това американците приели капитулацията на страната ни без всякакви условия, но с една уговорка: Императорският дом да остане начело на държавата.

— Ваше величество — удиви се Марико, — да не би да казвате, че Планински тигър е запазил Императорския дом? Че съюзниците са щели да свалят баща ви, ако Ямада не му беше дал меча?

— Няма как да знаем. Драмата на историята не може да бъде повторена. Знаем само, че баща ми е притежавал меча и е останал на трона. Ако този меч е имал нещо общо с това, значи сержант Кияма ни е дал най-великия дар, който е получавал някой император. И оттогава той е приятел на семейството.

Зашеметена, Марико заби поглед в пода. Възможно ли беше това? Възможно ли бе Ямада да е спасил Япония? *Гайджин* може би нямаше да успеят да го разберат, но без император Япония не беше Япония. Онези шейхове и президенти не бяха императори. Тяхното могъщество идваше от богатството им — или още по-зле, от гласовете на народа им. Този мъж внушаваше благоговение, като просто седеше на дивана пред нея.

И нейният сенсей го бе познавал — достатъчно добре всъщност, за да може един стар приятел, който иска аудиенция, да я получи, като просто почука на вратата. Марико внезапно осъзна, че Ямада го е познавал достатъчно добре, за да може с едно телефонно обаждане да убеди Императорския дом да накара един досаден полицейски лейтенант да престане да пречи на един от своите детективи. Когато бе

попитала Ямада на кого е звънял в ТСУП, тя изобщо не предполагаше, че нещата са стигнали толкова нависоко. Дори следващият ѝ въпрос за офиса на кмета беше далеч от истината. Мисълта, че Ямада бе потърсил помощта на императора от нейно име, беше достатъчна, за да ѝ секне дъхът.

— Точно заради Планински тигър сме дошли — каза Шоджи-сан и думите ѝ подадоха на опияненото, зашеметено съзнание на Марико нещо, в което да се вкопчи. — Ваше величество, Кейджи-сан беше убит заради неговия Иназума. Животът му бе отнет от друг Иназума. Ветровете на съдбата са се завихрили в тайфун. Мисля, че мечът на Ваше величество е част от тази буря.

— Мислите! — обади се императрицата с усмивка на лицето. — Хаяно-чан, вие казвате „мисля“ тогава, когато всеки друг би казал „сигурен съм“.

— Нищо не е сигурно в бъдещето — поклати глава Шоджи.

— Ах! — изтърси Марико, осъзнавайки, че постъпва грубо, като прекъсва разговора им, но просто не успя да се сдържи. — Шоджи-сан, от мига, в който се срещнахме, вие ми говорите така, сякаш можете да видите бъдещето. Сега Нейно величество говори с вас така, както аз говоря с по-малката си сестра и очевидно също вярва, че вие виждате в бъдещето. Моля ви, кажете ми какво става.

За един продължителен миг се възцари пълно мълчание и Марико се уплаши, че ги е обидила. След това, отмествайки поглед от Шоджи, тя видя, че императорът и императрицата се усмихват така, както сигурно се усмихваха на малкия си правнук, сякаш намираха грубоватостта ѝ за много симпатична.

— Детектив сержант Оширо — отговори императорът, — още от войната Шоджи-сан е пророчицата на моето семейство.

— Пророчица?

— Гозе е старата дума. А относно това, че съпругата ми я нарича Хаяно-чан, ами те двете станаха близки приятелки от мига, в който се срещнаха. Кое то беше на сватбата ми, смея да заявя.

Сивите му очи се обърнаха към императрицата, която леко кимна. Всяко нейно движение бе изпълнено с грация. Марико си помисли, че в сравнение с нея сигурно изглежда като орангутан в бална рокля. Досега никога не ѝ беше хрумвало, че императрицата може да има лични приятели. След като тази мисъл се появи в главата

й, тя се зачуди защо винаги бе смятала, че монарсите водят живот в самота. Никога не се беше чувало, че са играли голф например, както се знаеше за премиер-министъра.

— Съжалявам, ако прозвучи нетактично — обади се Шоджи-сан, — но се чудя дали можем да върнем разговора ни към меча. Мисля, че той ще играе важна роля в следващите събития. Ако е така, Оширо-сан трябва да го владее.

Владее. Не носи. Не да го предаде като откуп. Да го владее. Какво ли точно бе видяла Шоджи в бъдещето на Марико?

И как така тя беше започнала да вярва, че Шоджи може да предвижда каквото и да било? Гозе просто принадлежаха на приказките.

Но същото се отнасяше и за магическите мечове.

Бяха се случили толкова много странни неща, и то в такава бърза последователност, че мислите на Марико течаха несвързани и накъсани. Тя например не беше съвсем сигурна кога си е тръгнала от императорския дворец, нито от колко време държи тежкия копринен калъф в ръцете си. Помнеше разточителните прощални слова и благодарности и бавното отдалечаване на колата през зелената ливада под лекия дъждец. После внезапно се озова обратно в света, спряла на червен светофар, а личният меч на императора лежеше в скута й.

Той беше наполовина по-лек от Славна победа нетърсена и бе малко по-къс от ръката й. Поне това можеше да разбере, без да го вади от ножницата му — всъщност без дори да го вади от черния му копринен калъф. Императорският печат, кръгъл, стилизиран цвят на хризантема, беше избродиран в златно върху калъфа, който бе завързан здраво с красиво изплетена златна връв *кумихимо*.

Сепна я пронизителен звън. Мобилният й телефон. Намираше се някъде наоколо. Докато го търсеше, тя осъзна, че губи концентрация. Четири часа сън, убийството на Ямада, отвличането на Саори — всичко се натрупваше.

Накрая намери телефона и го отвори.

— Да?

— Знаете кой се обажда.

— Да.

— Мечовете са у вас.

— Да.

Колата, която се движеше зад Марико, избийска и я стресна. Тя изсумтя и възнаградя шофьора със среден пръст и няколко подобрени думички, които доведоха до едно „Много хубаво!“ от Шоджи.

— Кой е с вас?

— Никой. — На Марико й се наложи да превключи на първа, докато държеше телефона до ухото си и се опитваше да попречи на меча да се изплъзне от скута й, но успя да се справи. — Нуждаех се от помощ, за да взема втория меч. Човекът, който ми помогна, е с мен в колата. Тя е стара. Не представлява заплаха за вас.

— Хм! — рече Шоджи.

Фучида изръмжа. Най-накрая й нареди:

— Болница „Свети Лука“. Отивайте там веднага. Включете телефона си на говорител и го оставете в скута си. Ако чуя да говорите с някого, сестра ви умира.

Марико чу тихото изхлипване на Саори и направи каквото й беше казано.

— Ще стигна по-бързо до там, ако пусна буркана и сирената.

— Дори не си го помисляйте. Кажете ми номера на полицейската кола.

— Пет-пет-три.

— Ако лъжете, сестра ви умира. Ако видя полицейска кола с номер, различен от пет-пет-три, тя умира.

— Намирате се в болница, Фучида-сан. Известно е, че полицаите се отбиват там от време на време.

— Млъкнете. Направете каквото ви казах.

Марико усещаше как напрегнатостта му нараства. В гласа му се долавяше свирепа нотка и той продължи да ръмжи тихо.

— Идвам след малко — каза тя.

Кулите близнаци на Международната болница „Свети Лука“ бяха най-високите сгради в полезрението ѝ. Доминираха синьото стъкло и острите ъгли, а кулите бяха свързани помежду си — някъде на две трети от височината на по-ниската и по средата на по-високата — с пешеходна алея, която отразяваше отблясъците на проникващата през тънката облачна покривка слънчева светлина. На Марико болницата ѝ изглеждаше като нещо, построено от конструктор „Лего“.

— Тук съм — съобщи тя в телефона.

— От другата страна на улицата има една сграда. Единствената, която е в строеж. Паркирайте колата пред вратата.

Марико изпълни нарежданията му, намери пепелявокафявата сграда и спря полицейската кола пред импровизираната фасада: висока два метра шперплатова стена, прикрепена към метално скеле посредством дебели „свински опашки“, промушени през пробити с бургия дупки. Вратата представляваше обикновен правоъгълник, изрязан в шперплата, прикрепен към него с панти и заключен с верига и катинар. На нея имаше табела с надписи „НОСЕНЕТО НА КАСКА ЗАДЪЛЖИТЕЛНО“ и „НЕ ВЛИЗАЙ“. След като угаси двигателя, тя попита:

— Искате ли да изключа високоговорителя? За да не ви чуват хората?

— Да. Направете го. Излезте от колата сама.

Марико натисна бутона на високоговорителя с палец, после притисна телефона към бедрото си.

— Изчакайте пет минути и се обадете в полицията. — Тя говореше тихо и бързо, като междувременно извади своя зигзауер Р230 от жабката. — Радиостанцията се намира пред дясната ви ръка. Просто натиснете бутона и говорете. Кажете им къде се намирам и че съм с Фучида и заложничката. Разбрахте ли?

Шоджи кимна и лицето ѝ се изкриви, когато Марико дръпна затвора на пистолета, за да се увери, че в цевта има патрон —

несръчно движение, тъй като с дясната си ръка притискаше телефона към крака си.

— Това пистолет ли е? — попита Шоджи.

— Разбира се — отвърна Марико. — Нали не очаквате да вляза вътре и да го предизвикам на дуел с мечове?

В следващия миг вече беше на телефона и говореше на Фучида:

— Съжалявам, изпуснах телефона. Много съжалявам. Моля, не се сърдете.

Дали бе вложила достатъчно уязвимост в гласа си, за да го убеди? По всичко личеше, че да.

— Заради подобни глупости сестра ви ще умре. Не го правете отново — каза Фучида.

Ядосан, помисли си Марико, но не неуравновесен.

Тя излезе от колата и измери с поглед сградата. Големи прозорци: отлични възможности за снайперисти, стига да можеше да извика някой. Фучида чуваше всяко нейно движение, а Шоджи, един от последните динозаври в Токио, нямаше мобилен телефон, иначе Марико щеше да го използва, за да изпрати есемес. Но това нямаше значение. Прозорците имаха огледални стъкла и под лъчите на обедното слънце всичко зад тях ставаше невидимо.

Тя се погрижи Фучида да вижда ръцете ѝ, ако случайно я наблюдаваше отвътре, след което се наведе отново в колата, за да извади Планински тигър. Пистолетът се притисна болезнено в плаващите ѝ ребра, но тежестта му ѝ действаше успокоително. Придърпа сакото си напред, за да го покрие, и притисна лакътя си поблизо до тялото, за да го прикрие по-добре.

Когато се изправяше, палката я прободеше в гърба. Тя също беше прикрепена към колана ѝ, пъхната в малкия си кобур. Марико никога не бе използвала кобура при работата си на терен — носеше цивилни дрехи горе-долу откакто притежаваше електрошокова палка, а големият черен жезъл нямаше място в цивилния гардероб — и сега адски се надяваше, че изваждането ѝ ще е толкова лесно, колкото го помнеше. Сакото и без това щеше да забави движенията ѝ, но не можеше да мине без него, ако искаше да скрие оръжието си. Всъщност сакото ѝ не беше достатъчно дълго, за да го прикрие напълно, но колата щеше да попречи да бъде забелязан откъм сградата — стига Фучида наистина да беше в нея. Ако се намираше в болницата от

другата страна на улицата, тя може би току-що му бе разкрила скритото си оръжие.

По дяволите. Но вече нищо не можеше да се направи. Продължавай да вървиш. Съсредоточи се.

Марико дръпна ръчката за багажника, затвори шофьорската врата и отиде отзад, за да извади Славна победа нетърсена. Тогава осъзна, че няма как да носи едновременно и двата меча. Не и докато държи телефона, притиснат към ухото си. Те заслужаваха много по-голямо уважение от това да бъдат носени заедно под мишницата ѝ. Но имаше ли друг избор?

— Извинявайте — каза им тя, докато вървеше към вратата в шперплатовата стена.

— Катинарът е отключен. Просто го дръпнете.

Беше по-лесно да се каже, отколкото да се направи, поне за някого с два меча, две скрити оръжия, телефон и ребра, които ужасно боляха. Но тя отвори вратата и пристъпи в хладната тъмнина, която цареше зад нея.

— Прекарайте отново веригата през вратата. Заклучете я с катинара.

Марико се замисли върху разположението на сградата. Откъм прозорците с изглед към улицата нямаше пряка видимост към тази врата. Хората, които стояха отвън пред нея, щяха да се виждат, но след като вече се намираше под дървените дъски на скелето, тя се скриваше от погледа. И никой от страната на болницата, която гледаше към улицата, не би могъл да я види. Тя притисна телефона с рамо към ухото си, раздрънка леко веригата и щракна катинара само в единия ѝ край. Подкреплението едва ли щеше да дойде навреме, но нямаше намерение допълнително да затруднява работата им.

Не знаеше дали Шоджи ще успее опипом да разбере как работи радиостанцията. Не знаеше и дали Фучида се бе досетил да вземе полицейски скенер със себе си, за да подслушва комуникациите. Дали една пророчица можеше да предвиди подобни неща? Бих дала всичко, помисли си Марико, за да узная какво ще се случи през следващите три минути.

Фучида беше подбрал подходящата сграда, ако си търсеше място, в което изпратените на помощ полицаи щяха да видят доста зор, за да проникнат. Покривът може и да бе достатъчно голям, за да бъде

спуснат там с хеликоптер тактически екип, но стърчащите наоколо небостъргачи щяха да оказат влияние върху скоростта и посоката на вятъра, а шумът от роторите със сигурност щеше да ги издаде. На приземния етаж не можеше да няма втора врата — противопожарните правила го изискваха дори за наполовина изтърбушените сгради, които бяха подложени на саниране — но Фучида не ѝ беше казал къде се намира, а Марико нямаше време да я търси. В болницата сигурно имаше няколко полицаи, които щяха първи да реагират на повикването, ала никой от тях нямаше да е от спецчастите, а дори и да беше, нямаше да разполага с данни за разположението на сградата. Нито пък щеше да има телефонна връзка с някой психопат, който да му дава указания за правилната посока.

— Петият етаж — нареди Фучида. — Стълбището се намира право срещу вас, в задната част на сградата.

Беше обмислил всичко. Когато стигнеше до него, щеше да е доста запъхтяна. Дори да имаше асансьор, той щеше да е блокиран на етаж на Фучида, а петте етажа осигуряваха достатъчно разстояние, за да не успее да стигне до приземния етаж преди асансьора. Фучида дори си бе направил труда да наръси стъпалата с натрошен цимент — ако Марико беше успяла по някакъв начин да се свърже със спецчастите, на тях щеше да им е дяволски трудно да се изкачат по стълбището, без Фучида да ги чуе.

Когато стигна до петия етаж, Марико видя силуетите на две фигури, очертани на фона на панорамния прозорец, който заемаше голяма част от задната стена. Едната беше мускулеста и в дясната си ръка държеше извит меч, чийто връх бе насочен към недовършения бетонен под. Другата фигура, слаба като вейка, седеше на единствения стол в помещението — който всъщност беше единствената мебел на целия етаж. Когато се приближи, Марико успя да различи дългите, дебели „свински опашки“, които привързваха китките и глезените на Саори към квадратните стоманени крака на стола. Видът на сестра ѝ накара сърцето ѝ да се свие.

Единственият друг източник на светлина освен прозорците бе висок, самотен правоъгълник в дъното — асансьорът, чиито врати зееха отворени. На различни места в помещението се виждаха купчини струпани сандъци с балатумни плочки, които бяха достатъчно високи, за да може зад тях да се скрие човек. Големи парчета гипсокартон

стояха облежнати на стените като подредени по рафтовете огромни книги. До асансьора беше оставена голяма кутия с инструменти, която закриваше гледката към цялата задна част на етажа. Дори да бе дошла с партньор, прочистването на помещението щеше да е същински кошмар. Марико можеше само да се надява, че Фучида е дошъл тук сам.

Голият меч трябваше да е достатъчен, за да привлече вниманието ѝ. Безпомощната ѝ сестра би трябвало да е достатъчна. Но Марико беше детектив, умът ѝ запомняше детайлите, независимо дали тя го искаше или не. Забелязваше всичко в стаята, без да забавя крачка, докато се приближаваше до най-близкия сандък с подови плочки. Тези неща бяха плътни, може би достатъчно, за да спрат куршум, макар че не можеше да си представи Фучида като стрелец. Дори да бе имал намерението да я застреля и да приключи с тази история, сега мечът го бе обсебил напълно. Ако Ямада беше прав, Красивата певица нямаше да му позволи да смени оръжията.

Мечът на Фучида бе дълъг колкото ръката му и той стоеше толкова близо до Саори, че Марико не се осмели да рискува и да стреля по него. Зигзауерът беше деветмилиметров, твърде малък, за да гарантира смъртоносно попадение при първия изстрел. Освен това Фучида бе избрал мястото си добре. Единственото нещо зад гърба му беше тънкото стъкло на прозореца, а зад него болницата „Свети Лука“. Тя не можеше да стреля, докато помещението не бъде прочистено.

— Вече сме тук — каза Марико и остави мечовете върху пълния сандък. — Сами.

— Не сме сами — отвърна Фучида. — Сестра ви е тук, за да ни прави компания.

Добре, помисли си Марико. Може и да лъжеше, но според нея не беше така. А ако казваше истината, значи стаята бе чиста.

— Можете да я пуснете вече. Мечовете ви са тук.

— Не съм идиот. Искam първо да ги видя.

Марико извади Славна победа нетърсена от памучния ѝ калъф, измъкна острието ѝ наполовина от ножницата и го прибра отново вътре. Постъпи по същия начин и с императорския меч.

Фучида направи една крачка към двата Иназума, после направи още една. Саори все още се намираше в обсега на меча му. Зад гърба му все още имаше хиляди пациенти, които можеха да разчитат

единствено на късмета си за защита от рикоширали куршуми. Марико се опита да разгадае психическото му състояние, но лицето на Фучида все още се намираше в сянка.

Още две стъпки към мечовете. Той се движеше бавно, сякаш се опитваше да върви срещу вятъра с петдесеткилограмова раница на гърба. Когато продължи да се приближава с огромни усилия, Марико започна да различава повече подробности от тялото му, но не и лицето му. Досега бе смятала, че е облякъл плътно прилепнала тениска, може би от ликра, с претенциозна шарка. Сега видя, че рисунката на дясното му рамо всъщност е татуировка — сложна паяжина — а около другото му рамо беше увита змия или дракон. Косата му бе дълга и права, вързана на конска опашка и покрита с *хачимаки*, традиционната кърпа за глава на самураите. Това не беше добър знак. Пилотите камикадзе си връзваха *хачимаки* на главите, преди да отлетят и повече да не се върнат.

Красивата певица сияеше под слънчевата светлина. Тя беше потънка от всички мечове, които Марико бе виждала, и навяваше асоциации за зловещите, изящни нокти на пантера, за острата извивка на опашка на акула.

Още крачка и Фучида се озова на почти един меч разстояние от Марико. Силуетът му засенчваше напълно Саори, което допълнително попарваше всяка надежда за точен изстрел. Но той като че ли напълно бе забравил за присъствието на Марико. За него на света не съществуваше нищо друго, освен мечовете — мечовете и онази невидима сила, срещу която се противопоставяше при всяко свое движение.

Марико се отмести много бавно от двата Иназума, извивайки тялото си така, че той да не може да види скритата зад хълбока ѝ ръка.

Фучида се приближи отново. Още една стъпка и щеше да е в обхвата на палката. Неговото тяло също бе извито настрани, като дясната му половина бе насочена към прозорците и пленничката му, сякаш Красивата певица се опитваше да му попречи да се доближи до другите два меча. Той направи още една крачка и се приближи достатъчно, за да може да докосне мечовете. Марико се напрегна. Красивата певица отново го дръпна назад, извън обхвата ѝ. Но волята на Фучида се оказа по-силна от тази на сабята. Той протегна ръка и положи лявата си длан върху ножницата на Славна победа.

Електрошоковата палка се стовари върху ръката на Фучида, пронизвайки я с 850 000 волта. Той изрева и бързо я отдръпна. Марико скочи напред и заби предната част на палката в гърдите му. Фучида я сграбчи с голата си лява ръка. Марико натисна бутона. Болката не означаваше нищо за него, той просто изтръгна палката от ръката ѝ.

Тя издрънча на пода, а той се обърна към Марико, която бързо се изтегли зад сандъка с подови плочки, единственото ѝ укритие. Лицето му вече беше напълно осветено и изглеждаше ужасяващо. Устните му бяха тъмни, както и основата на миглите му. Кожата му, покрита изцяло от татуировки, се надипли, когато той вдигна Красивата певица над главата си. В средата на гърдите му един буда се гърчеше в пламъци, посечен също от меч.

Ръката на Марико се стрелна към зигзауера. Тя измъкна пистолета от кобура, хвана го с две ръце и го насочи към зловещия буда.

Острието полетя надолу.

Пистолетът не стреля.

Внезапно кръвта в ръката на Марико пламна като бензин. Макар да не отместваше поглед от окървавения меч, съзнанието ѝ намери време да отрази изгарящата болка. Опита се да стреля пак по него и болката отново прониза ръката ѝ.

Фучида беше отрязал показалеца ѝ.

Видът на осакатената ѝ ръка я ужаси. Макар и разярен, той бе запазил достатъчно самообладание, за да отреже само пръста ѝ. Ямада беше прав от самото начало: Фучида бе майстор.

Той се обърна към нея и Марико отстъпи назад. Нещо я удари в задника — сандъкът с плочки. Марико потърси слепешком мечовете, напипа един с лявата си ръка и се опита да заобиколи сандъка. Фучида беше по-бърз и се придвижи заедно с нея.

Единствено чистият късмет помогна на Марико да избегне следващото нападение на Фучида. Тя инстинктивно вдигна ръце, за да се предпази от третата атака, и отново чистият късмет ѝ помогна да парира острието му със своя зигзауер. Сблъсъкът изби пистолета ѝ в другия край на стаята. Секунда по-късно тя би могла да е мъртва, ако Фучида се беше намирал в позиция за удар. Но той замахваше диво, неовладяно. Бе изгубил равновесие, осигурявайки на Марико достатъчно време, за да може тя да издърпа меча си.

За малко да го изпусне от хлъзгавите си от кръвта пръсти. Едва когато лявата ѝ ръка намери дръжката, успя да го стисне здраво. Фучида отново я нападна и този път обучението на Ямада си каза думата. Тя отстъпи в страни и контраатакува.

Но Фучида беше по-добър фехтовач. Той отстъпи бързо назад и избягна острието ѝ, след което отново я притисна.

Атаката ѝ трябваше да го достигне. Но пък мечът ѝ би трябвало да тежи два пъти повече. Тя го погледна и установи, че държи в ръцете си Планински тигър.

Беше изгубена. Никога не се бе обучавала да се бие с подобен меч. Той беше лек, малък, адски бърз, но сега всичко, което бе научила за спазването на дистанция, беше безполезно. По-дългото острие на Славна победа ѝ даваше солидно преимущество. Тигърът изглеждаше още по-къс и от Красивата певица, а ръцете на Марико определено бяха по-къси от тези на Фучида. Той беше и по-добър боец с по-голям опит, а тя вече кървеше и бе уплашена.

Фучида се приближи към нея. Марико отстъпи назад. Той скочи напред, целейки се в гърлото ѝ. Марико замахна към ръцете му. Пропусна, но му попречи да достигне целта си.

— Ямада не си е губил времето в последните си дни, а? — Фучида се подсмихна подигравателно. — Да не би да се мислиш за фехтовачка?

Марико не се мислеше за никаква. Единственото, за което можеше да мисли, беше осакатената ѝ ръка. Сърцето ѝ блъскаше в гърдите така, както боксьор блъскаше боксовата си круша.

— Вземай си меча и се махай — каза тя.

— Ти си просто едно кротко мъниче, нали? По телефона ми се правеше на много безпощадна. И трябва да ти призная: голям кураж се иска да дойдеш тук сама. Но сега ще видим истинската ти същност. Когато картите се свалят на масата, ще се окаже, че си просто една ревлива ученичка.

Той се престори, че нанася удар. Тя се опита да го парира и пропусна. Фучида повтори, сега вече наистина, възползвайки се от острата ѝ реакция, и този път острието ѝ едва успя да избие неговото настрани. Той изръмжа, оголвайки зъби. Сега вече се беше ядосал. Дали защото Марико успяваше толкова време да издържи на атаките

му? Дали не искаше да приключи по-бързо с нея, а тя успяваше — като по чудо — да му се опре?

Без да спира да ръмжи, той се хвърли към нея и мечът му проблесна. Тя отстъпи встрани. Фучида се спъна в крака ѝ. Марико осъзна, че Ямада бе използвал точно същия похват срещу нея. Фучида се стовари на пода и тя твърде късно осъзна, че би могла да скочи до него и да го довърши. Но когато осъзна възможността, Фучида вече бе заел приведена стойка и стискаше меча си в ръка.

Марико погледна към Славна победа нетърсена. Мечът лежеше точно до него, скрит в ножницата си върху купчината подови плочки в сандъка.

— Вземай си меча и се махай — повтори тя, като се опитваше да прогони отчаянието от гласа си.

— О, ще го взема — отвърна Фучида. Той се изправи, прехвърли Красивата певица в лявата си ръка, а с дясната сграбчи дългата дръжка на Славна победа. — И ще те убия с него. А после ще убия и сестра ти с него.

Мастилените линии на ръката му се нагънаха. Изведнъж той се хвърли към нея, замахвайки с Красивата певица. Върхът на острието му премина на доста голямо разстояние от Марико и за части от секундата тя си помисли, че отново финтира, подготвя се за втора атака. Но след това осъзна какво става всъщност — не я беше нападнал Фучида.

А Красивата певица.

Тя се опитваше да го отдалечи от другото оръжие. Но дори с помътнен разсъдък, Фучида притежаваше невероятна воля. Той се приближи с тежки стъпки до Славна победа нетърсена и с едно бързо движение измъкна масивното острие от ножницата му.

Човек би трябвало да притежава невероятна сила, за да размахва Славна победа с една ръка, ала Фучида беше невероятно силен. Очите му се бяха разширили, в тях гореше налудничав пламък, главата му се въртеше на всички страни, сякаш търсеше най-добрия ъгъл, от който да нападне. Накрая той се приближи към Марико, като размахваше и двата меча, и от опръсканата му със слюнка уста се разнесе маниакален крясък. Марико се завъртя странично и скочи напред, замахвайки с Планински тигър.

Славна победа издрънча на пода, все още стискана от половината ръка на Фучида.

Той дори не обърна внимание на удара. Хвърли се към нея и преди Марико да успее да възстанови равновесието си, тя почувства как Красивата певица я пронизва през корема. Фучида заби острието чак до дръжката му. Целият свят изчезна, потопен в болка.

Не. Не целият свят. Тя все още имаше меч и мишена. С последни усилия Марико успя да забие Планински тигър странично в гръдния кош на Фучида. Прониза белите му дробове и окървавеният връх на меча щръкна от другата страна на тялото му.

Двамата паднаха заедно. Марико не почувства удара на главата си в бетонния под. Пъргавият ѝ детективски ум не реагира, когато тя повърна, нито когато мехурът ѝ се освободи неволно, нито когато тялото ѝ започна да се гърчи в агония. Вече не чувстваше дори болката от отрязания си пръст. Целият свят се потопи в бяла мъгла и единственото, което остана, беше Саори.

Саори пицеше и плачеше и умоляваше Марико да не умира. Но тя умря.

Две мълнии я пронизаха в гърдите.

Миризмите се завърнаха: кръв, озон, урина, повръщано, прах, пот. Последваха ги звуците. Саори продължаваше да плаче. Някой каза: „Върна се. Продължавай да натискаш тук“. От време на време се чуваше влажен гъргорещ звук, който се губеше сред останалите звуци, но идваше достатъчно отблизо, за да може Мариико да го чуе. Едва след няколко повторения тя осъзна, че това е собственото ѝ дишане.

За щастие осезанието ѝ все още не функционираше, обезсилено от хиповолемичния шок. Но и без това нямаше какво толкова да види — само неясни фигури, които се движеха в бялата мъгла. Усещаше вкуса на кръв и повръщано. В устата ѝ на равни интервали влизаше студен въздух с вкус на пластмасова бутилка.

Нямаше усещане нито за време, нито за продължителност. Чуваше как Саори плаче и после изведнъж всичките ѝ сетива се изключиха, а когато отново се върна в съзнание, предишните шумове ги нямаше. Чуваше се някакво пиукане и звук от механично вкарване и изкарване на въздух през някаква тясна тръба някъде наблизко. После всичко отново изчезна и тя се свести в море от болка. После имаше мъгла и светлина. После нищо.

И тогава, след хиляди подобни откъси — или може би само десетина? — Мариико отвори очи. Плуващите наоколо сенки постепенно се оформиха в плочки на тавана, алуминиева релса на завеса, горен ъгъл на дървена врата.

— Събуди се — чу Мариико гласа на Саори, след което няколко нови сенки постепенно се изчистиха до разплаканите, но усмихнати лица на майка ѝ и сестра ѝ. — Помислих, че съм те изгубила — каза Саори, а майка ѝ рече едновременно с нея:

— Знаех си, че ще успееш.

Но Саори продължи да говори и думите се изливаха хаотично от устата ѝ, като снежинки във виелица.

— Бях натикана там, не можех да направя нищо, не можех да помръдна. Можех само да те гледам как умираш. Толкова много

съжалявам, Мико-чан.

Марико се опита да отговори, ала установи, че нещо бе залепено към устата ѝ. Не можеше да помръдне челюстта си, а дори и да можеше, в устата ѝ бе затъкнато нещо. Тя изпъшка и в този миг Саори и майка ѝ изчезнаха, избутани встрани от цял поток медицински сестри.

Минаха още двацет и няколко часа, преди Марико да започне да идва в съзнание за повече от няколко секунди, и през тези часове всеки миг на свестяване се сливаше със следващия. В единия момент тя разговаряше със сестра си; след това примигваше и при отварянето на очите си пред нея стоеше докторът, а през прозорците не влизаха слънчеви лъчи, а светлината от уличните лампи.

— Ужасно, ужасно съжалявам — каза сестра ѝ.

— Вие сте голяма късметлийка, Оширо — заяви лекарят ѝ.

— Не си виновна ти, че те отвлякоха — рече Марико на Саори.

— Не можахме да спасим пръста ви — поклати глава лекарят. — Когато успяхме да ви стабилизираме, той вече бе престоял твърде дълго време в лед. Съжалявам.

— Съжалявам — каза Саори.

— Какво стана с меча на императора? — попита Марико.

— В спешно отделение — отвърна лекарят. Марико не можа да разбере на кой въпрос ѝ отговаряше.

— Повече никога няма да правя така — обеща Саори и я прегърна силно.

Марико заспа в ръцете ѝ и когато отново се събуди, умът ѝ се беше избистрил.

В стаята проникваше светлина, сигурно беше рано сутринта, и някой стоеше в долния край на леглото на Марико.

— Здравей — каза тя.

Нейният лекар, който носеше очила и имаше прическа като на Мо Хауърд, я погледна над кафявата папка, чието съдържание четеше.

— О! — усмихна се той. — Вече сте будна. И трябва да ви кажа, че изглеждате много по-добре от вчера.

Той беше около трийсетте, бе започнал да си отглежда коремче и от леглото на Марико ѝ беше трудно да определи колко е висок.

— Къде е мечът на императора? — попита тя.

— Онзи, който стърчеше от корема ви, когато ви докараха в спешното? Долу още говорят за вас, да знаете.

— Не — каза Марико.

— О, да. Доста ги впечатлихте, Оширо. Голяма сте късметлийка. Първо, онзи, който го е забил в тялото ви, не го е извадил. Второ, когато сте паднали, сте се приземили на хълбок, а не върху меча. Трето, приятелката ви е повикала подкрепление тъкмо навреме.

— Приятелка?

— Да, сляпата жена. Тъкмо навреме. Знаете ли, че са ви докарали в болницата в клинична смърт? И в това сте извадили късмет: намушкали са ви в сградата точно срещу болницата. Били сте мъртва за около четири минути. Вашият късмет е направо свръхестествен. По всякаква логика не би трябвало да сте тук.

— Мечът, мечът на императора — настоя Марико, ужасена от спомена, че кръвта ѝ го бе обляла целия. — И другият. Къде са те?

— Не знам дали е императорски или не — отвърна лекарят със смях, — но колегите ви твърдят, че мечът, който е бил забит в тънките ви черва, е улика.

— Не този. Имаше още два. Къде са те?

Марико се опита да седне, но остра болка преряза червата и гърба ѝ. Със стиснати зъби, тя се отпусна отново на възглавницата си.

— По-спокойно — каза лекарят. — Не се опитвайте да разкъсате шевове си. Имаше още един меч, който полицията прибра от спешното. Беше забит в мъжа, когото донесоха заедно с вас. Той не бе извадил късмет. Сигурно щеше да умре от загуба на кръв от остатъка от ръката си, но и мечът го бе пронизал през белите дробове и беше засегнал низходящата аорта. Не е имал никакъв шанс.

— Шоджи-сан тук ли е? Сляпата жена? Трябва да говоря с нея.

— Спокойно, Оширо. Важно е да запазите спокойствие.

— Извинете. — Марико си пое дълбоко дъх. — Доктор... простете, но не си спомням името ви.

— Упойката е виновна. Името ми е Хаякава.

— Доктор Хаякава, имаше един меч...

— Не се тревожете за това — разнесе се познат глас и тя видя Шоджи, която бе застанала на прага между Саори и майката на Марико. Двете бързо се приближиха до леглото ѝ, като изоставиха Шоджи и избутаха доктор Хаякава от пътя си.

— Ти се събуди! — възкликна Саори.

— Здравсти — отвърна Марико. Не успя да каже почти нищо друго, смазана в прегръдките им. Когато се опита да ги прегърне в отговор, болката в червата отново я прониза.

— Очевидно ще трябва да продължа с визитацията — измърмори Хаякава и миг по-късно мястото му пред погледа на Марико бе заето от Шоджи-сан.

— Не се тревожете за Тигъра — каза тя. — Погрижих се да бъде отнесен у дома му.

Марико не намери сили да попита дали императорът ще ѝ прости, че бе окървавила фамилното наследство. Това щеше да почака.

Майка ѝ, която изглеждаше толкова изтощена, сякаш току-що беше родила дете, седна на един от тапицираните столове в стаята. Саори пусна Марико от прегръдката си, но стисна дланта ѝ в шепите си. Усещането беше непознато за Марико и само след миг тя се досети защо: показалецът на тази ръка липсваше и тя бе почувствала как Саори държи чукачето заедно с трите останали пръста. Някакъв инстинкт подтикваше Марико да се срамува от дефекта си, но тя нямаше никакво намерение да му се подчинява. Беше щастлива, че е жива, с девет или десет пръста, и за пръв път в живота ѝ мисълта за срама ѝ се струваше абсолютно незначителна.

Китките на Саори бяха увити в широки бинтове с цвѳета на кожата на бял човек. Превръзките бяха издути и през мъглата на размътения си ум Марико си спомни, че подобни превръзки увиваха и глезените на Саори. Опитвайки се да разхлаби „свинските опашки“, тя бе дърпала *наистина* силно.

— Ужасно съжалявам, Мико — рече Саори, готова да избухне в сълзи.

— Недей — каза Марико. — Не си направила нищо лошо, за да те отвлекат. Виновен е Фучида, не ти.

— Не става дума за това — отвърна Саори. — Бях пълна глупачка. Успях да се убедя, че нямам проблеми с наркотиците. Но всъщност имам, и ти го знаеше, а аз не те послушах. Ужасно съжалявам.

Марико отвори уста, за да отговори, но Саори ѝ даде знак да замълчи.

— Не ми казвай, че всичко е наред. Защото не е. Само че аз не го виждах. Мислех си, че това е *мой* проблем. Не знаех как се чувствахте ти и мама, като ме гледахте как се самоубивам, знаейки, че не можете да направите нищо, за да ме спрете. Но после, докато седях завързана на онзи стол, когато го видях да те убива и не можех да направя нищо... Съжалявам, Мико, ужасно съжалявам. Не знаех.

Марико преглътна и сви устните си в опит да не заплаче, ала не успя. Саори също плачеше и двете се прегърнаха толкова силно, колкото им позволяваха нараняванията.

— Повече никога няма да го направя — обеща Саори. — Кълна ти се, повече няма да докосна наркотик.

— Знам — отвърна Марико и си помисли, че макар да беше чувала тези думи стотици пъти, този път усещаше, че е различно.

И внезапно всичко това просто отлетя. Те отново бяха страхотните сестри Оширо, бърсеха сълзите си и се смееха смутено.

— Онзи доктор Хаякава — подхвърли Саори, — сладък е, *нее*?

— Да, сигурно. Не му обърнах особено внимание.

— Значи нямаш нищо против, ако аз...?

Марико се разсмя толкова силно, че едва не си разкъса шевовете.

— Саори, само за това ли мислиш?

— Ами и без това вече няма да се друсам. Нали трябва да насоча вниманието си към нещо.

Изчервената Шоджи-сан се прокашля с майчински авторитет.

— Донесохме ви нещо — каза тя, стиснала един брой на „Йомиури Шимбун“ в набръчканата си, окичена с пръстени ръка. — Аз, очевидно, не съм го прочела, но ми казаха, че името ви го има в две от заглавията.

— О, дайте го тук — ръката на Саори се стрелна към вестника. Тя се наведе над Марико и тялото ѝ се притисна върху нейното, принуждавайки разреза в корема ѝ да я ухапе болезнено в отговор. Марико потисна стенанието си. — Да, точно този е — потвърди Саори. — Всъщност вече е отпреди няколко дни. Съжалявам. Но чуй това: „Самурайски дуел на полицайка завършва с две жертви и едно чудотворно оцеляване“. И тази също: „Разбита е банда, занимаваща се с наркотици и отвличания“. Яко, а?

Марико почувства как нещо в нея се сви. Винаги се справяше по-добре с приемането на критика вместо с похвали. Но това беше останало в миналото; сега се съмняваше, че ще намери време да се срамува, дори ако я посрещнеха като герой.

Саори продължи да чете:

— „Полицаи от токийската полиция и агенти на *НАП* арестуваха дванайсет мъже и заловиха около петдесет и пет килограма кокаин по време на среднощна операция в токийското пристанище. Това е «най-големият кокаинов арест, извършван в Япония досега» — заяви лейтенант Такео Ко от ТСУП.“

Марико изстена.

— Не ми говори за този мъж.

— Да, гледахме го по телевизията. Изглежда е голям задник, *нее*? Както и да е, дрън-дрън-дрън, стойността на кокаина на улицата възлиза на петстотин милиона йени, обявена е гаранция, дрън-дрън-дрън... Ето го: „Арестите бяха извършени между полунощ и един и четирийсет и пет сутринта в Харуми 5-чоме на борда на товарния кораб от Лос Анджелис «Звездата на Южно море», който плава под бахамски флаг. Разследването, оглавявано от детектив сержант Марико Оширо, двайсет и седем годишна, доведе до откриването на новопристигнала доставка кокаин. Детектив Оширо беше хоспитализирана по време на арестите, затова командването бе поето от лейтенант Ко“. Извинявай, Марико. Сега ще се прехвърля на нещо по-приятно.

— Всичко е наред. Продължавай да четеш.

— Добре. „Според властите дванайсетте арестувани мъже са част от банда, ръководена от Шузо Фучида, за който се предполага, че е възнамерявал да финансира кокаиновата сделка с печалбата от продажба на антики от периода Хейан, получени като откуп при отвличане.“

Марико със закъснение осъзна написаното. „Йомиури“ бяха сбъркали: отвличането на Саори беше гамбит в последната минута, а не част от плана. Но пък Марико бе единствената, която можеше да поправи грешката, а през повечето време тя беше в безсъзнание и никой не би могъл да вземе интервю от нея. Щом тази мисъл ѝ мина през главата, тя се изненада, че ордите репортери все още не бяха нахълтали в стаята ѝ. Не знаеше защо се е получило така. Може би ТСУП бяха отцепили отделението — или пък Шоджи бе помолила Техни величества да се намесят — но каквато и да беше причината, Марико се радваше, че бе оставена на спокойствие с хората, които я обичаха.

Тя отново насочи вниманието си към Саори, която продължаваше да чете, изпълнена с възбуда.

— „От *НАП* заявяват, че при задържането на американския доставчик на Фучида те са работили заедно с американското Федерално бюро за разследване.“ Не, чакай, ето я интересната част: „Фучида беше убит при сблъсък с Оширо, която по време на отпечатването на вестника се намираше в критично състояние в болницата. Други жертви при полицейската акция няма. Дрън-дрън-дрън. Говорител на ТСУП заяви, че Оширо ще бъде «наградена за героичните си действия», като добави, че «бързата ѝ мисъл и незабавна реакция са спасили невинни животи»“. Искаш ли да ти прочета и другата статия?

— В която се казва, че съм била убита и съм се върнала от мъртвите? Не, благодаря.

— О, стига де. В нея пише и за мен.

— И там ли Ко обира всички лаври?

— Радвам се, че попита. Да видим.

Саори започна да чете и Марико се възхити на издръжливостта ѝ. Само допреди два дни тя беше жертва на отвличане — и на половин

секунда от това да се превърне в жертва на убийство. А сега отново бе станала по-малката сестра.

Марико си спомни думите на Ямада, че храната е по-вкусна, след като си преживял близка среща със смъртта. Беше чувала подобни истории за това как залезите са по-красиви и други подобни. Все още не бе виждала залез — единственият ѝ прозорец гледаше на изток — и щеше да приема храната си интравенозно, докато защитите от хирурзите черва не заздравеят напълно, но наистина бе установила, че открива красотата и в дребните неща. Жълтите лалета на шкафчето до леглото ѝ, ароматът им, начинът, по който венчелистчетата им сияеха под падащите под правилния ъгъл слънчевите лъчи — подобни неща наистина бяха специални. А и отвличането на Саори донякъде си беше почти близка среща със смъртта. Може би и тя приемаше света по подобен начин.

Марико изслуша статията до края и отбеляза, че макар репортерът да бе споменал за битката с мечове и получените наранявания, нищо не беше казано за съдбата на самите мечове. Тъй като Марико щеше да е прикована към леглото, докато лекарите не я освободяха, тя знаеше, че не може да направи нищо, за да проучи какво се е случило, но въпреки това въпросът я изгаряше отвътре: Къде беше Красивата певица?

Погребението на Ямада щеше да се състои във вторник следобед. Първоначално беше определено за неделя — два дни след като Марико се бе събудила от продължителното си бродене из анестетичните мъгли, но доктор Хаякава беше неумолим, че тя не бива да напуска леглото поне още три дни. Рискът от развитие на сепсис бе огромен. Марико се нуждаеше от непрекъснато наблюдение.

Хаякава беше мил и разбран човек въпреки навика си непрекъснато да се обръща към нея с „Оширо“. (Тя не можеше да очаква от него да схваща нюансите, отличаващи *сержант* от *детектив сержант*, но елементарната учтивост изискваше да използва поне Оширо-сан.) За разлика от много мъже на неговата възраст и за разлика от повечето негови колеги, с които се бе сблъсквала Марико, Хаякава не направи никакви опити да я опипва. Много лекари вярваха, че това е тяхно право, една от привилегиите на професията им, но на Хаякава като че ли му беше неудобно да прави такива неща. Или може би като знаеше, че се е върнала от отвъдното, след като бе убила въоръжен с меч социопат, той просто беше позволил на здравия разум да надделее над похотта.

Като се оставят скрупулите, здравия разум и либидото му настрана, той бе искрено загрижен за пациентката си, но когато се наложеше, Шоджи-сан можеше да бъде изключително убедителна. Тя принуди Хаякава да позволи на Марико да напусне леглото си ден по-рано, но само за сутринта, и то след като получи обещанието ѝ, че няма да се опитва да става от инвалидната количка. Освен това Шоджи успя да убеди директора на погребалния дом да отложи опелото на Ямада с два дни, за да може Марико да присъства.

Част от цветята бяха пристигнали още в събота следобед и бяха започнали да повяхват, но така или иначе опелото беше чудесно. Най-големият и най-богато украсен венец бе изпратен от самия император, а придружаващата го картичка беше подписана от Техни императорски величества и подпечатана със златната хризантема. Музиката бе Осмата симфония на Дворжак — факт, който Марико научи едва след

като Шоджи-сан го прошепна в ухото ѝ и който я накара да се разплаче. Тя изтри първата сълза с юмрук и се зачуди дали щеше да слуша точно тази музика вечерта, когато Ямада бе убит.

Марико беше най-младата от присъстващите. Да почетат паметта на Ямада бяха дошли прошарени професори от Тодай и едва кретащи ветерани от Великата война. Марико дочу шепот, че самите императорски величества щели да дойдат по-късно за частната сбирка пред урната на Ямада.

Когато всички заеха местата си и надгробното слово започна, Марико се почувства така, сякаш покривът се бе срутил върху главата ѝ. Количката ѝ като че ли се беше продънила в пода и пропадеше в бездънна яма. Сенсеят ѝ щеше да бъде погребан като Кейджи Кияма, име, което я изпълваше със съжаление. Не я притесняваше дискредитирането на името Ямада, а това, че никога не го бе разпитвала по-настойтелно за миналото му. А то беше наситено със събития: лейтенант във военното разузнаване; оцелял при първото американско въздушно нападение над родината им през Великата война; участник, а след това и военнопленник в битката за Гуадалканал. Понижен в сержант по неясни причини и въпреки това награден със звездата на „Висшия орден на Хризантемата“, нещо, което Марико не знаеше, докато не го чу в надгробното слово. Тя не можеше да не се замисли за пропуснатата в словото история, която обясняваше причината сенсеят ѝ да получи най-високото отличие в Япония, медал, който обикновено се връчваше само на императори и чуждестранни кралски особи.

Марико се чудеше как сенсеят ѝ се бе сдобил с такъв престиж, след като дори собствените му съседи сигурно не бяха чували за него. За тях той беше просто възрастният мъж, който живееше в къщата с красивата градина. Академичните му трудове бяха толкова специализирани, че едва ли щеше да ги прочете някой извън университетската програма по японска история. И въпреки това той бе награден от самия император и в скромната си спалня пазеше меч, който струваше милиони.

Но и по-странни неща се бяха случвали, помисли си Марико. Та нали същият този меч сега беше неин или по-скоро щеше да бъде, след като приключе случая Фучида. Предполагаше, че известно време оръжието щеше да стои заключено като доказателство, но след време

Славна победа нетърсена щеше да се върне при нея. Ямада-сенсей бе завещал всичко на Шоджи-сан, която бе приела къщата, но се беше отказала от меча и стотиците исторически книги. Мариико с готовност се бе съгласила да вземе книгите, макар че нямаше представа къде може да ги прибере. Славна победа обаче беше нещо съвсем различно и тя се бе опитала да отклони предложението.

— О, я тихо — беше казала Шоджи. — Нямам никаква полза от мечовете.

— Но той струва цяло състояние — бе възразила Мариико.

Шоджи само се беше усмихнала.

— И от него нямам никаква полза — бе отвърнала тя. — Когато човек стигне моята възраст, спира да се интересува от тези неща.

Към края на надгробното слово Мариико изплува от унеса си. Погледът ѝ попадна върху поставената в рамка до олтара черно-бяла фотография. На нея Ямада беше може би около шейсетте и очите му проблясваха, изпълнени с доброта. Той се усмихваше сдържано и късо подстриганата му коса бе значително по-гъста. Напълно очаквано беше облечен с традиционно кимоно. Мариико успя да запази присъствие на духа, докато не погледна към снимката и не прошепна тихо на себе си:

— Сбогом, сенсей. — Безвъзвратността на това сбогуване я накара да нададе безшумен вопъл и да стисне здраво очи, обвивайки с ръце сгушеното си в инвалидната количка тяло.

Тя забеляза, че Шоджи-сан не плаче.

— Аз вече изплаках сълзите си, скъпа — ѝ каза жената по-късно. — Трудно е, когато го видиш, че идва, но пък в дни като днешния ми е по-лесно.

— Видели сте смъртта му предварително?

— Аха.

— Значи сте можели да я спрете.

— Защо смятате така?

Мариико обърна количката си с лице към Шоджи, без да бърза, за да изчака колкото се може по-голяма част от тълпата да излезе от стаята. Тук-там се бяха събрали групички от по двама-трима души, потънали в разговор, но въпреки това Мариико се постара да говори тихо.

— Можете ли да видите и моето бъдеще?

— Бих казала, че виждам няколко варианта на бъдещето ви.

— Преди да отидем в двореца, преди да се изправя срещу Фучида, в колко от тези варианти умирах?

Шоджи сви рамене.

— Смъртта присъства в бъдещето на всеки един човек.

— Избягвате отговора на въпроса ми. В колко от тези варианти на бъдещето аз умирах от меча на Фучида?

— Във всичките.

Марико кимна.

— А в колко от тях се връщах?

— В нито един. Изненадахте ме.

— Значи ме оставихте да започна тази битка, макар да знаехте, че ще загина в нея?

— Не. Съдбата го направи. И съдбата ви даде меч, който е прочут със способността си да защитава. Освен това ви изправи срещу противник със сабя, която го изкушава да се бие, за да докаже любовта си към нея, както и меч, който наказва носителя си, защото той иска да се докаже в битката. И този двубой можеше да завърши само по един начин.

Марико не можа да сдържи обезсърчения си смях.

— Тогава нямах такова усещане.

— Разбира се, че не, скъпа. Може ли носеното от вятъра листо да види кой го подмята? Същото се отнася и за онези, които са подмятани от силите на съдбата. Вие, Кейджи-сан, ужасният му ученик — вие просто бяхте носени напред.

— Кейджи-сан. Имате предвид Ямада-сенсей.

Марико изглежда Шоджи по същия начин, както оглеждаше следите от борба на местопрестъплението: всичките улики си бяха там и само чакаха да ги постави по местата им. Най-накрая тя каза:

— Познавали сте го още от онова време. *Нее?* Знаете защо е бил награден с онази звезда от императора, нали? С Висшата хризантема.

Шоджи сви рамене, бръкна в голямата си черна чанта „Шанел“ и извади оттам един бледосин плик. Вътре имаше сгънат лист хартия, тънък като лучена люспица. Тя внимателно го подаде на Марико, която още щом го докосна, разбра, че това е нещо много старо и много ценно. Без да разгъва трошливото листче, прочете приличащите на паяжина драскулки:

„Хаяно-чан предвиди, че Мацумори или ще унищожи враговете си, или ще унищожи приятелите си, и сега се страхувам, че става дума за второто, тъй като тя също видя, че Япония няма да победи в тази война. Става ми лошо, като си помисля, че не успях да разгадая посланието ѝ навреме; можех да променя бъдещето, ако бях видял по-скоро онова, което тя ми показваше.“

— Това е писмо от Ямада — прошепна Марико. Разглеждайки го по-нататък, тя добави: — Написано е до баща му. Шова 17. По време на войната.

— 1942 година — уточни Шоджи. — Бях още малко момиче.

Марико препрочете абзаца. В главата ѝ прозвуча гласът на Ямада, който четеше думите, и тя се почувства по-добре от новосъздадената връзка с него.

— Част от това е деликатна информация — рече тя. — По онова време не са ли цензурирали писмата на войниците? Как е успяло да премине цедката?

— Кой би могъл да каже? Когато стане дума за Иназума, съдбата следва странни пътища.

— Значи е вярно, че сте предвидили загубата на Япония?

— Да.

Марико отново насочи вниманието си към писмото, разгъвайки го колкото се може по-внимателно. Страхуваше се, че с несръчната си четирипръста дясна ръка ще разкъса хартията. Този път започна да чете отначало, погледът ѝ пробягваше по избелелите паяжинести драскулки. „Още по-плашеща е мисълта, че родината ще падне и императорът ще бъде свален... — четеше тя. — Но същевременно ми се иска мечът да намери място в императорското домакинство. Ако Хаяно-чан е права и империята изгуби войната, ми се иска поне не американци, британци и руснаци да избират следващото правителство на Япония.“

— Не мога да повярвам. Но е истина, нали? Ямада е спасил Япония.

— Възможно е — отвърна Шоджи, като сви рамене. — Трудно е да се каже. През всичките тези години той също така носеше в себе си страха, че сме изгубили войната по негова вина. Веднъж имаше възможността да унищожи Красивата певица. Не знам колко неща щяха да се променят, ако беше успял да го направи, но кой би могъл да

каже? В стоманата на мечовете Иназума са изковани и силите на съдбата. Те със сигурност управляват участта на семейства и кланове, защо не и на цяла държава?

— Защо не? — повтори Мариико като ехо. — Но това звучи грандиозно, нали? Изгубили сме войната заради един човек, но същият този човек ни е спасил от това страната ни да се превърне в колония?

— По-добре е да се каже, че един човек е стоял на мястото, където двете нишки на съдбата са се преплели. Мнозина са следвали пътищата на тези нишки и са участвали в преплитането им. Кейджи-сан беше един от малцината, които извървяха и двата пътя.

— И вие сте го видели? Предварително?

— До известна степен, да.

— Също както ме видяхте да умирам от меча на Фучида?

— Да.

Мариико преглътна.

— И въпреки това допуснахте да участвам в двубоя, в който знаехте, че ще загина? Защо не ми казахте?

— Представете си, че го бях направила. Представете си, че ви бях казала, че Саори ще си спаси живота, но не и вие. Това щеше ли да има някакво значение?

— Не.

— Разбира се, че не. По един или друг начин съдбата ще намери пътеката си. Ревът ѝ продължава да отеква в ушите ми, детектив Оширо. Работата ни все още не е приключила.

Префектура Токио поддържаше строго охраняван комплекс за съхраняване на улики в северната част на пристанището. Това бе единственото място, където можеха да се пазят двата меча на Иназума. Ако оценката на Ямада беше правилна, то всеки един от мечовете би могъл с лекота да достигне на търг сумата от петстотин милиона йени. Съхраняването на подобни съкровища в картонени кутии в участъка на лейтенант Ко просто нямаше как да стане.

Комплексът на пристанището беше и най-вероятното място за съхраняването на петдесет и петте килограма заловен кокаин. Само две правителствени съоръжения имаха капацитета да унищожат кокаин в такива количества. Едното бе крематориумът в щаба на Националната агенция на полицията. Другото беше крематориумът в складовата база в северната част на пристанището. Петдесет и пет килограма хапчета екстази можеха да бъдат разпределени между токийските участъци и да се използват при обучаването на агенти или в полицейски операции, но кокаинът бе неизползваем в такива ситуации. Благодарение на дългогодишното споразумение между *борьокудан* и полицията, нито един здравомислещ дилър в Япония не би докоснал тази дрога. В резултат от последните арести якудза щяха да заобикалят отдалеч полицаите в следващите месеци, но напълно нормално беше да се предположи, че рано или късно статуквото щеше да се възстанови.

Тъй като мечовете и кокаинът бяха свързани с един и същ заподозрян, най-вероятно щяха да се съхраняват в един метален шкаф. Докато Марико обикаляше из комплекса в търсене на този шкаф, тя установи, че двете с Шоджи са добър екип. Доктор Хаякава бе забранил на Марико да използва ръцете си, за да се придвижва с количката наоколо — твърде резките движения на горната част на тялото можеха да разкъсат шевовете ѝ — затова Шоджи използваше Марико отчасти като бастун, отчасти като куче водач.

Значката на Марико беше достатъчна, за да им осигури достъп. Съдейки по вдигнатите вежди на полицая, който дежуреше на

контролно-пропускателния пункт, Марико предположи, че историята на сблъсъка ѝ с Фучида вече бе достигнала до всеки участък в Токио. Дори сред ченгетата, които би трябвало да знаят подробностите по случилото се, слуховете се разпространяваха като вирус, който мутираше при всяка нова инфекция. По всяка вероятност онова, което бяха чули служещите в комплекса, нямаше кой знае каква прилика със случилото се в действителност, но Марико нямаше нищо против известността, стига тя да ѝ осигуряваше достъпа, който при обичайни обстоятелства щеше да ѝ бъде отказан.

Ако не бяха всичките големи стоманени шкафове, в основното помещение на комплекса би могъл да се побере хеликоптер. Огромната ролетна врата, която гледаше към водата, беше достатъчно голяма, за да може през нея да премине магистрала. Миризмата на пропан, която изпускаха ауспусите на мотокарите, се бе просмукала в цялата прашна, просторна зала, а светлината на лампите, които висяха на дълги шнуrowe от тавана, едва стигаше, за да вижда човек около себе си. Доколкото Марико можеше да прецени, тук имаше поне хиляда шкафа, високи около метър, наредени по два един върху друг и боядисани в неутрално сиво.

Мечовете, както бе казал офицерът по сигурността, се намираха в шкаф 409. Докато Шоджи буташе количката покрай номерата след 400, Марико тихо извика. Вратата на шкаф 409 зееше отворена. Той беше празен.

— Какво има? — попита Шоджи-сан.

— Трябва веднага да се върнем при контролно-пропускателния пункт.

Обърнаха се и потеглиха пак по пътя, по който бяха дошли. Най-бързата крачка на Шоджи не беше чак толкова бърза и на Марико ѝ се наложи да пхне едната си ръка в чантата и да седне върху другата, за да успее да сдържи порива си да се опита да завърти сама колелата на количката.

По пътя на Марико ѝ се стори, че чува свистене.

— Шоджи-сан — каза тя, — спрете за малко.

— Спрете, *моля* — поправи я Шоджи, но въпреки това спря.

И ето го отново — същото свистене, наподобяващо звука от пикираща птица. Идваше от далечния край на поредицата шкафове. Ако Марико можеше да върви, сигурно нямаше да го чуе; свистенето

беше съвсем тихо и ако крачеше бързо, то сигурно щеше да бъде заглушено от шумоленето на вятъра в ушите ѝ.

Но макар и звукът да беше слаб, Марико веднага го разпозна. Поизненадващото беше, че тя имаше доста добра представа и кой го причинява.

— Завийте надясно — поръча Марико. — Още малко. Сега право напред, ако обичате, колкото се може по-тихо и внимавайте с голямата пукнатина на пода, която се намира точно под предните ми колела.

Двете се придвижиха тихо към края на пътеката между шкафовете, а когато го доближиха, Марико надникна иззад ъгъла и видя лейтенант Ко, стиснал в ръцете си Красивата певица. Той стоеше между двете дълги редици от шкафове, а на пода до него лежеше самото му, върху което бе полегнала ножницата на Красивата певица. Славна победа нетърсена не се виждаше никъде.

Ко, който беше застанал с гръб към Марико, вдигна меч високо над главата си и нанесе кос удар. Острието изсвистя, когато разсече студения въздух. Последва успореден на пода замах, на височината на гърдите. Движението накара лейтенанта да се завърти на пети и той се озова лице в лице с Марико.

— Ти! — изрече със запъване Ко и лицето му пламна. — Какво търсиш тук, Оширо?

— Странно. Точно това смятах да ви питам и аз.

— Внимавайте с този — прошепна ѝ Шоджи. — Виждам две бъдещата за него. Той е застанал на ръба между тях.

— Млъквай — излая Ко. — Махайте се оттук, Оширо, или ще те...

Внезапно лицето му се изкриви в победоносна гаднярска усмивка.

— Пипнах те — заяви той. — Най-после те пипнах. Идвайки тук, си нарушила протокола. Все още си в отпуск по болест. Благодаря ти, Оширо. Най-накрая ми даде повод да те разжалвам.

— Не, сър — отвърна Марико. — Вие ми дадохте всичко необходимо, за да стъпча кариерата ви в прахта. Вие унищожавате улики.

— Обвинението ти няма да издържи. Тук става дума за моята дума срещу твоята.

— Не е нужно да издържи, сър. Вие сам сте ми го казвали толкова пъти: единственото, от което се нужда, е обвинение. А аз ще ви обвиня не само в унищожаване на улики. Помните ли първия ми случай, по който работих под ваше командване? Буцата Рьота? Онази операция мина толкова зле, че аз си помислих: „Сякаш новият лейтенант и Буцата са на една страна“. Никога не съм предполагала колко съм била права. Може би не сте имали нищо общо с Буцата, но мога да се обзаложа на месечната си заплата, че сте се заигравали с Фучида.

Ко се подсмихна подигравателно.

— Стига глупости. Този мъж не ми беше попадал пред очите, докато не видях трупа му.

— Може би. А може би не. Но Фучида със сигурност знаеше доста неща за мен — твърде много всъщност. Знаеше, че ръководя разследването по случая Ямада и че съм поставила наблюдателни постове около къщата му. Само вътрешен човек от участъка е могъл да му даде тази информация. Фучида е имал връзка с някое ченге.

— Да. Очевидно. Кажи ми, Оширо, с какви хапчета се тъпчеш? Защото, когато във Вътрешни разследвания научат за неподчинението ти, може да проявя снизхождение и да им кажа, че причината са болкоуспокояващите, а не че става дума за поредната ти тъпа конспиративна теория.

Марико сви рамене.

— Ако това може да ви послужи за някакво утешение, в началото не смятах, че сте корумпиран. Мислех си, че сте просто сексистки задник, който се опитва да провали операцията ми. След това ви видях да говорите с онзи огромен *рикиши*, който арестувах в дома на доктор Ямада. За ваше нещастие той бе най-дебелият мъж, попадал в нашия участък. Ако беше някой нормален престъпник, малцина щяха да го забележат, но с тези размери съм сигурна, че всички, които бяха онази нощ там, си спомнят за сладкия ви продължителен разговор.

— И какво от това? Ти *видя*, че разговаряме, не си *чула* нищо. Може просто да сме коментирали бейзбол.

— Не ми пука, ако ще да сте обсъждали задника ми. Факт е, че разговаряхте с един от наемните убийци на Фучида, а когато след това влязох в кабинета ви, ми наредихте да не разследвам връзките на *борьокудан* със случая. Фучида беше якудза и това означава, че ми

дадохте пряка заповед — *незаконна* заповед — да не разследвам главния си заподозрян.

Ко потрепна така, сякаш Марико му бе зашлевила шамар. В този миг тя разбра, че той е виновен по всички обвинения.

— Достатъчно — изръмжа Ко и стисна дръжката на меча толкова силно, че Марико дочу шумоленето на разместващите се под пръстите му шнулове. — Конспиративните теории са едно, но проклет да съм, ако просто си стоя спокойно и те слушам как ме обвиняваш в нарушаване на закона. Знаеш ли колко ме улесняваш да те пратя директно на улицата? Ще работиш като регулировчик до края на кариерата ти.

— Не, сър. Всички в участъка знаят, че ми имате зъб, а сега ви хванах да бърникате из доказателствата по случая ми, опитвайки се да защитите един сериен убиец. Кой знае, сър... Ако ми бяхте позволили да проведа разследването както трябва, сега може би нямаше да седя в инвалидна количка. Може би Фучида нямаше да отвлече сестра ми. Може би нямаше да убие приятеля ми.

— Това са само спекулации. Не можеш да докажеш и една дума.

— Не е нужно нищо да доказвам, за да ви съсия кариерата. Както вече казах, достатъчни са само обвиненията.

Марико можеше да чуе скърцането на зъбите му.

— Затваряй си проклетата уста — просъска той.

— Единственото, което не мога да разбера, е защо. Да не би Фучида да ви е обещал нещо, ако кокаиновата сделка се осъществи? Или наистина сте се чувствали толкова заплашен от мен, че сте били готов да работите дори с якудза, за да видите как се провалям?

— Казах ти да млъкнеш.

— Защо да рискувате кариерата си само за да докажете, че жените не могат да бъдат полицаи?

— Проклета да си...

— Не е това, нали? Не ви притеснява това, че съм добра в работата си. Притеснява ви, че съм по-добра от вас. А за да опровергавате това, *наистина* си струва да рискувате кариерата си.

Ко пристъпи към нея, а Красивата певица потрепери в дясната му ръка.

— Това вече е повече от обикновено неподчинение! Ще ти взема главата заради това.

— По-добре приберете меча, сър. Току-що заплашихте полицаи със смъртоносно оръжие. Не влошавайте нещата.

Той отстъпи назад, но сега другата му ръка стисна здраво дръжката. Върху бялата риза, под мишниците му, избиха петна от пот.

— Няма да отстъпя без борба.

— Не съм дошла да се бия. Дойдох да ви спася живота.

Ко отново се подсмихна.

— Да, бе, точно така!

— И сама не мога да го повярвам, но е така. Този меч ви е обсебил. По същия начин действаше и върху Фучида. Затова съм тук: той трябва да бъде унищожен.

— А после обвиняваш мен в унищожаване на доказателства? Ха!

— Той я посочи обвиняващо с показалец. Стиснатият в другата му ръка меч беше насочен към гърдите ѝ. — Пътната полиция е твърде добра за теб. До края на седмицата ще се погрижа да те прикова с белезници към кафемашината в участъка.

Марико се усмихна.

— Ще арестувате жена в инвалидна количка? Ченгето герой от пресата? Не, твърде дълго си играете на политик, за да постъпите така. Сега ще оставите меча на земята. После ще забравите, че съм идвала тук, с надеждата, че ще ви върна услугата, като постъпя по същия начин с вас.

— Не. — Той закричи право към нея, стиснал меч в ръка и едва в последния момент го отмести встрани, за да не я прониже. Надвеси се над Марико, застанал толкова близо, че върховете на обувките ѝ допираха крачолите на панталона му. — Този меч е мой.

— Нека бъде по вашия начин — отвърна Марико. Ръката ѝ се измъкна от чантата, стиснала здраво електрошоковата палка. Тя я заби силно в слабините му и натисна бутона.

Ко изпищя и се свлече на земята, свит в ембрионална поза. Волтажът на палката го зашемети, но той продължи да стене, затова Марико отново притисна сребристите кабарчета към тялото му, този път на бузата. Ко потрепна веднъж и застина неподвижно.

— Какво беше това? — попита Шоджи. — Ударихте го с нещо. Замириса на озон.

— Може ли да се отместим две крачки вляво? Дръпнете ме малко назад, за да не го прегазим.

— Не ми казахте, че сте въоръжена.

— Аз съм ченге. Винаги съм въоръжена.

Предните колела на количката докоснаха дръжката на Красивата певица.

— Почувствахте ли го? — попита Марико.

— Да — отвърна Шоджи. — Това мечът ли е?

— Да. Ще ми го подадете ли?

— Ако обичате — напомни Шоджи. Но въпреки това се подчини.

Мечът беше толкова лек, че сякаш се носеше във въздуха. От всички творения на майстор Иназума този определено бе неговият шедьовър. Лесно можеше да се разбере защо мъжете умираха заради него.

Марико започна да дава указания на Шоджи по кои коридори да мине, за да достигне крематориума, но през цялото време мислите ѝ не се откъсваха от меча. Какво би означавало унищожението му? Красивата певица беше културна икона: най-добрият меч на най-добрия майстор, а самият му създател бе най-великият в страната, чието изкуство в изковаването на мечове превъзхождаше всички останали. Той струваше повече, отколкото Марико щеше да спечели за целия си живот. Но най-важното бе, че Красивата певица беше част от историята.

Най-после стигнаха до крематориума. Марико си бе представяла някакво голямо тумбесто съоръжение от чугун, със зейнала паст, излъчваща горещината на червено-оранжев адски огън. Това, което видя, беше врата в стената, не по-различна от вратичките на микровълновите печки. Не я охраняваше никой — но пък каква беше ползата от охрана? Крематориумът нямаше никаква стойност, единствената му функция бе да унищожава разни ценни неща. А и без това самата сграда беше добре охранявана.

— Право напред, шест крачки — каза Марико и скоро количката ѝ спря пред малката врата.

Младата жена премери на ръка тежестта на Красивата певица. Ръбът на острието беше толкова наточен, че ако пуснеше косъм върху него, бе сигурна, че ще бъде разсечен на две.

— Това е третият Иназума, който държа в ръцете си — отбелязатя. — Според вас колко души в цялата история на страната ни биха

могли да се похвалят с това?

— Самият майстор Иназума — отвърна Шоджи. — И малцина други.

Тихото гласче в главата на Марико изкрещя възмутено. Тя не можеше да унищожи меча. Той беше улика. Унищожаването му щеше да съсипе кариерата ѝ. Освен това струваше повече, отколкото щеше да спечели от цялата си служба в Токийското столично управление на полицията. Нямаше да е трудно да го запази за себе си. Би могла да каже, че Ко го е откраднал. Или че го е изгорил. Той лежеше напълно безпомощен. Нямаше да е трудно да го убие.

За пръв път Марико разбираше силата на Красивата певица. *Наистина* си заслужаваше да се убива заради нея. Но не повече, отколкото заради един Мерцедес-бенц. Във всяко кътче на света хората извършваха убийства заради скъпо имущество. Убиваха и от ревност, но Марико не изпитваше такива чувства. Колкото и елегантна да изглеждаше, Красивата певица не вдъхваше у нея копнеж за притежаването ѝ. За пръв път Марико разбираше с пълна сила думите, които Ямада бе произнесъл преди толкова много време: *Сега не вярвам, че някога е съществувал мъж, който да може да победи меча. Никой мъж.* А още в самото начало Ямада беше казал, че отдавна е чакал ученик като Марико.

Пъзелът се подреждаше толкова бързо, че тя едва успяваше да го следи. Красивата певица бе обладана от гейша, ревнивата любовница на самурай. Съвсем до неотдавна Марико щеше да се присмее на подобни мисли. Но сега беше напълно убедена: това *ками*, което живееше в меча, бе жена и имаше уникалната способност да влияе върху умовете на мъжете. Но не и върху Марико. Веднъж Ямада ѝ беше казал, че заради това, че обучава жена, в миналото са щели да го лишат от колана му, но сега Марико разбираше, че той просто не е имал друг избор. Само жена би могла да направи онова, което се канеше да направи тя: да унищожи духа, който се бе заселил в меча.

И заедно с него да изпепели и Красивата певица. Най-рядката, най-забележителната, най-скъпата улика в цялото съоръжение.

— Искане ми се да съм сигурна, че постъпвам правилно — каза Марико. След това отвори вратичката на крематориума, хвърли Красивата певица в камерата и бързо я затвори. — Сега остава да разберем как да включим това нещо.

— Хайде де — каза Саори. — Знаеш, че ще те посрещнат като герой.

Марико поклати глава.

— Прекарах цяла седмица в болницата. Изглеждам ужасно.

— Изглеждаш като герой. Освен това някои от момчетата, с които работиш, са много сладки. Човек може да се влюби в тая униформа.

— Не, не и когато аз я нося. — Марико въздъхна. Тя вече бе изгубила битката и го знаеше. Опита един последен ход: — Освен това си мислех, че сваляш доктор Хаякава.

— Никъде не пише, че едно момиче не може да се пробва на два фронта. — Саори й намигна и се усмихна. — Хайде, Мико, сложи си грим и да вървим.

Шест нощи и седем дни — толкова време прекара Марико в леглото, преди Хаякава да обяви, че рискът от сепсис е отминал. А сега тя не искаше да излезе от апартамента. Знаеше, че в това няма логика и че рано или късно трябва да отиде в участъка, ако иска да й разпишат шестседмичния болничен. Марико все още не можеше да седи, без да изпитва остри болки в корема и в гърба. Мечът на Фучида беше нанесъл достатъчно щети, преминавайки през тялото ѝ, но всъщност прободните рани в мускулите ѝ я обездвижваха. Ако искаше да получава заплата, докато се потеше в центъра по рехабилитация, трябваше да попълни цялата документация.

Колкото и да се дразнеше от Саори заради настойчивостта ѝ, Марико започна да се приготвя за излизане.

— Нямам представа какво да облека — обърна се тя към сестра си. — Какво отива на инвалидна количка, по дяволите?

Възпираше я точно мисълта, че ще я видят в инвалидна количка. Бе работила упорито, за да я приемат като равна — или ако не като равна, то поне като силна, независима жена, която няма нужда да бъде гледана или спасявана. Появата ѝ в инвалидна количка пред всички в

участъка щеше да разруши имиджа ѝ и Марико се страхуваше, че щяха да са ѝ необходими нови четири години, за да го възстанови.

Онова, което ѝ вдъхна увереност, беше Славна победа. Мечът не се намираще в склада за улики, защото не бе улика; никой не можеше да повдигне обвинения срещу мъртвец, а след като разследването срещу Фучида беше прекратено, оръжието си остана просто частна собственост на доктор Ямада. Той бе завещал всичко на Шоджи-сан, а тя нямаше особена полза от древни кавалерийски мечове. Когато Марико се върна в апартамента си, откри, че Саори ѝ е купила стойка за мечове като подарък за добре дошла и поради липсата на подходящо място в миниатюрния ѝ апартамент сега Славна победа нетърсена лежеше върху кухненската маса.

Това беше най-скъпият, най-красив и най-страховит подарък, който бе получавала някога. Мечът беше колосален и стърчеше от двете страни на малката маса. Марико се замисли за Бушидо традицията, която олицетворяваше той; замисли се за загиналия си сенсей; замисли се за онова, което и двамата биха могли да кажат относно борбата със страховете си.

Затова тя порови из чекмеджетата за малко руж и блясък за устни. Обикновено не си слагаше грим, но не можеше да се появи в участъка като бледото зомби, в което се бе превърнала, след като бе прекарала цяла седмица в леглото на интравенозна диета. Накрая реши да облече полицейската си униформа. Това отново не беше в неин стил, но така поне щеше да изглежда като сержант в инвалидна количка, а не като нещастно момиче в инвалидна количка.

Когато наближиха участъка, сестра ѝ я успокои:

— Не се тревожи. Всичко ще бъде наред.

Саори я завъртя на другата страна, блъсна вратата със задника си и придърпа Марико вътре. Втората двойна врата също беше направена от армирано стъкло и когато Марико погледна през рамо, видя как Ино бърза да я отвори пред нея. Всичко започва още преди да съм влязла, помисли си тя, докато дългите му ръце дърпаха крилата навътре.

— Ама колко високо си пораснал, а? — закачи го Саори. Дори без да поглежда, Марико знаеше, че сестра ѝ му се усмихва.

Но Ино не ѝ обърна никакво внимание.

— Хей, момчета! — извика той. — Оширо се върна!

Аплодисментите бяха последното нещо на света, което бе очаквала Марико. Всички в участъка станаха на крака, нададоха одобрителни викове и заръкопляскаха. Ино първи я тупна по рамото, както сигурно постъпваше със съотборника си, който е направил победния хоумрън в бейзболния турнир между участъците. Когато Саори я вкара в залата, ченгетата едно след друго се надпреварваха да я поздравяват и да ѝ се усмихват искрено. Някой я удари приятелски с юмрук по рамото, без да си мери силата. Сигурно щеше да ѝ остане синина. Щеше да я цени високо. Сержант Такеда, който не беше повисок дори от седналата в количката Марико, погледна към липсващия ѝ пръст и се пошегува, че сега ще трябва да се научи да стреля с лявата ръка. Подобна шега той би си направил само с друг мъж. Направо го обожаваше заради това.

— Отърва се от дъртия! — каза едно ченге, което тя дори не познаваше.

— Да, тази сутрин се е признал за виновен — обади се някой зад гърба ѝ, дори не успя да го види през тълпата.

Който и да беше той, коментарът му породил също толкова голяма суматоха, както и появата на Марико.

— Един мой познат в съда току-що ми изпрати имейл — продължи разпространителят на слухове. Марико все още не можеше да го разпознае — виждаше единствено гърбове и колани. — Заковали са го за възпрепятстване на правосъдието и унищожаване на улики. Моят човек казва, че прокурорът решил да се въздържа от обвинението за унищожаване на улики. Сигурно е предпочел полесното обвинение.

— Колко ще му дадат?

— На кого му пука? Само дано го приберат за достатъчно дълго време, че да успее да се пенсионирам.

— Оширо, наистина ли си го приспала с тийзър в топките?

— Да, Оширо, наистина ли, когато са го намерили, е бил напикан?

Марико не успяваше да чуе всичко. Достатъчно ѝ бе да знае, че Ко не е обвинен за изпепеляването на Красивата певица. Вината за това беше нейна и не ѝ се струваше правилно друг полицаи да бъде наказан заради престъплението ѝ, дори да бе някой толкова отвратителен тип като лейтенант Ко. Бившият лейтенант Ко, помисли

си тя, който беше оставил отпечатьците си по цялата ножница на Красивата певица. Тя сигурно още е лежала върху сакото му, когато полицията е пристигнала на място. Това бе единствената му джентълменска постъпка — да напусне живота ѝ завинаги.

— Според теб кой друг, ако не той, е изгорил меча? — попита някой.

— Той е бил. Просто не могат да му го припишат, защото не са намерили отпечатьци по крематориума.

Марико се усмихна. Знаеше защо — тя внимателно бе избърсала всички отпечатьци. Дори след унищожаването на меча, който бе съсипал толкова много животи, тя трябваше да си пази гърба. Чувството за вина я накара да се изчерви, въпреки че беше единствената, която би могла да насочи обсъждането на клюките в правилната посока.

И тогава изведнъж се усмихна. С широка, сияеща усмивка, придружавана от прекрасната мисъл, която току-що се бе появила в главата ѝ. Тя обменяше клюки с момчетата. А по-важното беше, че те обменяха клюки с нея. Бяха я приели. Беше една от тях. Член на клуба.

И за да я приемат, ѝ се беше наложило да умре и да възкръсне.

Потръпна при мисълта какво ли щеше да ѝ струва да стане лейтенант.

КРАТЪК РЕЧНИК НА ЯПОНСКИТЕ ДУМИ

Аниме: японски анимационен филм.

Банзай: традиционен боен вик.

Бокен: плътен дървен меч, обикновено изработен от дъбова дървесина, използван при тренировки.

Борьокудан: буквално „упражняваща насилие престъпна организация“; терминът се използва от полицията и в медиите, по нареждане от полицията, за организирани престъпни синдикати в Япония.

Буши: воин; войник.

Бушидо: Пътят на воина.

Вакашу: якудза с нисък ранг.

Вакизашу: придружаващ *катаната* къс извит меч, който се носи в пояса с острието нагоре.

Ваши: традиционна японска ръчно изработена хартия.

Гайджин: буквално „външно лице“; чужденец.

Гакубацу: продължителни и здрави връзки между съучениците в гимназиите и университетите, свързани с размяната на услуги.

Гейша: професионална артистка, която е придружавала, развличала и в определени случаи е извършвала сексуални услуги на клиентите си.

Гозе: сляпа странстваща жена, обикновено музикантка, за която се смята, че има прорицателски способности.

Гъоза: японски вид кнедли, обикновено пълнени с кайма и накълцано зеле, лук и други зеленчуци.

Даймьо: феодален владетел, едър земевладелец.

Дан: майсторска степен в бойните изкуства, носител на черен колан (например „четвърти дан“ означава „четвърта степен черен колан“)

Ета: кастата на париите в средновековна Япония; към нея са били причислявани хората, които са се занимавали с нечисти (според будистките канони) професии (убиването на животни и т.н.)

Забутон: широка възглавница, използвана за сядане на пода.

Иайдо: изкуството на мълниеносното изваждане и прибиране в ножницата на меча и нападението от място.

Кайчо: президент или основател на компания.

Каппа: обитаващо водите митологично същество, хуманоид с черти на рептилия и с пълна с вода вдлъбнатина отгоре на главата вместо мозък.

Кароши: внезапна смърт на работното място, причинена от умора и преработване.

Катана: леко извит издължен меч; носи се в ножницата си с острието нагоре.

Кендо: спортното изкуство на владеење на меча.

Кенджуцу: бойното изкуство на владеење на меча.

Коку: количеството ориз, необходимо за изхранването на един човек за период от една година; освен това единица за измерване на големината на феодално владение или имение, в зависимост от количеството ориз, което земята му може да произведе.

Кумихимо: плетена връв, понякога използвана за връзването на мечове.

Манга: комикси в японски стил.

Нагината: „дълъг меч“; японско хладно оръжие с дълга ръкохватка и извито едностранно острие; подобно на алебарда.

НАП: Национална агенция на полицията.

Нее — често използвано в края на изреченията междуметие със значение „нали?“.

Нинкьо дантай: „рицари защитници“; терминът, използван от самите престъпници за организираните престъпни синдикати в Япония.

Одачи: голям извит меч.

Ономияки: буквално „печено по желание“; подобно на омлет ястие, което съдържа разнообразни меса и зеленчуци, нахъсани на парчета и разбъркани с масло, често приготвяни лично от клиента (в ресторантите ономияки обикновено има тигани за печене на всяка маса).

Онсен: баня с горещ минерален извор.

Оябун: глава на организиран престъпен синдикат.

Пачинко: игрална машина, комбинация от автомат за пинбол и ротативка.

Ри: измервателна единица, равняваща се на около миля и половина.

Рикиши: сумо борец.

Ромаджи: система за предаване на японските думи чрез латиница.

Ронин: буквално „човек вълна“; самурай без господар.

Сарариман: от англ. salaryman — типичният служител в голям офис.

Сашико: традиционна японска бродерия.

Сенсей: наставник; учител, професор или лекар, в зависимост от контекста.

Сепуку: ритуално самоубийство чрез изкормване; наричано още харакири.

Сугегаса: широкопола, наподобяваща чадър шапка.

Тачи: извит дълъг меч, който се носи в ножницата си с острието надолу.

Тайко: голям тъпан в японски стил; съответно изкуството на биенето на подобни тъпани.

Уакару: да разбере.

Хачимаки: шарена кърпа, която традиционно се носи под шлема на самурая; освен това се използва от пилотите камикадзе като символ на готовността им да умрат.

Хакама: широки плисирани панталони, стегнати около кръста и с дължина до глезените.

Цуба: предпазител за ръката, кръгъл или квадратен, който се поставя на мястото, където дръжката на меч се свързва с острието.

Шакухачи: традиционна японска флейта.

Шамисен: традиционна японска лютня.

Шиноби: буквално „магически човек“ или „таен човек“; нинджа.

Шиноги-джи: плоскост между реброто, преминаващо по цялата дължина на острието, и гърба на острието на тачи или катана.

Шиноги-зукури: стил в изработката на мечове, при който острието е леко сплескано; при напречен разрез формата му грубо наподобява куршум.

Шогун: главнокомандващ; в исторически аспект реалният управник на Япония (императорът е представлявал просто най-важният заложник на шогуна).

Шодан: буквално „ранг на начинаещ“; черен колан първа степен.

Шоджи: плъзгаща се рамка с оризова хартия, която се използва едновременно като врата и стена.

Шомен: удар над главата.

Шочу: оризов ликьор.

Шою: соев сос.

Южни варвари: белите хора (смятани за „южни“, защото европейските мореплаватели били допуснати първо на остров Кюшу, който е най-южният от големите острови на Япония).

Якудза: член на организиран престъпен синдикат.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Има една сцена от филмовата адаптация на „Задругата на пръстена“, която привлече вниманието на някои гласовити критици с много свободно време. Четиримата хобити седят около лагерния огън в Амон Сул и си готвят за вечеря домати, наденички и вкусен хрупкав бекон. Критиците се оплакаха, че доматиите са храна от Новия свят и поради тази причина е нереалистично хобитите да ги ядат. Подобни оплаквания искрено ме забавляват. Четирима хобити пътуват в компанията на скиталец, който е в разцвета на силите си на осемдесет и седем годишна възраст, в търсене на магьосника на хълма, който има елфическо име, скоро ще бъдат нападнати от смъртоносни призраци и най-нереалистичното в тази сцена е, че те *ядат домати*.

Някои читатели може би ще открият в тази книга грешки, които са по-значими от доматиите на хобитите. Квалификацията ми е най-вече по философия, не по история, затова пишейки историческа белетристика, аз поемам определени рискове. Никога не съм бил и полицай, затова рискувах още повече, когато избрах за главен герой Марико. За мен това не е проблем; ще изплагиатствам думите на Сократ, че живот без риск не си заслужава да се живее. Ако читателите наистина открият анахронизми или неточности, мога да очаквам няколко имейла. Моля изпращайте. С нетърпение очаквам да чуя от експертите повече за полицейските процедури и японската история и ако междувременно съм си създал колекция от хобитски домати, толкова по-добре. Обещавам добре да се позабавлявам с тях.

Редакторът ми каза, че останалите ми читатели — онези, които не са полицаи, историци японисти или разни други, търсещи хобитски домати, за които да се хванат — може би ще се заинтересуват кои части от книгата ми са исторически точни и кои са моя собствена измислица. Самият майстор Иназума е измислен, но останалите подробности, свързани с изковаването на мечовете, са достатъчно точни: Мурамаса и Мусамуне са реални исторически фигури; ковачите от Секи са били (и все още са) шинтоистки монаси, а Секи е бил (и все

още е) японската столица на мечовете; буквално идентични мечове са били класифицирани като *тачи* в една епоха и като *катана* в друга, а различията са се основавали върху начина, по който са били носени.

Може би най-важното за целите на тази книга е, че даването на имена на мечовете е било често срещано, особено ако с това оръжие е било постигнато нещо забележително, и нерядко даден меч е бил описван като притежаващ определена индивидуалност. Японската култура в основата си е изцяло повлияна от шинтоизма, а в сърцето на шинтоизма лежи идеята, че *ками* — превеждани неправилно като „богове“, неадекватно като „духове“, а най-добре е изобщо да не бъдат превеждани — населяват едновременно живите и неживите неща. Водопадите имат *ками* също като лисиците и от тази гледна точка няма причина един меч да не притежава *ками*.

Всички исторически периоди в книгата са точно наименувани и датирани и макар имената на героите и техните семейства да са измислени, подробностите от животите им са също исторически точни. Момчета самураи като Дайгоро наистина са навършвали пълнолетие на шестнайсет години (макар някои семейства да са избирали друг рожден ден, за да отпразнуват пълнолетието). Жени като Хисами са били самураи и са имали свои школи, в които са овладявали боравенето с оръжия, включително е наострени фуркети. Прехвърлянето на лоялността на Сайто от господаря Канаяма към господаря Ашикага е било възможно, а алтернативите — сепуку или превръщането в ронин — са били доста мрачни.

Освен това се постарях регионалната политика да отразява правдиво историческите факти. Територията Овари от Книга втора е била силно оспорвана през най-размирните периоди от японската история. Полуостров Изу от Книга четвърта и шеста е имал пет доминиращи клана, чиито глави са били наричани Изу-но-ками (Господарите защитници на Изу). Промених имената на семействата от Изу, но клан като Домът Окума е можел да командва васалите си като Дома Ясуда. Тойотоми Хидейоши е реална историческа фигура, а мощта му е била толкова голяма, че дори регионални господстващи кланове, като Окума, не са могли да си позволят да игнорират желанията му.

Между другото, раната на шията на Ичиро Окума също е напълно реалистична, както и тази на Джиндзаемон Ашикага.

Прототип на господаря Ашикага е един познат на дядо ми, който беше прострелян в гърлото; дрезгавият му глас се е запечатал в съзнанието ми, както и белегът му, който приличаше на сателитна снимка на ураган. Раната на Ичиро, както и лечението ѝ, е взета назаем от една от книгите в *Хагакуре*^[1]. Макар оцеляването след такава смъртоносна рана да изглежда невъзможно предвид ограничените им познания по медицина, жертвата в Хагакуре отново получила шанса да размахва меч. Възможността някой от онази епоха да е оцелял, след като е бил почти обезглавен, беше твърде изкушаваща, за да я пропусна.

Веднага след като открих, че част от разказа за мечовете Иназума трябваше да се развива през Втората световна война, аз прерових историята в търсене на идеалния момент. Тогава изпъкнаха две събития. Първото беше неочакваната капитулация на американците близо до Лузон на 9 април 1942 година. Второто се случва само девет дни след това: единственото американско въздушно нападение над Япония през 1942-ра, известно днес като рейда „Дулитъл“ (наречен на ръководителя на атаката подполковник Джеймс Х. Дулитъл, авиоконструктор и пилот).

Полковник Ивазаки е измислен, но престъпленията, които го накарах да извърши по време на Нанкинското клане и Батаанския марш на смъртта, са си съвсем истински. Кейджи Кияма и генерал Мацумори са измислени, но събитията от Втората световна война, в която те участват, са действителни. Болест принуждава седемдесет и петте хиляди американци и филипинци да се предадат много по-рано от очакваното; японците са хванати неподготвени и това определено е допринесло за последвалите зверства в Батаан. Японските войници наистина са завладели Тулаги, Соломоновите острови и Гуадалканал, а след американското контранастъпление битката при Гуадалканал е толкова яростна и кървава, колкото можете да си представите. Дали разходката по островите е била организирана от една-единствена сграда в Токио и дали офицери от разузнаването, работили в тази сграда, са били понижавани и изпращани да се бият на Гуадалканал, са въпроси, в чиито отговори си позволих свобода на въображението.

Административна заповед 9066 не е литературна измислица. Американските японци са били събирани в лагери за задържане и ако сравнението им с концентрационните лагери на Хитлер и Сталин ви се стори нечестно, надявам се да приемете различната гледна точка на

един млад японски офицер от онази епоха. Що се отнася до историята на Планински тигър, в нея за кратко споменавам антиамериканската пропаганда; тя също си е съвсем реална и несъмнено би подклаждала страховете на някой в положението на Кейджи Кияма.

Прототип на Ясуо Ямада е моят сенсей и наставник, доктор Ясуо Юаса. Юаса-сенсей беше моят ментор по философия, а не по бойни изкуства, но също като Ямада се е сражавал във Втората световна война. (Кариерата на Юаса-сенсей по време на войната заслужава перото на Вонегът и напомня донякъде за Хелър: той е бил боен инженер и ми е разказвал, че към края на войната всяка нощ възстановявал един и същи мост, който на следващия ден бил отново взривяван от американските бомбардировачи.) Също като Ямада и Юаса-сенсей беше почти слеп. И той, като Ямада, бе публикувал много томове. Във връзка с това бих искал да призная, че откраднах една от хитроумните забележки на Ямада директно от Юаса-сенсей, който веднъж ми каза, че издателят му може поне да прояви приличие и да го изчака да умре, преди да обяви съчиненията му за *пълни*. Също като Ямада той проявяваше изключителна щедрост, винаги готов да сподели мъдростта си. Единственото, по което не си приличат, поне доколкото знам, е, че Юаса-сенсей никога не е бил такъв майстор с меч.

Някои аспекти от живота на Мариико може да се сторят странни на неяпонските ми читатели, защото полицейската работа в Япония се различава от другите страни. Най-забележим е фактът, че японските ченгета почти никога не използват огнестрелни оръжия. И под това нямам предвид, че избягват да стрелят с тях; почти никога не ги вадят. В Щатите много малко полицаи са стреляли по хора, но дори в селските райони на доста от колегите им ще им бъде трудно да си представят да изкарат лятото, без поне веднъж да са извадили пистолета си и да са го насочили към заподозрян. (Един от полицаите, които интервюирах за тази книга, ми разказа, че вади служебното си оръжие всяка седмица и се налага да се прицелва в заподозрян поне веднъж месечно — а той служи в слабо населено място.) А в Япония вие можете да намерите полицаи, които не само от години не са вадили оръжието си, но и не познават никой в участъка си, който да го е правил. Японските полицаи се гордеят с точната си стрелба, но мисълта да използват пистолет при работа на терен е анатема.

Това едва ли е единственото несъответствие между японската и американската законова система. Японските медицински експерти почти никога не извършват аутопсии. (Конфуцианските табута забраняват ровенето в телата.) Обвиняемите в криминалните съдилища почти никога не са оправдавани — бъде ли случаят отнесен в съда, осъдителната присъда е сигурна. Токийското столично управление на полицията заема доста странна концептуална позиция, защото в Япония няма еквивалент на американското ФБР. Има Национална агенция на полицията, която прилича на ФБР с цялата му бюрокрация, но без властта на агентите или правоохранителните органи. При необходимост НАП реквизира местните полицейски подразделения, често от ТСУП, а полицаите от ТСУП имат властта да работят по престъпления и извън своята юрисдикция. По-малките полицейски управления могат да изискват персонал от ТСУП и по този начин Марико навлезе в живота на доктор Ямада.

Организираните престъпни синдикати в Япония са познати с много имена. „Якудза“ е едно от тях, макар че на английски „якудза“ почти неизменно се използва по-скоро с обобщеното значение „японска мафия“, а не „японски мафиот“. Термините, които аз използвам най-често, са *борьокудан* („упражняваща насилие престъпна организация“), който се употребява от полицията, и *нинкьо дантай* (буквално „рицарска група“, макар че няма да е грешка, ако се преведе като „Рицарски орден“), който използват самите якудза. Разликата между двата термина може да ви подсказва нещо за разликата между това как полицаите приемат якудза и какво мислят якудза за себе си. Думата „якудза“ буквално означава „осем-девет-три“, но по-добър превод би било „мафиот“ или, колкото и странно да звучи, „безполезен тип“ или „безделник“. (Картите осем, девет и три образуват напълно безполезна ръка в традиционната игра на карти, която са играели якудза.) Якудза са якудза, защото се смятат за неспособни да вършат нищо друго. Вкусът на отмъщението ще да е бил много сладък, когато най-безполезните членове на обществото са си извоювали ново и изключително влиятелно местенце в него.

Ролята на организираната престъпност се разбира погрешно от почти всички, а в Япония тази роля е особено необичайна. Трудно е дори да се използва думата „престъпност“, защото в Япония подобни сенчести дейности често се извършват посред бял ден, без да им се

налагат наказателни мерки. Всеизвестно е например че якудза притежават почти всички търговски автомати в страната и така цената на бутилка газирана вода се определя от тях. (По очевидни причини хранителните магазини не смеят да я подбиват.) Якудза обикновено носят визитни картички и поддържат офис сгради. Името на престъпната организация се изписва на видно място над входната врата, точно както при обикновените компании. Когато полицаите нахлуват в подобни сгради, те се обаждат предварително, за да си уговорят час за нахлуването. Заклевам се, че не си го измислям.

Камагучи-гуми не съществуват и нито Шузо Фучида и баща му, нито Рюсуке Камагучи са базирани на съществуващи личности. Повтарям: *нито един якудза в тази книга не е базиран на реална личност*. Възможно е животът без рискове да не си заслужава да се живее, но въпреки това искам на всички гангстери да им е ясно — убеден съм, че всички вие сте мили хора, които просто са неправилно разбрани. Моля ви, не ме пращайте при рибите.

Стив Байн,

неизвестно място, август 2011 г.

---

[1] Практическо и духовно ръководство на война, представляващо коментари на самурая Цунетомо Ямамото, събрани в периода от 1709 до 1716 година от Тасиро Цурамото. Достигналият до нас вариант се състои от 11 книги. — Бел.прев. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.